

odiseea
SF

cele mai bune povestiri SF ale anului

ziua EXTRATERESTRILOR

EȘTI GATA să călătorești printr-o gaură de vierme spre infinit? Să te delectezi cu sex virtual în holospațiu? Să vezi cum vulcanii înghit Los Angeles-ul? AI CĂZUT vreodată într-o gaură neagră? Te-ai luptat cu extraterestrii care vor să-ți distrugă soarele? Ai fost vreodată abandonat pe Pluto? AI CURAJ să îți injectezi singur o superbacterie? Te-ai întors ca turist pe Pământul nelocuit? Te-ai plimbat cu Walter Cronkite pe Lună?

Vei trăi toate acestea și multe altele în „CELE MAI BUNE POVESTIRI SF ALE ANULUI” împreună cu superstarurile SF-ului actual:

Gene Wolfe, Nancy Kress, Robert Silverberg,
Gregory Benford, Joe Haldeman, Ursula K. Le
Guin, Roger Zelazny, Robert Sheckley și mulți
alții!

David G. Hartwell

Year's Best SF

© 1996 by David G. Hartwell

Published by arrangement with Harper Collins
Publishers, Inc.

DAVID G. HARTWELL - ZIUA EXTRATERESTRILOR

CELE MAI BUNE POVESTIRI SF ALE ANULUI

În colecția Odiseea SF a Editurii Image:

Arthur C. Clarke, *3001- Odiseea Finală*

A. E. Van Vogt, *Planete de vânzare*

David Brin, *Poștașul*

În curs de apariție:

Bill McCoy, *Stargate: Răzvrătirea*

Joan D. Vinge, *Pierduți în spațiu*

În curs de apariție:

Bill McCoy, *Stargate: Răsplata*

Bill McCoy, *Stargate: Răzbunarea*

Frank Herbert, *Experimentul Dossadi*

Neal Stephenson, *Vârsta de diamant*

Ray Bradbury, *Omul ilustrat*

Ray Bradbury, *Așa vine blestemul*

Ray Bradbury, *Cronicile marțiene*

Michael Crichton, *Germenele Andromeda*

Lui Geoffrey și Kathryn

Aș vrea să amintesc contribuția lui Mark Kelly, ale cărei rânduri publicate în *Locus* mi-au fost de mare ajutor. Cronicile din revista *Tangents* cred că sunt, de asemenea, o contribuție valoroasă la dialogul continuu cu privire la calitatea prozei scurte în domeniul SF-ului. Și desigur, contribuția editorilor, care își fac mai mult decât meseria pentru care sunt plătiți.

INTRODUCERE

LITERATURA SF EXISTĂ ȘI PROMITE

Acesta este primul volum al antologiei anuale de povestiri SF, care va fi publicat în fiecare primăvară într-o ediție accesibilă publicului larg. Fiecare volum va cuprinde cele mai bune povestiri SF ale anului. Nici fantezii, nici povestiri fantastice. Povestiri științifico-fantastice. Aceste antologii vor cuprinde numai povestiri pe care cititorii împătimiți ai genului le vor recunoaște drept SF-uri.

În ultimele decenii, au existat numai una sau două antologii SF publicate anual. Ultima a încetat să mai apară o dată cu moartea distinșilor editori Terry Carr și Donald A. Wollheim. S-a creat o lipsă evidentă, o carență pe care această carte vine să o acopere.

Mai mult, existența mai multor antologii dedicate genului SF este un lucru deosebit de important pentru promovarea acestui gen de literatură. Volumele diferă e gust și criterii estetice, clarificând și încurajând discursul științific asupra genului și în interiorul lui. De aceea această carte se constituie în opoziție cu alte scrieri ale genului.

Aceasta este problema. Celelalte cărți au estompat limita dintre științifico-fantastic și alte genuri, astfel încât s-ar putea spune că SF-ul a dispărut sau este pe cale să dispară. Această carte demonstrează că genul SF

există este prolific și deosebit de calitativ. Dar, cel mai important, SF-ul are o identitate distinctă cu granițe fix ilustrate de această carte.

În revistele de specialitate și antologiile original acest an s-a dovedit a fi un an bogat în SF de bună calitate și pentru o mulțime de povestiri de alt gen, unele foarte bune, publicate drept povestiri SF doar prin amabilitatea unor asociații SF. Dar nu în această privință se remarcă acest an.

Anul acesta a fost deosebit de favorabil literaturii SF și, în special, prozei de dimensiuni reduse, precum povestirea. După numărătoarea mea, au apărut cincisprezece sau douăzeci de povestiri de la *Analog*, *Asimov*, *Omni*, *Online* și antologiile originale *Timpuri viitoare îndepărtate* și *Legende noi*, ce ar putea constitui singure o antologie a celor mai bune scrieri ale anului. Din când în când, în domeniul literaturii SF se produce „o renaștere a povestirii”. Un an prielnic acestui gen literar a fost 1995 și se pare că s-a continuat și cu 1996. Și atunci? S-ar putea să fi rămas în urmă cu lecturile dacă ați ocolit genul. Afirmatia mea poate fi nefondată, dar bănuiesc că s-au scris în 1995 mai multe povestiri reușite decât romane.

În general, cele mai reușite bucăți de literatură speculativă au fost publicate în

revista *Zona intermediară*, care a câștigat, pe bună dreptate, premiul Hugo de anul acesta. Însă toate revistele au standarde ridicate. Este anul în care nu se poate să nu amintim titluri precum *Mâine* și *Era SF-ului*.

Din păcate, nu a fost un an al antologiilor originale (două excepții redutabile au fost amintite mai sus, la care se adaugă și o a treia – *Orizont infinit 5*). S-a considerat că revistele sunt de preferat antologiilor. Dar editorii au greșit lăsând atâta material nou să apară între copertile strălucitoare ale revistelor. Suntem foarte norocoși că avem reviste și editori precum Budrys și Dozois, Schmidt, Rusch, Pringle, Cholfin, Datlow, Edelman, Killhefer și toți ceilalți. Trebuie să-i sprijinim și să-i susținem, să cumpărăm și să citim revistele lor, sau nu vom mai avea parte de ei. În prezent, ei, împreună cu autorii, ne oferă momente de neuitat.

David G. Hartwell
Pleasantville, N. Y.
Ianuarie, 1996

GÂNDEȘTE CA UN DINOZAU!

James Patrick Kelly

James Patrick Kelly este autorul mai multor povestiri și romane SF, inclusiv ultimul roman, *Viață sălbatică*. Povestirea *Mr. Boy*, care deschide acest roman, este considerată ca fiind cea mai bună scriere SF de după 1990. Este unul dintre cei mai sofisticați tineri scriitori din ultimul deceniu (a participat la aceleași seminarii de creație SF – Clarion ca și Bruce Sterling) și se pare că abia acum, în anii nouăzeci, a devenit conștient de marele său talent literar. Stilul său se remarcă prin claritate și prin autenticitatea infuziei științifice a narațiunii. Deși nu a fost nici odată un scriitor prolific, Kelly este totuși un nume important al genului SF. Această povestire, inclusă în antologia SF a lui Asimov, este o scriere clasică a genului, o replică a controversatei „Ecuatii de aur” a lui Tom Godwin. Am plasat această povestire chiar la început, din dorința de a situa tot volumul sub auspiciile ei. Pentru unii cititori, ea poate fi cea mai bună povestire a anului.

Kamala Shastri se întorsese în această lume așa cum o părăsise – goală. Ieși Clătinându-se din asamblor, încercând să se echilibreze în gravitația precară a Stației Tuulen. Am prins-o

și, cu o singură mișcare, am acoperit-o cu o robă, lăsând-o apoi să plutească. Trei ani pe o altă planetă o transformaseră pe Kamala. Era mai slabă, mai musculoasă. Unghiile ei erau acum cu câțiva centimetri mai lungi și avea patru cicatrice tăiate paralel pe obraz, probabil criterii de frumusețe gendiană. Dar ceea ce m-a izbit cel mai mult a fost lucirea stranie din ochii ei. Acest loc, atât de familiar mie, părea că o șochează aproape. Se îndoia parcă de aer și era sceptică în privința pereților, învățase să gândească asemenea unui extraterestru.

— Bine ai revenit! Zgomotul făcut de deplasarea mea se intensifică în timp ce traversam coridorul.

A înghițit în sec și am crezut că era gata să plângă. Acum trei ani ar fi plâns. Mulți emigranți sunt răvășiți când ies din asamblor; nu există niciun fel de tranziție. Cu câteva secunde în urmă Kamala era pe Gend, a patra planetă a stelei pe care o numim Leo epsilon, și acum era aici, pe orbita lunară. Era aproape acasă; marea aventură a vieții ei se sfârșise.

— Matthew? Spuse ea.

— Michael. Nu m-am putut abține să nu mă bucur că își aducea aminte de mine. La urma urmelor, îmi schimbase viața.

Am fost ghid pentru, poate, trei sute de emigranți - sosiți și plecați - de când am venit

pentru prima dată la Tuulen să studiez dinozaurii. Kamala Shastri este singura entitate investigată pe care am teleportat-o clandestin. Mă îndoiesc că dinozaurilor le-a păsat. Bănuiesc că acesta este un abuz pe care și-l permit uneori. Știu mai multe despre ea - cel puțin așa cum era acum trei ani - decât știu despre mine însumi. Când dinozaurii au trimis-o spre Gend, cântărea 50.391,72 de grame și numărul globulelor ei roșii era de 4,81 milioane mm/cub. Știa să cânte la nagasvara, un fel de flaut de bambus. Tatăl ei era din Thana, de lângă Bombay, și aroma ei favorită de gumă de fructe era pepenele; avusese cinci iubiți, și pe când avea unsprezece ani voia să se facă gimnastă, dar în schimb a devenit inginer specializat în biomateriale, și la vârsta de douăzeci și nouă de ani s-a oferit să plece voluntar în cosmos ca să învețe cum să producă ochi artificiali. I-au trebuit doi ani să-și desăvârșască pregătirea pentru emigrare; știa că putea să renunțe oricând, chiar până înainte de momentul în care Silloin o va transforma în semnal superluminic. A înțeles ce însemna să egalezi ecuația.

Am întâlnit-o pentru prima dată pe 22 iunie 2069. A apărut pe poarta L1 a Lunexului și a intrat în camera noastră de depresurizare fix la 10:15, o femeie micuță și rotunjoară, cu păr

negru și cărare pe mijloc, pieptănată lins. Îi înnegriseră pielea cu ultravioletele lui Leo epsilon; era de culoarea albastrului închis al crepusculului. Purta un costum colant în dungi și papuci cu arici, pentru a se descurca ușor în scurtul timp în care trebuia să deplaseze în situația gravitației noastre reduse de 0,2.

— Bine ai venit la Stația Tuulen, i-am zâmbit și i-am întins mâna. Numele meu este Michael. Am dat mâna. Ar trebui să fiu sapientologist, dar figurez și ca ghid local.

— Ghid? Încuviință ea distrată. În regulă. Privirea ei investiga dincolo de mine, ca și cum aștepta pe altcineva.

— A, nu te teme, am spus, dinozaurii sunt în cuștile lor.

Ochii ei se măriră și își lăsă mâna să alunece din mâna mea.

— Îi numești pe haneni dinozauri?

— De ce nu, am râs eu. Ei ne numesc copii. Din cauza plânsului, printre altele.

Ea clătină din cap cu uimire. Cei care nu întâlneră nici odată un dinozaur tindeau să-i privească într-o lumină romantică: reptilele nobile și înțelepte care stăpâneau fizica superluminică și inițiaseră Pământul în minunile civilizației galactice. Mă îndoiesc că ea văzuse vreodată un dinozaur jucând poker sau înfulecând un iepure viu. Și nu se contrazisese nici odată cu Linna, care nu era

deocamdată convinsă că oamenii sunt pregătiți psihologic pentru a călători în cosmos.

— Ai mâncat? Am întrebat-o pe coridor, indicându-i printr-un gest camerele recepției.

— Da... adică nu.

Nu se mișca.

— Nu mi-e foame.

— Lasă-mă să ghicesc. Ești prea agitată ca să mănânci. Ești prea agitată chiar să vorbești. Ai vrea numai să tac din gură și să te teleportez. Hai să terminăm naibii cu treaba asta, da?

— De fapt, nu mă deranjează conversația.

— Așa mai merge. Ei bine, Kamala, este datoria mea solemnă să te avertizez că pe Gend nu există unt de arahide și sandviciuri cu gem și nici pui. Cum ai zis că mă cheamă?

— Michael?

— Vezi, nu ești chiar atât de neliniștită. Nici tortellini, nici măcar o feliuță de pizza cu vinete. Asta e ultima ta șansă să mănânci omește.

— În regulă.

Nu se poate spune că a zâmbit – era prea preocupată să facă pe viteaza – dar un rictus i-a ridicat colțul gurii.

— De fapt, nu m-ar deranja un ceai.

— Da, au ceai.

Mă lăsă să o conduc spre camera D a recepției; papucii ei loveau ușor în covorul

supraelastic.

— Bineînțeles că îl prepară din ierburi.

— Gendienii nu au ierburi. Trăiesc sub pământ.

— Împrospătează-mi memoria.

Îi țineam mâna pe umăr, iar mușchii ei erau rigizi sub costumul colant.

— Sunt ca nevăstuicile sau din cei cu umflături portocalii?

— Nu arată deloc ca nevăstuicile.

Am intrat printr-o ușă sferică în recepția D, un spațiu compact și rectangular cu o urmă de mobilă joasă, discretă. Într-un capăt era un loc pentru bucătărie și în celălalt un closet cu o toaletă vacuum. Tavanul era de culoarea cerului albastru; peretele lung înfățișa o priveliște pe viu a râului Charles și a orizontului Bostonului sub soarele de iunie târziu. Kamala își terminase de curând doctoratul la MIT.

Am opacizat ușa. Ea se cocoță pe marginea unei canapele ca o pitulice gata să zboare.

În timp ce îi făceam ceaiul, ecranul unghiei mele semnaliză. Am răspuns și un Silloin minuscul își făcu apariția discret. Nu se uita la mine. Era prea ocupată să urmărească dispozitivele din camera de control.

— O problemă, îmi bâzâi vocea ei în ureche, infimă, de fapt. Va trebui să-i amânăm pe

ultimii doi din programul de azi. Păstrează-i la Lunex până la prima tură de mâine. Putem s-o reținem pe aceasta o oră?

— Sigur, am spus. Kamala, ți-ar plăcea să cunoști un hanen?

Am proiectat-o pe Silloin într-o fereastră de mărimea unui dinozaur, pe perete.

— Silloin, aceasta este Kamala Shastri. Silloin este cea care, de fapt, conduce totul pe aici. Eu sunt doar portarul.

Silloin se uită pe fereastră cu ochiul cel mai apropiat, apoi se întoarce și se uită țintă la Kamala cu celălalt. Era scundă pentru un dinozaur, ceva mai mare de un metru dar avea un cap enorm care se legăna pe gât ca un pepene aflat în echilibru pe un grapefruit. Probabil că tocmai se unsese, pentru că solzii ei străluceau.

— Kamala, primește cele mai bune urări din partea mea.

Ridică mâna dreaptă răsfirându-și degetele subțiri pentru a-și expune semilunele interdigitale întunecate.

— Bineînțeles, eu...

— Și ne vei permite să-ți intermediem această mutare?

Ea se adună:

— Da!

— Ai întrebări?

Sunt sigur că avea câteva sute, dar în situația

asta era probabil prea speriată ca să întrebe.
În timp ce ea ezita, am intervenit.

— Ce-a fost mai întâi, șopârta sau oul?

Silloin m-a ignorat.

— Când ți-ar conveni să începi?

— Bea doar puțin ceai, am spus întinzându-i cana. O aduc când termină. Să zicem peste o oră?

Kamala se foi pe canapea:

— Nu chiar, nu durează...

Silloin își arată dinții, mulți dintre ei fiind lungi cât clapele de pian.

— Ar fi de dorit, Michael.

Închise. Imaginea ei zbură ca un pescăruș, în spațiu.

— De ce ai făcut asta?

Vocea Kamalei era aspră.

— Pentru că trebuie să-ți aștepți rândul. Nu ești singurul emigrant pe care-l trimitem în dimineața aceasta.

Era o minciună, desigur; a trebuit să reducem programul din cauză că Jodi Latchaw, celălalt sapientologist repartizat la Tuulen, se afla la Universitatea Hipparchus prezentând raportul nostru în ceea ce privește conceptul identității la haneni.

— Nu te teme, voi face timpul să zboare.

Pentru o clipă ne-am uitat unul la altul. Aș fi putut să stau timp de o oră la taclale; am mai făcut asta de destul de multe ori. Ori aș fi

putut să o trag de limbă ca să aflu de ce pleacă: avea cu siguranță o bunică oarbă sau un văr de-al doilea care de-abia aștepta ca ea să aducă acasă ochii aceia artificiali, ca să nu mai menționez beneficiile potențiale care ar putea foarte bine pune capăt tuberculozelor, foametei, ejaculării premature, bla, bla, bla. Sau aș fi putut pur și simplu să o las singură în cameră să se uite pe pereți. Așa aș fi putut afla cât de speriată era într-adevăr.

— Spune-mi un secret, am spus.

— Ce?

— Un secret, știi, ceva ce nimeni altcineva nu știe.

S-a holbat la mine de parcă eram căzut din Marte.

— Uite, curând te vei duce undeva, cam... la trei sute zece ani lumină distanță? Ești programată să stai trei ani. Până te întorci tu, aș putea foarte ușor să fiu bogat, celebru sau în altă parte; probabil că nu ne vom mai revedea nici odată. Așa că, ce ai de pierdut? Promit să nu spun.

Ea s-a rezemat de spătarul canapelei și și-a așezat ceașca în poală.

— Acesta este un alt test, nu-i așa? După tot ce mi-au făcut, tot nu s-au decis dacă să mă trimită sau nu.

— A, nu, în câteva ore vei ronțai nuci cu nevăstuicile în vreo vizuină întunecată de pe

Gend. Vorbeam și eu așa...

— Ești nebun.

— De fapt, cred că termenul științific este logomaniac. Vine din grecește: logos înseamnă cuvânt, mania înseamnă a duce lipsă. Îmi place să pălăvrălesc, asta-i tot. Dar hai să-ți spun ceva. Încep eu, și dacă secretul meu nu est destul de interesant, nu trebuie să-mi mai spui nimic.

Ochii ei erau ca două despicături, când sorbea din ceai. Eram sigur că, indiferent de ce era, se temea de ceva imposibil de neutralizat de către imensitatea albastră; cosmosului.

— M-am născut catolic, am spus eu, așezându-mă pe un scaun în fața ei. Nu mai sunt, dar ăsta nu e un secret. Părinții mei m-au trimis la Liceul Sf. Maria, Maica lui Dumnezeu; noi îl numeam Moogoo. Era condus de un cuplu de preoți bătrâni, părintele Thomas și soția sa, maica Jennifer. Părintele Tom predă fizica, la care am luat un șase din cauză că vorbea de parcă avea prune în gură. Maica Jennifer predă teologia cu toată căldura unei marmure; porecla ei era Mama Moogoo.

Într-o noapte, doar cu două săptămâni înainte de absolvire, părintele Thomas și Mama Moogoo au plecat cu Chevroletul lor Minimus să cumpere o înghețată. În drum spre casă, Mama Moogoo a trecut pe galben și a fost lovită lateral de o ambulanță. După cum îți

spuneam, era bătrână, avea vreo sută și ceva de ani, trebuiau să-i suspende permisul de la cincizeci de ani. A murit pe loc. Părintele Thomas a murit la spital.

Desigur că nouă ar fi trebuit să ne pară rău pentru ei și cred că mi-a părut rău puțin, dar nici odată nu mi-a plăcut de niciunul dintre ei și detestam faptul că moartea lor dăduse totul peste cap în clasa mea. Așa că eram mai mult furios decât îndurerat, iar apoi m-am simțit și un pic vinovat pentru că eram așa de nemilos. Poate că trebuie să fii catolic pentru a înțelege asta. În orice caz, a doua zi după această întâmplare, s-a făcut o adunare în sala de sport și am participat cu toții la această înghesuială de pe peluză, iar cardinalul însuși a ținut o predică la televizor. Tot încerca să ne consoleze, ca și cum muriseră chiar părinții noștri. Când am glumit despre asta cu puștiul de lângă mine, m-au prins și m-am ales cu o suspendare internă în ultima săptămâna de liceu.

Kamala își terminase ceaiul. Strecură cana goală într-unul dintre suporturile cu care era dotată masa.

— Mai vrei? Am întrebat.

Ea se foia neliniștită.

— De ce îmi spui mie toate astea?

— Au legătură cu secretul. M-am aplecat în față pe scaun. Vezi tu, familia mea locuia în

josul străzii ce ducea la Cimitirul Sfântului Duh și pentru a ajunge la trenul de pe Mekinley Avenue trebuia să traversez cimitirul. Aceasta se întâmpla la câteva zile după ce dădusem de bucluc la adunare. Era în jur de douăsprezece noaptea și mă întorceam de la o petrecere de absolvire, unde avusesem o serie de discuții filosofice, așa că mă simțeam subtil ca un rege al filosofilor. Pe când mergeam prin cimitir, m-am împiedicat de două movilițe de pământ, aflate una lângă alta. La început, am crezut că erau straturi de flori, dar apoi am văzut crucile de lemn. Morminte proaspete: aici se odihnesc Părintele Tom și Mama Moogoo. Crucile nu erau cine știe ce, erau doar niște bețe încrucișate, vopsite în alb și înfipite în pământ. Numele erau pictate cu mâna pe ele. Am dedus că erau acolo doar ca să marcheze mormintele până când erau livrate pietrele funerare. Nu era nevoie de intuiție pentru a recunoaște o ocazie unică în viață. Care ar fi fost șansele să observe cineva dacă le-aș fi inversat? N-a fost o problemă să le scot afară din locașurile lor. Am bătătorit pământul cu mâinile și am fugit ca din pușcă.

Până atunci, păruse surprinsă de povestea mea și un pic binevoitoare în ceea ce mă privește. Acum avea o privire revoltată.

— Ai făcut ceva îngrozitor, spuse ea.

— Desigur, am spus, deși dinozaurii cred că

întreaga idee de a planta trupuri în cimitire și de a le însemna cu pietre cioplite e jalnică. Ei spun că hoiturile nu au identitate, așa că ce rost are să fim sentimentali în privința lor? Linna mă tot întreabă cum de nu ne însemnăm și excrementele. Dar nu ăsta este secretul. Vezi tu, fusese o noapte călduță, de mijloc de iunie, dar pe măsură ce fugeam, aerul se răcea. Înfrigurat, puteam să-mi zăresc aburii respirației. Iar pantofii îmi deveneau tot mai greoi ca și cum se transformaseră în bolovani. Apropiindu-mă de poarta din dos, mă simțeam ca și cum m-aș fi luptat cu un vânt puternic, numai că hainele mele nu fluturau. Mi-am rărit pașii ca pentru o plimbare. Știam că pot să trec peste asta, dar îmi bătea inima și am auzit apoi un zgomot precum vuietul mării într-o scoică și am intrat în panică. Așa că secretul este că sunt un laș. Am schimbat crucile la loc și nu m-am mai apropiat de cimitir nici odată. De fapt, am încuviințat eu spre pereții camerei de recepție D a Stației Tuulen, când am crescut, am plecat cât de departe am putut de acolo.

Mă fixa cu privirea în timp ce mă instalam comod pe scaun.

— E o poveste adevărată, am spus și am ridicat mâna dreaptă. Ea părea așa de surprinsă încât am început să râd. Un zâmbet a înflorit pe fața ei smeadă și curând a început

și ea să chicotească. Era un sunet ușor, lichid, ca un pârau clipocind peste stânci netede; mă făcea să râd și mai tare. Buzele ei erau pline și dinții foarte albi.

— E rândul tău, am spus eu în cele din urmă.

— A, nu, n-aș putea. Își flutură mâna a refuz. N-am nimic atât de reușit. Făcu o pauză, apoi se încruntă.

— Ai mai povestit asta până acum?

— O dată, am spus. Lui Hanen, în timpul testului psihic pentru slujba asta. Numai că nu i-am spus ultima parte. Știu cum gândesc dinozaurii, așa că am sfârșit povestea la inversiunea crucilor. Restul sunt copilării.

Am amenințat-o cu degetul:

— Nu uita că ai promis să păstrezi secretul.

— Da?

— Povestește-mi despre vremea când erai mică. Unde ai copilărit?

— Toronto.

Mă măsură cu privirea.

— Ar fi ceva. Dar nu nostim. Trist.

Am încuviințat din cap încurajator și am schimbat peretele cu orizontul Toronto-ului, dominat de Turnul CN, Centrul Dominion-Toronto, Curtea de Comerț și Obeliscul Regelui. Se întoarse pentru a vedea priveliștea și vorbi peste umăr:

— Pe când aveam zece ani, ne-am mutat într-un apartament, chiar în centru, pe strada

Bloor, pentru ca mama mea să fie aproape de serviciu.

Arătă spre perete și se întoarse să mă privească:

— E contabilă, iar tatăl meu desenează modele de tapet pentru Imagineering. Era o clădire uriașă; nu știu cum se făcea că întotdeauna nimeream în lift cu alți zece vecini despre care nu știam că îi avem. Într-o zi când mă întorceam acasă de la școală, o bătrână m-a oprit în hol:

— Fetițo, mi-a spus, ai vrea să câștigi zece dolari?

Părinții mă avertizaseră să nu vorbesc cu străinii, dar ea era evident o locatară. În plus, purta o pereche veche de galoși, așa că puteam să fug oricând mai tare decât ea dacă era cazul. M-a rugat să mă duc la magazin în locul ei, mi-a înmănat o listă de cumpărături și o carte de credit, și mi-a spus să duc totul sus în apartamentul ei, 10W. Ar fi trebuit să fiu mai suspicioasă pentru că toate băcăniile din centru livrau la domiciliu, dar, așa cum am aflat curând, tot ceea ce voia, de fapt, era doar cineva cu care să vorbească. Era gata să plătească pentru asta, de obicei cinci sau zece dolari, depinde cât de mult stăteam. Curând după aceea, mă opream la ea aproape în fiecare zi, după școală. Cred că părinții mei m-ar fi oprit dacă ar fi știut; erau foarte severi.

Nu le-ar fi plăcut faptul că eu îi luam banii. Dar niciunul dintre ei nu ajungea acasă înainte de șase, așa că era secretul meu.

— Cine era? Am spus. Despre ce vorbeați?

— O chema Margaret Ase. Avea nouăzeci și șapte de ani și cred că fusese un fel de consilier. Soțul și fiica ei muriseră amândoi și era singură. Nu am aflat prea multe despre ea; mă făcea să vorbesc numai eu tot timpul. Mă întreba despre prietenii mei, despre ce învățam la școală și despre familia mea. Lucruri de genul acesta...

Vocea ei se pierdu în tăcere când unghia mea semnaliză. Am răspuns.

— Michael, sunt bucuroasă să te chem aici, îmi bâzâi Silloin în ureche.

Era cu aproape douăzeci de minute înaintea programului stabilit.

— Vezi, ți-am spus că o să facem timpul să zboare.

M-am ridicat; ochii Kamalei erau foarte larg deschiși.

— Sunt gata dacă și tu ești.

I-am oferit mâna. A luat-o și m-a lăsat să o ajut. A făcut cu mâna pentru o clipă și am simțit cât de fragilă era hotărârea ei. I-am înconjurat talia cu brațul și am condus-o pe coridor. În microgravitația Stației Tuulen se simțea deja la fel de lipsită de substanță ca o amintire.

— Spune-mi, ce s-a întâmplat așa de trist?

Întâi am crezut că nu m-a auzit. Își târșâia picioarele fără să spună nimic.

— Hei, Kamala, nu mă ține aici în suspans, am spus. Trebuie să termini povestea.

— Nu, spuse, nu cred că am s-o fac.

Nu am luat-o ca pe ceva personal. Singurul interes real în această conversație fusese să îi distrag atenția. Dacă refuza să se lase distrasă, era alegerea ei. Unii emigranți continuau să vorbească până în clipa în care dispăreau în imensul transportor de particule, dar mulți dintre ei tăceau înaintea. Se închideau în ei. Poate că, în mintea ei, era deja pe Gend, clipind în lumina ei foarte albă.

Am sosit la centrul de control, cel mai larg spațiu de pe Stația Tuulen. Chiar în fața noastră era transportorul de particule, conținutul șirului de senzori ai cuantelor nondistructive-SSCN pentru acronimi. Era de un albastru lăptos ca gheața și mare ca doi elefanți. Emisfera de sus era ridicată și masa de scanare ieșea în evidență ca o limbă gri, strălucitoare. Kamala se apropie de transportor și își atinse propria reflexie care tremura pe suprafața șlefuită. La dreapta se afla o bancă cu perne, aburitorul și o toaletă. M-am uitat în stânga, prin fereastra camerei de control. Silloin stătea în picioare și se uita la noi cu capul său imposibil ridicat.

— E docilă? Îmi bâzâi ea în cască.

Am ridicat degetele încrucișate.

— Bine ai venit, Kamala Shastri, răsună vocea lui Silloin prin stație, cu un ton liniștitor.

— Ești gata să-ți începi transformarea?

Kamala încuviință în direcția ferestrei.

— Aici mă dezbrac?

— Dacă nu te deranjează.

M-a atins ușor îndreptându-se spre bancă. În aparență, încetasem să exist; acum era ceea ce se întâmpla doar între ea și dinozauri. S-a dezbrăcat repede, împăturindu-și haina ordonat și vârând-o sub bancă. Cu colțul ochiului puteam să-i văd picioarele micuțe, coapsele pline și pielea fină și întunecată a spatelui ei. Păși în aburitor și închise ușa.

— Gata, strigă.

Din camera de control, Silloin închise circuitele ce umpleau aburitorul cu un nor dens de nanocompresoare. Acestea au imobilizat-o pe Kamala și s-au răspândit, învăluind toată suprafața corpului ei. Pe măsură ce le respira, treceau din plămâni în sânge. A tușit doar de două ori; fusese bine pregătită. Când s-au scurs cele opt minute, Silloin curăță aerul din aburitor și ea ieși la iveală. Ignorându-mă în continuare, se uită din nou spre camera de control.

— Acum trebuie să te instalezi pe masa de scanare, spuse Silloin, și să-l lași pe Michael să

te pregătească.

Merse spre transportor fără ezitare, escaladă rampa din spatele lui, se instalează pe masă și se întinse. Am urmat-o.

— Sigur nu vrei să-mi spui și restul secretului? Contempla tavanul fără să clipească.

— Atunci e-n regulă.

Am scos un mic recipient și un stimulator din săculețul de la brâu.

— Se va întâmpla exact așa cum ai repetat la antrenament.

Am folosit recipientul pentru a pulveriza din nou vârful picioarelor ei cu nanocompresoare. I-am privit abdomenul ridicându-se și coborând, ridicându-se și coborând. Se concentra asupra exercițiilor de respirație.

— Adu-ți aminte să nu sări peste vreo manevră sau să fluieri în timp ce ești în scaner.

Nu răspunse.

— Acum respiră adânc, i-am spus și am acționat stimulatorul în dreptul degetului ei mare de la picior. S-a auzit un pârâit pe măsură ce nanocompresoarele de pe pielea ei se uniră într-o rețea și se întăriră, imobilizându-o.

— Latră la dihori din partea mea.

Mi-am luat echipamentul, am coborât rampa și am împins-o la perete. Cu un scâncet ușor,

sfera albastră își retrase limba. Am privit emisfera de sus închizându-se, înghițind-o pe Kamala Shastri și apoi m-am alăturat lui Silloin în camera de control.

Nu fac parte din gruparea celor care cred că dinozaurii put, ceea ce a constituit un alt motiv pentru a fi desemnat să-i studiez îndeaproape. În mod normal Silloin mirosea, dar nu neplăcut, ci a vin trezit. În orice caz, când era stresată, mirosul ei devenea înțepător, oțetit. Probabil că fusese o dimineață dificilă pentru ea. Respirând pe gură, m-am așezat pe un scăunel la stația mea.

Lucra repede acum, când transportorul de particule era sigilat. Cu tot antrenamentul, emigranții tind să devină claustrofobi foarte repede. În fond, stau întinși în întuneric, imobilizați, așteptând să fie transferați. Simulatorul de la centrul de pregătire de la Singapore produce un zgomot în timp ce scanează. Mulți îl asemuiesc cu o ploaie ușoară ce lovește pereții transportorului; pentru unii este o undă joasă de radio. Câtă vreme aud zgomotul loviturii, emigranții se cred în siguranță. Noi imităm acest sunet cât timp se află în interiorul sferei, deși scanarea durează doar câteva secunde și este silențioasă cu desăvârșire. Din locul meu puteam să văd că ferestrele sagitale, axiale și coronale încetaseră să clipească, indicând

citirea completă a parametrilor. Silloin se agita bombănind fără a se mai obosi cu traducerea. Evident că nu spunea nimic din ceea ce micuțul Michael trebuia să știe. Capul ei se balansa în timp ce monitoriza imensa cantitate de informații, iar degetele ei apăsau pe butoanele ce scânteiau portocaliu și galben.

Pe stația mea, exista doar un ecran pentru locul emigranților și un buton alb.

Nu mințisem când spuseseam că eram doar un portar. Câmpul meu de activitate este sapientologia, nu fizica cuantică. Indiferent ce a fost greșit în transferul Kamalei din aceea dimineață, nu avea cum să fie din vina mea. Dinozaurii mi-au spus că șirul de senzori ai cuantelor nondistructive este în măsură să răstoarne Principiul Incertitudinii al lui Heisemberg, măsurând cele mai mici cantități spațiu-timp fără a distruge dualitatea particulelor. Cât de mici? Se spune că nu se poate vedea ceva ce are doar $1,62 \times 10^{-33}$ de centimetri, pentru că la mărimea aceasta spațiul și timpul se destramă. Timpul încetează să existe, iar spațiul devine un fel de spumă probabilistică întâmplătoare, un fel de scuipat. Noi, oamenii, numim aceasta mărimea Planck-Wheeler. Există și un timp Planck-Wheeler: 10^{-45} dintr-o secundă. Dacă se întâmplă ceva și încă ceva, iar cele două evenimente sunt despărțite printr-un interval

de doar 10-45 dintr-o secundă, este imposibil să se spună care s-a întâmplat primul. Era totul dinozauresc pentru mine – și aceasta era doar scanarea. Haneni folosesc diferite tehnici pentru a crea găuri de viermi artificiale, a le închide și deschide cu vacuum fluctuant electromagnetic, trec semnale super-luminice prin ele și apoi assemblează emigranții din particule elementare la destinație.

Pe ecranul meu vedeam că semnalul care o indica pe Kamala Shastri fusese deja compresat și propulsat spre gaura de vierme. Nu mai trebuia să așteptăm, decât ca Gend să confirme primirea. O dată ce ne anunțau oficial că au primit-o, era de datoria mea să egalizez ecuația.

Unele tehnologii hanene sunt așa de puternice, încât pot afecta însăși realitatea. Găurile de viermi puteau fi folosite de niște fanatici ai călătoriilor în timp pentru a schimba istoria. Scannerul putea fi folosit pentru a crea un miliard de Silloin-e sau de Michael Burrs-i. Realitatea primitivă, nepoluată cu asemenea anomalii, are ceea ce dinozaurii numesc armonie. Înainte de a deveni membri ai clubului galactic, învățații trebuie să se angajeze să păstreze armonia.

De când am venit pe Tuulen să studiez dinozaurii, am apăsător pe butonul alb de peste două sute de ori. Era cea ce trebuia să fac

pentru a-mi continua misiunea. Prin apăsarea lui, se emitea un impuls ucigător de radiații ionice prin cortexul cerebral trupului emigrantului, duplicat și, prin urmare inutil. Fără creier, fără durere; moartea se producea în câteva secunde. Desigur, primele dăți când am egalizat ecuația au fost traumatizante. Și... tot neplăcut rămăsese. Dar acesta era prețul unui bilet spre stele. Dacă unii oameni neobișnuiți, precum Kamala Shastri, hotărâu că prețul este rezonabil era alegerea lor, nu a mea.

— Nu este un rezultat prea bun, Michael, îmi vorbi Silloin pentru prima dată de când intrasem în cameră. Nu se explică discrepanțele.

Pe ecranul meu priveam cum programele de verificare începeau să scoată la iveală greșeli.

— Aici e problema?

Am simțit un nod în stomac.

— Sau acolo?

Dacă scannerul nostru a verificat cum trebuie, atunci tot ceea ce trebuia să facă Silloin era să o mai trimită o dată spre Gend.

Era o tăcere lungă și enervantă. Silloin se concentra pe partea ei de bord de parcă vedea cum îi iese din ou primul născut. Cavitățile respiratorii i se dilatase între umeri, ajungând la un volum dublu față de cel normal. Monitorul meu arăta că trecuseră cu patru

minute mai mult decât trebuia și Kamala se afla încă în interiorul transportorului de particule.

— Ar fi un adevărat noroc să reglam scanerul și să încercăm din nou.

— Căcat.

M-am lovit cu mâna de zid și am simțit durerea arzându-mă până la cot.

— Am crezut că l-ai reparat.

Când se descopereau erori la verificare, soluția era întotdeauna retransmiterea.

— Ești sigură, Silloin? Pentru că acesta era la limită când am vârat-o înăuntru.

Silloin mă concedie cu un sforăit și lovi ecranul plin de erori cu mânuța ei osoasă ca și cum ar fi vrut să le readucă la normal. Ca și Linna și ceilalți dinozauri, avea foarte puțină răbdare cu ceea ce considera a fi frica noastră patetică de emigrare. În orice caz, spre deosebire de Linna, era convinsă că, într-o zi, după ce vom fi folosit destul de mult timp tehnologiile hanenilor, vom învăța să gândim ca dinozaurii. Poate avea dreptate. Poate că atunci când vom fi circulat prin găurile de viermi sute de ani, ne vom discredita bucuroși trupurile duplicate. Când dinozaurii sau alți înțelepți emigrează, duplicatele lor se autoanulează - foarte armonios. Au încercat aceasta și cu oamenii, dar nu a funcționat

întotdeauna. De aceea sunt aici.

— Este foarte clar. Se va prelungi cu vreo treizeci de minute.

Kamala stătuse singură în întuneric aproape șase minute, mai mult decât orice alt emigrant pe care l-am ghidat vreodată.

— Lasă-mă să aud ce se petrece înăuntrul marmurei.

Camera de control se umplu cu țipătul Kamalei. Nu mi se părea că sună omenește, ci mai mult ca scârțâitul unor cauciucuri într-un accident.

— Trebuie s-o scoatem afară de acolo, am spus.

— Asta este o gândire de copil, Michael.

— Dar și ea e un copil, fir-ar să fie.

Știam că scoaterea emigranților din transportor era primejdioasă. Aș fi putut s-o rog pe Silloin să închidă stația și să stau acolo în timp ce Kamala suferea. Era decizia mea.

— Nu deschide până nu aduc rampa.

Am fugit la ușă.

— Și păstrează efectele de sunet.

La prima izbucnire de lumină, urlă. Emisfera de sus părea să se ridice într-un ritm lent; înăuntru, ea se împotrivea nanocompresoarelor. Când eram mai convins că nu putea să strige mai tare, urlă. Silloin și cu mine obținusem un lucru extraordinar; anulasem complet marele inginer specializat

în biomateriale, lăsând în locul lui un animal speriat.

— Kamala, sunt eu, Michael!

Țipetele ei înnebunite se transformară în cuvinte:

— Opriți... nu... Dumnezeu, să mă ajute cineva! Dacă aș fi putut, aș fi sărit în transportor s-o eliberez, dar senzorii sunt fragili și nu aveam să risc să produc și mai multe probleme. Amândoi a trebuit să așteptăm până când emisfera de sus se deschise complet și masa scannerului mi-o dezvălui pe biata Kamala.

— E în regulă. Nu se va întâmpla nimic, da? Te scoatem afară, asta-i tot. Totul este bine.

Când am eliberat-o, zbură drept la mine. Ne-am arcuit și aproape am căzut pe scări de-a valma. Mă ținea așa de strâns că nu puteam să respir.

— Nu mă ucide, nu, te rog, nu!

M-am răsucit peste ea.

— Kamala!

Mi-am eliberat o mână și am folosit-o pentru a mă dezlipi de ea. M-am îmbrâncit lateral pentru a ajunge pe prima treaptă. Se clătină cu stângăcie în microgravitație și se avântă spre mine; unghiile ei îmi răzuiră dosul palmei, lăsând urme însângerate.

— Kamala, oprește-te!

Era tot ce puteam să fac ca să nu mă lupt cu

ea. M-am retras în josul scărilor.

— Ticălosule! Ce încercați să-mi faceți, nenorociților? Respiră sacadat de câteva ori și începu să plângă cu hohote.

— Scannerul a fost perturbat cumva. Silloin lucrează la el.

— Problema e ciudată, spuse Silloin din camera de control.

— Dar asta nu te privește pe tine!

M-am dat înapoi spre bancă.

— Au mințit, bălmăji ea și se plie de parcă era făcută numai piele, fără came și oase.

— Au spus că n-o să simt nimic... știi cum e... e...

Am bâjbâit după costumul ei colant.

— Uite, ia-ți hainele! Poți să te îmbraci. Te scoatem de aici.

— Ticălosule, repetă, dar vocea ei era goală.

Mă lăsă să o dau jos de pe rampă. Am numărat umflăturile de pe perete în timp ce ea se îmbrăca din nou în costumul său colant. Erau de dimensiunea vechilor bănuți pe care bunicul meu obișnuia să-i strângă și străluceau cu o ușoară bioluminescență galbenă. Numărasem mai mult de cincizeci și șapte până ce ea fu îmbrăcată și gata să se întoarcă în recepția D.

De unde înainte se cocoțase neîncrezătoare pe marginea canapelei, acum se trânti pe ea.

— Și acum? Spuse ea.

— Nu știu.

M-am dus în bucătăria stației și am luat carafa din distilator.

— Și acum, Silloin?

Mi-am turnat apă pe dosul palmei ca să curăț sângele. Ustura. Casca din ureche tăcea.

— Așteptăm, cred, am spus într-un sfârșit.

— Ce?

— Ca ea să repare...

— Nu mă întorc acolo!

Am hotărât să o las să-i treacă. Probabil era prea curând ca să ne contrazicem pe această temă, deși, o dată ce Silloin regla scanerul, mai avea foarte puțin timp să se răzgândească.

— Vrei ceva de la bucătărie? Încă un ceai, poate?

— Ce-ai zice de un gin tonic - fără tonic?

Se masă între ochi.

— Sau câțiva mililitri de serentol?

Am încercat să pretind că făcuse o glumă.

— Știi că dinozaurii nu ne-au lăsat să deschidem barul pentru emigranți. Scanerul poate să citească greșit structura creierului *tău* și vizita ta pe Gend nu va mai fi altceva decât trei ani de beție.

— Chiar nu înțelegi?

Era la limita isteriei.

— Nu mă mai duc acolo!

Nu o puteam condamna pentru felul în care

reacționa, dar în acel moment, tot ceea ce voiam era să mă descotorosesc de Kamala Shastri. Nu îmi păsa dacă se ducea pe Gend sau înapoi pe Lunex, sau dincolo de curcubeu, în Oz, atâta vreme cât nu trebuia să stau în aceeași cameră cu creatura asta jalnică ce încerca să mă facă să mă simt vinovat de accidentul acela cu care nu aveam nimic de-a face.

— Credeam că pot să o fac.

Își puse mâinile la urechi ca și cum ar fi încercat să nu-și audă propria disperare.

— Mi-am pierdut ultimii doi ani încercând să mă conving că aș putea să zac acolo fără să mă gândesc și, deodată, aș fi departe. Mă duceam într-un loc minunat și straniu.

Scoase un sunet înăbușit și își lăsă mâinile să-i cadă în poală.

— Urma să îi ajut pe oameni să vadă.

— Ai făcut-o, Kamala. Ai făcut tot ce ți-am cerut.

Clătină din cap.

— Nu am putut să gândesc. Asta a fost problema. Și ea era acolo, încercând să mă atingă. În întuneric. Nu m-am mai gândit la ea de când...

Tremura.

— E vina ta că mi-ai amintit.

— Prietena ta secretă, am spus.

— Prietenă?

Kamala păru uimită de cuvânt.

— Nu, n-aș zice că era o prietenă. Întotdeauna mi-a fost un pic frică de ea, pentru că nu am fost nici odată sigură ce voia de la mine.

Făcu o pauză.

— Într-o zi am urcat la 10W după școală. Fa stătea pe scaunul ei, privind țintă în jos la Strada Minor. Era cu spatele la mine. Am spus: „Bună ziua, doamna Ase!” Voiam să-i arăt ceva genial ce scrisesem, dar ea nu a spus nimic. M-am apropiat. Pielea ei era de culoarea cenușii. I-am luat mâna. Era ca și cum luasem în mână o bucată de plastic. Era înțepenită, grea, nu mai era o ființă. Devenise un lucru, ca o pană sau un os. Am fugit; trebuia să plec de acolo. Am urcat în apartamentul nostru și m-am ascuns de ea.

Privea cu ochii micșorați, ca și cum s-ar fi observat – judecat – pe sine însăși în copilărie, prin lentilele timpului.

— Cred că acum înțeleg ce voia. Cred că știa că moare; probabil că voia să stau cu ea la sfârșit, sau măcar să-i găsesc cadavrul și să dau de știre cuiva. Numai că nu am putut. Dacă i-aș fi spus cuiva că e moartă, părinții mei ar fi aflat toată povestea. Poate că oamenii m-ar fi suspectat că i-am făcut ceva – nu știu. Puteam să chem paza, dar aveam numai zece ani; îmi era frică să nu cumva să mi se ia urma. Trecuseră câteva săptămâni și

tot nu o găsisse nimeni. Atunci era prea târziu ca să mai spun ceva. Toată lumea m-ar fi învinovățit pentru că tăcusem atâta *vreme*. Noaptea, îmi imaginam cum devenise pământie și putrezea în scaunul ei ca o banană. Mi se făcea rău; nu puteam să dorm și să mănânc. A trebuit să mă interneze în spital pentru că o atinsesem. Atinsesem moartea.

— Michael, îmi șopti Silloin fără să mă avertizeze prin semnalul luminos, s-a ivit o mare problemă.

— Când am ieșit din clădirea aceea am început să-mi revin. Apoi au găsit-o. Când m-am întors acasă, m-am luptat din greu s-o uit pe doamna Ase. Și aproape am reușit.

Kamala își încolăci brațele în jurul taliei.

— Dar acum era din nou lângă mine, în transportor. Nu o vedeam dar, într-un fel sau altul, știam că mă caută.

— Michael, Parikkal și Linna sunt aici.

— Nu înțelegi? Râse ea cu amărăciune. Cum aș putea să merg pe Gend? Am halucinații.

— S-a stricat armonia. Vino până la noi; singur!

Bâzâitul enervant din ureche mă incita să lovesc pe cineva.

— N-am mai povestit nimănui despre ea până acum.

— S-ar putea ca până la urmă să-ți prindă bine că mi-ai spus.

Am bătut-o încurajator pe genunchi.

— Mă scuzi un minut?

Părea surprinsă că plec. M-am strecurat pe hol și am închis-o înăuntru.

— Care e problema? Am întrebat îndreptându-mă spre camera de control.

— Vrea să reîncepem scanarea?

— Nu vrea deloc. E mai degrabă speriată de moarte.

— Aici Parikkal.

Casca mea adăugă glasului său pițigăiat un sfârâit ca de șuncă prăjită.

— Confuzia este în altă parte. Stației noastre nu i se poate reproșa nici o scăpare.

Am intrat prin hublou în centrul de scanare. Prin fereastră îi puteam vedea pe cei trei dinozauri din camera de control. Își bălângăneau capetele cu furie.

— Vă ascult, am spus.

— Legătura noastră cu Gend a fost deteriorată de o eroare trecătoare, spuse Silloin. Kamala Shastri a fost receptată de destinație și reconstituită.

— A emigrat?

Am simțit că-mi fuge puntea de sub picioare.

— Și ce facem cu aceasta pe care o avem aici?

— Soluția este să introducem acest duplicat în scanner și să sfârșim...

— Trebuie să vă spun ceva. Nu are de gând să

se mai apropie de transportor.

— Ecuatia ei nu este egalizată, vorbi Linna pentru prima dată.

Linna nu făcea parte din personalul de pe Stația Tuulen; era un fel de asociat mai vechi. Parikkal și Silloin o dominau - cel puțin așa credeam.

— Ce așteptați de la mine? Să-i sucesc gâtul?

Urmă un moment de tăcere, care nu fu mai puțin enervant decât ochii lor care mă priveau cu atenție prin fereastră din capetele perfect nemișcate.

— Nu, am spus.

Dinozaurii țipau unul la celălalt; capetele lor se unduiau și se înclinau. Întâi mi-au întrerupt legătura, dar deodată, cearta lor îmi explodează în căști.

— Este exact așa cum vă spuneam, spuse Linna. Aceste ființe nu pot să înțeleagă armonia. E greșit să îi lăsăm să invadeze și alte lumi.

— S-ar putea să ai dreptate, spuse Parikkal. Dar asta vom discuta mai târziu. Este nevoie să egalizăm ecuația.

— Nu avem timp. Va trebui să înlăturăm noi duplicatul.

Silloin își dezvălui dinții ei mari și maronii. I-ar fi luat cel mult cinci secunde să-i taie capul Kamalei, și chiar dacă Silloin era dinozaurul cel

mai îngăduitor cu noi, tot ar fi savurat omorul.

— Propun să suspendăm emigrările omenești până când această lume va fi reconceptuată, spuse Linna.

Acesta era un exemplu de superioritate specific dinozaurilor. Chiar dacă păreau că se ceartă unul cu celălalt, de fapt vorbeau cu mine, expunând situația, astfel încât, să poată înțelege și savantul infantil. M-au înștiințat că periclitam viitorul omenirii în spațiu. Și Kamala din recepția D era deja moartă, indiferent dacă îmi dădeam demisia sau nu. Ecuația trebuia egalizată chiar acum.

— Așteptați, am spus. Poate o ademenesc din nou în scanner.

Trebuia să scap de ei. Mi-am scos casca din ureche și am băgat-o în buzunar. Eram așa de grăbit să scap, încât m-am împiedicat la ieșire și a trebuit să mă reechilibrez pe hol. Am stat acolo nemișcat pentru o clipă, contemplându-mi mâna sprijinită de perete. Mi se părea că îmi privesc degetele prin celălalt capăt al unui telescop. Erau foarte departe de mine.

Ea se făcuse covrig pe canapea, își ținea cu mâinile genunchii la piept, ca și cum ar fi încercat să se micșoreze ca să nu o mai poată vedea nimeni.

— Totul este stabilit, am spus eu cu o voce tăioasă. Vei fi în transportor în mai puțin de un minut, neapărat.

— Michael, nu!

Parcă mă și vedeam părăsind Stația Tuulen.

— Kamala, renunți la o parte din viața ta!

— Este dreptul meu.

Ochii ei străluceau. Nu, nu era dreptul ei. Era un duplicat inutil; nu avea niciun drept. Ce spusese ea despre bătrâna aceea care murise? Că devenise un lucru, ca un os.

— Bine, i-am spus, împungând-o în umăr cu degetul arătător întins. Să mergem.

Dădu înapoi:

— Unde să mergem?

— Înapoi pe Lunex. Am reținut nava pentru tine. Este în programul meu din după-amiaza aceasta; ar fi trebuit să îi ajut pe ei să se instaleze în loc să am de-a face cu tine.

Se ridică ușor.

— Haide!

Am smucit-o de pe canapea.

— Dinozaurii vor să pleci de pe Tuulen cât mai curând posibil; și eu la fel.

Mă detașasem așa de tare încât nu o mai puteam vedea pe Kamala Shastri. Încuviință din cap și mă lăsă să o conduc la ușă.

— Dacă ne întâlnim cu cineva pe hol, ține-ți gura!

— Ești așa de răutăcios!

Șoapta ei era guturală.

— Te comporti copilărește.

Când ușa interioară s-a deschis, și-a dat

seama că nu există nici o intrare de navă. Se răsuci ca să scape din strânsoarea mea, dar am împins-o puternic cu umărul. Zbură peste gura de aerisire, se lovi de ușa exterioară și ateriză pe spate. În timp ce apăsam pe butonul de închidere a ușii, am realizat că eu, Michael Burr, făceam lucrul acesta îngrozitor. Nu mă puteam abține: chicoteam. Când am zărit-o ultima dată. Kamala străbătea puntea în direcția mea, dar era prea târziu. Mă miram că nu mai țipă; îi auzeam numai râsuflarea feroce.

Îndată ce se închise ușa interioară, am deschis-o pe cea exterioară. La urma urmelor, câte metode de a ucide pe cineva sunt pe o stație orbitală? Nu există arme. Ar fi putut să o înjunghie sau să o stranguleze cineva, dar eu nu puteam. Otravă de unde? De altfel, nu gândeam, am încercat cu disperare să nu mă gândesc la ce făceam. Eram sapientologist, nu doctor. Întotdeauna am crezut că expunerea la spațiul cosmic înseamnă moarte instantanee. Explozie din cauza depresurizării sau așa ceva. Nu voiam să sufere. Am încercat să îi ofer o moarte rapidă. Fără dureri.

Am auzit vâjâitul aerului care se pierdea în spațiu și am crezut că totul s-a sfârșit; cadavrul fusese sorbit în spațiu. Deja mă întorsesem să plec când, am auzit o bătaie disperată, ca ritmul alert al unei inimi. Probabil

că găsisese ceva de care să se agațe. Bum! Bum! Bum! Era prea mult. M-am aplecat spre ușa interioară. Bum! Bum! M-am lipit de ea râzând. S-a dovedit că, dacă îți golești plămânii, e posibil să supraviețuiești cel puțin un minut sau două în spațiu. Mi s-a părut nostim. Bum! Hilar mai degrabă. Am făcut tot ce-am putut pentru ea. Mi-am riscat cariera și așa mă răsplătea? Mi-am lipit obrajii de ușă; bătaia începu să slăbească. Ne despărțeau doar câțiva centimetri, dar era o distanță între viață și moarte. Acum știa totul despre ceea ce înseamnă egalizarea ecuației. Râdeam așa de tare că nu mai *puteam să* respir. Întocmai ca bucata de carne de dincolo de ușă. Mori mai repede, căteia plângăcioasă!

Nu știu cât a durat. Bătaia se rări. Încetă. După aceea am devenit un erou. Păstrasem armonia, menținusem legătura noastră cu stelele. Jubilam de mândrie; puteam să gândesc ca un dinozaur.

Am intrat în recepția D.

— E timpul să începem îmbarcarea pe navă.

Kamala se schimbase într-un costum colant și purta papuci cu arici. Erau cel puțin zece ecrane deschise pe perete; camera se umpluse de murmurul capetelor vorbitoare. Prietenii și rudele trebuiau înștiințate că cei dragi se întorseseră cu bine.

— Trebuie să plec, se adresează ea unui ecran.
Vă sun eu când aterizez.

Îmi adresează un zâmbet care părea înțepenit, de atâta vreme de când nu-l mai folosisese.

— Michael, vreau să-ți mulțumesc încă o dată.
Mă întreb cât timp le trebuie emigranților să redevină oameni.

— M-ai ajutat așa de mult, iar eu am fost atât de... N-am fost eu însămi.

Mai aruncă o privire camerei și se cutremură.

— Mi-a fost tare frică.

— Ți-a fost.

Clătină din cap.

— A fost așa de rău?

Am ridicat din umeri și am condus-o în hol.

— Mă simt atât de prost acum! Am stat în transportor mai puțin de un minut și gata!

Își pocni degetele.

— M-am trezit pe Gend, așa cum mi-ai spus.

Se frecă de mine în timp ce mergeam. Trupul ei era tare sub costumul colant.

— În orice caz, mă bucur că am avut ocazia să vorbim. Chiar voiam să te caut la întoarcere. În niciun caz nu mă așteptam să te găsesc aici!

— M-am hotărât să rămân.

Ușa interioară se deschise. Tunelul de legătură trepidă în timp ce presiunea de pe Stația Tuulen se egaliza cu cea de pe navetă.

— Te așteaptă emigranții, spuse ea.

— Doi.

— Îi invidiez.

Se întoarce spre mine:

— *Tu* te-ai gândit vreodată să călătorești spre alte planete?

— Nu, am spus.

Kamala mă mângâie pe față.

— Totul se schimbă.

Puteam să simt înțepătura unghiilor ei lungi, ca niște adevărate gheare. Pentru o clipă am crezut că vrea să-mi sfâșie obrazul, așa cum fusese sfâșiată și ea.

— Știu, am răspuns.

MINUNILE LUMII INVIZIBILE

Patricia A. Mekillip

Patricia Mekillip este una dintre cele mai distinse figuri ale literaturii fantastice, câștigătoarea premiului mondial de imaginație pentru cel mai bun roman (*Bestiile uitate din Eld*, 1974) și autoarea trilogiei clasice *Marele ghicitor din Hed*. De asemenea, este una dintre cele mai talentate creatoare de proză scurtă științifico-fantastică a anilor nouăzeci, din păcate neapreciată la adevărata ei valoare. Povestirile ei din ultimii ani, exprimă o viziune plină de căldură și înțelegere, demnă de a fi comparată cu cea a Ursulei K. Le Guin și sunt rezultatul unui talent literar de primă mână. Povestirea înfățișează o viziune întunecată asupra viitorului și trecutului, cu conflicte puternice, ironie și profunzime. A apărut în *Viziune infinită 5*, una dintre cele mai remarcabile antologii ale anului 1995.

Sunt un înger care i-a fost trimis lui Cotton Marther. Mi-a trebuit ceva timp să-i atrag atenția. Zăcea pe podea cu ochii închiși; se ruga cu fervoare, uneori murmurând, uneori strigând. Se pare că, locuitorii casei erau obișnuiți cu acest lucru. Am auzit niște pași trecând prin fața ușii biroului său; o femeie – soția sa, Abigail – strigă la cineva:

— Dacă te mai doare gâtul și mâine, îl punem pe Phillip să facă pipi într-o cană ca să faci gargară.

După cum mirosea în casă, Phillip nu prea ținea cont de căni. Cotton Mather putea a fum, transpirație și lână umedă. Iarna sosise devreme. Cerul era negru, pământul alb, iar vântul mușca precum un câine turbat. Peisajul era dezolant și incolor. Cotton Mather se ruga să poată vedea lumea invizibilă.

Voia un înger.

— O, Doamne, șopti el disperat, cu voce răgușită și slabă, ca un copil care vorbește singur ca să adoarmă.

Tu, care le-ai dăruit inocenților Tăi fii, îngerii din vis pentru a-i apăra de demonii lor! Amintește-ți și de robul Tău îngenuncheat, vierme ticălos ce sunt, căutând hrană, mângâiere și odihnă, sperând umil că vei revărsa asupra umilului Tău servitor binecuvântare și speranță în acest ceas greu și neîndurător: o părere, o scânteie de lumină din ochii Tăi, un singur cuvânt din gura Ta. Arată-mi-i pe purtătorii cuvântului Tău care zboară între lumea vizibilă și cea invizibilă. Trimite-mi, o, Doamne, o revelație!

Mi-am dres vocea un pic. Nu-și deschise ochii. Focul se stingea. Mă întreb cine punea lemne pe foc și, dacă faptul că Mather vedea o creatură strălucitoare, cu aripi, ar mai

surprinde pe cineva, cu toate vrăjitoarele, demonii și peștișorii de aur ce se găseau la tot pasul în Noua Anglie. Focul ce devora lemnele groase strălucea chiar în spatele mâinii sale întinse până la refuz. Stătea culcat în lumina slabă, printre umbre mișcătoare, în lunga noapte a istoriei, când nimeni nu putea să vadă foarte clar după apusul soarelui, iar vrăjitoarele, îngerii și visele se întrupau în lumina focului.

— Trimite-mi, o, Doamne, o revelație!

Eram chiar sub nasul lui. Era pierdut în amintirea zilelor de post și rugăciune, încercând să invoce un înger din mintea sa. Potrivit scrierilor sale, se aștepta să vadă imaginea obișnuită a unui alb cu aripile crescute din umeri, blond, nici odată cu barbă, îmbrăcat cu o cămașă de noapte albă și lungă și cu o farfurie de aur deasupra capului. Asta era ceea ce îl revolta pe Durham și era și motivul pentru care mă angajase: nu putea să creadă că atât întruchiparea binelui, cât și cea a răului puteau fi atât de banale în mentalitatea puritană.

Eram exact ceea ce își dorea Mather: ceva la fel de incolor și pur ca zăpada care se așternuse peste pământ precum mâna lui Dumnezeu, riguroasă, exactă, concretă. Focul, arma împotriva frigului, era roșu și aparținea iadului.

— O, Doamne!

Șoptise extrem de încet. Se holba la picioarele mele. Erau goale și strălucitoare și aproape înghețate. Cercul de diamante din aura mea includea un sistem de reglare a luminii, a hologramelor care erau aripile o dischetă cu hărți și una cu istoria locală, în cazul în care încurcam de tot evenimentele, și un sistem de înregistrare care surprinsese tremurul neobișnuit din ultimele cuvinte rostite de Mather. Ceruse un înger, un înger primise. Aș fi vrut să nu se mai holbeze la picioarele mele și să mai pună un buștean pe foc.

Se îndreptă încet, ridicându-se de pe podea, în timp ce ochii săi rătăceau în sus. Avea până în treizeci de ani la vremea acestor întâmplări, semăna cu tatăl său când avea aceeași vârstă, mai mult decât portretul său, pictat de Pelham, la vârsta de șaiszeci de ani, îmbrăcat sobru, cu o perucă precum frișca pe cap și cu o gură fermă și resemnată. Tânărul Mather avea părul lung și negru, o față deschisă, atrăgătoare și proaspăt rasă, ochi iscoditori și creduli. Privirea sa îmi cercetă în sfârșit fața, cu puțină teamă, ca și cum s-ar fi temut să nu descopere fața roșie și răutăcioasă a unui demon atașată unui trup de înger. Dar descoperise ceea ce se aștepta. Începu să plângă.

Plângea în tăcere, ca să poată auzi ce spun.

Scrierile sale nu prea spun nimic despre conversațiile îngerilor. Mai mult povestesc succesul lui Mather ca scriitor, recenzii deosebite și vânzări spectaculoase în America și Europa. L-am salutat, i-am transmis mesajul de la Dumnezeu, i-am citat din Ezekiel și apoi am trecut la treabă. Între timp, se oprise din plâns, își ștersese fața cu mânecile prăfuite și se înveseli cu gândul la perspectiva de a deveni faimos.

— M-am înfățișat celor aflați în necaz, am spus eu.

— Ei vorbesc despre tine în nenorocirea lor, spuse el recunoscător. Le-ai dăruit puterea să înfrunte răul.

— Suferința lor este mare.

— Da, șopti el.

— Tu le-ai văzut zbuciumul.

— Da.

— I-ai luat la tine acasă, ai fost martorul nefericirii lor, ai încercat să-i ajuți să dea glas frământărilor lor.

— Am încercat.

— Te-ai luptat cu lumea invizibilă.

— Da.

Nu ajungeam nicăieri. Stătea tot îngenuncheat pe podeaua tare, așa cum stătuse ore întregi, poate zile întregi; mă vedea mai clar decât orice alt lucru pe care îl văzuse în întuneric în toată viața lui. Uitase de

foc. Am încercat să fiu răbdătoare. Îngerii buni sunt mai presus de temperament, chiar și atunci când se luptă cu îngerii care au decăzut dovedind trăsături omenești. Dar podeaua devenise foarte rece.

— Ai văzut lanțurile invizibile cu care erau legați, l-am îmboldit. Lucrarea diavolească, invizibilă, aflată în așternutul lor.

— Cei naivi nu-mi apreciază cărțile, se plânse el, încruntându-se cu îngrijorare. Scrierile mele le dau spasme. Doar dacă îmi deschid cărțile, cad la pământ ca morți. Cum pot să-i întorc la adevărul lui Dumnezeu cu blândețe, dacă adevărul are un efect așa de violent asupra lor?

— Nu asupra lor, i-am amintit, ci asupra diavolului, care, am adăugat inspirată, ia multe forme.

Încuviință din cap și deveni foarte volubil.

— Săptămâna trecută a luat chipul unor hoți care mi-au furat trei predici. Și a unui șobolan – sau ceva ca un șobolan diavolesc – pe care îl puteai simți, dar nu puteai să-l vezi.

— Un șobolan...

— Și uneori se face pasăre, o pasăre galbenă, spun unii, care se așază pe degetele celor pe care ei le numesc vrăjitoare.

— Din moment ce spun asta, înseamnă că e adevărat.

Încuviință din cap cu gravitate.

— Copiii sunt cel mai pur lucru creat de Dumnezeu.

M-am făcut că nu am auzit. Eram iluzia lui, și dacă aş fi fost cu adevărat trimisă de Dumnezeu însemna că Dumnezeu și Mather erau de acord în toate.

— Nu a fost văzut, îmi sugeră Mather, și sub înfățișarea unui cal negru care scuipă foc printre dinți și este călărit de trei vrăjitoare, una mai frumoasă decât cealaltă?

Se uita fix la mine, apoi se surprinse imaginându-și vrăjitoarele și clipi.

— Nu, răsuflă el, nimeni nu a văzut așa ceva. Deși a fost văzut ca femeie, cu sutien roșu-aprins și dantele, în patul unor bărbați căsătoriți a căror cinste nu poate fi pusă la îndoială.

— Și ce le-a făcut?

— Le-a dat târcoale, i-a bântuit. Pentru acestea și multe altele, a fost spânzurată.

A fost spânzurată pentru că s-a îmbrăcat cu ceva colorat, care a incitat imaginația. M-am abținut de la comentarii, din moment ce era vorba de o întruchipare a diavolului.

— După legea lui Dumnezeu, sufletul ei este viu.

Aproape uitasem de foc; atmosfera înfricoșătoare, plină de nebunie și răutate îngheța mai tare decât frigul.

— Avea însemne de vrăjitoare, adăugă

Mather. Dintele de vrăjitoare.

Ochii lui erau lărgiți de uimire; imaginația sa crea vrăjitoarele la fel de ușor ca și îngerii. Presupun că, într-o lume neîndurătoare, e mai ușor să-ți transformi vecinii în demoni, cu toate defectele lor, toane, cataracta de la ochi, dinți lipsă, obiceiori și mirosuri iritante, decât să vezi în ei frumusețea angelică. Dar nu eram aici ca să-l judec pe Mather. Parcă îl auzeam pe Durham spunând: Imaginație. Imaginar. Vreau să știu ce creează cu mintea lor. L-au inventat pe diavol, dar nu au putut să-l facă decât să ciripească precum o pasăre? Nu te obosi cu aspectul moral. Vreau să știu ce a văzut Mather. Acest om a crezut că tunetul are drept cauză gazele sulfuroase rezultate din degradarea vegetală. De ce? Nu mă întreba pe mine. Tu ești cercetătorul. Du-te și cercetează.

Cercetează imaginația. Este ceva inutil, precum apendicele la adulți, exceptând cazul în care, precum apendicele, se inflamează fără motiv. Curiozitatea lui Durham era la fel de deplasată ca și cea a lui Mather; amândoi tânjeau după viziuni. Dar, în lumea sa, Durham își putea permite luxul de a fi nebun. În lumea sa, numai nebunii, adolescentele, judecătorii și Mather însuși erau normali. Din punct de vedere moral.

Dar Mather încă vorbea, și înregistram punctul lui de vedere, nu pe al meu. I-am cerut

odată lui Durham, după o vizită exasperantă la un templu sufocant, aglomerat și plin de muște, acoperit cu simboluri falice ce figurau drept zei, să nu mai apeleze la mine; computerul de la centrul de cercetare inversase cu siguranță niște fișiere când mă recomandase pe mine. Viziunile noastre asupra istoriei erau incompatibile.

— Nu, nu-i adevărat, a spus el, refuzând să mai continue.

Plătea bine. Plătea foarte bine. Așa că iată-mă în înghețata colonie New England, ascultându-l pe Cotton Mather povestind despre mături.

— Vrăjitoarele călăresc pe ele, spuse el, tot cu ochii lărgiți. Uneori câte trei. Spre sabbatul lor prostesc de vrăjitoare. Sabbatul lor prostesc, continuă el, constă în adunarea vrăjitoarelor într-un loc mlăștinos, unde demonii vorbesc cu voci de broaște, se săvârșesc ceremonii drăcești, se bea sânge, și se completează pentru reluarea datinilor păgâne, cum ar fi dansul în jurul unui pom de mai.

Mă întrebam dacă, fiind un înger al lui Dumnezeu, ar fi trebuit să știu deja toate acestea și dacă Mather nu se va mira mai târziu că l-am ascultat în tăcere. Eu și cu Durham ne contraziseseam cu privire la acest lucru, a eticii și legalității apariției mele ca închipuire a lui Mather.

— Care-i problema, întrebuse el. Crezi că o să-

și facă apariția și îngerul adevărat?

Mather încă mai vorbea ca într-o transă febrilă, cauzată, cel mai probabil, de prea mult post, rugăciune și agitație psihică. Vorbea despre ochi drăcești și ființe acoperite cu păr. Aparent, acestea îi făceau pe vecini să se învinuiască reciproc de moartea porcilor, căruțe înțepenite în gropi, boli, pofte și plictiseli de moarte. Între timp, mă plictisise și eu și mă deprimase cu adevărat. Degetele copiilor indică un loc la întâmplare și, în acel loc, se găsește o vrăjitoare. Ce mai imaginație! Era o imaginație bolnavă, instrument al cruzimii și morții.

— Nu a vrut să ia cuvântul în fața judecătorilor nici ca să-și apere nevinovăția, nici ca să-și mărturisească vina, povesti Mather solemn. Era un om încăpățânat. Au îngrămădit pietre peste el până i-a ieșit limba din gură și a murit. Dar nu a vorbit deloc. Îi spânzuraseră deja soția. Vorbise destul de mult atunci când a fost acuzată ea.

Auzisem destul.

— Dumnezeu să-i aibă în pază pe cei nevinovați! Și m-am mirat de mine pentru că rostisem o rugăciune.

Am continuat, mai blând, adresându-mă lui Mather, care clipea ca ieșit din transă, cu un aer îngrijorat, abordând un aer acuzator:

— Liniștește-te. Dumnezeu îți va da puterea

să înduri toate nenorocirile acestor vremuri negre. Fii răbdător și credincios și, la sfârșitul timpurilor, vei fi răsplătit cu adevărul vieții tale.

Nu respectasem întocmai normele puritane, dar el nu auzise decât „răsplată” și „adevăr”. Am ridicat mâna și l-am binecuvântat. S-a aruncat la pământ să sărute podeaua de lângă picioarele mele. Am activat dispozitivul din aură și m-am întors acasă.

Durham mă aștepta la Terminalul Cercetărilor. Am scos dispozitivul de înregistrare din aură, am introdus informația în computer și am ieșit din camera de teleportare. În timp ce computerul verifica înregistrările pentru a descoperi dacă încălcaseam vreuna dintre cele o mie cinci sute șaizeci și trei de reguli, mi-am scos mantia, peruca blondă și aura și le-am depus în mâinile lui Durham.

— Ei, bine? Spuse el răbdător, dar atent, fără să pară a vedea că îmi dădeam jos rochia și tunica. Îmi era încă frig și eram îngrijorată în privința licenței mele de cercetător, pe care computerul ar fi refuzat să mi-o înapoieze în cazul în care schimbasem istoria. Pentru prima dată am observat că Durham avea ochi identici cu cei ai lui Cotton Mather: întunecați, arzători, dar cu o sclipire ironică.

— Ce ai aflat? Spune-mi, Nici!

— Nimic, am răspuns eu scurt. Ai cheltuit câteva milioane de credite degeaba. Este o bucatăică groaznică de istorie, nu fără eroisme, dar lipsită cu desăvârșire de poezie. Și s-ar putea să îmi pierd licența din cauza lui, fără ca măcar să înțeleg ce vrei să faci.

— Adun date pentru o istorie a imaginarului. Durham căuta întotdeauna subiecte imposibil de citit.

— Începând de când? Am întrebat succint, încălțându-mi o cizmă. Cu desenele rupestre de la Lascaux?

— Nu este vorba de artă, spuse. Ceva mult mai speculativ. Mai puțin formal. Haotic.

Citindu-mi gândurile, zâmbi.

— Ca mine.

— Ești nebun. Ar trebui să-ți faci un control al inconștientului.

— Îmi place așa cum este: o adunătură acidulată de metafore imprevizibile.

— Nu sunt imprevizibile, am răspuns. Sunt absolut previzibile. Orice lucru imaginat este accesibil și orice lucru accesibil a fost conceput de computerul virtual, care a cercetat deja orice fel de închipuire încă de pe vremea când primul bizon a fost desenat pe piatră. Astfel încât nimic din ceea ce se petrece în timpul lui Cotton Mather nu se poate petrece aici, cu noi. Așa că...

— *Minunile lumii invizibile*, mă întrerupse Durham.

Nu ascultase niciun cuvânt.

— Este o carte scrisă de Mather. Vorbește despre îngeri și demoni. Noi ne gândim la invizibil prin prisma apelului la noțiunea de particule atomice. Ambele sunt nevăzute și totuși atât de puternice...

— Oprește-te. Pui laolaltă atomii cu îngerii. Unii există, ceilalți nu.

— Aici vreau să ajung, Nici, în punctul în care existența este imaterială prin excelență, iar pasiunea și credința în ceva creează o întâmplare, doar din dorința de a crede.

— E o nebunie.

Zâmbi din nou, bucuros. Avea tendința să-și schimbe înfățișarea în funcție de ceea ce cerceta: purta un costum strălucitor, mulat, care îi arăta toți mușchii, și avea părul vopsit într-un alb ca de lapte. Dacă nu ar fi avut capul prea mare și privirea obraznică, ar fi putut să fie chiar el îngerul lui Mather, însă figura mea androgenă era mult mai potrivită pentru așa ceva.

— Poate, răspunse el. Dar cred că dorința și pasiunea, împreună cu fantasmele corespunzătoare sunt fascinante.

— Ești un înapoiat, am mormăit eu. Aparții acelor timpuri barbare, în care oamenii își imaginau lucruri pentru a găsi motive să se

ucidă unul pe altul.

Computerul emise un semnal luminos; am răsuflat ușurată. Durham își luă înregistrarea și rezultatul analizei computerului, iar eu mi-am luat înapoi licența.

— Data viitoare... începu Durham.

— Nu va mai exista nici o dată viitoare.

M-am îndreptat spre ușă.

— M-am săturat să tot apar drept personaj creat de. Imaginația unora. Într-o bună zi am să mă trezesc la tribunal.

— Dar te descurci de minune, spuse el suav. Ai păcălit până și computerul.

I-am aruncat o privire înghețată:

— Lasă-mă în pace.

— În regulă, spuse el netulburat. Nu suna tu, că te caut eu.

Deși eram obosită, am plecat pe jos, pe banda rulantă, ca să-mi pun sângele în mișcare și ca să văd lumini și culori, după ce venisem din lumea aceea mohorâtă și periculoasă. Șoseaua mișcătoare, închisă în tunelul transparent, se legăna în aer, echilibrându-se pe milioanele de piciorușe rulante și pe stâlpii de staționare. Vedeam cupolele strălucitoare ale orașului răspândite precum un șir lung de baloane de săpun în soarele după-amiezii; mă uimea gândul că, în acest loc, cândva, în negura timpului, exista un mic oraș-port, la marginea unui vast continent necunoscut, unde Mather

s-a aruncat la pământ și s-a rugat pentru apariția îngerului din capul lui.

Aici ar fi putut să vadă un înger și fără să se roage. Ar fi putut să fie un înger. Putea să se ridice până la chipul lui Dumnezeu dacă ar fi vrut, cu aripi de aur și lumină. Ar fi putut să ajungă chiar cu banda rulantă, să obțină un număr de credit, să-și facă un implant sau să-și instaleze un tablou de comandă la încheietura mâinii și să activeze ecranul de deasupra capului. Putea să creeze orice fel de realitate din cele aflate în program, sau din cele imaginate de el, atâta timp cât tot ceea ce era imaginat sau imaginabil, orice combinație posibilă, era în memoria computerului virtual. Apoi, ar fi putut să părăsească stația, să ajungă în sufrageria sa și să schimbe din nou lumea.

Când am ajuns acasă, Brock adormise în fața terminalului. Își deschise ochii grei de somn și căscă.

— Bună, Matrix.

— Nu-mi mai spune așa, am răspuns mecanic. Zâmbi fugar și se cuibări mai comod în scaunul ergonomie cu bule de aer. M-am așezat pe canapea și mi-am scos cizmele din nou. De data asta era cald și simțeam în sfârșit căldura. Brock întrebă:

— Ce ai fost?

Chiar și el îl cunoștea foarte bine pe Durham.

— Înger.

— Ce-i aia?

— Caută în dicționar.

Apăsă absent butonul tabloului de comandă de la încheietura mâinii. Era un copil calm, cu ochi albaștri și părul de înger pe care nu de la mine îl moștenise. Descoperi aripile și aura imediat și mormăi:

— La ce folosește?

— Vorbește cu Dumnezeu.

— Care Dumnezeu?

— Dumnezeuul în care credem. Acel Dumnezeu.

Mormăi din nou:

— Este pre-real.

Am încuviințat din cap, m-am sprijinit obosită, uitându-mă la el, întrebându-mă cât timp va mai fi îngrijit, atent, curios, curios, cât mai e până se va rade în cap, își va împodobi scalpul și sprâncenele cu bijuterii și implanturi, își va implanta ochi fără expresie, își va insera un CD în lobul urechii și nu-mi va mai spune Matrix nici odată. Poate se va duce să locuiască împreună cu tatăl său. Nu l-am mai văzut de când s-a născut Brock, dar Brock știa exact cine era, unde era și ce făcea. Speculațiile nu sunt necesare decât aberanților ca Durham.

Videofonul exterior clipi; o jumătate de duzină de chipuri apărură pe ecran: prietenii lui Brock, ce locuiau în complexul spațial. Au năvălit

Înăuntru, s-au așezat în jurul lui Brock și și-au conectat la rețea computerele de la încheietura mâinii. Jucau un joc de aventuri, un fel de vânătoare spațială, în care erau hoți intergalactici ce făceau raiduri prin grădini zoologice extraterestre, cu animale rare, pe care le vindeau apoi unor restaurante ilegale. Computerul juca rolul echipei de șerifi spațiali. Hoții cădeau deseori în găuri negre, luau foc din cauza vitezei prea mari la intrarea în atmosfere necunoscute și erau încolțiți de șerifii vicleni. Unul dintre copii, Indra, încercă să păcălească computerul inventând cele mai bizare specii de animale extraterestre care pot fi imaginate, dar computerul îi oferea întotdeauna imaginea cerută. M-am uitat la ei un timp. Apoi, în capul meu se închegă imaginea unui bătrân aflat pe câmp și privindu-și vecinii care îngrămădeau pietre peste el până n-a mai putut să respire. M-am ridicat, m-am dus la mine în birou și l-am sunat pe Durham.

— Aș fi putut să-i opresc, am spus eu succint. Tăcea, nu pentru că nu știa la ce mă refeream, ci pentru că știa.

— Am fost un înger trimis de Dumnezeu. Puteam să schimb mesajul.

— Nu te-ai mai fi întors, răspunse el cu simplitate.

Era adevărat. Aș fi fost abandonată acolo, fără

nici o putere, un tânăr fără barbă și cu sâni, îmbrăcat cu o rochie lungă, bătând câmpii despre viitor, care ar fi devenit doar o altă vrăjitoare pe care să o condamne copiii. Adăugă:

— Ești cercetător. Cercetătorii nu devin sentimentali în privința istoriei. Din acele timpuri nu au mai rămas decât câteva ciolane bătrâne într-un muzeu, pe care le-au descoperit pe când săpau fundația unui nou complex. Un mormânt vegheat de un înger, o față micuță cu ochi holbați și o pereche de aripi de Cupidon. Ce e atât de trist în asta? Ți-am depus o primă în cont. Du-te undeva și cheltuiește-o.

— Cât?

A tăcut din nou, îngustându-și ușor ochii.

— Nu destul de mulți ca să te întorci. Du-te și îmbată-te, Nici. Nu ești în apele tale.

— Sunt bântuită, am șoptit, destul de ușor ca el să nu audă.

Clătină din cap, cu răbdare.

— Ce a fost mai rău trecuse deja. Faptele eroice le sunt interzise cercetătorilor. Doar știi asta. Îngerul pe care Mather l-a visat nu i-a spus decât ceea ce el voia să audă. Dacă i-ai fi spus orice altceva, te-ar fi numit diavol și ar fi refuzat să te asculte. Doar știi toate astea. De ce crezi că e vina ta? Mulțumește-i lui Dumnezeu, adăugă el, cu un chicotit nesuferit.

Am mormăit morocănoasă și m-am descotorosit de fața lui.

Am găsit o bucată de legumă în bucătărie și m-am întors în sufragerie. Hoții spațiali dădeau târcoale unei grădini zoologice de pe planeta Hublatt. Cu toții își imaginau animale pe ecran, în timp ce personajele lor studiau speciile.

— Căutăm un eusalop, spuse Brock concentrată. Globii lui oculari sunt otrăvitori, dar dacă îi gătești cum trebuie, li se par la fel ca ouăle fierte celor pe care încerci să-i otrăvești.

Animalele erau asortate în cuștile lor: purpurii, portocalii; albastre, cu buline sau dungii. Erau narvali mergători, un corn de rinocer cu ochi și picioare, ceva ca o caracatiță formată din trompe de elefanți, o imensă bășică verde și amorfă, care își schimba constant forma.

— Cum recunoști un eusalop dacă îl vezi, am întrebat eu fascinată de combinațiile de culori și de imaginația lor.

Brock ridică ușor din umeri.

— Foarte simplu.

Un animal nou apărură într-o cușcă goală: o creatură înaltă, cu două picioare, cu păr lung și auriu și aripi făcute din pene de lumină. Se ținea de bare cu mâinile, uitându-se afară cu tristețe. Clipea din ochi.

— Uite un înger în cușcă.

L-am auzit pe Brock respirând.

Indra se încruntă.

— Ar putea să zboare. De ce nu zboară? Al cui e? Oricum, grădina zoologică e pentru animale. Asta arată ca un exemplar al unei specii umane.

— Este ilegal pe Hublatt, spuse ea, și era enervant să auzi asta din partea uni hoț.

— E un înger, spuse Brock.

— Ce este un înger? E al tău?

Brock scutură din cap a refuz. Cu toții făcură semn că nu, cu ochii la ecran, dorind să continue jocul. Dar imaginea persista: o figură melancolică și frumoasă, jumătate om, jumătate lumină, captivă și fără nici o putere, după gratii.

— De ce nu zboară, pur și simplu? Oftă Indra. Ar putea să zboare, pur și simplu. Brock...

— Nu e al meu, insistă Brock.

Apoi se uită la mine cu ochii săi mari, așa de calmi și de albaștri încât am avut nevoie de câteva clipe ca să-mi transfer atenția de la culoarea la mesajul lor.

M-am uitat cu atenție la înger și am simțit gratiile în mâinile mele. Am înghițit cu greu, văzând ceea ce vedea și el: lunga și întunecata noapte a istoriei pe care nu avea puterea să o schimbe, să o lumineze, pentru că nu avea puterea să vorbească fără a spune

minciuni.

— Matrix, șopti Brock.

Am închis ochii.

— Nu-mi spune așa.

Când mi-am deschis ochii, îngerul dispăruse.

VREMURI FIERBINȚI ÎN ORAȘULMAGMEI

Robert Silverberg

Robert Silverberg a devenit o figură centrală în aria literaturii SF din ultimele patru decenii.

Este unul dintre maeștrii SF-ului în toată varietatea sa și este mai popular ca nici odată. Chiar și astăzi, după ce a primit multe premii și a publicat sute de cărți, încă mai progresează, ca scriitor. În prezent, este autorul editorialului incitant din *Asimov* și, de mai mulți ani, alături de romanele sale binecunoscute, scrie și mai multe nuvele importante. Dintre cele scrise anul acesta, am ales-o pe aceea care reprezintă culmea talentului lui Silverberg: este de fapt un roman concentrat, respectând limitele unei drame clasice. În plus, nuvela are aerul clasicului Theodore Sturgeon în felul cum este abordat personajul principal. Într-un an al nuvelilor semnate cu nume de prestigiu ale literaturii SF, puține sunt la fel de impresionante ca aceasta, apărută pentru prima dată în *Omni Online*.

E ora șapte dimineața și ecranul de pe peretele de deasupra biroului lui Cal Mattison se luminează ca un pom de Crăciun, pe măsură ce oamenii încep să telefoneze la Centrul Vulcanic și să raporteze primele evenimente tectonice ale zilei. O mică sonerie

se declanșează ca să anunțe fiecare apel. Ping! Și se aprinde o luminiță albastră: un fumigen își face apariția în curtea cuiva din Baldwin Park, gaze, dar nu și lavă. Ping! Și un beculeț verde: un mic șuvoi de lavă iese la suprafață în Temple City. Ping! Din nou luminița albastră în Pico Rivera. Și apoi trei apeluri urgente în șir, o explozie de roșu pe ecran. Ceea ce indică un nou val de fum care se ridică din principalul con vulcanic, situat deasupra Autostrăzii Orange, unde era înainte intersecția cu Autostrada Pomona, prevestind un șuvoi proaspăt de lavă, gata să se rostogolească pe pantă.

— Este o dimineață aglomerată, nu? Spuse Nicky Herzog, contemplând ecranul de după umărul lui Mattison.

Herzog este un tip hiperactiv și scund, cu o față ascuțită, cu ochelari cu ramă de baga și ochi ca două mărgele, care întotdeauna își băga nasul mare în treburile altora.

Mattison ridică din umeri. Este imens, are peste un metru nouăzeci, o lățime remarcabilă în umeri, iar o ridicare din umeri este ceva foarte complex și elaborat din partea lui.

— La naiba, Nicky, încă nu e nimic. Du-te și mănâncă ceva.

— Vrei să spui că o mulțime de albastre, un verde și un roșu nu sunt mare lucru?

— Nimic din ceea ce ar putea să ne privească

pe noi, omule.

Mattison indică locul de pe ecran unde strălucea beculețul roșu.

— Pomona e poveste veche. Nu mai este treaba noastră ce se întâmplă în Pomona. Acolo unde vezi roșu, orice s-ar întâmplă, ceea ce a fost mai rău s-a întâmplat deja, situația nu se mai poate înrăutăți. Și beculețele albastre, la naiba, nu e decât ceva fum. Lasă-i să-și pună măștile de gaze. Cât despre cel verde din Temple City, ei, bine...

Dădu din cap indecis.

— Nu. Vor rezolva problema cu resurse locale. Du-te și mănâncă ceva, Nicky.

— Da. Da. Omletă și carne de șarpe.

Herzog se îndepărtă.

Și el e un fel de șarpe, se gândi Mattison, un tip micuț și îngust, fără lățime, Mișcându-se ciudat, cu capul înainte, ca și cum și-ar croi drum prin aer cu nasul. Fusesse cineva la Hollywood, scenarist sau redactor, sau așa ceva, și încă de succes, auzise Mattison, până se apucase de quaaludes, darvon, cocaină și Dumnezeu știe ce altceva și sfârșise la Casa de prestări servicii în folosul comunității din Silver Lake, cu toți ceilalți nenorociți.

Mattison este el însuși un fost nenorocit, cu meteahna beției, care îi afecta performanțele profesionale la atelierul de tâmplăriei și avea efecte devastatoare asupra reflexelor sale de

șofer. Băutura îi făcea și chef să împartă pumni cu foarte mare ușurință, ceea ce nu era o idee prea bună pentru un om de mărimea și cu puterea lui, pentru că avea tendința să provoace pagube foarte mari, care atrăgeau plata unor considerabile despăgubiri legale, ca să nu mai amintim frecventele pedepse disciplinare. Dar totul rămăsese cu mult în urmă. Mattison, în vârstă de douăzeci și opt de ani, necăsătorit, amabil, destul de inteligent, era pe calea cea bună în ceea ce privește recuperarea. În ultimele optsprezece luni, nu fusese numai un client, ci și un membru din conducerea de la Silver Lake, făcând treptat trecerea de la statutul de victimă jalnică a propriului autocontrol, la cel de paznic al celor mai puțin norocoși, un model pentru cei care încearcă să se ridice din mocirlă, așa cum făcuse și el.

Câțiva dintre cei mai puțin norocoși tocmai se strecurau în cameră. Ora oficială de trezire la Casa de prestări servicii în folosul comunității din Silver Lake este șase și jumătate, și până la șapte se presupune că toată lumea este gata pentru micul dejun, o regulă respectată cu strictețe, deoarece micul dejun nu se mai servește după ora șapte și jumătate, fără nici o excepție. Mattison însuși se trezește la ora cinci în fiecare dimineață pentru că sculatul neobișnuit de devreme este o parte pe care și-

a impus-o singur în cadrul regimului său de recuperare; și Nick Herzog iese din camera sa cu mult înainte de ora oficială de trezire, pentru că insomniile repetate s-au dovedit a fi o fațetă accidentală a programului său de recuperare, însă toți ceilalți sunt cel puțin reticenți când vine vorba de trezire. Unii probabil că nu s-ar da jos din pat deloc, dacă nu ar fi sistemul de trezire camaraderesc ce funcționa în casă, și care promitea premii celor care aveau grijă de colegul de cameră, care încerca să doarmă mai mult, să nu fie lăsat s-o facă.

Mary Maude Gulliver este prima care intră pe ușă, urmată de colega ei de cameră cu chip ursuz, Annette Lopez și după ele, o ceată de bestii brutale târșâindu-și picioarele spre micul dejun, sosesc Paul Foust, Herb Evans, Lenny Prochaska, Nadine Doheny, Marty Cobos și Marcus Hawks. Sunt aproape toți, iar restul vor apărea în două-trei minute. Și desigur, iată-i. Nătărăul plin de mușchi Blazes McFlynn e următorul - Mattison îl aude din camera de masă râzând de Herzog, pe care, pentru un motiv sau altul, îi place să-l hărțuiască.

— Bună dimineața, neputincios mic și mizerabil, spune McFlynn.

— Târâtură blestemată, îl împrășcă Herzog cu un răspuns furios și deosebit de obscen și ațâțător. La cuvinte cel puțin, se pricepea,

dacă la altceva nu. McFlynn îl înnebunește pe Herzog; a fost pedepsit de câteva ori pentru felul cum se comportă când acesta este de față. Herzog este un om enervant și antipatic, dar, după câte știe Mattison, neputincios nu este. Chiar dimpotrivă.

Buck Randegger, încet, gârbovit și binevoitor este următorul care sosește, și apoi voluminoasa Melissa Hornack, cu cele șase bărbii ale sale și fund de hipopotam. Mai lipsesc numai doi sau trei, dar Mattison îi aude venind pe scări. Numărul curent al membrilor Casei de prestări servicii în folosul comunității din Silver Lake este de optsprezece plus patru membri permanenți ai conducerii. Aceștia ocupă o casă spațioasă și confortabilă, cu trei etaje și șaisprezece camere care se presupune că a fost, prin 1920 sau 1930, reședința unei mari vedete a filmului mut. Locul era un dezastru și mai mare decât locatarii săi actuali, până acum cinci sau șase ani, dar fusese reparată de aceștia ca parte a procesului lor de reabilitare socială.

Mattison își luase demult micul dejun, dar obișnuia să se ducă în camera de masă, în timp ce camarazii lui mâncau, în cazul în care cineva se sculase cu fața la cearșaf și simțea nevoia să încaseze un pumn sau doi. Deoarece toți de aici sufereau, mai mult sau mai puțin, de simptome diferite, în urma abstenenței, și

chiar și cei care trecuseră peste acestea, mai aveau de înfruntat stadiul coșmarelor. Deveneau uneori certăreți, caz în care ținuta athletică a lui Mattison conta foarte mult.

Dar, pe când se ridica din fața ecranului pentru a-i urma pe ceilalți, o serie de semnale se declanșară, precum clopotele care anunță slujba de duminică, și o serie de beculețe verzi, situate la distanță de vreo câteva blocuri unul de altul, apărură în Arcadia, la câteva blocuri în estul Bulevardului Santa Anita, de la Strada Duarte până la Bulevardul Foothill, ocolind spre nord-vest până în susul Autostrăzii 210, înspre Pasadena. Era ceva nou. Zona nord-vestică a limitei trecuse cu mult în sudul Autostrăzii Huntigton, deplasându-se spre San Gabriel Valley și locuri precum Monterey Park, Rosemead și South El Monte, dar de aici sare brusc câteva mile mai sus, pe diagonală, din direcția opusă scurgerii de lavă din cealaltă parte a Huntingtonului, practic până la marginea hipodromului și spre Arboretum și putând foarte curând să traverseze Autostrada 210.

Vești proaste. Mattison nu are nevoie să aștepte sunetul alarmei ca să-și dea seama de asta. Toată lumea voia să creadă că această zonă va rămâne o cale de retragere sigură a comunităților din partea de est a Los Angeles-ului, de unde începuseră toate necazurile, dar

se temeau că problemele se vor extinde fără oprire spre vest, până la ocean, ca un caz grav de acnee care apare pe obrazul stâng al unui adolescent și se întinde până la glezne. Reușeau destul de bine să supravegheze erupțiile de la suprafață, dar nimeni nu știa cu adevărat ce se întâmpla sub pământ, dedesubt, în adâncuri, și chiar în acest moment poate că șuvoaie furioase de magmă se îndreaptă spre Beverly Hills și Trousdale Estate și Pacific Palisades, spre Malibu, să le ofere artiștilor încă o surpriză încântătoare, când vulcanul de pe coasta Pacificului își va arăta capul brusc, dintre gazele de sulf. Bineînțeles că e cale lungă din Arcadia la Malibu. Dar orice extincție spre vest, chiar și cu câteva blocuri, este un indiciu înfiorător că procesul este destul de departe de a înceta și de fapt de abia a început.

Mattison se întoarse spre camera de masă și strigă:

— Mai bine v-ați grăbi cu mâncatul; cred că în curând, va trebui să ne punem costumele și să...

Margini galbene fosforescente încercuiră punctele verzi de pe ecran și alarma Casei de prestări servicii în folosul comunității din Silver Lake se declanșă.

Alarma însemna că, indiferent ce se întâmpla

În Arcadia, se dovedea a fi prea mult pentru echipa locală de control a lavei, așa că apelau și la prestatorii de servicii comunitare. Aceste servicii erau prestate de oameni cu probleme care se ofereau să muncească pentru folosul comunității, indiferent de activitatea pentru care erau solicitați. Casa de prestări servicii în folosul comunității nu era nici închisoare, nici centru de recuperare, dar avea câte ceva din ambele, iar membrii ei erau oameni care au călcat strâmb într-un fel sau altul și au făcut rău nu numai lor, dar și altora, rău pe care îl plăteau prin servicii în folosul comunității, în timp ce le venea mintea la cap.

Ceea ce începuse prin colectarea gunoaielor de pe autostrăzi, plantarea copacilor din parcuri publice și alte îndeletniciri similare, deosebit de importante, dar simple și inofensive, devenise mult mai riscant de când cu apariția vulcanilor în Los Angeles. Apariția vulcanilor accelerase tot felul de schimbări sociale și legislative în zonă, pentru că șuvoiul de lavă nu prea aștepta ca procesul tâmpit al legislației californiene să-și urmeze cursul obișnuit. Astfel că, la doar două sau trei săptămâni după erupția din Pomona, Consiliul Local a cerut Adunării Legislative ca aceeași Casă de prestări servicii în folosul comunității să se ocupe și de controlul lavei, iar hotărârea a fost aplicată chiar de a doua zi. Așa încât

diverși alcoolici, drogați și consumatori de tot felul de substanțe periculoase, care erau membrii Casei de prestări servicii, s-au trezit obligați să iasă la atac de două sau trei ori pe lună și uneori, mai des decât atât, să trudească alături de cetățeni respectabili, în efortul de a menține șuvoiul devastator de lavă pe loc, întrucât acesta cuprinsese deja o bună parte din sud.

Dispecerii de la Centrul vulcanic hotărau când era cazul să fie chemați cei de la Casa de prestări servicii comunitare. Centrul vulcanic, care este o ramură a Laboratorului seismologie, cu cartierul general la Laboratorul de propulsie cu reacție de pe dealurile din nordul orașului, monitoriza întreaga zonă tectonică cu un sistem de senzori la nivelul pământului și scanere montate pe sateliți, încercând să urmărească evenimentele generate de răspândirea magmei în Valea San Gabriel, și dacă era posibil, să prevadă evenimentele.

Orice nouă izbucnire, fie ea un simplu norișor de fum, ridicându-se dintr-un nou coș vulcanic, sau un baraj în toată puterea cuvântului, format din roci, bombe vulcanice și lavă roșie și fierbinte ce se revarsă dintr-o nouă gură de iad, este consemnată în trecere de computerele LPR, care aduc la zi toate datele de pe monitoarele din oraș, ca și de pe cel

aflat deasupra biroului lui Cal Mattison, de la Casa de prestări servicii în interesul comunității din Silver Lake. Este tot responsabilitatea centrului vulcanic, însărcinat și cu elaborarea strategiilor contraofensive, să stabilească genul de măsuri ce trebuie luate. Departamentul pompierilor, în primul rând: fusese extins în ultimul timp și reorganizat la scară regională (nu fără o mulțime de amestecuri de natură politică și dezaprobari la nivel general), iar pompierii erau chemați pe baza unui sistem de cercuri concentrice care se extind de la centrul zonei vulcanice până la Santa Barbara și, eventual, Laguna Beach. Datoria lor este, ca de obicei, să împiedice distrugerea bunurilor prin răspândirea focului din zonele de impact în zonele învecinate. Apoi, Centrul vulcanic alertează diviziile gărzii naționale, care au fost activate în întreaga regiune; atunci când până și garda națională a fost depășită de situație, sunt chemați oamenii Casei de prestări servicii comunitare, împreună cu grupuri de civili voluntari care au fost pregătiți să oprească extinderea lavei.

Mattison, deși nu are cum să-și verifice bănuielile, crede că departamentul din Silver Lake este chemat de două ori mai des decât celelalte instituții comunitare. S-ar putea să aibă dreptate. Casa din Silver Lake este bine plasată, în apropierea Autostrăzii Golden

State, și lor le vine foarte ușor, atunci când sunt chemați, să o ia pe autostradă până la vreo intersecție și să o taie pe Autostrada Ventura ajungând direct la marginea de sus a zonei vulcanice, sau pe Autostrada Bernadino, ajungând în partea de sud, în timp ce aceia care veneau de la Casa Mar Vista sau de la cea din vestul Hollywood-ului sau dinspre Gardena aveau de făcut un drum mult mai lung.

Dar nu era vorba numai de distanță. Lui Mattison îi plăcea să creadă că gașca lui de reabilitați sunt mult mai eficienți în lupta cu lava decât momâile de la alte instituții. Au și ei problemele lor, bineînțeles, probleme mari chiar, dar, într-un fel sau altul, reușesc să fie uniți în lupta cu lava, iar Mattison este deosebit de mândru de acest lucru. Poate să fie și din cauză că el însuși este considerat o valoare de către Centrul vulcanic datorită mărimii sale, aerului autoritar, renumelui său datorat faptului că reușise să se ridice deasupra problemelor sale, la nivelul de cvasi-respectabilitate la care se afla acum. Însă Mattison nu zăbovește prea mult asupra acestor lucruri. Știe prea bine că tot ceea ce se poate obține dacă te bați singur încurajator pe umăr este un umăr dislocat.

Oricum, alarma sună.

— Putem măcar să terminăm de mâncat?
Vrea Herzog să știe.

Mattison aruncă o privire spre ecranul monitorului. Șapte sau opt beculețe galbene și verzi clipeau. Traduse abstracțiunea rece a ecranului în imaginea infernului care se dezlănțuia în acele momente în Arcadia și spuse uitându-se la ceas:

— Înghițiți cât de mult puteți în următoarele patruzeci și cinci de secunde. Apoi mișcați-vă fundurile spre vestiar.

— Isuse Cristoase, murmură cineva, probabil Snow. Patruzeci și cinci de secunde amărâte, Matty?

Dar ceilalți sunt destul de deștepți să nu piardă timpul cu blesteme și să înfulece mâncarea în timp ce Mattison număra secunde. La cea de-a cinezeci și treia secundă, fiind un tip îngăduitor, îi preveni că micul dejun s-a sfârșit și că trebuie să treacă la treabă.

Costumele de protecție împotriva lavei sunt stocate jos, într-o cameră în care se ajunge din holul principal, care a fost odată o bibliotecă cu lambriuri. Rămășițe ale lambriurilor încă mai există, forme rectangulare de mahon sau alte esențe pretențioase, dar lambriurile de-abia mai pot fi observate. Întrucât aproape fiecare centimetru pătrat din cameră este plin cu costume strălucitoare de protecție împotriva lavei, care stau aliniat, talpă lângă talpă și piesă lângă piesă, ca o congregație

tăcută de roboți care așteaptă să fie activați.

Costumele sunt, în linii mari, adăposturi individuale, un înveliș solid de material puternic reflectorizant, dotat cu șenile, la care este anexată o lopățică, cuțite cu laser și tot felul de echipamente auxiliare. Fabricile din Atlanta și Wichita lucrează douăzeci și patru de ore pe zi să le producă, în aceste vremuri, în timp ce guvernul suportă cheltuielile destul de semnificative, ca parte a programului de despăgubire pentru daunele provocate de catastrofa, recentă și spectaculoasă, care se abătuse asupra Los Angeles-ului. Mattison se întreba uneori dacă era rentabil ca în jur de douăzeci de costume atât de costisitoare să stea aproape nefolosite, în fiecare instituție, când ar fi cu mult mai eficient ca aceste costume să fie depozitate într-un fel de sediu central, la marginea zonei vulcanice, de unde ar putea să fie distribuite în fiecare zi echipei solicitate să acționeze. Dar era o problemă pe care nu se deranjase să o discute cu nimeni, pentru că știa că guvernului federal îi place să acționeze pe căi misterioase, care depășesc înțelegerea cetățeanului de rând; și, în orice caz, costumele fuseseră deja cumpărate și plătite și se aflau acolo.

Aveau două mărimi, mare și foarte mare. Mattison înșfacă trei costume aflate în apropiere și le scoase pe hol, înmânându-le

oamenilor care purtau mărimile respective, ceea ce a creat puțin spațiu pentru ca ceilalți să între în vestiar și să-și aleagă costumele care li se potriveau. Ca de obicei, existau o mulțime de ghionturi și îmbrânceli și, bineînțeles, nemulțumiri. Lui Herb Evans i se potrivește cu greu mărimea foarte mare și i-ar fi mai bine cu cealaltă, în care s-ar putea mișca mai puțin ciudat, dar întotdeauna vrea cea mai mare mărime, iar cea pe care a înșfăcat-o acum a fost apucată, de cealaltă parte, și de către Marcus Hawks, care are un metru nouăzeci și este mai îndreptățit să o revendice.

— Eu l-am luat primul, țipă Evans.

Fără să-l lase din mână, Hawks răspunse:

— Du-te și ia-ți unul pe măsura ta, ticălos prăpădit.

Mattison observă imediat că amândoi erau gata să-și apere punctul de vedere făcând exces de zel, probabil de-a lungul următoarelor trei sau patru ore. Nici nu se miră: ocupanții Casei de prestări servicii comunitare nu sunt dotați, în mod obișnuit, cu bun-simț, dar deseori înlocuiesc aceasta cu un comportament extrem de revendicativ și irascibil. Nu aveau destul timp ca Evans și Hawks să-și rezolve disputele; Mattison se băgă între ei, calm, dar hotărât, descleștă mâna lui Evans de pe o parte a costumului și

pe a lui Hawks de pe cealaltă parte, și îi trimise pe amândoi în direcții opuse ca să-și caute alt costum. Păstră costumul cel mare pentru el și ieși afară pe hol, ca să se poată îmbrăca cu el.

— După ce vă puneți costumele pe voi, zbieră Mattison, ieșiți în stradă și urcați-vă în camioane, cât mai repede!

Se strecură cu greu în costumul său. De fapt, era prea mare chiar și pentru măsura maximă, cam cu doi centimetri mai înalt și cu vreo cinci sau șase mai lat în umeri, dar strângându-se, reuși, într-un fel sau altul, să se îmbrace. Trebuie să reușească. Nu poate să stea să se uite atunci când cei din Silver Lake sunt chemați la datorie și nici nu cunoaște vreun croitor care să modifice costume de protecție împotriva lavei.

Camionul uriaș, verde măsliniu, pentru transport militar, care este parcat întotdeauna în fața casei, pregătit, și-a coborât rampa și, unul câte unul, luptătorii împotriva lavei, îmbrăcați în costumele de protecție, se urcă în camion și se așază la locurile lor pe platforma din spate. Mattison așteaptă în stradă până ce se suie toată lumea, doisprezece din cei paisprezece rezidenți, cu excepția lui Jim Robey, bolnav de ciroză și prea labil pentru a fi trimis să înfrunte lava și Melissa Hornack, descalificată de obezitatea sa excesivă, plus

doi dintre cei patru membrii ai personalului, Ned Eisenstein, medicul casei și Barry Gibbons, bucătarul, care nu purta costumul pentru că el conducea camionul și nu se poate conduce când ești îmbrăcat cu ceva asemănător unui mic tanc. Celălalt membru al personalului era Donna DiStefano, directorul actual, care ar fi vrut să-i însoțească, dar funcția o obliga să rămână și să-i supravegheze pe Robey și Hornack.

— Suntem pregătiți, îi transmise Mattison lui Gibbons prin stația atașată costumului și se sui în camion. Porniră la drum, spre zona vulcanică.

Deși era devreme, ziua se încălzea cu repeziciune; erau deja în jur de șaizeci de grade Fahrenheit. Era o dimineață superbă ca de primăvară, deși nu era decât februarie, iar aerul era încă destul de curat, ca urmare a ploilor torențiale ce căzuseră cu câteva nopți în urmă. Fusesse o iarnă deosebit de ploioasă, iar lui Mattison îi plăcea să creadă că, într-una din zilele următoare, va ploua destul de mult ca să stingă vulcanii ăia nenorociți pentru totdeauna, deși știe că așa ceva nu este posibil; magma continua să iasă din măruntaiele pământului, indiferent de vremea de afară. La urma urmei, un vulcan nu este același lucru cu un foc deschis.

Cu toate acestea, ploaia înverzise totul. Dealurile erau de smarald, cu excepția imenselor plantații de viță de vie care formau pete gigantice de purpuriu și portocaliu. Pentru că vânturile predominante din această perioadă a anului suflă de la vest spre est, nu existau urme de cenușă vulcanică sau alte mizerii piroclasice în această parte a orașului, nici mirosul de gaze toxice pe care îl scot milioanele de coșuri vulcanice; toate aceste mizerii sunt transportate în cealaltă parte a orașului, înnegrind și intoxicând toată regiunea cuprinsă între San Gabriel, San Berdoo și Riverside.

Nu se vede decât fuiorul îndepărtat de fum care se înalță din vârful Muntelui Pomona, cum a fost denumit principalul con vulcanic. Muntele însuși, care susține două autostrăzi, de mult distruse, împreună cu împrejurimile lor și locul numit centru industrial, aflat la sud de Pomona, nu se poate vedea din acest loc, pentru că nu are decât câteva sute de metri înălțime, după ce s-a ridicat în șase luni din acumularea materialelor aruncate în afară de fiecare nouă erupție. Dar coloana de fum și cenușă ce se înalță deasupra muntelui este de cinci ori mai înaltă decât acesta și poate fi văzută de departe, în tot bazinul, cu excepția vestului L.A.-ului și din Santa Monica, de unde nimic din toate acestea nu poate fi văzut sau

mirosit, și tot ceea ce se știe despre vulcan este, probabil, ceea ce se poate citi în *Times* sau poate fi văzut la știrile de la televizor.

În timp ce camionul se îndreaptă spre vest, pe Autostrada Ventura, semne ale dezastrului încep totuși să-și facă apariția pe la Glandale, iar după ce au trecut de intersecția cu Autostrada nr. 210 și traversează Pasadena, nu mai există niciun dubiu că în ultimul timp, ceva ieșit din comun s-a întâmplat depășind orice măsură. Totul, începând de la Strada Five Oaks spre est, este acoperit cu funingine și cenușă vulcanică, cărată din zona vulcanică de rafalele ocazionale de vânt dinspre Santa Ana, iar după Strada Lake, totul este murdar în adevăratul sens al cuvântului. Mattison, care s-a născut în Los Angeles, a crescut în Northridge și Van Nuys și și-a petrecut cea mai mare parte a vieții sale într-o serie de apartamente mobilate din vestul Los Angeles-ului, se gândește la vilele impecabile din partea dreaptă, în San Marino, cu peluzele lor proaspăt tunse, cu aloele, azaleele și cameele lor înflorite și își scutură capul cu tristețe, imaginându-și cum arătau acum. Își amintea de o beție epopeică, începută în Santa Monica și sfârșită pe aici, unde s-a trezit cățărându-se pe gardul imensei grădini de cactuși a Bibliotecii Huntington, la trei dimineața, chiar prin San Marino, și rătăcind prin bibliotecă,

crezând că a fost teleportat pe o altă planetă. Zilele astea, sigur arată ca pe Marte înăuntru, se gândi el.

La intersecția cu Bulevardul Sierra Madre, camionul părăsi autostrada.

— Drumul este blocat de un morman de lavă pietrificată, chiar în dreptul Bulevardului San Gabriel, îi explică Gibbons prin intermediul radioului atașat la costum. Speră să-l deblocheze în după-amiaza aceasta.

Făcu niște zig-zaguri prin sud-est, pe străzile labirintice ale Pasadenei, până la Huntington Drive, care trecea pe deasupra hipodromului Santa Anita și dădea fix la baricada formată de diviziile gărzii naționale, cu câteva blocuri mai jos.

Gardianul, văzând un camion plin cu costume de protecție strălucitoare precum oglinzile, le făcu semn să treacă. Gibbons, care primea cu siguranță instrucțiunile privind traseul direct de la Centrul vulcanic, o luă la dreapta pe Strada North Second, la dreapta pe Bulevardul Colorado și opri camionul în josul străzii, unde jumătate din clădirile comerciale cu un singur nivel erau cuprinse de flăcări; șuvoaie de lavă roșie copleșesc ceea ce cu cinci sau șase ore în urmă încă mai era un magazin unde se vindea burrito. Locul este înconjurat de un cordon uman, dar dincolo de acesta, o grămadă de oameni, mexicani, câțiva chinezi,

poate și ceva coreeni, stau și plâng, tânguindu-se și ridicându-și brațele implorator spre cer – se pare că sunt proprietarii micilor afaceri care sunt distruse aici.

— Toată lumea jos! Ordonă Mattison, în timp ce se cobora rampa mașinii.

Pompierii trecuseră deja la treabă, de pe margine, stropind cu furtunul clădirile în flăcări, cu speranța de a înăbuși vâlvătaia înainte de a aprinde și clădirile din jur. Dar râul de lavă îi fusese rezervat lui Mattison și echipei sale. Reținerea lavei este un meșteșug nou și deosebit, pe care Casa de prestări servicii comunitare și-l însușise perfect pe parcurs, iar pompierii, asediați de apeluri, le cedaseră cu plăcere această obligație, mulțumindu-se cu stingerea incendiilor obișnuite.

Foarte rapid, Mattison evaluă situația. Observă că lucrurile erau de-abia la început. Mai erau încă șanse de reușită.

Ceea ce se întâmplase era că un șuvoi rătăcit de magmă subterană, care fusese cauza acestui dezastru, reușise să-și croiască drum spre suprafață, prin stratul de roci și erupsese în opt sau nouă locuri, pe o diagonală cu o lungime de câteva mile. Era ca și cum un șarpe de lavă mistuitoare cu multe capete și-ar fi ridicat capetele în același timp, străpungând pământul.

Dacă ar fi erupt doar un singur vulcan ar fi fost de ajuns. Dar regiunea, cunoscută acum drept Zona tectonică a Văii San Gabriel, a fost copleșită de un an și mai bine cu o mulțime de vulcani, mici, dar mulți. Mexicanii numeau zona *La Mesa de los Hornitos*, ceea ce înseamnă „cuptorașe” – hornitos. Ai putea să-ți prăjești niște tortillas pe drum, în orice parte a zonei afectate.

Lava scursă aici ocupă probabil un spațiu de 3,3 în pe 4,5 în, o nimica toată, de ajuns doar pentru a desființa magazinul de burrito. Căldura degajată este, desigur, fantastică: Mattison, care a devenit un expert în astfel de lucruri, poate să spună dintr-o privire că temperatura a depășit 2000 de grade Fahrenheit. La această temperatură, lava devine galben-roșcată. Prefera să aibă de a face cu ea când era roșie-strălucitoare, ceea ce însemna cu 400 de grade mai rece sau, și mai bine, roșu-sângerieu închis, cu 400 de grade mai rece decât precedentă; dar, în aceste situații, nu prea are cum să-și aleagă temperatura. Cel puțin nu ajunsese încă, la stadiul în care devenea alburie, din cauza temperaturii foarte ridicate, când era aproape imposibil de înfruntat.

Căldura lavei, nu focul de dedesubt incendiase clădirea de alături. Vulcanii, știa și Mattison, nu scuipă foc. Dar dacă încerci să

întinzi pe stradă o substanță atât de încinsă, iar clădirile învecinate sunt făcute mai ales din furnir și scânduri, acestea se vor aprinde imediat.

Până acum, șuvoiul se mișcase relativ încet, cu douăzeci-treizeci de centimetri pe minut. Aceasta însemna că lava era relativ vâscoasă, slavă Domnului. Văzuse șuvoiuri de lavă care goneau de cincizeci de ori mai repede și te băgau în priză. Stratul de sus, unde lava intră în contact cu aerul, se poate vedea cum se coagulează și se formează un înveliș ca de sticlă, care clincăne și scârțâie pe măsură ce imensa presiune de dedesubt continua să-l străpungă.

Mattison vedea cocoloașe și bășici ciudate ce se spărgeau, se stingeau, se întăreau puțin și se spărgeau din nou, împrôșcând în jur cu stropi de lavă solidificată. Se mai ridicară câteva baloane mai mari, care puteau fi semnalul de rău augur care prevestește că mormanul de lavă se gândește să arunce cu ceva bombe de lavă în spectatorii de pe margini.

Cisterna cu care fusese dotată echipa lui Mattison în acea dimineață era destul de precară, dar era suficientă pentru a suplini nevoile momentane. Zona avea o mulțime de echipamente eficiente disponibile, chiar și după atâtea luni de când începuse criza,

Întrucât erau păstrate pentru erupțiile cu adevărat catastrofale. Așa că, în locul unei pompe de două tone și jumătate, care să poată transporta peste cinci mii de litri de apă și să o arunce, dacă este necesar, la sute de metri înălțime, i-a fost dată o pompă compactă Helgeson Nordheim, montată pe un trepied deasupra unei cisterne. Era destul de mică, dar era de ajuns.

Un pompier voluntar, o fată, care nu putea să aibă mai mult de cincisprezece ani, brunetă, cu ochi întunecați, sclipind de neliniște și teamă, a fost însărcinată să-i arate unde era hidrantul de apă. Fiecare din miile de municipalități din jurul zonei vulcanice era obligată prin lege să desemneze câteva hidrante ca fiind rezervate pentru erupțiile de lavă și să asigure rezervoare cu apă amplasate la distanțe de câteva blocuri.

— Cât de departe suntem de cel mai apropiat hidrant? O întrebă Mattison vorbind ca un invadator spațial din interiorul costumului său de protecție.

Ea îi spuse că se afla în spatele lor, pe North Second, la câteva sute de metri. Dar aveau ei oare câteva sute de metri de furtun? Ea credea că da. Poate avea dreptate. Dacă nu aveau, pompierii ar putea să le împrumute un furtun. Reținerea lavei era considerată mai urgentă decât stingerea focului, deoarece

scurgerile necontrolate de lavă puteau să extindă incendiul mult mai repede decât clădirile în flăcări pentru că, spre deosebire de acestea, lava se deplasa.

Mattison îi alege pe Paul Foust și pe Nicky Herzog, doi dintre cei mai puțin buimaci oameni ai săi, să o însoțească pe fata de la Departamentul de stingere a incendiilor și să conecteze furtunul la hidrant. Între timp, el, Marcus Hawks și Lenny Prochaska trecură la treabă, amplasând instalația de pompare cât mai aproape de lavă, iar Clyde Snow, Mary Maude Gulliver și Ned Eisenstein începură să desfășoare sutele de metri de furtun oțelit, conectat la pompă, și să-l direcționeze spre North Second, de unde urma să parvină apa. Restul echipei începură să desfășoare furtunele obișnuite, de pompieri, care s-ar fi topit dacă le-ar fi folosit foarte aproape de sursa incendiului, pregătindu-le pentru locurile în care furtunul oțelit nu putea să ajungă.

Nu-și poate reține un val de mândrie când își privește echipajul grăbindu-se să-și îndeplinească însărcinările. Nu sunt decât niște reziduuri umane, de-abia ieșite de la dezintoxicare, așa cum fusese și el odată, și totuși, așa nătângi, îndărătnici, confuzi și cât se poate de antipatici, întotdeauna se autodepășesc atunci când se luptă cu lava. Sau aproape întotdeauna. Sunt și câțiva

intriganți în grup, și până și cei mai buni dintre ei, revin la vechile metehne atunci când te aștepți mai puțin. Dar acestea sunt excepții; munca aceasta este mai presus de orice. Îi ajută mult, crede Mattison. Ne ajută pe toți. Este mândru și de el, având în vedere că, acum câțiva ani, era doar un bețiv neisprăvit ca și ceilalți, Făcându-și veacul în fiecare bar din Wilshire, de la Barrington până la Bundy, Centinela și mai departe, până la ocean, și acum iată-l aici, calm și stăpân pe sine, contribuind eficient la glorioasa luptă împotriva extinderii lavei în Los Angeles.

— Am putea să ne apropiem mai mult, băieți? Îi întrebă pe Hawks și Lenny Prochaska.

— Doamne, Matty, murmură Prochaska. Nu simți căldura? E ca și cum ai umbla printr-un furnal îmbrăcat în costum de baie.

— Știu, sigur că știu, spuse Mattison. Dar noi nu avem nici o problemă. Haideți, băieți. Câte un centimetru, încet. Suntem băieți capabili. Ne descurcăm cu puțină fierbințeală, nu-i așa?

Era ca și cum ar fi vorbit unor copii, deși Hawks și Prochaska sunt oameni maturi, aproape de aceeași vârstă ca și el, și niciunul dintre ei nu e din cale-afară de amabil și drăguț. Dar îi cunoaște bine. Diferitele lor dependențe chimice i-au coborât, în timp, la nivelul copilăriei, și trebuiau să-și dovedească neîncetat că au rămas aceeași bărbați duri și

neînfricați. Astfel, se apropiară mai mult, și îl ajutară să tragă pompa mai în față și să o centreze pe direcția șuvoiului de lavă.

Costumele pe care le purtau reușeau destul de bine să-i protejeze de căldură. Puteau să suporte o temperatură surprinzător de mare, cel puțin pentru un timp. Melnarul este o substanță foarte dură și, deoarece este așa de strălucitoare, returnează o parte din căldură prin simpla reflectare a radiațiilor; în interior, sunt izolate, au un sistem de răcire, filtre infraroșii și încă vreo două dispozitive, ceea ce face posibil ca un om îmbrăcat în acest costum să poată intra în contact cu lavă cu o temperatură de până la 2000 de grade și, dacă este și puțin solidificată la suprafață, chiar să pășească pe ea. Dar, în ciuda protecției oferite de costum, căldura care trece prin el dovedește că rocile topite sunt scuipate la suprafață direct de pe domeniile diavolului.

Furtunile au fost conectate, iar capetele lor sunt îndreptate în direcția dorită de Mattison, adică de-a lungul gurilor din care izvorăște lava. Le transmise un mesaj prin radio lui Foust și Herzog, aflați lângă hidrant, comunicându-le că sunt gata să înceapă. Apoi ridică mâna și dădu semnalul de începere. Se deplasă în spate, de-a lungul cordonului, de la Mary Maude la Evans, Cobos, Buck Randegger, sau cine o fi cel din spatele lui Cobos, și după

colț, până ajunse la Foust și Herzog, ca să fie sigur că furtunul este bine conectat și întins. Apa începu să țâșnească din furtun. Mattison, Hawks și Prochaska susțineau împreună capătul liber, mișcându-l încet și atent de-a lungul șuvoiului de lavă.

Scopul acestei operațiuni era de a răci partea din față a șuvoiului destul de tare ca să se formeze o crustă, apoi un dig, care ar obliga lava să se strângă în spatele lui, în loc să continue să curgă pe stradă. Aceasta era o tactică perfecționată în Islanda, și fuseseră aduși chiar și o jumătate de duzină de specialiști islandezi pentru a servi drept consultanți de specialitate în timpul catastrofei din Los Angeles, niște oameni cu ochii înghețați și nume precum Svein Steingrimsson sau Steingrin Sveinsson, care considerau lupta cu vulcanii un fel de sport olimpic. Însă o diferență majoră între Islanda și Los Angeles era că Islanda este situată în mijlocul unui ocean înghețat care asigură luptătorilor cu lava cantități nelimitate de apă rece, iar distanțele de la țărm la vulcani nu sunt foarte mari. Și Los Angeles-ul avea un ocean în apropiere, dar nu era ideal pentru răcirea lavei din Valea San Gabriel, care se afla în interiorul continentului, la cel puțin patru-cinci kilometri distanță de țărm. În consecință, era nevoie de sistemul de rezerve de apă asigurat de

municipalitate de jur împrejurul zonei vulcanice și o mulțime de cisterne care aprovizionau rezervoarele cu apă din ocean. Rezervele normale de apă ale orașului erau departe de a fi îndeostulătoare, chiar și pentru nevoile obișnuite ale comunității.

Orice operație de răcire a lavei, chiar și destul de nesemnificativă cum era aceasta, este ceva extrem de delicat. Nu e același lucru cu udarea unui gazon. Apa de 60 de grade este vărsată peste lava de 2000 de grade, un proces care are ca rezultat nori uriași de abur, ceea ce limitează vizibilitatea. Dar trebuiau să vadă ce fac, deoarece construiau un dig în fața șuvoiului de lavă, ceea ce însemna că puteau obține la fel de bine nu acumularea lavei, ci devierea ei, spre o țintă nedorită. Cum ar fi cisterna sau clădirile rămase intacte pe partea cealaltă a străzii.

Astfel că furtunul trebuie mănuit cu o îndemănare de sculptor, conducând jetul de apă, aici înălțând digul, coborându-l dincolo, luând tot timpul în calcul unghiul de înclinare al solului, capacitatea subsolului de a susține greutatea rocii nou formate și posibilitatea ca lava să-și accelereze brusc cursul, de la, să zicem cincisprezece metri pe oră, la cincisprezece metri pe minut, ceea ce ar însemna ca lava să se reverse peste dig și să-i acopere pe toți, cu furtun cu tot, făcându-i una

cu pământul. De aceea, geamul de la casca costumului era dotat cu filtre infraroșii, pentru a putea vedea prin aburii care se formau pe măsură ce digul era construit.

Mai erau și altele de luat în calcul. Împreună cu lava, din măruntaiele pământului ieșeau și o serie de gaze nu tocmai plăcute. Cloruri, dioxid de sulf, hidrogen sulfurat, monoxid de carbon, dioxid de carbon și tot felul de miasme sunt suflate la suprafață ca dintr-o pipă uriașă. Toate sunt otrăvitoare, deși costumul îi protejează oarecum. Împreună cu gazele, mai răzbat la suprafață și fragmente de lavă incandescentă, care se înalță precum gheizerele și împrășcă totul din jur, inclusiv locul unde se află întâmplător cineva. De aceea, este nevoie ca orice zgomot să poată fi auzit, mai ales când seamănă cu cel făcut de o locomotivă cu aburi. Mattison reușise să se retragă la timp de câteva ori, uneori luând pompa, alteori abandonând-o, fugind mâncând pământul în timp ce o nouă erupție locală, deosebit de puternică, încerca să-l prindă din urmă.

Dar nimic din toate acestea nu se întâmplaseră în această dimineață. Evenimentul din Arcadia nu era decât o erupție minoră, fără complicații deosebite, cu excepția celor provocate vânzătorului de burrito. Mattison, ajutat cu îndemânare de

Marcus Hawks, care ieșise doar de opt luni dintr-o casă de nebuni din El Segundo și de Lenny Prochaska, ale cărui brațe puternice păstrau urmele înțepăturilor de seringă ca desenul unor străzi intersectate, construiă cu abilitate un zid scund de lavă răcită în fața șuvoiului, apoi adăugară un stâlp în dreapta sus și altul în stânga, formând un U, după care se ocupară de întărirea lavei proaspete care încerca să se strecoare peste zid. Procesul de răcire era foarte rapid. În fața zidului, temperatura lavei scăzuse la 500 de grade, nivel de la care variază foarte puțin, cel puțin în ceea ce privește stratul exterior. Mattison a calculat grosimea crustei ca fiind de șase centimetri, un înveliș solid de bazalt peste substanța drăcească de dedesubt. Desigur că lava încă se mai prelinge dinspre sursa originală și probabil că nu se va opri în următoarele șase - șapte ore sau chiar în următoarele zile. Însă digul ar trebui să o împiedice să se scurgă pe Bulevardul Colorado, care este o arteră importantă, ce nu trebuie blocată. Lava va continua să se acumuleze deasupra magazinului de burrito, formând un morman de cinci sau șase metri. Aceasta, bineînțeles în cazul în care nu se hotărăște să iasă la suprafață câțiva metri mai încolo, dar Mattison nu crede că se va întâmpla aceasta.

Uneori se întreabă cum va fi viața pe aici când toate acestea se vor fi sfârșit, vulcanii se vor fi stins și partea de est a Los Angeles-ului va fi plină de mormane de lavă răcită situate în mijlocul unor locuri care în mod obișnuit erau foarte aglomerate. Le vor dinamita pe toate? Vor construi în jurul lor? Pe deasupra lor? Și unde vor amplasa autostrăzile care le vor înlocui pe cele acoperite cu lavă răcită, ce se va transforma în stâncă?

La naiba, asta nu era treaba lui! Aceasta era una dintre lozincile lui: *Nu este treaba mea!* Avea destule probleme personale, deocamdată rezolvate, dar care ar putea să reapară dacă-și mai lua pe cap și alte probleme, care nu-i aparțineau: *Fiecare lucru la timpul lui*, era o altă lozincă pe care fusese învățat să o repete, de fiecare dată când începea să se preocupe de lucruri care nu îl priveau. *Cu răbdarea, treci marea.* Da, așa este. *Să începem cu începutul.* Acestea erau idei pozitive. Să se gândească alții la cum va trebui reconstruit Los Angeles-ul, după ce toate acestea vor lua sfârșit. Datoria lui, care va dura pentru tot restul vieții sale, era să afle cum poate fi manevrat Cal Mattison.

Focurile care cuprinseseră clădirile învecinate erau aproape stinse. Unul dintre pompieri veni să-l întrebe cum stau lucrurile.

— Totul este sub control, le răspunse

Mattison. Trebuie doar să facem puțină ordine.

— Vrei să mai stăm pe aici, în cazul în care va fi nevoie de noi...

Mattison reflectă un moment.

— Aveți treabă în apropiere?

Pompierul îi arată cu degetul:

— Este o întreagă serie de astfel de erupții, de la autostradă până la Duarte. Dacă tu crezi că lava nu va mai da pe afară, putem să ne mutăm mai la sud. La Duarte este o erupție puternică.

— Duceți-vă, spuse Mattison. Dacă vom avea probleme, vă chemăm înapoi.

Era într-adevăr o decizie de mare responsabilitate. Se simțea foarte mândru că fusese în stare de o asemenea decizie. Existase o vreme când nu voia să fie răspunzător pentru nimic.

Dar acum și aici, era răspunzător pentru deciziile sale. Făcuse o treabă bună. Se simțea așa de bine de parcă băuse o jumătate de Crown Royal și-l simțea scurgându-se în vene, plăcut, fin și cald.

Pompierii plecară, lăsându-i doar pe doi dintre ei, postați ca supraveghetori ai etapelor de strângere a echipamentelor și întocmirii raportului. Mattison, semnalizând strângerea furtunului, se retrase în spate, dincolo de linia de demarcație, pășind pe digul de lavă. Acum, se poate trece peste acesta, cel puțin cu niște

tălpi ca acelea ale costumului său. Încercă coaja sticloasă și proaspătă. Rezista. Producea niște sunete gingașe, ca de clopoței, sunetele care vesteau că lava continua să se răcească și să se întărească, suportându-i greutatea. Era aproape ca mersul pe o crustă proaspătă și subțire de gheață, doar că ceea ce se găsea dincolo de suprafața fragilă era rocă topită, în loc de apă rece, iar dacă ar fi căzut, ar fi regretat, dar nu pentru foarte mult timp. Dar nu se aștepta să cadă, altfel nu s-ar fi suit acolo.

Mattison nu se plimba pe dig doar ca să se dea mare. Trebuia să verifice punctele sensibile ale construcției. Digul se înălța și cobora cu o înclinație de 45 de grade, dar el voia ca buza sa să fie puțin mai abruptă decât atât, așa că se deplasă de-a lungul marginii, folosindu-și lopățica cu care era dotat costumul pentru a aranja și a netezi hotarul dintre noua rocă și lava fierbinte. Simțea o căldură suportabilă, nu mai mult decât atât, prin costumul de protecție, cel puțin până când ajunse într-un loc unde roșul se vedea croindu-și drum prin negru – o mică fisură în dig, care nu era periculoasă, dar ofensa spiritul său de bun meseriaș. Se retrase puțin și le comunică prin radio lui Foust și Herzog să dea din nou drumul la apă și lui Hawks și Prochaska să arunce un jet sau două de apă.

Apoi verifică cealaltă margine a digului ca să se asigure că nu există posibilitatea ca vârful domului de lavă pe care îl crease, să alunece în partea cealaltă, pe blocul aflat în spate. Dar nu, lava care se mai scurgea se depunea în tăcere dincolo de dig, fără să dea niciun semn că ar vrea să o apuce în altă direcție. Slavă Domnului pentru asta! Din cauza legăturii mormanului de lavă cu linia gigantică de demarcație subterană, care scosese toate acestea la suprafață, șuvoiul de la suprafață tindea să aibă o direcție unică, ieșind diagonal din măruntaiele pământului și deplasându-se, în general, doar de la est spre vest. Având doar câteva deviații provocate de reziduuri, pentru că lava este un lichid, în fond, dar de regulă fără răsuciri și curbe imprevizibile. Bineînțeles, cu excepția cazurilor în care un dig prost conceput crapă. Dar Mattison consideră că digul făcut de el este bine făcut, în timp ce Mattison strângea totul, Gibbons îl chemă prin radio din camion, ca să-i comunice ceva.

— Vor să ne ducem la San Dimas când terminăm aici.

— Isuse, răspunse Mattison, San Dimas este la dracu' în praznic, spre est. Încă nu s-a terminat totul pe acolo?

— Se pare că nu. S-ar putea să izbucnească ceva nou.

— Spune-le că mai întâi avem nevoie de o pauză de masă.

— Spun că vor să...

— Bine, răspunse Mattison. Nu suntem niște soldați nenorociți. Suntem cetățeni voluntari, iar unii dintre noi au muncit ca niște hamali toată dimineața. Luăm o pauză pentru prânz înainte de a ne mai pune din nou pielea-n saramură. Spune-le și lor asta, Berry!

— Bine...

— Spune-le!

Așa cum bănuise Mattison, incidentul de la San Dimas era destul de serios, dar nu catastrofal, cel puțin deocamdată. Semnele preliminare indicau că o erupție puternică era pe cale să izbucnească și echipaje auxiliare fuseseră puse la dispoziție, deși o echipă în plus sau în minus nu prea va mai conta în următoarele ore. Luară o pauză pentru masa de prânz.

Prânzul consta din sandviciuri și băuturi răcoritoare, la o jumătate de bloc distanță de scena evenimentului. Își scoaseră costumele, lăsându-le goale și deschise pe stradă, ca pe niște piei nefolositoare și mâncară stând pe jos, pe marginea bordurii.

— Ce n-aș da să pot să beau o bere! Oftă Evans, iar Hawks adăugă:

— De ce nu-ți dorești o sticlă de șampanie, dacă tot îți dorești ceva? Nu costă mai mult

decât o bere, dacă numai ți-o dorești.

— Nici odată nu mi-a plăcut șampania, spuse Paul Foust. Pentru mine, cel mai bun era coniacul. Cour-voy-zee-ay, ăsta îmi plăcea mie.

Își linse buzele.

— Aproape că pot să-i simt gustul. Aroma sublimă de struguri care îți umple gura - parfumul delicat care se răspândește din gât până în stomac...

— Încetează, răsună glasul lui Mattison.

Această discuție stupidă îi răscolea amintiri pe care ar fi preferat să nu le mai răscolească nimeni nici odată.

— Nu te poți abține să nu-ți fie poftă! Îi spuse Foust.

— Da, știu asta, ticălos nenorocit. Crezi că nu știu? Încetează!

— Atunci putem să vorbim despre fumat? Întrebă Marty Cobos.

— Și despre injecții? Adăugă Mary Maude, care obișnuia să se vândă pe Bulevardul Hollywood pentru a-și procura substanțele pe care le inhala. Hai să vorbim și despre injecții.

— Tacă-ți gura aia împutită de târfă! Izbucni Lenny Prochaska. Pronunța *târfă* într-un fel aparte. De ce trebuie să mă scoți din minți?

— Cine te-a pus să te îndeletnicești cu așa ceva? Îl întrebă suav Mary Maude.

— Fir-ai tu să fii de târfă, te arunc în lavă,

amenință Prochaska, ridicându-se și îndreptându-se spre ea.

Mary Maude cântărea în jur de patruzeci și cinci de kilograme, iar Prochaska aproape o sută douăzeci și cinci. Putea să o ridice într-o singură mână.

— Lenny, îl avertiză Mattison.

— Atunci spune-i să mă lase în pace.

— Hei, ia terminați toți, spuse Mattison. Isuse Cristoase, credeți că altora le este mai ușor decât vouă?

El știa că tensiunea acumulată în ei din cauza acțiunii din acea dimineață îi făcea să se poarte așa. Sunt tot timpul pe marginea prăpăstiei personale, gata să cadă, și de aceea le vine foarte ușor să se calce reciproc pe nervi. Desigur, Mattison se află și el la marginea prăpăstiei și așa va fi întotdeauna, nu trebuie să uite asta. Dar el își revenea, în vreme ce ei nu începuseră cu adevărat acest proces, așa că marginea lor era mai alunecoasă decât a lui. Fiecare dintre ei reușiseră în sfârșit să atingă nivelul abstenenței, dar tot aici se ajunge și dacă te legi de pat. Aceasta te ține departe de ispite, dar nu te eliberează de ele. Adevărata reabilitare se produce mai târziu, dacă se produce, și poți deveni o adevărată pacoste în timp ce încerci să obții acest lucru, pentru că ești furios aproape în permanență, furios pe

tine că te-ai împovărat cu viciul respectiv și, încă și mai furios, pe lumea care vrea ca tu să renunți la el, iar această furie se dezlănțuie tot timpul, ca o lavă. Afectează pe toată lumea, mai ales pe tine însuși, până când înțelegi că, până nu dorești cu adevărat să renunți, nu se întâmplă nimic.

Dar băieții se calmează pe măsură ce sandviciurile le ajung în stomac. Mattison așteaptă să termine de mâncat înainte să le dea vestea în legătură cu San Dimas și, spre surprinderea lui, nu există prea multe proteste. Cei care obișnuiesc să bombăne – Evans, Snow, Blaze McFlynn – bombăne, dar nu mai mult decât de obicei. Cu toții ar prefera să se întoarcă acasă și să se uite la televizor, dar, într-un fel, sunt conștienți că problemele create de vulcani sunt importante și ei au responsabilitatea să le rezolve. Este poate pentru prima dată în viața lor când fac ceva important și aproape responsabil, și o parte dintre ei se mândrește că se luptă cu lava. În fond, Hollywood-ul se află doar la câțiva kilometri distanță de aici. Fiecare dintre ei se vede pe sine ca personaj în filmul vulcanului, eroi și eroine angajați în lupta împotriva monstrului groaznic ce devorează L.A.-ul. Așa se simte și Mattison și știe că și lor li se întâmplă același lucru, poate și mai intens decât lui, pentru că el are în plus respectul de

sine, izvorât din faptul că a reușit să atingă acest nivel de recuperare, pe când ei încă nu ajunseseră aici. Nu încă. Așa că aveau nevoie să-și imagineze că sunt asemenea eroilor din filme ca să se simtă bine cu ei înșiși.

Adunară resturile de mâncare, iar Mattison se întoarse să verifice digul de lavă, care se ținea bine, apoi se îndreptară spre San Dimas ca să afle ce aveau de făcut acolo.

Pentru a ajunge acolo, trebuiau să traverseze zona vulcanică, pântecul bestiei, locul unde începuse toată povestea.

Nu. De fapt începuse la cincisprezece - douăzeci de kilometri sub pământ și poate chiar cu cincisprezece kilometri mai spre est: în Riverside County, unde înspăimântătorul vulcan, încă nedepistat la acea dată, numit Lower Yucaipa Fault se hotărâse să erupă cu șaisprezece luni în urmă, emițând o puternică undă de șoc la suprafață, care cuprinsese toată partea de sud, cu o magnitudine de 7,6 grade pe scara Richter. Cutremurul a provocat mari daune în Riverside, Redlands, San Bernardino și o mulțime de alte locuri situate în partea de est, și probleme mai mărunte, dar care nu au putut fi trecute cu vederea, în vest, până la Thousand Oaks și Valea Simi.

Californienilor nu le plac cutremurele puternice, dar se așteaptă la ele și sunt pregătiți să le întâmpine. Știau că, după ce

cutremurul se sfârșește, luminile se aprind din nou, aduni cioburile veselei sparte și suni la prietenii care locuiesc în zonele afectate imediat ce telefoanele reîncep să funcționeze, ca să afli, aparent, dacă nu au pățit ceva, dar în fond ca să faci schimb de amănunte înspăimântătoare legate de cutremur, iar mai devreme sau mai târziu supermarketul se va redeschide, iar pasajele de pe autostrăzi vor fi reparate și lucrurile vor reintra în normal.

Dar cutremurul acesta fusese puțin altfel, pentru că fusese atât de puternic, încât răscolise o pungă de gaze subterane, aflate la mare adâncime, aflate sub presiunea de zece sau douăzeci de milioane de ani, iar gazul, Eliberându-se asemenea unui spirit care a ieșit din lampă, luase în stăpânire o imensă pătură de magmă topită care se afla pe aproape și o împinsese spre suprafață, chiar sub Valea San Gabriel, care se află în partea de est, aproape de centrul Los Angeles-ului. În L.A. Te așteptai la tot felul de dezastre: cutremure, incendii, o politică greșită, poluare, secetă, ploi torențiale și alunecări de teren, revolte – dar nu te așteptai la erupții vulcanice, așa cum nu te așteptai nici la zăpadă. Vulcanii erau pentru Hawaii, Filipine, sudul Italiei sau New Mexico. Dar nu pentru aici, slavă Domnului. Aveam și noi problemele noastre, dar vulcanii nu erau pe lista noastră cu probleme.

Acum lista este mai lungă cu un articol.

Primul vulcan și singurul, deocamdată, care și-a format un adevărat con uriaș, a erupt la intersecția autostrăzilor de lângă Pomona, la câteva zile după cutremurul cel mare. Mai întâi s-a auzit un zgomot ca de tunet, ceea ce nu era ceva obișnuit pentru sudul Californiei, apoi pământul începu să se cutremure, apoi să scoată fum, cu un jet de doi metri care sfărâmă autostrada de parcă fratele mai mare a lui King Kong o făcuse bucăți cu puterea pumnului său. Din pământ ieșea un șuvoi de fum și praf. Apoi urmă un șuierat, pe care puteai să-l auzi tocmai de la Long Beach, și o ploaie de pietre fierbinți se revărsă pe pământ, ca un indiciu că acesta nu era doar o replică a cutremurului. Urmă gazele toxice, ca o rafală albastră care omorî instantaneu o jumătate de duzină de oameni care se aflau în apropiere, privind; apoi se ridică o coloană de cenușă vâscoasă, împodobită cu scânteii; șapte sau opt ore mai târziu a avut loc prima scurgere de lavă. Cerul a fost luminat ca ziua toată noaptea, datorită gazului incandescent și rocilor topite care țâșneau din pământ. Până a doua zi de dimineață, în locul intersecției se afla un imens con vulcanic cenușiu, de paisprezece metri înălțime.

Dacă totul s-ar fi sfârșit atunci, ar mai fi arătat câte ceva la știrile din următoarele seri, apoi

ar fi sosit echipa antrenată pentru catastrofe naționale, iar oamenii din zonă ar fi fost evacuați, *National Geographic* ar fi publicat un articol pe tema erupției, cineva ar fi protestat împotriva guvernatorului, a președintelui sau a celui care a ezitat să-i prevină pe cumpărătorii de case din zonă că ar putea exista pericolul unei erupții vulcanice în zona Pomonei, credincioșii fanatici din Orange County ar fi început să predice despre păcat și căință, iar după o vreme, aria afectată ar fi devenit o nouă atracție turistică, Parcul național vulcanic Pomona, sau așa ceva, și viața și-ar fi reluat cursul firesc în Los Angeles, așa cum făcea întotdeauna, după ce catastrofa recentă devenea de domeniul trecutului.

Dar ceea ce se întâmplase în Pomona nu era decât începutul.

Coloana uriașă de magmă ce ieșea din străfundurile pământului, revărsându-se spre vest, începu să străpungă solul și să țâșnească afară și prin alte locuri, precum o erupție de vărsat de vânt, dezvelind o arie triunghiulară, mărginită, la est de Autostrada Orange, la nord de Șoseaua Las Tunas și Arrow, la sud de Autostrada Pomona, iar la vest de Bulevardul San Gabriel. În zona afectată se putea întâmpla aproape orice. Guri vulcanice se deschideau, urmând parcă un plan absolut întâmplător. Șuvoaie de lavă de mărimea unor

pârâuri cotopeau garajele și sufrageriile oamenilor. Fumigenele se iveau pe peluzele din fața casei și umpleau împrejurimile cu fum și cenușă. Casele începeau să se ridice brusc, pe măsură ce solul de sub ele se unduia. Un curent subteran fierbinte se strecura de-a lungul străzii, prăjind rădăcinile fiecărui copac și ale fiecărei tufe din grădină, fără să producă vreun neajuns casei. Toate acestea erau însoțite de cutremure zilnice, nu foarte puternice, doar zgâlțâituri care îți slăbeau nervii, de 3,9 sau 4,7 grade, destul ca să te facă să te temi că va urma ceva catastrofal. Apoi nu se întâmpla nimic vreo câteva săptămâni, ca să reînceapă, după un timp, și mai rău decât înainte.

Nu toate fisurile provocate de lavă erau de mărimea unui garaj. Câteva fisuri s-au lărgit pe o arie de două-trei blocuri și au aruncat afară imense valuri de materie fierbinte care a prins a curge la vale precum niște râuri, pe artere importante. Atunci și-au făcut apariția și islandezii, sfătuindu-ne să răcim lava cu furtunul. Echipe ca aceea a lui Mattison au fost chemate să construiască diguri de lavă, uneori chiar în mijlocul unor străzi principale, astfel încât șuvoiul să se depună în spatele noii roci, în loc să continue să curețe totul în curgerea sa spre vest, sau poate să acopere întreg orașul, care încă mai avea zone intacte dincolo

de Autostrada Golden State. Digurile s-au dovedit folositoare, dar aveau și dezavantajul de a zidi zona vulcanică cu bariere solide și nemișcate de bazalt negru.

Traseul de azi îi purta pe Mattison și ai lui prin toată zona vulcanică. A te deplasa pe autostradă este o poveste tare complicată aici, o dată ce te afli la est de Bulevardul Rosemead și dai de bariere create de lavă peste tot pe străzi, care pot fi ocolite doar cu mare măiestrie și este nevoie de o mulțime de ocolișuri pentru a străbate o distanță scurtă, cum ar fi cea dintre Arcadia și San Dimas; altădată ar fi fost de ajuns să faci o tură scurtă pe Autostrada nr. 210. Acum trebuia să te întorci la Santa Anita, să ocolești recente guri vulcanice de pe Strada Duarte și apoi să ieși prin Myrtle în Monrovia și apoi pe 210 și să urmezi autostrada atâta timp cât nu dădeai de vreun baraj de lavă rămas de luna trecută; urmează apoi o mulțime de zig-zaguri pe străduțe, de la nord la sud și apoi din nou spre nord, prin orașe precum Duarte, Azusa, Covina și Glendora, în care niciun locuitor al Los Angeles-ului n-ar fi pus piciorul, într-un milion de ani de acum încolo, pentru a ajunge la primăria la fel de obscură a orașului San Dimas, care se afla de fapt la o aruncătură de băț de Pomona.

Peisajul devenea din ce în ce mai malefic cu

cât înaintau mai mult spre est.

— Uită-te la tot gunoiul ăsta! Repeta fără întrerupere Nicky Herzog. Ia uite! Nu se mai poate face nimic, vă dați seama? Ar trebui să o lăsăm baltă și să ne mutăm la Seattle.

— Acolo plouă tot timpul, replică Paul Foust.

— Îți place mai mult lava decât ploaia? Îți place cenușa asta blestemată care pică din cer?

— Nu renunțăm, spuse Nadine Doheny visătoare. Rezistăm. Să fim recunoscători pentru tot ceea ce avem.

— Să fim recunoscători și pentru vulcani? Se miră Herzog. Să fim recunoscători pentru cenușă? Asta crezi tu că ar trebui?

— Las-o în pace, îl avertiză Mattison.

Discursurile lui Nadine sunt alcătuite mai ales din slogane de recuperare și acest lucru îl deranja pe palavragiul de Herzog cu limba lui ascuțită. Dar Doheny avea dreptate, iar Herzog, pe cât era el de deștept, greșea. *Noi nu renunțăm. Nu dăm bir cu fugiții. Stăm pe locurile noastre și ne luptăm în continuare.*

Liniștită toată, zona vulcanică era o priveliște îngrozitoare și nici după atâta timp, nu se obișnuise cu hidoșenia ei. Cenușa era împrăștiată peste tot, ca și cum căzuse o ninsoare neagră pretutindeni, o ninsoare neuniformă, și totuși imposibil de trecut cu vederea, mici înkrustații de lavă răcită

împodobeau casele și trotuarele ca niște bube întunecate. Vântul aducea pulbere fină de cenușă. Cerul era albicios din cauza norilor de fum pe care vântul nu reușise să-i ducă dincolo de Riverside. Acolo unde arsese focul, grămezi de moloz marcau peisajul.

Camionul trebui să ocolească și obstacole mai mărunte: conuri care stropeau cu lavă, dealuri mărunte de tefră, lapilii, bombe vulcanice și tot felul de gunoaie vulcanice. Din când în când, mai trec pe lângă un fumigen care îi întâmpină cu un nor de fum. De jur împrejurul lui se află grămezi de gândaci morți care îți ajung până la glezne, omorâți de vaporii otrăvitori. Se mai pot vedea și mormane mari de noroi care au fost aruncate pe marginea craterelor și au uneori nuanțele cele mai diverse de verde, roz sau roșu datorită depozitelor de aramă sau galben strălucitor, acolo unde abundă cristalele de sulf. Uneori, galbenul are reflexe portocalii sau albastre și, acolo unde are nuanțe de albastru, este împodobit de o crustă maronie.

— Parcă am fi într-o poveste, nu-i așa? Strigă pe neașteptate Mary Maude Gulliver. Parcă ar fi o poveste de Tolkien.

— Târfă nebună, murmură Prochaska. Ți-aș arăta eu poveste.

Mattison îl opri cu un șuierat. Îi zâmbi lui Mary Maude. Era într-adevăr greu să privești acest

loc ca pe un tărâm de basm, dar Mary Maude era în stare de așa ceva. Reușea să vadă partea frumoasă a lucrurilor chiar și când aceasta nu exista.

În afară de incrustațiile de minerale din pământ, zona era colorată și acolo unde pământul însuși fusese copt de fierbințeala de sub el. Avea toate culorile, de la portocaliu la cărămiziu și vișiniu, purpuriu și chiar negru, cu accente stridente de albastru. Dar această paletă de culori era singura atracție a locului. Toate clădirile erau pătate de noroi și cenușă. Rar vedeai vreun pom sau vreo plantă vie. Era plin de cioturi înnegrite cu frunze zdrențuite care încă mai atârnavă pe crengi.

Nu mai locuiau prea mulți oameni prin împrejurimi. Cei care și-au putut permite și-au făcut bagajele și și-au luat case noi în afara zonei vulcanice și chiar în afara statului, o bună parte din ei. Au plecat mulți și dintre cei cu venituri mici, mutându-se în campusurile amenajate de către guvern în centrul L.A.-ului, în Valencia, Mojave și în orice alt loc unde chiriile erau mai îngăduitoare. Cei care încă mai locuiau în zonă erau mai ales oameni cu venituri mici și mijlocii, care nu își pierduseră încă locuințele, nu își puteau permite să apeleze la o agenție imobiliară, dar nici nu erau destul de săraci ca să locuiască în campus. Se cramponaseră de aceste locuri,

păzindu-și cu înverșunare casele mizere de hoți și trăiau cu speranța că următoarea erupție de lavă se va produce pe orice stradă, în afară de a lor.

Cât de disperați pot fi unii oameni a descoperit Mattison datorită itinerarul dezordonat al camionului obligat să ocolească diverse obstacole, ajungând astfel într-o porțiune cu adevărat afectată dintr-o așezare spaniolă, undeva între Azusa și Covina. Avea loc acolo un fel de sacrificiu religios păgân, în mijlocul unei intersecții, unde asfaltul începuse să se unduiască ușor și să dea semne de erupție iminentă, pe măsură ce presiunea de dedesubt se acumula. Roci vulcanice plate, negre-albăstrui fuseseră aranjate în formă de cruce pentru a forma un fel de altar cu margini neregulate, împodobit cu ramuri smulse din copacii din apropiere.

Cel care îndeplinea în mod evident rolul preotului nu semăna deloc cu un preot catolic. Avea fața vopsită cu dungi verzi și roșii și purta un costum strălucitor ca de aztec, cu pene și bucăți de blană. Stătea pe altar, cu un cuțit lucitor de măcelar în mână. Altarul era pătat de sânge și urma să fie pătat și mai mult, deoarece alți doi bărbați, îmbrăcați cu costume mai puțin ostentative decât al preotului, stăteau lângă acesta, întinzându-i un pui de găină care se zbătea. Porci, oi și

păsări erau aliniate în spatele altarului, așteptându-și rândul. În jur de cincizeci de oameni îmbrăcați sărăcăcios asistau la ceremonie, bărbați, femei și copii, tăcuți, cu fețele împietrite, ținându-se de mână și bătând din picioare încet, dar ritmic.

Ceea ce se întâmplă aici este ușor de înțeles pentru toți cei aflați în camion, chiar evident. Chiar și așa, le vine greu să creadă ceea ce văd. Mattison contempla priveliștea șocat și neîncrezător, întrebându-se dacă nu cumva au călătorit în timp și au ajuns într-o eră primitivă și barbară. Dar aceasta nu avea cum să se fi întâmplat. Dovezi prozaice ale epocii moderne se găseau peste tot: stâlpi de telegraf, magazine, reclame. Doar ceea ce se afla în plină desfășurare în mijlocul străzii era peste măsură de straniu.

— Sfinte Sisoe! Reuși Buck Randegger să articuleze.

Fusese constructor de drumuri și renunțase la droguri de patru luni. Era, asemeni altarului, încă într-un stadiu incipient.

— Credeam că mexicanii din oraș sunt creștini.

— Dar suntem, îi răspunse rece Annette Perez. Suntem ceea ce trebuie să fim, când este nevoie.

Cuțitul de măcelar descrie un arc perfect, iar puiul rămas fără cap începe să-și miște aripile

nebunește, în timp ce grămada de credincioși sar de jur-împrejur și țipă de câte trei ori, cuprinși de extaz.

Randegger, foarte caustic și lipsit cu totul de orice considerație, își exprimă dezgustul și uimirea față de întreaga scenă plină de cruzime. Pentru o clipă, Perez părea că ar vrea să sară la el, iar Mattison se pregăti să intervină. Însă ea se mulțumește să-i arunce lui Randegger o privire întunecată și să-i spună:

— Dacă ai locui aici și ai avea un Dumnezeu, nu i-ai cere să pună capăt acestei porcării?

— Omorând porci? Sau oi?

— Cu orice este nevoie, spuse ea.

Între timp, Gibbons retrase camionul din intersecție, iar adunarea de credincioși îi privea ca și cum prezența lor acolo nu era binevenită și, de aceea, nu părea o idee prea bună să se apropie mai mult cu mașina. Mattison, aruncând o ultimă privire în urmă, văzu un purceluș adus la altar. Camionul o luă la stânga la primul colț, apoi la dreapta și din nou la dreapta, ceea ce le oferă o nouă priveliște a ritualului, exact în momentul în care un mic cutremur de vreo 3,5 grade începu să scuture împrejurimile destul de tare ca să legene palmierii uscați și înnegriți de pe marginea drumului. Credincioșii din intersecție începură să se agite și să arate cu degetul

înspre camion pe măsură ce acesta reapărea, să țipe și să urle furioși și să amenințe cu pumnul, apoi Mattison auzi un zgomot precum o rafală de ploaie.

— Atenție la rezervor, îi spuse lui Gibbons prin radio. Trag în noi.

Gibbons accelerează. Strada era acoperită cu un strat de cenușă afinată, de vreo șaiszeci de centimetri, însă Gibbons o traversează totuși, ridicând un nor negru care îi făcu pe toți cei aflați pe platforma camionului să-și tragă în jos rapid geamul protector al câștii. Sub cenușă se afla un strat de zgură și tot felul de roci, așa că era nevoie să se țină strâns unul de altul pe măsură ce camionul zornăia și se zdruncina; niște lavă proaspăt solidificată le îngreună drumul și mai mult. Apoi, drumul fu din nou bun pentru o vreme, iar ei avură timp să se relaxeze, în măsura în care acest lucru este posibil atunci când călătorești într-un camion deschis, pe un drum care nu mai pare o suburbie a iadului, ci chiar curtea din spatele casei diavolului.

Mai fuseseră înregistrate o serie de activități tectonice în zonă, mai pe la începuturile crizei, ceea ce se putea observa și din casele arse din temelie, crusta de lavă veche ce acoperea totul și peisajul plin de cenușă, dar un nou dezastru de proporții era gata să izbucnească. Cerul era albicios din cauza norilor groși de

aburi și gaze sulfuroase, cu excepția porțiunilor unde gazele erau negre ca tăciunele. Licăriri ca de fulger răsăreau ici-colo, iar pământul se clătina fără oprire, ca și cum era zguduit de un cutremur continuu. Trotuarele se încovoiau și se crăpau pe alocuri, scoțând la iveală limbi roșii de lavă din asfalt. Aproape în fiecare moment se putea auzi câte un bubuit îndepărtat, un zgomot înfundat care atrăgea cu siguranță atenția, semănând cu răgetul unui dinozaur hoinărind doar la câteva blocuri mai încolo.

Trei sau patru echipaje obosite de pompieri și câțiva voluntari își ocupară treptat pozițiile pe stradă și își verificară echipamentele. Câteva pompe, unele dintre cele mai mari pe care le văzuse Mattison, fuseseră conectate la hidranți în vederea procesului de răcire a lavei; elicopterele poliției survolau zona, trimițând ordine populației care încă mai locuia în împrejurimi să evacueze zona imediat. Era o priveliște mai degrabă absurdă. Mattison era mai fericit decât oricând pentru faptul că renunțase la oroarea abuzului de băutură și alte substanțe pentru privilegiul de a vizita locuri ca acestea.

Același sentiment îi stăpânea și pe unii dintre tovarășii săi. Blazes McFlynn își puse mâna pe brațul drept al lui Mattison și îi spuse:

— Nu m-am oferit voluntar într-o blestemată

de misiune sinucigașă, Matty. Lasă-mă să cobor din camionul ăsta infect imediat!

— Să te las să coborî? Spuse Mattison rar.

— Da, ce dracu'! Vreau să mă retrag imediat.

Mattison oftă. McFlynn întotdeauna îi făcea probleme, mai devreme sau mai târziu. Dacă Mattison ar fi știut dinainte că operațiunea San Dimas urma să se adauge apelului inițial, probabil că ar fi ales să-l lase pe McFlynn la bază. McFlynn era un neisprăvit, omul ghiulea și cascador pensionar, puternic, în stare să ridice un camion, care în timp își găsise liniștea în consumul de droguri, iar acum, după ce își rupsese piciorul ca să câștige un pariu stupid dintr-un har, care presupunea să sară de pe un bloc, și se alesese cu un betșug grav care îl împiedica să-și practice cum se cuvine ambele profesii, storcea compensații generoase din diverse surse guvernamentale, în timp ce se afla într-una din deseale sale perioade de dezintoxicare și servicii comunitare. Prenumele lui este de fapt Gerard, dar dacă era strigat altfel decât Blazes, reacționa neplăcut. Era singurul din toată organizația pe care Mattison, înainte de a renunța la băutură, l-ar fi dat jos din camion fără să mai stea pe gânduri, deoarece McFlynn, deși era cu zece centimetri mai scund decât Mattison, era la fel de periculos într-o dispută, cu toate că era beteag de un

picior.

— Vrei să spui, îl mai întrebă o dată Mattison, că nu vrei să iei parte la operațiunea curentă?

— Strada poate să explodeze oricând.

— Poate că da. De asta suntem aici. Să punem lucrurile la punct dacă explodează. Vrei să te întorci pe jos la Silver Lake? Poate crezi că poți să prinzi un autobuz sau să chemi un taxi? Opțiunea ca tu să renunți la această operațiune pur și simplu nu există; ai înțeles, McFlynn?

McFlynn încercă să spună ceva, însă Mattison continua să-i vorbească, păstrându-și vocea calmă, calmă, calmă, așa cum fusese învățat să facă atunci când se adresa colegilor săi de la Casa de prestări servicii comunitare, indiferent de motivul pentru care făcea aceasta.

— Nu găsești această însărcinare pe gustul tău. Ei, bine, atunci poți să-i spui Donnei diseară, când îți vei târî hoitul laș înapoi acasă, că nu mai vrei să ai de-a face cu vulcanii, iar ea te va șterge de pe listă. Nu ești un prizonier împutit, ai înțeles? Nu trebuie să faci chestia asta împotriva voinței tale; de fapt ești liber, dacă vrei, să-ți strângi lucrurile și să pleci chiar mâine, să te întorci la prafurile tale preferate. Dar nu astăzi. Astăzi faci ceea ce-ți spun eu și acționăm în San Dimas.

McFlynn care fusese conștient, cu siguranță,

încă de la începutul discuției că aceasta va fi concluzia, începu să dea înapoi și să capituleze într-un mod enervant și lipsit de rușine, când Gibbons comunică prin radio, din cabina camionului:

— Centrul vulcanic vrea ca noi să instalăm pompa. Scanererele de pe satelit arată că o erupție de lavă este pe cale de a izbucni, la două blocuri spre est de locul unde ne aflăm noi, pe Bulevardul Bonita, strada cea mare din fața noastră, iar noi trebuie să construim un dig pe măsură ce lava se va îndrepta spre noi.

De data aceasta urmau să se afle chiar în linia întâi. Foarte bine, se gândi Mattison. O treabă a dracului de fierbinte.

Coborâra cu toții din camion și își închiseră costumele, pregătindu-se pentru confruntarea cu erupția ce avea să urmeze.

Întrucât pompa pe care urmau să o folosească de data aceasta era uriașă, aproape cea mai mare cu care Mattison lucrase vreodată, îi desemnă nu doar pe Prochaska și Hawks, pentru a asigura funcționarea pompei, ci și pe Clyde Snow și Blazes McFlynn, care va sta în față pentru că este puternic și pentru că Mattison vrea să fie cu ochii pe el. În orice caz, Mattison va avea nevoie de toată forța musculară de care dispuneau, când va fi cazul să învâртеască uriașul mecanism pentru a

încolți lava mișcătoare. Îl numi pe Paul Frost, pe care se putea baza de obicei, responsabil cu tabloul de comandă al pompei. Pe restul – Randegger, Eisenstein, Herzog, Evans și cele trei femei, Doheny, Perez și Gulliver – Mattison îi risipi de-a lungul distanței către hidrant, pentru a împiedica furtunul să se bălăngăne și pentru a supraveghea orice fel de devieri ale șuvoiului de apă care ar putea să apară.

Toți sunt amplasați pe poziții la timp. Chiar atunci când din capătul coloanei sosi semnalul că fusese realizată conectarea la apă, din dreptul următorului bloc se propagă mugetul și bocănitul binecunoscut, ca și cum un uriaș cu o durere îngrozitoare de burtă era pe cale să se ușureze, apoi Mattison auzi cinci zgomote ascuțite și înfundate, succesive, urmate de sunetul sinistru al unei crăpături și, dintr-o dată, aerul se umplu de flăcări.

Era ca un gheizer de la Yellowstone, numai că ceea ce era aruncat în sus erau niște bucățele de lavă fierbinte, purtate de un fir de abur albăstrui; câteva clipe nu putură zări nimic la câțiva metri distanță în fața Lor. Urmă un singur zgomot exploziv, nu înfundat, ci ascuțit și puternic, apoi gheizerul de abur albăstrui din fața lor își mări de trei sau patru ori înălțimea într-o jumătate de secundă, iar asfaltul se sfâșie sub picioarele lor de parcă un cutremur s-ar fi produs exact în acel punct. Mattison

înțelese că avusese loc o explozie îngrozitoare în apropiere și erau pe cale să fie azvârliți până la cer, sau poate că deja porniseră spre stratosferă și nu avuseseră încă timp să reacționeze.

Dar nu era așa. Ceea ce se întâmplase era că o pungă de gaz subteran explodase într-un capăt, iar aceasta se întâmplase printr-o singură izbucnire, astfel încât toate substanțele eliberate zburaseră spre Marte, ca un tot unitar, aburul, noroiul, bucățile de lavă și câte și mai câte, ridicându-se și dispărând în văzduh, lăsând în urma lor atmosfera curățată. Câteva bombe de lavă măricele se ridicară pe lângă ei, difuzându-se ca un foc de artificii și aterizând cu un plescăit înfundat undeva nu departe de ei, dar se pare că nu provocară pagube; apoi se așternu tăcerea, mult prea adâncă. Întreaga întindere a gheizerului care scuiase chiar în fața lor dispăruse, pământul pe care stăteau era încă intact, iar ei puteau din nou să distingă lucrurile.

Mattison de abia reuși să realizeze că supraviețuiseră exploziei, când observă suflul unei răbufniri de aer rece care se aduna de pretutindeni pentru a umple golul lăsat de gheizer. Nu era destul de puternic pentru a doborî pe cineva, dar te făcea să vrei să te agăți de ceva.

Apoi urmă fierbințeala și șuvoiul de lavă.

Căldura era îngrozitoare. Costumul lui Mattison reținea o mare parte din ea, dar o cantitate destul de mare reușea să treacă de instalația de răcire, astfel încât să nu aibă dubii în privința intensității ei. Era ceea ce el numea primul val de căldură: masa subterană de magmă încălzise curenții de aer cu care se învecina dedesubt și tot aerul acela fierbinte, neavând unde se duce, devenea din ce în ce mai fierbinte. Și acum ieșea zbârnâind cu voioșie la suprafață. Mattison se dădu un pas înapoi involuntar, ca și cum fusese izbit de un pumn invizibil, se echilibra, se îndreptă și se uită în jur să vadă ce se întâmplă cu tovarășii săi. Erau bine.

Lava năvăli pe asfalt în sfârșit, imediat după rafala de aer fierbinte. Un râu strălucitor de lavă, roșu-portocaliu, de vreo jumătate de metru adâncime, inundă mijlocul străzii, trecând printre clădiri și îndreptându-se în direcția lor.

— Furtunul! Urlă Mattison. Pompați! Porniți-o, năvălitorilor; stropiți drept înainte!

Lava se deplasa mai repede decât ar fi vrut Mattison, dar nu așa de repede încât să se retragă, cel puțin deocamdată. De fapt, erau trei șuvoaie separate, fiecare lat de un metru optzeci – doi metri, curgând paralel și unindu-se din când în când pentru a se despărți din nou. Suprafața fiecărui șuvoi este ușor

vâscoasă din cauza expunerii la aerul rece, mai întunecată decât cea de dedesubt, cu umflături neregulate și protuberanțe care se sparg uneori scoțând la iveală substanța roșie strălucitoare de dedesubt. Ici-colo, arcade înguste de lavă solidificată se ridică deasupra șuvoiului în unghi ascuțit, ca niște aripioare lucioase, de parcă niște rechini de lavă ar înota iute împotriva curentului prin torentul de foc.

Pe măsură ce apa din primul jet lovește valul inițial de lavă, o crustă de lavă răcită începe să se formeze aproape instantaneu în vârful șuvoiului din mijloc. Partea din față începe să-și schimbe culoarea și textura, îngroșându-se, devenind cenușie și încrețindu-se precum o piele de elefant.

— Asta este! Le spuse Mattison oamenilor săi. Continuați să o stropiți în aceeași direcție! Izbiți-o la mijloc, băieți!

Apa fierbea instantaneu, bineînțeles, și câteva minute nu au putut vedea altceva decât un zid de aburi. Mattison știa că nu aceasta era partea cea mai periculoasă: dacă lava - împinsă spre ei de vreo forță gigantică datorată unei pungi de gaz întâmplătoare de dedesubt - și-ar fi mărit deodată viteza cu care urca la suprafață, el împreună cu întreaga echipă ar fi putut fi înconjurați de aceasta, înainte să-și dea seama ce se întâmplă cu ei.

Câteva minute ar fi luptat orbește cu șuvoiul copleșitor de lavă, fără niciun indiciu despre direcția și viteza acestuia, în afară de fluctuațiile de căldură percepute de către Mattison.

Pentru moment, temperatura este foarte ridicată. Nu atât de mare cât fusese în primul moment al erupției, dar destul de puternică pentru a folosi sistemul de răcire al costumelor de protecție la maxim. Căldura se simte ca un zid solid: Mattison își închipui că, dacă s-ar sprijini pe el, în față, acesta l-ar putea susține. Dar știe că nu este adevărat, și mai știe că, dacă se mai încălzea mult, vor trebui să se retragă.

Încerca să construiască bușteni de lavă solidificată de-a lungul buzei șuvoiului, perpendicular pe direcția de înaintare. Acestea încetineau curgerea, pe măsură ce lichidul vâscos și fierbinte se acumula în spatele lor. Apoi, ar fi putut să înalțe furtunul și să pompeze apă de sus pentru a forma blocuri mai largi de lavă, pe care eventual le-ar fi unit pentru a construi digul. În timp, ar fi îngropat lava lichidă pecetluind sursa, îngropând-o sub un munte micuț de rocă de-abia formată, în felul acesta înăbușind totodată și șuvoiul de deasupra.

Teoria este bună. Dar în practică apar probleme, deoarece lava, spre deosebire de

râurile obișnuite, tinde să avanseze cu o viteză ce variază de la clipă la clipă și poți construi un baraj foarte reușit de bușteni sau chiar câteva blocuri mărișoare de reținere și, totuși, o izbucnire neașteptată și rapidă de lavă topită poate să treacă peste margine și să se îndrepte în direcția ta, fără să poți să faci nimic altceva decât să lași furtunul și să fugi ca din pușcă, sperând că lava nu se deplasează mai repede decât tine.

Sau altfel, Mattison știe prea bine, digul va opri foarte eficient lava să înainteze pe direcția inițială, obligând-o astfel să apuce o altă cale, care ar putea să o trimită către autostrăzi intacte încă sau case încă neruinat, sau poate să o verse mai la vale, peste o altă comunitate. Când vezi așa ceva întâmplându-se, trebuie să te deplasezi departe de locul de unde acționezi cu nouăzeci de grade și să construiești un al doilea dig, ceea ce nu este prea ușor atunci când lucrezi cu pompe de două tone.

Dar acum și aici, totul se desfășoară cum trebuie. Este o treabă dificilă, din cauza căldurii excesive, dar rămân pe poziții și chiar reușesc să acționeze. Au reușit să se mențină la o distanță de jumătate de bloc față de marginea șuvoiului de lavă, fără a fi nevoiți să se retragă, iar Mattison poate vedea, ori de câte ori aburul se mai risipește, cum culoarea

lavei de pe margine se schimbă din gri într-un negru reconfortant, negrul bazaltului solid. Mattison este anunțat că a mai sosit un alt echipaj cu o pompă, de la altă casă de prestări servicii comunitare, și construiesc un al doilea dig de lavă în direcția opusă erupției. Echipajele de pompieri își fac datoria în blocurile alăturate, stingând clădirile aprinse de revărsarea inițială de bucăți de lavă.

Dacă vizibilitatea se menține bună, dacă rezervele de apă nu se termină, dacă pompa nu se strică, dacă lava nu prinde niciun fel de viteză neașteptată, dacă niciun morman de roci fierbinți nu se revarsă peste ei ca să topească vreun furtun, dacă nu mai aveau parte de o nouă erupție chiar sub picioarele lor, sau un cutremur, sau una, sau alta, atunci poate că vor fi în stare să termine într-o oră sau două și să se îndrepte spre casă pentru o odihnă binemeritată.

Poate.

Dar lucrurile încep să se schimbe puțin. Lava este reținută destul de bine în partea din mijloc, dar fluxul de lavă s-a reorientat spre șuvoiul din dreapta, iar acesta a câștigat în adâncime și și-a sporit viteza. Toate acestea creează alternativa hidoasă ca digul lui Mattison să asigure doar o deviere și nu o acumulare de lavă, fiind pe cale să trimită întregul șuvoi, care se deplasase de la vest

spre est, spre sud.

Centrul vulcanic monitorizează întreaga operațiune cu ajutorul sateliților și cineva de acolo îi atrage atenția lui Mattison asupra problemei prin radioul atașat costumului, la o fracțiune de secundă după ce acesta descoperise singur problema.

— Mută-ți echipamentul la dreapta digului, comunică Centrul vulcanic. Există pericolul ca lava să se scurgă pe Bulevardul San Dimas în Bonelli County Park, unde va acoperi Puddingstone Reservoir și poate va continua să se îndrepte spre sud până va intersecta Autostrada San Bernardino în capătul celălalt al parcului. O bucată din Autostrada nr. 210 va fi de asemenea în pericol.

Numele de străzi și parcuri nu au niciun sens pentru Mattison. Nu se mai aflase în apropiere de San Dimas nici odată, în viața lui, și putea să-și facă doar o idee vagă despre relieful local din ceea ce îi comunica Centrul vulcanic. Dar tot ceea ce conta era un parc, un rezervor, o fâșie aparent întreagă de autostradă la sud de aici, și digul său de lavă construit cu măiestrie care reușise să lanseze șuvoiul spre acele obiective importante, iar el trebuia să se grăbească să îndrepte situația.

— În regulă. Toată lumea! Ascultați! Anunță el. Deviem operațiunea cu nouăzeci de grade.

Bineînțeles că era mai ușor de zis decât de

făcut. Furtunile trebuiau decuplate și atașate la alți hidranți, pompa masivă trebuia întoarsă invers, iar traiectoria jetului de apă trebuia recalculată, dar lava nu stătea pe loc cât timp ei ar fi făcut toate acestea. Era o cursă contra cronometru, dar lucrurile de genul acesta erau sarea și piperul pentru Mattison, seva cu care se hrănea pentru a se recupera. Începu să împartă ordine. Echipa sa nenorocită de foști violatori, foști vagabonzi, foști hoți, foști jefuitori, foste târfe, foști una și alta, toate rele, se puseră în mișcare, pentru că aceasta făcea parte și din recuperarea lor.

Dar în timp ce deplasau pompa, Blazes McFlynn se dădu un pas înapoi, își încrucișă brațele la piept peste costumul de lavă și anunță:

— Pauză de cafea.

Mattison se holbă la el neîncrezător:

— Ce dracului ai spus?

— Am spus pauză. Crezi că e o joacă să tot târăști monstrul acesta de colo-colo? Sunt obosit. Sunt un om infirm, Matty. Trebuie să stau jos puțin și să respir.

— Lava își schimbă direcția. Un parc, un rezervor și o autostradă se află în pericol.

— Și? Răspunse McFlynn. Ce legătură au toate acestea cu mine?

Mattison fu atât de uimit pe moment încât nici nu era în stare să vorbească. Dacă era doar o

glumă, era al dracului de proastă. Avea mare nevoie de McFlynn, iar el știa aceasta cu siguranță. Uluit, Mattison îl privea cu gura căscată și gesticula neajutorat.

McFlynn spuse:

— Nu e parcul meu. Nu e autostrada mea. Nici măcar nu știu unde naiba suntem acum. Dar mă doare piciorul îngrozitor; vreau să stau jos și să mă odihnesc; asta e.

— Te așez eu imediat, îi răspunse Mattison recăpătându-și vocea în sfârșit. Te așez eu într-un vulcan imediat, ticălos leneș și beteag! Te azvârl drept în cap.

Știe că nu ar trebui să vorbească așa, că toți ceilalți ascultă, că cineva nu va putea să-și țină gura și că Donna îl va muștra mai târziu, dar nu se poate abține. Nu pretinde a fi sfânt, iar revolta neașteptată a lui McFlynn l-a scos din sărite și aproape că a trecut de ultima limită a răbdării sale. Aproape. Ceea ce și-ar dori cu adevărat să facă acum ar fi să-i apuce pe McFlynn de subțiori, să-l ducă aproape de lavă, să-i bălângăne picioarele de câteva ori deasupra șuvoiului fierbinte și apoi să-i dea drumul.

Acum doi ani, ar fi reacționat aproape sigur în acest fel, dacă el și McFlynn s-ar fi găsit în această situație; dar, o dovadă a progresului pe care îl făcuse era chiar faptul că, acum, se mulțumi să își închipuie pentru o clipă cum l-ar

arunca pe McFlynn în lavă, în loc să facă într-adevăr acest lucru. Tabloul era așa de clar încât, pentru o clipă, îl crezu real, iar imaginea lui McFlynn dispărând, topindu-se în râul de magmă topită care ardea, îl umplu de bucurie.

Dar să săvârșească cu adevărat o asemenea faptă ar fi fost o procedură greșită din punct de vedere regulamentar. Iar McFlynn nu era nici el prea răbdător, astfel încât Mattison era conștient că s-ar putea trezi implicat într-o confruntare destul de serioasă dacă ar fi încercat ceva. Mattison nu mâncase bătaie nici odată, dar trecuse ceva timp de când nu se mai bătuse și s-ar putea să-și fi pierdut antrenamentul. În orice caz, acum, când lava era gata să se reverse peste dig, nu era timp destul ca să se implice în lupte cu oameni de genul lui Blazes McFlynn.

Așa că nu a avut ce face altceva decât să-i întoarcă spatele lui McFlynn, înghițind ceea ce mai avea să-i spună și să-i facă și ordonându-le lui Prochaska, Hawks și Snow, care priviseră întreaga dispută în tăcere, să mute pompa și fără ajutorul lui McFlynn. Știau cu toții că aceasta nu însemna altceva decât că McFlynn le dăduse țeapă, lăsând și partea lui de muncă titanică pe umerii lor, iar ei erau furioși pe bună dreptate. Avură loc câteva manifestări de protest, peste care Mattison se decise că e mai bine să treacă cu vederea. Hawks îi spuse

lui McFlynn că este un incapabil nenorocit, iar Prochaska îi transmise ceva gutural și probabil foarte jignitor într-o limbă necunoscută, probabil cehă și, chiar și Snow, care nu era vestit ca fiind foarte muncitor, îi adresă lui McFlynn înjurătura cu mâna care se unește cu brațul opus îndoit. Le răspunse tuturor cu un deget mijlociu ridicat și cu rânjet obraznic care îl făcu pe Mattison să creadă că va urma o bătălie generală. Dar nu avea dreptate, căci toți îi întoarseră cu ostentație spatele și Continuară să direcționeze pompa spre noua poziție.

Era o treabă extrem de grea și împruțită. Pompa se află pe o platformă cu roți, dar nu fusese concepută în așa fel încât să fie mutată într-un loc atât de îngust, iar ei trebuiau să-și adune toate forțele pentru a o re poziționa. Oamenii, neîndemânatici în costumele lor incomode, gemeau, mormăiau și gâfâiau pe măsură ce împingeau și înclinau pompa. Mattison care, fiind cel mai mare și cel mai puternic din grup, ocupa poziția cheie, își simțea mușchii brațelor și umerilor plesnind de încordare. În tot acest timp, McFlynn stătu deoparte și se uită la ei.

Pompa fusese deplasată pe mai mult de jumătatea distanței convenite, când McFlynn se îndreptă șchiopătând spre ei, ca și cum binevoise să se hotărască să li se alăture până

la urmă.

— Ia uitați cine-i aici! I se adresează Hawks. Nenorocitul!

— Pot să vă ajut cu ceva? Spuse McFlynn solemn.

Încercă să se infiltreze pe lateral, între Hawks și Prochaska. Hawks se întoarce iritat către McFlynn și părea că se gândește unde să-l pocnească. Mattison, care se temuse de această posibilitate încă de când McFlynn își comunicase hotărârea, se pregăti să intervină, dar Hawks își stăpâni furia la timp. Bombănind, se întoarce spre Prochaska. Era destul loc și pentru McFlynn între Prochaska și Mattison. Se propti cu umărul în platforma mobilă, folosindu-se cu exces de zel de toată forța de care dispunea.

— Ai grijă să nu te forțezi prea tare acum, îi spuse Mattison.

— Du-te dracului, Matty! Răspunse McFlynn îmbufnat. Doar atât vreau să-ți spun. Du-te dracului!

— Cu plăcere! Spuse Mattison.

Cu ajutorul forței lui McFlynn care li se alăturase, reușiră în sfârșit să rotească pompa uriașă și să o fixeze pe noua poziție.

Se retraseră puțin mai în spate, horcăind și trăgând aer în piept după efortul uriaș care îi lăsase fără suflare. Dar incidentul nu se terminase. Prochaska se îndreaptă spre

McFlynn și îi adresă câteva cuvinte în limba aceea stridentă pe care Mattison o credea cehă. McFlynn îi arată din nou lui Prochaska degetul mijlociu. Poate că totuși se vor bate. Dar nu. Se mulțumesc să se fixeze cu privirea unul pe altul, se pare. Mattison se uită în treacăt la McFlynn și observă, prin geamul rotund al căștii de protecție, că expresia lui devenise neașteptat de complexă. Părea provocatoare, dar parcă și puțin vinovată. Un atac de conștiință? Un pic de vinovăție își făcea apariția în sfârșit peste iresponsabilitate, acum când McFlynn își dăduse seama că era mare nevoie de el și că îi lăsase baltă pe toți? Mai bine mai târziu decât nici odată, deduse Mattison.

Prochaska încă nu terminase de spus ceea ce credea despre McFlynn: îi adresă câteva înjurături slave și stridente, iar acesta, care probabil că nu avea nici o idee despre ceea ce i se spunea, îi răspunse pornit cu câteva amenințări mormăite, condimentate cu anglo-saxonismele standard.

Lucrurile încep să scape de sub control, se gândi Mattison. Trebuia să facă ceva, dar nu știa ce. Avea un șuvoi de lavă pentru care să-și facă în primul rând griji.

Dar și lava scăpase de sub control. Nu că se îndrepta serios spre Whatchamacallit Park și Whozis Rezervoir, nu încă. Un firicel subțire

începuse să se strecoare în direcția respectivă, peste marginea din dreapta a digului lui Mattison, dar nu era ceva care să merite atenție. Șuvoiul principal încă se mai deplasa de la est la vest. Adevărata problemă era că din sursa originală începuseră să izvorască noi șuvoaie; erau șase sau șapte torente de lavă, în loc de trei. Scânteieri roșiatice se iveau pe digul negru-cenușiu în câteva locuri, indicând faptul că lava fierbinte își croia drum prin substanța întărită. Aceasta însemna că lava care erupea acum era mai fluidă decât înainte.

Lava fluidă se deplasează mai repede decât lava groasă. Uneori chiar foarte repede. Iar direcția de deplasare poate deveni și ea destul de imprevizibilă.

Pompa se afla amplasată pe rampa ei, gata să înceapă să distribuie apă, dar pentru aceasta aveau nevoie de apă, în primul rând. Mattison încă mai aștepta să i se confirme că furtunile din spatele său fuseseră mutate și conectate la diferiți hidranți. Îl vede pe Nicky Herzog puțin mai în față, pe trotuarul din dreapta lui, îngenuncheat lângă o bucată de furtun gros, încercând stângaci să monteze conectorul.

— E totul în regulă? Îl întreabă Mattison.

— Sunt aproape gata, răspunse Herzog.

Se ridică în picioare și începu să semnalizeze cu mâna că sistemul de transportare a apei era complet instalat. Dar, dintr-o dată, Herzog

împietri și începu să se agite pe loc într-un mod foarte bizar, Mișcându-se doar de la talie în sus, fără a-și deplasa picioarele. De asemenea, începu să-și fluture mâinile deasupra capului, pe rând, ca și cum fusese curentat pe neașteptate.

Pentru o clipă, Mattison nu putu să-și dea seama ce se întâmpla. Apoi văzu cum torentul de lavă din extrema dreaptă, cel care deja începuse să depășească puțin câte puțin digul, se unise cu un nou șuvoi mai fluid, mărindu-și simțitor volumul și viteza. De asemenea, își schimbase și direcția și se îndrepta drept către Herzog cu mare viteză, apropiindu-se prin două torente, despărțite de un camion Toyota verde, pe care cineva îl abandonase pe mijlocul străzii.

Herzog se afla chiar pe direcția lavei și, știind aceasta, era împietrit de frică.

Mattison realizează imediat că Herzog avea câteva opțiuni demne de luat în seamă. Putea să se ducă spre stânga, ceea ce ar fi însemnat că trebuia să facă o săritură destul de periculoasă peste râul de lavă nou format, care avea o lățime de aproape un metru și să se refugieze pe străduța cealaltă, care părea sigură deocamdată, ferită de lavă de clădirile de cărămidă care se aflau de ambele părți. Sau putea să se întoarcă pur și simplu și să o ia la fugă mâncând pământul pe strada pe

care era, sperând să fie mai iute decât șuvoiul care avansa cu iuțeală, dar poate nu destul de repede cât ar fi gonit el. Ambele opțiuni erau riscante, dar ambele îi ofereau șanse de supraviețuire.

Din nefericire, Herzog, deși un individ destul de priceput în ceea ce privea remarcile usturătoare și insultele, sau un scenariu de un milion de dolari pentru vreun producător de film, era neputincios în totalitate și de-a dreptul confuz în privința unor aspecte ale vieții de zi cu zi, astfel că, în panica sa, luă cea mai trăsnită decizie. Aparent, Herzog percepuse Toyota ca un adăpost sigur, în mijlocul întregii nebunii și, reușind să se dezmoștească, sări în direcția opusă peste un fir subțire de lavă și, cu un ultim rest de energie, se sui pe capota camionului verde. De acolo, se cățăra cu disperare pe acoperișul Toyotei și începu să emită un miorlăit strident și ascuțit, ca o alarmă auto care nu se mai oprea.

Reușise să se plaseze chiar în mijlocul torentului de lavă. Poate că se aștepta ca Mattison să cheme un elicopter al poliției care să-i întindă o scară, cum s-ar fi întâmplat în filme, dar nu se afla niciun elicopter în zonă, iar lava care înconjura Toyota nu era un trucaj: era un șuvoi care înainta rapid, un șuvoi de magmă topită adevărată, roșie și încinsă, care avea vreo câteva mii de grade și se întindea și

se lărgea, iar foarte curând avea să cuprindă roțile Toyotei din ambele părți. În acel moment, Toyota va începe să se topească în lavă, iar Nicky Herzog va muri de o moarte rapidă, dar destul de neplăcută.

Lui Mattison nu-i convine să piardă un membru al echipajului său, fie el și un nenorocit ca Herzog. Știe că echipa lui este alcătuită în totalitate din nenorociți, incluzându-se și pe el, dar faptul că Herzog era un nenorocit nu însemna că înceta să mai fie o ființă omenească. Prea mulți oameni intră în această categorie de ratați – realizează Mattison. Dacă nimeni nu ar fi ridicat nici odată vreun deget ca să-i ajute pe aceștia, atunci aproape toată lumea ar avea probleme. Chiar și el, și este conștient de acest lucru, încă ar mai bate barurile din Wilshire și s-ar trezi de dimineață în vreun garaj din Venice sau Santa Monica. Așa că se hotărâse cu ceva timp în urmă, chiar la puțin timp după ce renunțase la băutură, să facă tot ce îi stătea în putință ca să-i ajute pe toți ratații să-și depășească starea, începând cu el însuși și continuând chiar și cu oamenii de teapa lui Herzog sau McFlynn.

Și cu toate acestea, acum nu putea să facă nimic. Era despărțit de Herzog prin două dintre cele mai mari torente de lavă și nu putea să facă chiar nimic ca să-l salveze la timp. Acum câteva minute, poate ar fi fost posibil, dar

acum nu mai exista nici o șansă. Chiar și cu un costum blindat nu poate să străbată un șuvoi de lavă proaspătă și fierbinte. Nu poate decât să stea acolo unde este și să-l vadă pe Herzog topindu-se.

Toată această analiză a situației sumbre și concluzia pesimistă duraseră în jur de 2,35 secunde. Paradoxal, 1,42 de secunde mai târziu, în timp ce Mattison se împăca cu ideea că Herzog este pierdut, o siluetă îmbrăcată cu un costum de protecție apăru pe neașteptate pe stradă, în locul unde era blocat Herzog, venind de pe străduța pe care acesta ar fi putut avea ocazia să scape, chemându-l și întinzând brațele spre bărbatul înspăimântat aflat pe acoperișul camionului.

— Sări! Sări!

Apoi, când văzu că Herzog nu se clintește, țipă din nou, furios:

— Haide, pacoste ce ești, sări că te prind!

Mattison nu reuși de la început să-și dea seama cine era omul care venise de pe străduța laterală. Toată lumea arată la fel în costumele de protecție și nu e deloc ușor nici să deosebești vocile prin stația de emisie-recepție. Mattison aruncă o privire de jur-împrejur, făcând un scurt inventar echipei sale. Hawks era acolo, prezent, Prochaska era prezent...

Era oare Clyde Snow cel care se afla în

capătul străzii? Nu. Nu. Snow era acolo, la capătul îndepărtat al platformei pompei. Așa că nu putea să fie decât Blazes McFlynn cel care, chiar în acel moment, stătea chiar la marginea șuvoiului drăcesc de lavă clocotită, întinzând mâinile către Nicky Herzog, care bolborosea și se tânguia. Era chiar McFlynn care își croise drum printre clădirile alăturate, apropiindu-se pe cât era posibil de Toyota. Incredibil, se gândi Mattison, imposibil. Incredibil.

— Nu sări o dată, dobitocule? Mai zbieră McFlynn încă o dată. Nu pot să-mi pierd toată ziua cu tine!

Sări. Sări cu aceeași grație și pompă cu care abordase toate aspectele vieții sale, orientându-se spre McFlynn cu trupul îndoit și picioarele balansându-se în zbor. McFlynn reuși să-l apuce de o mână și de un picior în timp ce acesta se îndrepta spre el, cu capul înainte, reușind să se prindă de el. Dar, cu toate că era ușor, forța săriturii fusese așa de mare, iar unghiul de aterizare atât de brusc închis, încât impactul cu McFlynn îl făcu pe uriaș să se clatine și să facă câțiva pași pierzându-și echilibrul. Mattison, privind cu groază, înțelese că McFlynn o să cadă în torentul de lavă cu Herzog în brațe și aveau să moară amândoi.

Dar McFlynn nu căzu. Făcu un pas înainte,

reușind să se eschiveze și să-și orienteze greutatea în față, cu piciorul stâng aflându-se la câțiva centimetri de lavă, și se îndoi sub greutatea dublată aproape de cea a lui Herzog.

Piciorul stâng al lui McFlynn, realiză Mattison, era cel rupt, cel care se mai îndoiă încă spre exterior, în urma operației de șaptezeci și nouă de cenți făcută la spitalul municipal. McFlynn se balansa câteva clipe înainte și înapoi, recăpătându-și echilibrul, obișnuindu-se cu greutatea poverii sale și apucându-l mai bine pe Herzog. Apoi se ridică și se lăsă pe spate, pivotând pe piciorul cel sănătos și întorcându-se o sută optzeci de grade și pornind triumfător Clătinându-se spre străduța laterală, cu silueta inertă a lui Nicky Herzog drapându-i umerii.

Mattison mai nu văzuse nici odată una ca asta. Herzog nu cântărea mai mult de șaptezeci de kilograme, dar costumul avea și el vreo douăzeci și cinci-treizeci de kilograme, iar McFlynn, înalt de un metru optzeci și bine făcut, cântărea probabil încă vreo sută și ceva. Și mai avea și un picior beteag, ceea ce nu era de glumit, un picior vătămat rău pe care tocmai susținuse întreaga greutate a lui Herzog când micuțul planase de pe Toyota aceea. Probabil că fusese un truc de acrobat învățat la circ, pe care McFlynn îl folosisese cu

această ocazie, hotărî Mattison, sau vreo cascadorie, pentru că altfel nu era posibil să facă așa ceva. Mattison, așa mare și puternic cum era, și cu ambele picioare intacte, se îndoia că ar fi vreodată în stare să reușească una ca asta.

McFlynn apăru lângă pompă, fără a-l mai purta pe Herzog în brațe, ci târându-l după el ca pe o păpușă de cârpă. Casca lui McFlynn era deschisă și Mattison îi văzu ochii strălucind ca ochii unui nebun. Era fără îndoială din cauza excesului de adrenalină. Obrajii lui erau îmbujorați și străluceau de sudoare. Arăta ca un erou întorcându-se victorios dintr-o bătălie crâncenă în care se acoperise de glorie. Eroismul lui McFlynn era doar un rol, iar Mattison știa aceasta: era scena următoare din filmul personal. Dar dacă îți joci rolul pentru mai mult timp, devine real pentru tine. Herzog era gata să moară, dar mulțumită lui McFlynn era viu și nevătămat. Aceasta era o realitate.

— Ține, spuse Mattison și îi dădu drumul lui Herzog la picioarele lui Mattison. Credeam că tâmpitul ăsta nu mai sare vreodată.

— Frumoasă treabă! Spuse Mattison rânjind. Îi bătu pe umăr prietenește, cu un gest de solidaritate și camaraderie, ca de la bărbat la bărbat. Fața lui McFlynn strălucea ca și cum acesta se împăcase cu sine. Probabil că acesta era motivul pentru care acționase așa, se

gândi Mattison, ca să se revanșeze pentru că refuzase să care pompa. Oricum, nu avea nici o importanță. McFlynn era un ratat, un nenorocit deplorabil, dar, cu toate acestea, ceea ce făcuse el era nemaipomenit.

— Credeam că ai plecat în pauza de cafea, spuse Mattison.

— Du-te dracului, Matty, îi răspunse McFlynn și se îndepărtă târându-și picioarele.

Herzog era conștient, sau aproape conștient, deși arăta buimac. Mattison îi deschise casca, pocni din degete chiar sub nasul lui ca să-l facă să deschidă ochii.

— Du-te la mașină și stai jos! Îi ordonă Mattison. Liniștește-te puțin. Spune-i lui Ned Eisenstein că vreau să te consulte. Ești liber.

— Îhî, răspunse Herzog vag. Da. Da.

Și ia câteva guri bune de bourbon să te calmezi când ajungi acolo, spuse Mattison în gând. Dumnezeuule, nici el n-ar refuza așa ceva acum. Dar oricum, nu era o opțiune la îndemână.

— În regulă, spuse, uitându-se la Prochaska, Hawks, Snow și alți câțiva, Foust și Nadine Doheny, care veniseră să vadă ce se întâmplă.

— Unde rămăsesem?

Furtunul pe care Mattison îl dirijase fusese distrus de noul șuvoi de lavă, iar camionul Toyota era acoperit și el de lavă până la

mânerele portierelor. Dar mai erau și alte furtune, pe străzile alăturate, iar ei încă aveau de construit un dig până să plece acasă.

Mattison obosise puțin, după toată povestea cu McFlynn, și apoi după cea cu Herzog și se simțea de parcă începuse să funcționeze pe pilot automat. Amețit, dar stăpân pe sine, porni apa din nou pentru a forma o nouă serie de bușteni de lavă, la noul capăt al torentului, la vreo zece metri în spatele Toyotei. A fost nevoie de aproximativ cincisprezece minute de manevre rapide și mișcări alambicate pentru a face aceasta.

Apoi putu să-și îndrepte atenția în întregime spre construirea unui dig mai mare, care să strângă totul la un loc și să rețină lava înainte de a mai provoca și alte daune. Mattison pășea cu greutate ca un somnambul și dădea ordine cu o voce din ce în ce mai răgușită, spunând oamenilor cum să deplaseze furtunul și să modifice unghiul de stropire al pompei, iar ei făceau ceea ce le spunea el, tot ca somnambului. Fusesse o zi foarte lungă. De obicei, nu aveau două operațiuni într-o zi și Mattison își propuse să îi spună Donnei DiStefano să le ceară socoteală pentru acest lucru administratorilor serviciilor comunitare, la întoarcere.

Blocuri zgrunțuroase și masive de rocă întunecată se formau acum, de-a lungul

întregii străzi, bombându-se înspre sud, pe direcția curgerii lavei. Astfel, întreaga situație se afla sub control. Deja a mai sosit o echipă de voluntari. Mattison își dădu seama că, dacă el este atât de obosit, atunci ceilalți membrii ai echipei sale, care nu aveau aceeași rezistență psihică uriașă ca el, și care mai sufereau și de diferite complicații în urma proastelor lor obiceiuri, de curând abandonate, erau pe cale de a claca. Îi spuse lui Barry Gibbons să ceară Centrului vulcanic permisiunea de a se retrage. Lui Gibbons îi trebuiră aproximativ cinci minute pentru a face legătura – probabil că Centrul vulcanic era foarte ocupat azi – dar acesta a aprobat în sfârșit cererea.

— În regulă, băieți! Strigă Mattison. Asta a fost tot pe ziua de azi. Toată lumea înapoi în camion!

Rămaseră tăcuți aproape tot timpul pe drumul de întoarcere. Operațiunea San Dimas trebuie să fi fost extenuantă pentru toți. Mattison observă că Herzog stătea într-o parte a camionului, iar McFlynn în cealaltă, privind în direcții diferite. Se întreabă dacă Herzog a avut cel puțin bunul-simț să-i mulțumească lui McFlynn pentru ceea ce făcuse. Probabil că nu. Dar Herzog nu era decât un nemernic, la urma urmelor.

Mult timp, Mattison nu putu să se împiedice să nu se gândească la acel episod. La

încăpățânarea lui McFlynn, mai ales. Lăsase baltă toată echipa într-un moment de cumpănă fără niciun motiv, dându-se cu nonșalanță la o parte și lăsându-i pe Prochaska, Hawks și Snow să mute pompa fără el, chiar dacă știa că era nevoie de forța lui. Și apoi, așa de senin, fugise pe străduța aceea, riscându-și viața pentru Herzog, omul pe care îl disprețuia și pe care îi plăcea să-l chinuiască. Nu era prea logic. Mattison încearcă să privească povestea din toate unghiurile, dar tot nu putu să-și dea seama ce trebuie să fi fost în capul lui McFlynn în ambele situații.

Probabil că nimic, decise el într-un final. Poate că acțiunile lui McFlynn nu au nici o logică nici pentru McFlynn însuși.

McFlynn fusese un client al Casei de prestări servicii comunitare de destul de mult timp ca să știe că toți ar trebui să aibă spirit de echipă și, chiar dacă nu aveau, trebuiau să pretindă acest lucru. A lăsa baltă echipa într-o situație limită nu era o cale de a te asigura că vei primi ajutorul celorlalți când vei fi la ananghie. Pe de altă parte, nu exista niciun motiv pe lume care să justifice ceea ce McFlynn făcuse pentru Herzog, cu excepția faptului că îi era rușine în legătură cu episodul mutării pompei, dar lui Mattison i se părea prea puțin verosimil ca lui McFlynn să-i fie rușine de ceva.

Poate că McFlynn nu era decât un tip anarhic

și imprevizibil, care făcea exact ce-i trecea prin minte în acel moment. Poate că se simțise ca un păduche când a fost mutată pompa și ca un erou când Herzog era gata să moară de o moarte cumplită. Nu știu, se gândi Mattison. Ar fi grozav. Nu știu și, în consecință, mă mulțumesc să nu știu și să o ia naiba de treabă. Oricum, nu era datoria lui Mattison să știe ce gândesc ceilalți. Nu era psihiatru, ci doar un supraveghetor, încă mult prea ocupat cu propria lui recuperare pentru a a-și petrece timpul meditând la gândirea întortocheată a colegilor lui. Nu trebuia decât să-i împiedice să se rănească sau să-i rănească pe ceilalți în timp ce locuiau împreună. Așa că renunță să se mai gândească la McFlynn și Herzog și, în schimb, își îndreptă atenția spre ceea ce se întâmpla în jurul lui, și arăta de-a dreptul straniu.

Se aflau aproape de limita vestică a zonei vulcanice, parcurgând încă o dată drumul care trecea prin Azusa și Covina și mai apoi prin orașe al căror nume Mattison nici măcar nu le cunoștea - la naiba, majoritatea locurilor arătau la fel și, dacă nu vedeai semnele de graniță, nici măcar nu știai când se sfârșește unul și începe altul - și se îndreptau către Temple City, San Gabriel, Alhambra, diferite așezări de câmpie. În spatele lor, noaptea începea să se aștearnă. Era trecut de cinci și

era februarie. În întunericul des, noile fumigene de pe vârfurile îndepărtate ale Muntelui Pomona erau de-a dreptul pitorești, luminate de scânteii roșii care semnalizau ceea ce se întâmpla în interiorul conului în ziua respectivă. Dar, puțin mai la sud de marele vulcan, părea că se mai întâmplă ceva ciudat, pentru că un fel de nor strălucitor, albastru deschis, răsărise din senin. Mattison nu-și amintea să mai fi văzut ceva asemănător înainte. Un nou tip de explozie? Poate era datorat lavei? În orice caz, arăta straniu. Dacă era vorba despre lavă, va afla la știrile de seară. Sau poate nu va afla nimic.

Zgomote de explozie veneau dinspre sud-est. O grămadă de gunoi tectonic se pare că era propulsat spre exterior și acolo; vedea particule de lavă roșie strălucind în întuneric, nori negri, funingine și cenușă, fără îndoială, și probabil câteva bombe mărișoare de lavă aruncate în afară. Avură parte de două cutremure destul de serioase pe drumul de întoarcere, unul în timp ce urcau spre Fair Oaks în Pasadena, iar celălalt un sfert de oră mai târziu, când erau pe cale de a intra pe Autostrada Ventura. Nu era chiar o surpriză; cinci sau șase cutremure aveau loc, în medie, în fiecare zi, având în vedere cantitatea uriașă de magmă care se deplasa pe sub pământ în San Gabriel Valley. Dar cele două cutremure

consecutive erau un semn că lucrurile se înteteau în zona vulcanică, chiar în momentul în care Mattison și echipa lui ieșiseră din schimb. O, Doamne, se gândi Mattison. Trăim vremuri fierbinți în orașul magmei. Începu să plouă ușor în Glandale, unde se aflau deocamdată. Nu ploua prea serios; era doar o aversă trecătoare, suficientă ca să facă deplasarea pe autostradă la ora aceea de vârf și mai dificilă, fără însă, a provoca probleme prea mari. Lui Mattison îi plăcea ploaia. Ai parte de ea foarte rar, în mod normal, în Los Angeles și sunt uneori câte opt sau zece luni de secetă, iar acum, având în vedere ce se întâmpla în urma lor, în zona vulcanică, ploaia părea liniștitoare și purificatoare, o binecuvântare cerească care se așternea pe pământul chinuit.

Era bine să te îndrepti din nou spre vest, călătorind încet, prin întunericul care se așternea treptat, spre ceea ce încă mai era partea normală, neafectată a Los Angeles-ului, spre orașul plin de viață în care copilarise. Ceea ce se întâmpla acolo, în zona vulcanică: lava, cenușa, norii albaștrui, totul părea ireal acum. Orașul nu. Mai înainte puțin, în stânga, se vedeau acoperișurile din centru și mulțimea de autostrăzi care se întâlneau și se despărțeau îndreptându-se în toate direcțiile. Drept în fața lui se întindeau toate locurile

familiale, reperele vieții lui personale, Studio City, Sherman Oaks și Van Nuys în partea asta, iar Westwood și vestul L.A.-ului în partea cealaltă și așa mai departe până la Santa Monica, Venice, Topaga și Oceanul Pacific.

Dacă ar putea să tragă o draperie peste zona vulcanică... se gândea Mattison. Sau să construiască un zid de vreo cincisprezece metri înălțime și să o izoleze cu desăvârșire... Dar nu, nu puteau să facă așa ceva, iar lava va continua să înainteze, strecurându-se tot mai mult spre vest, pe sub pământ, până când, într-una din zile, va ieși la suprafață pe Rodeo Drive sau va doborî pilonii Autostrăzii San Diego. *La naiba! Nu putem să facem decât ceea ce ne stă în puteri, iar restul rămâne la mila și dorința Domnului, nu? Bineînțeles.*

Ajunseseră acasă.

Ploaia se întetea. Cerul de deasupra lor se întuneca. În depărtare, era deja acoperit de nori negri, cu excepția porțiunii în care strălucirea ciudatei erupții străpungea bezna.

— McFlynn m-a scos din sărite azi, îi spuse Mattison Donnei DiStefano. A avut o atitudine ostilă. De fapt, am fost foarte tentat să-l arunc în lavă. Pe cuvânt, Donna.

Directoarea casei râdea. Era râsul faimos al Donnei, tare, ajungând foarte sus pe scara Richter. Era o femeie înaltă, robustă, cu ochi

blânzi și prietenoși și un păr des și cârlionțat care îi ajungea până la jumătatea spatelui. Nu putea să o supere nimic. Se spune că fusese dependentă de ceva, cu cincisprezece-douăzeci de ani în urmă, dar nimeni nu cunoștea amănunte.

— Te-a tentat asta, nu-i așa? Spuse ea. Ce mai nesuferit! Când s-a întâmplat asta, înainte sau după salvarea lui Herzog?

— Înainte, cu mult înainte. Mă călca pe nervi încă de la prânz.

Mattison nu îi spusese despre incidentul cu pompa. Poate că ar fi trebuit. Dar credea că probabil auzise deja, într-un fel sau altul și nu era de datoria lui să facă raport pentru fiecare porcărie pe care o făceau clienții Casei de prestări servicii comunitare, în timpul în care îi supraveghea el.

— A mai fost un moment, mai târziu, când îmi venea să-i bag mutra în lavă. Dar m-am rugat lui Dumnezeu să-mi dea răbdare și El m-a ascultat, că altfel am fi avut niște locuri libere aici în seara aceasta.

— Niște?

— Al lui McFlynn și al meu, pentru că el ar fi fost mort și eu aș fi fost la pârnaie. Și al lui Herzog, pentru că numai McFlynn avea posibilitatea să-l salveze. Dar suntem toți aici, vii și nevătămați.

— Nu-ți mai face probleme! Spuse Distefano.

Ai procedat foarte bine astăzi, Matty.

Da. Știa că acesta era adevărul. Procedase foarte bine. În fiecare zi, zi de zi, pas cu pas, face tot posibilul. Și este recunoscător în fiecare clipă că lucrurile s-au potrivit astfel încât el mai are o șansă. Ca și cum Dumnezeu trimisese vulcanii asupra Los Angeles-ului ca un dar personal, pentru el, ca parte a programului de recuperare a lui Calvin Thomas Mattison Jr.

Nu au transmis nimic la știri despre vreun fenomen neobișnuit în zona vulcanică, în seara aceea. Ca de obicei, o mulțime de reportaje obișnuite, o trecere în revistă de mântuială, fumigene apărute aici, lava dincolo, case distruse în diferite orașe, noi blocaje de străzi, și așa mai departe, și așa mai departe... Poate că lumina albăstruie era doar raza unui proiector de la sărbătorirea deschiderii unui nou lanț de magazine în Anaheim sau Fullerton. În orașul ăsta aiurit, nu poți să știi nici odată...

Urcă la etaj, în cămăruța lui, a lui și numai a lui. Citi o vreme, se gândește la ziua care tocmai trecuse, se băgă în pat. Dormi neîntors. Ceasul sună la cinci, iar el se sculă fără să protesteze, făcu duș, se îmbracă, și coborî.

Ecranul monitorului era împânzit de luminițe. Albastre pentru fumigene, aici, acolo și dincolo, unul roșu în apropiere de Muntele

Pomona și o adevărată erupție de becuțe verzi, semnalizând că lava ieșea la suprafață peste tot în zona respectivă, de sus până jos. Mattison nu mai văzuse o situație așa de tragică. Criza părea să între într-o nouă fază foarte neplăcută. Centrul vulcanic îi va solicita din nou și astăzi, mai mult ca sigur.

La dracu'! Facem ce putem și avem speranțe de mai bine; fiecare lucru la timpul său.

Își pregăti micul-dejun, așteptând să se trezească și ceilalți.

FUNIGEEI

Stephen Baxter

Stephen Baxter scrie același gen de literatură SF cu pretenții ca și Hal Clement sau Robert L. Forward. Genul de SF prețuit mai ales de cititorii împătimiți, pentru că este relativ rar și presupune ca scriitorul să facă eforturi pentru a nu încălca vreo lege a fizicii sau a altor științe existente. Este o imaginație inovatoare, care este specifică SF-ului pur; acesta reușește să provoace acea uimire și delectare ieșită din comun a cititorului. Romanele lui au început să fie publicate în 1991 (*Traversarea*); cel apărut în 1995 (*Navele timpului*) este o continuare, apărută cu 100 de ani mai târziu, la *Mașina timpului* din 1895 a lui H.G. Wells. „Funigeii” lui Baxter au apărut în *Timpul științifico-fantastic*, revista cea mai celebră din anii nouăzeci. Previziunile lui, care au baze științifice, sunt uimitor de precise și clare și aceasta este ceea ce ficțiunea are drept fundal pentru delectarea cititorilor.

Zgomotul motorului se înfundă. Lvov privi alarmată ecranul monitorului său. Dincolo de cabina translucidă a navei, gaura de vierme era invadată de fâșii de lumină albastruie care treceau în goană pe lângă aceasta, creându-i impresia unei viteze uriașe și nestăpânite.

— Avem o problemă, spuse Cobh. Pilotul se aplecă asupra propriului ei monitor, iar o cută îi brăzda fruntea micuță.

Lvov ascultase vocea sintetizatorului tabloului său de comandă, care o informase despre straturile de temperatură variabilă din atmosfera de azot; iar acum tocmai îl oprea cu o lovitură ușoară în bordul dotat cu senzori. Cabina era un tub transparent, surprinzător de cald și confortabil. Incredibil de fragil. *Astronauții au probleme în spațiu*, se gândi ea. *Dar nu și eu. Eu nu sunt o eroină. Eu sunt cercetător.* Lvov avea douăzeci și opt de ani; nu avea nici o intenție să moară – și mai ales nu într-un tur de rutină de patru ore printr-o gaură de vierme care fusese inaugurată cu opt ani în urmă.

Se agăță de bordul din fața sa până i se albiră încheieturile, întrebându-se dacă ar fi trebuit să-i fie frică.

Cobh își făcu apariția și îi dădu la o parte monitorul, care începu să plutească în spatele ei.

— Închide-ți costumul și acuplează-l!

— Ce s-a întâmplat?

— Viteza a sporit în gaura de vierme. Cobh își puse pe ea propriul harnașament.

— Ajungem într-un minut...

— Ce? Ar fi trebuit să mai facem încă o jumătate de oră.

Cobh părea nervoasă.

— Știi asta. Cred că interfața a devenit instabilă. Gaura de vierme se deformează.

— Ce înseamnă asta? Suntem în primejdie?

Cobh verifică presiunea costumului ei și apoi îi readuse în față bordul mobil. Cobh era o caucaziană cu o figură aspră, născută pe Marte, care avea în jur de cincizeci de ani.

— Nu ne putem întoarce. Într-un fel sau altul, totul se va sfârși peste câteva secunde. Ține-te bine!

Acum, Lvov avea posibilitatea să vadă interfața, terminalul găurii de vierme. Interfața era un tetraedru albăstrui, o formă colțuroasă care se ivi brusc în fața ei, din infinitatea cosmică. Instalația strălucitoare de aterizare ieși la iveală de undeva, de dedesubtul navei.

Întreaga mașinărie fu azvârlită cu putere afară din gaura de vierme care se prăbușea. Luminițele izvorau din jurul navei, ca și cum spațiul și timpul, comprimate, produceau o explozie de particule.

Lvov aruncă o privire fugară stelelor mișcătoare.

Cobh făcu o manevră laterală, evitând revărsarea de energie.

Se ivise un obstacol neașteptat: o discontinuitate în câmpul de deasupra cabinei. Deodată, o planetă se ivi în fața lor.

— Pe Lethe! Spuse Cobh. De unde a mai

apărut și asta? Trebuie să aterizăm; suntem prea aproape de ea.

Lvov deosebi un peisaj plat și întins, cu nuanțe de verde și roșu carmin, în lumina lunii. Pământul era slab luminat și se zgudui din toate încheieturile la intrarea în atmosferă. Iar între acea lume stranie și lună, văzu... dar nu, nu era posibil. Viziunea dispăru în întuneric.

— Începe, urlă Cobh.

Spuma țâșni, umplând cabina. Le intră în urechi, gură și ochi. Lvov era orbită, dar descoperi că putea să respire.

Auzi zgomotul unui impact, un uruit care dură câteva secunde și încercă să își imagineze nava aterizând pe suprafața planetei. Simți o izbitură care o aruncă înapoi.

Nava încremeni.

Vocea sintetizatorului comunică niște instrucțiuni de siguranță, bruiate de zgomotul de fond. Se auzea un fel de ticăit pe măsură ce cabina se răcea.

În liniștea densă, Lvov, încă orbită de spumă, încercă să reproducă în minte ceea ce văzuse. *O pânză de păianjen. Era o pânză care se întindea de la planetă la luna sa.*

— Bun venit pe Pluto!

Vocea lui Cobh era sugrumată, dar ironică.

Lvov stătea pe suprafața planetei Pluto.

Instalația costumului era bună, dar lăsa să se

scurgă destulă căldură pentru ca vaporii de azot să se ivească şuierând în urma pașilor ei, formând mici cratere în suprafața înghețată. Gravitația era mult mai mică decât cea normală, iar Lvov, fiind născută și crescută pe Pământ, simțea că-și ia zborul.

Era înconjurată de nori: o grămadă de nori de tip cirus, ciorchini de aerosoli suspendați în atmosfera de azot și metan. Norii acopereau stele albe ca de os. De acolo, Soarele și Luna, Caron, erau ascunse de partea cealaltă a planetei. Era întuneric, era întuneric beznă, iar peisajul accidental se zărea doar ca o părere, în lumina stelelor.

Nava scobise un șanț cu o lungime de un kilometru și jumătate și o adâncime de cincizeci de metri pe suprafața cea mai veche din lume, astfel încât Lvov se trezi la baza unei văi mărginite de un perete de gheață azotoasă. Cobh descărca echipamentul de pe nava deformată de ciocnire: scutere, monitoare, echipamente de supraviețuire, aparatura lui Lvov... Majoritatea fuseseră destul de solide pentru a rezista impactului, observă Lvov, dar nu se putea spune același lucru și despre aparatura ei personală.

Poate că un geolog s-ar fi putut aventura prin zonă fără nimic altceva decât un târnăcop și câteva punguțe de recoltat mostre. Dar Lvov era un specialist în studiul atmosferei. Ce

putea să facă aici, fără aparatura de rigoare?

Frica lăsase locul irascibilității și nerăbdării. Se afla la o distanță de cinci ore-lumină de Soare și deja îi era dor de rețeaua de raze. Lovi cu putere gheața. Se împotmolise aici, nu putea lua legătura cu nimeni și nici măcar nu aveau destulă energie pentru a genera un mediu virtual.

Cobh termină de scormonit printre dărâmături. Răsufla greu.

— Haide, spuse ea. Să ieșim din șanț și să aruncăm o privire în jur.

Îi explică lui Lvov cum funcționa scuterul. Era o platformă simplă, a cărei propulsie era controlată cu ajutorul unor manșe de comandă.

Una lângă alta, Lvov și Cobh se înălțară deasupra locului de impact.

Gheața de pe Pluto era de un roșu carmin, cu reflexe purpurii. Lvov desluși niște forme întunecate pe suprafața gheții; erau ca niște basoreliefuri circulare, de mărimea unei farfurii, cu o structură sofisticată, asemănătoare fulgilor de zăpadă.

Lvov ateriză cu neîndemânare pe muchia șanțului. Puntea boantă a scuterului zgârie suprafața de gheață, iar ea fu recunoscătoare pentru gravitația joasă. Greutatea și căldura emanată de scuter penetrară cu repeziciune formele înghețate.

— Am coborât aproape de ecuator, spuse Cobh. Coeficientul de reflexie este mai ridicat la polul sudic; mi s-a spus că acolo există o pătură de gheață cu metan.

— Da.

Cobh arătă cu degetul spre o scânteiere albastră, aflată sus, pe cer.

— Aceea este interfața găurii de vierme, de unde am ieșit, la șaptezeci și cinci de mii de kilometri distanță.

Lvov privea cu coada ochiului constelațiile identice cu cele pe care le văzuse în copilărie de pe Pământ.

— Ne-am împotmolit aici?

Cobh îi răspunse îndeajuns de răbdătoare:

— Deocamdată. Nava este stricată, iar gaura de vierme s-a prăbușit. Trebuie să ne întoarcem la Jupiter și să străbatem toată distanța de-a dreptul.

Patru miliarde și jumătate de kilometri...

— Acum zece ani dormeam într-un hotel pe Io. Și acum... Ce porcărie!

Cobh izbucni în râs.

— Am trimis deja un mesaj Departamentului intern. Îl vor primi peste cinci ore. O navă unidirecționată va fi trimisă pentru a ne recupera. Se va aproviziona cu combustibil aici, din gheața caronică.

— Cât va dura?

— Depinde când va fi gata nava. Să zicem

zece zile până la plecare, apoi alte zece zile de zbor până aici...

— *Douăzeci de zile?*

— Nu suntem în pericol. Avem provizii pentru o lună. Chiar dacă va trebui să trăim în aceste costume.

— Pe Lethe! Călătoria ar fi trebuit să dureze șaptezeci și două de ore.

— Ei bine, spuse Cobh savurând fiecare cuvânt, va trebui să suni și să-ți anulezi toate întâlnirile, nu-i așa? Tot ceea ce trebuie să facem este să așteptăm aici; nu ne va fi bine, dar suntem în siguranță.

— Știi ce s-a întâmplat cu gaura de vierme?

Cobh dădu din cap negativ. Fixă scânteierea albastră din depărtare.

— După câte știu eu, așa ceva nu s-a mai întâmplat până acum. Cred că interfața a devenit instabilă și s-a resorbit... Dar nu știu cum de am căzut pe Pluto așa de repede. Nu are nici o logică...

— Cum așa?

— Traectoria noastră era asemenea spațiului. Superluminică.

Se uită la Lvov pieziș, de parcă se simțea vinovată.

— Se pare că, pentru o clipă, am călătorit mai repede decât lumina.

— Printr-un spațiu normal? Așa ceva este imposibil!

— Bineînțeles că este.

Cobh încercă să se scarpine pe obraz, dar degetul înmănușat alunecă pe geamul căștii de protecție.

— Cred că mă duc până la interfață să arunc o privire.

Cobh îi arată lui Lvov cum să pună în funcțiune echipamentul de supraviețuire. Apoi își instalează monitorul în spate, se urcă la bordul scuterului și se ridică de pe suprafața planetei, îndreptându-se spre interfață. Lvov o privea cum se făcea din ce în ce mai mică, până când nu o mai zări deloc.

Lvov rămase singură. Era chiar singură de tot, singura ființă de pe suprafața lui Pluto.

Un răspuns veni din partea Departamentului intern la douăsprezece ore de la aterizare. O navă urma să fie trimisă de pe Jupiter. Ar fi durat treisprezece zile până când nava să fie gata, plus opt zile de zbor până la Pluto, apoi încă ceva timp pentru a se aproviziona cu masă proaspătă de reacție pe Caron. Lvov verifică nervoasă și neliniștită mesageria.

Mai erau și alte mesaje: de la familia îngrijorată a lui Lvov, o cerere insistentă de noutăți din partea celui care îi supraveghea activitatea de cercetare, mesaje pentru Cobh, ordine de la șeful ei să înregistreze cât mai

multe date în legătură cu prăbușirea navei pentru o analiză ulterioară. Nava lui Cobh era un transportor comercial care tranzita găurile de vierme, închiriat de Oxford - universitatea de la care venea Lvov - pentru această călătorie. Acum, se părea că va avea loc o controversă întortocheată în ceea ce privește responsabilitatea acestei acțiuni, o bătălie care se va da între Oxford, firma lui Cobh și compania de asigurări.

Lui Lvov, aflată la cinci ore-lumină de casă, i se păru greu să răspundă mesajelor asincronice. Se simțea de parcă ieșise de pe frecvența mentală a întregit umanități.

Într-un sfârșit, redactă răspunsurile pentru familie și le amână pe toate celelalte.

Își verifică încă o dată utilajele de cercetare, dar nu puteau fi folosite cu niciun chip. Încercă să doarmă. Costumul era incomod și claustrofobic. Ea era neliniștită, plictisită și puțin speriată.

Începu o trecere în revistă sistematică a solului, purtându-și scuterul pe o traiectorie de spirală care se desfășura de la locul impactului.

Peisajul era surprinzător de complex, o sculptură poleită de lumina stelelor, formată din creste cu formă de pene și trecători pitorești. Se menținu la o înălțime de câteva sute de metri deasupra solului; de câte ori se

lăsa prea jos, căldura ei ridica vapori din gheața subțire de azot, deteriorând forme străvechi, astfel încât avea un sentiment obscur de vinovăție.

Mai găsi și alte forme asemănătoare fulgilor de zăpadă, în general grupate câte opt sau zece.

Pluto, la fel ca și sora ei geamănă Caron, era o sferă de piatră, acoperită cu straturi groase de gheață și gheață azotoasă și presărată cu metan, amoniac și compuși organici. Era asemenea unui nucleu mare și stabil de cometă. De-abia dacă merita să fie considerată „planetă”. Existau luni mai mari decât Pluto.

Doar o mână de vizitatori fuseseră pe aici, în cei opt ani de când se construise această gaură de vierme. Dar niciunul nu se aventurase să străbată direct suprafața planetei Pluto sau a lui Caron. Lvov realizează că gaura de vierme nu fusese construită cu scopuri comerciale, ci fusese mai degrabă un fel de provocare: legătura realizată, în sfârșit, între toate planetele sistemului solar și centrul de tranzit rapid de pe Jupiter.

Investigația anevoioasă începu să o obosească. Se asigură că poate repera nava, ridică scuterul la un metru și jumătate deasupra pământului și se îndreaptă spre polul sud.

Cobh luă legătura cu ea de pe interfață:

— Cred că înțeleg ce s-a întâmplat aici - efectul superluminic despre care ți-am vorbit. Lvov, ai auzit de undele Alcubierre?

Primi imagini de pe ecranul monitorului lui Cobh: reprezentări ale interfeței găurii de vierme, grafice.

— Nu.

Lvov ignoră imaginile și se concentrează asupra conducerii scuterului.

— Cobh, de ce s-ar destabiliza o gaură de vierme? Sute de tranzite rapide prin intermediul găurilor de vierme au loc în fiecare zi, peste tot în galaxie.

— O gaură de vierme este o breșă în spațiu. În consecință, este oricum instabilă. Gura și gâtul sunt ținute deschise de meandre activate prin feedback, cu implicații destul de neobișnuite. Legate de densitatea energiei negative, un fel de antigravitație care...

— Dar gaura asta de vierme s-a stricat.

— Poate că frecvența nu a fost cea bună. Prezența masei navei în regiunea gâtului a fost suficientă pentru a face gaura de vierme să dea pe-afară. Dacă ar fi fost mai temeinic folosită, instabilitatea ar fi fost detectată mai devreme și reglată...

Deasupra polului de un alb murdar, Lvov zbura printre bancuri de vapori de aerosoli; vocea lui Cobh îi răsună în urechi automat,

fără să fie în stare să înțeleagă nimic din ceea ce i se spunea.

Răsăritul pe Pluto:

Soarele era un punct de lumină, situat pe orizontul foarte jos care se desfășura înaintea privirii lui Lvov, garnisit cu un strat bogat de nori cirus. Soarele avea o putere de o sută de ori mai mică decât pe Pământ, dar era mai strălucitor decât orice altă planetă de pe cerul pământean.

Departamentul intern era o pată de lumină în jurul Soarelui, un disc oblic, destul de mic pentru a fi acoperit de palma lui Lvov. Era un disc pe care se aflau aproape toți oamenii, sute de miliarde de oameni. Soarele nu încălzea de loc mâna ei ridicată, dar detectă o umbră slabă pe care Soarele o proiecta pe geamul câștii ei.

Atmosfera de azot era dinamică. La periheliu, când Pluto se afla cel mai aproape de Soare, aerul se extindea dilatându-se pe cele trei direcții spațiale. Metanul și alte substanțe volatile se alăturau aerului îngreunat, vaporizându-se direct din starea solidă, de pe suprafața planetei. Apoi, când Pluto întorcea spatele Soarelui și se adâncea în cei două sute de ani de iarnă, aerul greu se lăsa jos, pe pământ.

Lvov ar fi vrut să aibă în acest moment

echipamentul de analizare atmosferică; îi simțea lipsa aproape dureros.

Trecu peste formațiuni spectaculoase: Craterul Buie, Platoul Tombaugh, Munții Lowell. Înregistră totul și chiar păși pe suprafața lor.

După ceva timp, lumea ei, Pământul, datele și munca ei, toate i-au părut străine și depărtate, o abstracțiune pompoasă. Pluto era asemenea unui pește mare și orb, care se plimba pe orbita sa timp de două secole, într-o mișcare lentă de revoluție, și pe care ea îl întâlnise întâmplător. I se părea că intră în legătură cu ea și o schimbă treptat.

La zece ore după ce părăsise locul de aterizare al navei, Lvov ajunsese în punctul aflat exact dedesubtul Planetei Caron, numit Christy. Se roti pe deasupra cu scuterul, iar jeturile de gaz o mențineau în aer, în gravitația redusă a planetei. Soarele era aproape sus, strălucind ca un diamant de lumină. Caron atârna deasupra capului lui Lvov, o sferă învăluită într-un abur albăstrui, de șase ori mai mare decât luna văzută de pe Pământ. Jumătate din emisfera luminată a lunii se afla pe partea cealaltă, ascunsă privirii lui Lvov, spre Soare.

Ca și Luna. Caron se afla în strânsă legătură cu planeta-mamă și nu își schimba poziția față

de aceasta în timp ce se deplasa pe orbita sa. Dar, spre deosebire de Pământ, Pluto era și ea legată de sora ei geamănă. Timp de șase zile, planetele se roteau fiecare, una cu fața la cealaltă în permanență, ca doi dansatori de vals. Pluto - Caron era singurul sistem important în care ambii parteneri se mișcau dependent unul de celălalt.

Suprafața lui Caron părea zgrunțuroasă. Lvov apropie imaginea pe ecranul căștii. Multe dintre cratere erau adânci și aproape netede.

Îi transmise această observație și lui Cobh, aflată pe interfață.

— Pentru Construcția găurii de vierme s-a folosit în special materie primă de pe Caron, spuse Cobh drept răspuns. Caron e toată numai apă și gheață. E mai ușor de procurat mai ales gheață. Caron nu are dezavantajul unei atmosfere sau al unui înveliș de gheață azotată deasupra apei, iar gravitația este puțin mai mică.

Constructorii găurii de vierme se deplasaseră aici într-o navă gigantică, dar destul de greu de controlat. Au luat gheață și piatră de pe Caron și au folosit-o pentru a construi un tetraedru. Acesta a servit ca interfață, terminal al găurii de vierme. O interfață a fost lansată pe orbită, în jurul lui Pluto, iar cealaltă a fost transportată cu dificultate înapoi pe Jupiter cu nava aprovizionată și ea cu gheața care îi

servea drept combustibil tot de pe Caron.

Prin aceste metode, Michael Poole și oamenii săi au reușit să facă accesibil întreg Sistemul solar.

— Au făcut praf întreaga Planetă Caron, spuse Lvov.

Aproape că vedea cum Cobh își clatină capul în semn de negație, în stilul său caracteristic.

Și ce dacă?

Suprafața lui Pluto era foarte complexă din punct de vedere geologic, în acest punct maximal. Zbură peste văi și munți; pe alocuri, pământul părea sfărâmat de un ciocan uriaș. Își imaginează că aici trebuia să se găsească o mare varietate de substanțe, la intersecția dintre materialul intern și suprafața înghețată.

În mai multe locuri a observat grămezi de fulgi bizari, aceiași pe care îi observase și mai devreme. Poate că era un fel de spumă care rezulta în urma procesului de dezghețare, bănuiește ea. Coborî, gândindu-se vag să colecteze niște mostre.

Opri motorul scuterului la câțiva metri deasupra pământului și lăsa mașinăria îngustă să plutească în gravitația prielnică a lui Pluto. Atinse gheața ușor, ciocnindu-se superficial de sol, fără să-l afecteze cu căldura ei pe o suprafață mai mare de câțiva metri.

Coborî de pe scuter. Gheața pocni și îi simți straturile comprimându-se sub greutatea ei,

dar suprafața fisurată îi suportă greutatea. Se uită în sus, la Caron. Luna roșie era imensă, rotundă și grea.

Zări un fulger de lumină, arcuit exact deasupra ei.

Dispăru imediat. Închise ochii și încercă să-l revadă în memorie. *O linie, ușor curbată, ca un fir. O pânză de păianjen. Suspendată între Pluto și Caron.*

Se uită din nou, reglând strălucirea ecranului căștii la maximum. Dar viziunea nu se repetă.

Nu îi spuse nimic lui Cobh.

— Apropo, am avut dreptate, i se adresa Cobh.

— În legătură cu ce? Încercă Lvov să se concentreze.

— Cu instabilitatea găurii de vierme, în momentul în care ne-am prăbușit. A provocat o undă Alcubierre.

— Ce este o undă Alcubierre?

— Porțiunea de energie negativă a interfeței s-a extins în afara tetraedrului pentru o clipă. Energia negativă a provocat o distorsiune a spațiului și timpului. Breșa ne conținea pe noi împreună cu nava.

Pe o parte a navei, spunea Cobh, timpul și spațiul se contractaseră. Ca o adevărată gaură neagră. Pe cealaltă parte se dilataseră, ca un nou Big Bang, explozia de la începuturile Universului.

— Unda Alcubierre este un front în spațiu și timp. Interfața, cu tot ce cuprindea, a fost luată de această undă. Noi am fost împinși din zona de dilatare spre cea de contractare.

— Ca un surfer pe valuri.

— Exact, răspunse Cobh entuziasmată. Efectul este cunoscut teoretic încă de la descoperirea teoriei relativității. Dar nu cred că l-a mai văzut cineva până acum.

— Ce mai noroc pe noi, spuse Lvov sec. Spui că am călătorit mai repede decât lumina. Dar așa ceva nu e posibil.

— Nu poți să te deplasezi mai repede decât lumina prin spațiul obișnuit. Găurile de vierme sunt o modalitate de a ieși din el; în gaura de vierme treci printr-o breșă de spațiu și timp. Efectul Alcubierre este exact invers. Viteza superluminică se datorează distorsiunii spațiului; am fost purtați împreună cu spațiul deformat.

— Deci nu am depășit viteza luminii în spațiu. Ci spațiul însuși s-a deplasat cu o viteză mai mare decât cea a luminii.

— Pare de necrezut!

— Nu din vina mea. Dacă nu-ți vine să crezi, verifică și singură.

— Nu am putea folosi efectul Alcubierre pentru deplasarea navelor în spațiu?

— Nu. Folosirea energiei și dezechilibrele de acest fel sunt interzise.

O formațiune în formă de fulg ateriză fără să sufere vreo stricăciune la îndemâna lui Lvov. Aceasta se aplecă și o privi cu atenție. Fulgul se afla la un pas distanță de ea. Structura internă era vizibilă prin gheața transparentă. Era formată din numeroase straturi de tubulețe și compartimente, dispuse perfect simetric, și avea o structură complexă. I se adresă lui Cobh:

— Are o cristalizare impresionantă. Dacă este vorba într-adevăr de cristalizare...

Cu multă prudență, întinse degetul mare și pe cel arătător și desprinse un tubuleț din structura fulgului. Așeză mostra pe bord. În câteva secunde, analiza luă sfârșit.

— Conține apă înghețată, în general, și câteva impurități, îi comunică lui Cobh. Dar au o structură moleculară neobișnuită. Sunt mai dense decât gheața obișnuită, ca un fel de sticlă. Apa ar îngheța așa doar la presiuni foarte mari – câteva mii de atmosfere.

— Poate că este o substanță subterană, adusă la suprafață.

— Poate.

Lvov era mai încrezătoare acum; era curioasă.

— Cobh, mai e un alt specimen, mai mare, cu câțiva metri mai încolo.

— Ia-o ușor, Lvov.

Făcu un pas înainte.

— Mă descurc. Eu...

Pământul se cutremură.

Piciorul drept al lui Lvov alunecă înainte și se înțepeni într-o adâncitură; ceva crăpă sub apăsarea tălpii bocancului ei. Cristale subțiri de gheață, înlănțuite într-un mod extrem de bizar, se desfășurară și-i învăluiră cu precizie piciorul.

Căzătură dură, parcă, o veșnicie; gheața se apropia cu repeziciune. Întinse mâinile. Nu reuși să împiedice căderea, dar o atenuează și își menținu geamul căștii de protecție departe de gheață. Se pomeni pe spate. Simțea răceala gheții de pe Pluto prin materialul costumului, mai ales pe fese și pe gambe.

— Lvov? Ești bine?

Descoperi că inima îi bătea mai repede.

— Sunt bine.

— Ai țipat.

— Am țipat? Îmi pare rău. Am căzut.

— Ai *căzut*? Cum?

— A fost o gaură în gheață.

Își masă glezna stângă; nu părea scrântită.

— Era acoperită.

— Arată-mi!

Se ridică în picioare, ieși prevăzătoare din groapă și poziționează pupitrul de comandă deasupra. Groapa nu avea decât câțiva centimetri adâncime.

— Era acoperită cu un fel de capac.

— Poziționează pupitrul mai aproape de

groapă.

Lumina emisă de acesta, controlată de Cobh, investigă adâncitura.

Lvov găsi o bucată din capacul zdrobit. Era făcută în majoritate din apă, dar mai conținea și o altă substanță, aflată sub stratul extern, ca un fir încrustat în gheață, care lega cristalele mărunte.

— Lvov, spuse Cobh, ia uită-te la asta!

Lvov dădu la o parte panoul și se uită cu atenție în groapă. Pereții erau netezi. La bază se găsea un mănunchi de sfere cam de mărimea unui pumn. Lvov numără șapte; toate în afară de una fuseseră zdrobite de ea în cădere. Ridică sfera intactă și o întoarse pe partea cealaltă în palme. Era gri-perlă, aproape translucidă. În interior se vedea o structură mai complexă, în formă de disc.

Vocea lui Cobh era sugrumată:

— Te gândești și tu la ceea ce mă gândesc și eu?

— E un ou, spuse Lvov. Se uită atentă la adâncitura descoperită, la ou, la formațiunile în formă de fulgi. Deodată, înțelese despre ce era vorba; era ca și cum o lumină izvorâse din interiorul planetei, iluminând-o. Fulgii reprezentau *viața*, intui ea; ei săpaseră niște adăposturi, depuseseră ouăle, iar acum, corpurile lor de apă zăceau adormite sau moarte, pe gheața străveche...

— Cobor, spuse Cobh ferm. Trebuie să avem o discuție despre toată treaba asta. Nu spune nimic Departamentului intern; așteaptă până vin și eu. S-ar putea să avem probleme, Lvov.

Lvov puse oul înapoi în cuibul devastat.

Se întâlni cu Cobh la locul unde aterizaseră. Cobh recolta cu lopățica mostre de gheață, cu sau fără azot, și le depozita în modulele de supraviețuire, în recipientele destinate materiilor prime. Conectă costumul ei și pe cel al lui Lvov la module, reîncărcând sistemul intern al echipamentelor de protecție. Apoi începu să tranșeze componentele tabloului de comandă din interiorul cabinei. Componenta centrală, un fel de microprocesor, era compactă și nu mai mare ca o minge de baschet, iar restul bordului era construit la o scală similară.

— Pun pariu că pot să o fac să funcționeze, spuse Cobh, chiar dacă n-o să ajungem prea departe cu ea.

Lvov stătea pe un fragment din cabina zdrobită, încercă să-i spună lui Cobh despre pânza de păianjen.

Cobh stătea cu mâinile în șold, cu fața la Lvov, iar aceasta o putea auzi cum își sorbea băutura prin instalația din cască.

— Păianjeni pe Pluto? Mai scutește-mă!

— Este doar o analogie, spuse Lvov defensiv.

Sunt specialist în studiul atmosferic, nu biolog.
Lovi ușor ecranul monitorului.

— Nu e o pânză de păianjen. Evident. Dar dacă substanța are caracteristicile mătăsii produse de păianjen, nu este chiar imposibil.

Citi pe ecran:

— Pânza produsă de păianjen are o rezistență de două ori mai mare decât cea a oțelului, dar este de treizeci de ori mai elastică. Este un fel de cristal lichid. Este folosită în comerț, știi?

Arată spre materialul costumului de protecție:

— S-ar putea să purtăm plasă de păianjen chiar acum.

— Ce ai de spus în privința găurii acoperite?

— În America există păianjeni care întind astfel de capcane. Pe Pământ. Îmi amintesc de când eram mică... Păianjenii făceau adâncituri în pământ și le acopereau cu pânză, cu pânze înșelătoare.

— De ce ar face gropi pe Pluto?

— Nu știu. Poate că astfel ouăle pot rezista peste iarnă. Poate creaturile, fulgii, nu sunt active decât în timpul periheliului, când atmosfera se extinde și se îmbogățește.

Se gândise la asta.

— Lucrurile par să se lege. Poate de aceea oamenii lui Poole nu au detectat nimic. Echipa de constructori a fost aici în preajma ultimului periheliu. Anul plutonian este așa de lung încât mai avem încă pe atâta până la următorul.

— Așadar cum trăiesc? Ce mănâncă? I-o reteză Cobh.

— Trebuie să existe mai mult de o specie în tot ecosistemul, deduse Lvov. Fulgii sau păianjenii au nevoie de gheață. Dar nu există prea multă la suprafață. Poate există un fel de ciclu biologic, niște plante sau animale care aduc gheața la suprafață.

— Nu se poate. Stratul de azot de deasupra apei înghețate este mult prea gros.

— Atunci de unde anume își procură fulgii gheața?

— Nu mă întreba pe mine, replică Cobh. Este ipoteza ta stupidă. Și pânza de păianjen? Care este scopul ei, în cazul în care această pânză există?

Lvov se așeză jos să se odihnească.

— Nu știu, răspunse tăios. *Deși Pluto/Caron este singurul loc din Univers unde s-ar putea construi o pânză de păianjen între două lumi.*

Cobh se juca cu un accesoriu de bord.

— Ai mai spus cuiva ceva despre asta? Cuiva din Departamentul intern, vreau să spun.

— Nu. Mi-ai spus că vrei să avem o discuție în această privință.

— Așa este.

Lvov o văzu pe Cobh închizând ochii; fața îi era mascată de strălucirea geamului protector.

— Ascultă, uite ce vreau să-ți spun. Nu am văzut nimic aici. Nimic ce nu poate fi explicat

prin efectul de cristalizare.

Lvov era bulversată.

— Ce tot spui? Dar cu oul acela cum rămâne? De ce trebuie să mințim în legătură cu el? Și, în afară de asta, avem mostre și înregistrări...

— Înregistrările se pot pierde sau șterge; sau conținutul lor poate fi anulat.

Lvov ar fi vrut să poată vedea fața lui Cobh.

— De ce am face așa ceva?

— Gândește-te bine. Când pământeni vor auzi, fulgii tăi păianjeni vor fi trecuți sub protecția lor. Nu-i așa?

— Bineînțeles! Și ce e rău în asta?

— E rău pentru noi, Lvov. Ai văzut distrugerile făcute de oameni pe Caron. Dacă acest sistem este populat, *nici o navă rapidă nu va. Mai fi trimisă după noi.* Nu îi va fi permis să se alimenteze cu combustibil de aici. Nu dacă aceasta înseamnă să aducă și alte prejudicii formelor locale de viață.

Lvov clătină din cap negativ.

— Deci va trebui să așteptăm o navă mai puțin rapidă. Un transportor; ceva care nu va fi nevoit să-și procure masa de reacție de aici.

Cobh se amuză de răspunsul ei.

— Nu ești prea informată în privința politicii de transport spațial, nu-i așa? Acum, când Sistemul este împânzit cu găurile de vierme ale lui Poole, câte transportoare de genul acesta crezi că se mai folosesc? Am verificat

deja. Mai funcționează doar două transportoare capabile să efectueze o călătorie așa de lungă. Unul se află în reparații, tocmai este revopsit, iar celălalt se îndreaptă spre Saturn...

— În partea cealaltă a Sistemului...

— Exact. Nu există nici o șansă ca vreuna dintre aceste două nave să poată porni spre noi în mai puțin de un an.

Avem provizii doar pentru o lună. Lvov simți un nod de panică în stomac.

— Nu ai înțeles încă? Șopti Cobh cu o voce sugrumată. *Vom fi sacrificate*, dacă salvarea noastră ar periclita într-un fel sau altul ecosistemul de aici.

— Nu. Nu se va întâmpla una ca asta.

Cobh scutură din cap negativ din cap.

— Există precedente.

Lvov știa că are dreptate. Au mai existat precedente, când noi forme de viață au fost descoperite în diverse cotloane ale Sistemului: de la Mercur la Kuiper. În toate cazurile, teritoriul fusese încercuit, iar condițiile locale menținute, din clipa în care viața sau o formă presupusă a fi vie fusese identificată.

Cobh spuse:

— Diversitate genetică. Management ecologic general. Acesta este răspunsul: o politică protecționistă, de conservare a tuturor speciilor și crearea unui climat favorabil pe

Soare, într-un viitor incert. Viețile oamenilor nu contează de loc când este vorba de aceste lucruri.

— Ce vrei să sugerezi?

— Să nu spunem nimic Departamentului intern despre fulgi.

Lvov încercă să re trăiască starea de acum câteva zile: când Pluto nu avea nici o importanță pentru ea, când accidentul nu era decât un neajuns. Acum, deodată, vorbim de amenințări la adresa vieții noastre, despre distrugerea unui ecosistem.

Ce situație ironică! Dacă nu le spune despre fulgi, mediul acestora de viață ar putea fi distrus la salvarea noastră. Dar dacă le spunem, nu va mai veni nici o navă și ne vom pierde viețile.

Cobh părea că așteaptă un răspuns.

Lvov rememora imaginea Soarelui deasupra câmpului de gheață de pe Pluto, la apus.

Se hotărî să se abțină.

— Nu spunem nimic. Deocamdată. Dar nu sunt de acord cu niciuna dintre părerile tale.

Cobh izbucni în râs.

— Dar ce ar mai fi de adăugat? Gaura de vierme este distrusă; nici măcar nava nu mai funcționează.

— Avem timp. Mai sunt câteva zile bune până când nava va fi lansată. Hai să căutăm o altă soluție. Din care să avem cu toții de câștigat.

Cobh clătină din cap negativ. Părea neîncrezătoare.

Are toate motivele să fie, se gândi Lvov, analizându-și cu surprindere propria decizie. Sunt ferm convinsă să dezvălui adevărul mai târziu și chiar să deturnez nava dacă va fi nevoie.

S-ar putea să-mi jertfesc viața pentru această lume.

Tot ce se poate.

În zilele următoare, Cobh meșteri la motorul navei și zbură pe interfață pentru a aduna mai multe date despre fenomenul Alcubierre.

Lvov hoinări pe suprafața înghețată a lui Pluto, înregistrând tot ce se putea. Începuse să îndrăgească mormanele de nori cirus, luna imensă învăluită într-un fel de ceață și pulsul lent al scurgerii anului care dura secole.

Pretutindeni descoperea corpurile inerte ale fulgilor de zăpadă sau urmele lor: ouă, găuri acoperite. Nu mai descoperi alte forme de viață, sau mai degrabă se convinse că nu avea echipamentul necesar pentru a le recunoaște.

Se reîntoarce la Christy, punctul aflat exact sub Caron, unde locurile erau deosebit de interesante și complexe, iar densitatea fulgilor atingea cote maxime. Se gândi că era ca și cum fulgii se adunaseră aici tânjind după luna imensă și inaccesibilă de deasupra lor. Dar ce

ar putea să-și dorească fulgii de pe Caron? Ce importanță avea pentru ei?

Lvov se întâlnește întâmplător cu Cobh la navă, pe când își alimenta sistemul costumului de la sursa de energie centrală a navei. Cobh părea tăcută. Fața ei era umbrită de geamul căștii. Se ferea să o privească pe Lvov direct. Aceasta o urmărește o vreme.

— Ești cam evazivă, spuse într-un final. S-a întâmplat ceva, ceva despre care nu vrei să-mi spui și mie.

Cobh încercă să se întoarcă cu spatele, dar Lvov o prinse de braț.

— Cred că ai găsit o altă soluție. Nu-i așa? Ai găsit o altă soluție pentru a ieși din această situație fără a distruge nici fulgii, nici pe noi.

Cobh își smuci brațul din strânsoarea lui Lvov:

— Da. Cred că ar mai fi o cale. Dar...

— Dar ce?

— La dracu! E *riscantă*. Poate că nici nu va funcționa. Poate fi chiar mortală.

Cobh își frământa mâinile cu neliniște.

Se teme, observă Lvov. Făcu un pas înapoi și se depărătă de Cobh. Fără să se mai gândească, zise:

— Înțelegerea noastră nu mai rămâne valabilă. Voi informa Departamentul intern în legătură cu fulgii. Chiar acum. Așa că va trebui să punem în aplicație ideea ta, periculoasă sau

nu.

Cobh îi studie cu atenție fața; părea să evalueze cât de hotărâtă era și poate cât de puternică era din punct de vedere psihic. Lvov se simți ca un program care este încărcat de computer. Momentul se prelungi, iar Lvov simțea un nod în gât. Va fi ea capabilă să se apere singură, fizic vorbind, dacă se va ajunge la așa ceva? Era destul de hotărâtă?

M-am. Schimbat, se gândea. Pluto m-a schimbat.

În sfârșit, Cobh își mută privirea în altă direcție.

— Trimite-ți mesajul ăla blestemat! Spuse ea. Înainte ca vreuna dintre ele să mai aibă timp să se răzgândească, Lvov trimise un mesaj computerizat. Incluse toate datele pe care le avea despre fulgi: texte, imagini, analize, propriile ei observații și ipoteze.

— E gata, spuse într-un sfârșit.

— Și nava?

— Sunt convinsă că o vor anula.

Lvov zâmbi.

— Și sunt sigură și că nu ne vor spune acest lucru.

— Deci nu mai avem nici o posibilitate, spuse Cobh furioasă. Știu că așa se cuvine să procedăm. Ca să protejăm fulgii. Doar că nu vreau să mor. Sper să ai dreptate, Lvov.

— Nu mi-ai spus cum ne întoarcem acasă.

Cobh rânji de sub geamul căştii.

— Facem surf.

— E bine. Te descurci bine. Acum dă drumul scuterului.

Lvov respiră adânc și azvârli scuterul cu ambele picioare. Mașinăria se rostogoli, sclipind în lumina Soarelui, iar Lvov continuă să se rotească în inerție.

Cobh se întinse și o opri.

— Nu poți să cazi, spuse ea. Ești pe orbită. Înțelegi asta, nu-i așa?

— Bineînțeles că da, mormăi Lvov.

Amândouă se deplasau prin spațiu, în apropierea fostei interfețe a găurii de vierme construită de Poole. Interfața era un tetraedru de lonjeroane de un albastru electric, întunecat în interior, de o mărime copleșitoare; Lvov se simțea de parcă zbura pe lângă caroseria unei clădiri dărăpănate, dar imense.

Pluto și Caron erau suspendate în spatele lor ca două baloane, cu suprafața lor tărcată și cu un aspect complicat, cu forma lor sferică vizibil distorsionată. Distanța dintre ele nu era decât de paisprezece ori mai mare decât diametrul lui Pluto. Erau foarte diferite în ceea ce privește culoarea: Pluto era de un roșu sângerieu, iar Caron un albastru glaciatic. *Aceasta se datorează diferenței de compoziție de pe suprafața fiecăreia, medita Lvov absentă. Apei înghețate de pe Caron.*

Priveliștea era uimitor de frumoasă. Lvov avu dintr-o dată o intuiție fantastică, aproape organică, asupra faptului că politica ecologică promovată de autoritățile Sistemului era justificată.

Cobh își fixase panoul de comandă mobil la piept, cu ajutorul unor curelușe. Se uită la ceas.

— Dintr-o clipă într-altă. Lvov, o să te descurci. Adu-ți aminte că nu vei simți nici o accelerație, indiferent cu ce viteză te vei deplasa. În centrul unei unde Alcubierre timpul și spațiul sunt anihilate. Vei fi în cădere liberă. Vor exista niște forțe fluctuante, dar mici. Menține-ți ritmul respirației și...

— Taci din gură, Cobh! Spuse Lvov scurt. Știu toate astea.

Monitorul lui Cobh semnaliză ceva.

— Acolo, șopti ea. Nava s-a aprins. Mai sunt câteva secunde.

Un arc de lumină se ridică de pe suprafața lui Pluto în tăcere și înconjură pântecul planetei. Era motorul navei, reparat și pus în funcțiune de Cobh. Lumina era mai puternică decât cea a Soarelui; Lvov îi văzu strălucirea reflectată de Pluto, ca și cum suprafața acesteia era o oglindă de gheață imensă și plină de crăpături. Pe unde trecea flacăra se ridicau limbi de azot gazos.

Motorul trecu pe deasupra regiunii Christy.

Lvov își lăsase acolo pupitrul de comandă pentru a monitoriza fulgii, iar imaginea transmisă era receptată pe ecranul căștii ei. Înfățișa o sclipire care traversa văzduhul.

Apoi motorul își schimbă traiectoria vertical, urcând direct spre Cobh și Lvov, aflate pe interfață.

— Cobh, ești sigură că reușim?

Lvov auzea respirația lui Cobh rărindu-și ritmul și accentuându-se.

— Ascultă, Lvov, știu că-ți este frică, dar dacă mă bați la cap cu întrebări tâmpite nu te ajută cu nimic. Când motorul va pătrunde în interfață, va mai dura câteva secunde până când aceasta va deveni instabilă. Câteva secunde și vom ajunge acasă. Sau pe aproape. Sau...

— Sau ce?

Cobh nu-i mai dădu niciun răspuns.

Sau nu, sfârși Lvov în locul ei. Dacă Cobh a calculat bine această nouă destabilizare ajungem acasă cu ajutorul undei Alcubierre. Dacă nu...

Motorul cuprins de flăcări se îndrepta spre ele, aproape orbindu-le. Lvov încercă să respire normal ca să-și poată menține membrele relaxate.

— Pe Lethe! Șopti Cobh.

— Ce este? Întrebă Lvov alarmată.

— Uită-te puțin la Pluto. La Christy.

Lvov se uită pe ecranul căștii.

Pe unde trecuse lumina și căldura motorului, Christy dospea. Vaporii de azot se ridicau de pretutindeni. Iar între fuioarele palide *se deschideau adânciturile din stratul de gheață*. Capacele se dădeau la o parte. Ouăle crăpau. Fulgii nou-născuți se ridicau și pluteau în zbor cu mantii de mătase din rețelele în care fuseseră înfășurați în cuib.

Lvov zări firele lungi și strălucitoare agățate de Pluto și ridicându-se spre Caron. Mai observă și că fulgii nou-născuți străbătuseră deja o distanță mai mare decât diametrul planetei, urcând de la suprafața acesteia spre lună.

— E vremea funigelor, spuse ea.

— Ce?

— Când eram mică... păianjenii nou-născuți țeseau bucățele de pânză și le agățau de vârful firelor de iarbă. Acestea erau purtate de vânt și se spunea că era vremea funigelor.

— Așa, spuse Cobh puțin sceptică. Se pare că se îndreaptă spre Caron. Folosesc efectul de evaporare care are loc în atmosferă pentru a se ridica... Poate că se folosesc de firele țesute de anul trecut până la lună. Își iau zborul cu ocazia fiecărui periheliu, refăcându-și de fiecare dată traseul de plasă de mătase. Cred că a venit vremea periheliului. Datorită căldurii neobișnuite emenate de motor. Dar de ce s-ar

duce pe Caron?

Lvov nu putea să-și ia ochii de la fulgi.

— Datorită apei, răspunse ea.

Totul părea să se lege, acum când văzuse fulgii în acțiune.

— Pe Caron trebuie să fie gheață. Fulgii nou-născuți au nevoie de gheață pentru a se hrăni. Folosesc substanțe nutritive din subsolul lui Pluto și gheața de pe Caron... Au nevoie de resursele ambelor planete pentru a supraviețui...

— Lvov!

Motorul navei trecu cu repeziciune pe lângă ele, orbindu-le și plonjând în interiorul interfeței distruse.

Un șuvoi de luminițe albastre explodară pe interfață, scurgându-se pe lângă Lvov.

În spatele ei, se ivise o sferă de lumină nepământeană, în timp ce în față se întindea bezna densă și inegală, ca și cum spațiul fusese sfâșiat. Forțe fluctuante acționau ușor în zona abdomenului și a membrelor.

Pluto, Caron și funigeii dispăruseră. Dar stelele, stelele nemuritoare străluceau deasupra ei, la fel ca în copilărie, pe Pământ. Privea stelele, încrezătoare, fără a se teme de ceea ce s-ar putea întâmpla.

Într-un târziu, auzi chiotul de bucurie al lui Cobh. Forțele scădeau în intensitate până când

dispărură cu desăvârșire. Întunericul se destrămă, lăsând locul strălucirii și căldurii Soarelui.

CAPCANĂ PENTRU O GAURĂ DE VIERME

Gregory Benford

Greg Benford este autorul romanului SF clasic intitulat *Fuga din timp* și a unui număr impresionant de lucrări de succes, inclusiv *În oceanul nopții* și *Călătorind spre eternitate*. Este cel mai bun scriitor de literatură SF din generația de după Larry Niven, al cărui stil este, în primul rând, tribut ar lui Arthur C. Clarke, fiind caracterizat de premoniții astronomice uimitoare, o imaginație fertilă, înfățișând minuni ale tehnologiei viitorului, dar și de o adâncime și bogăție stilistică a descrierilor rar întâlnită la alți scriitori ai genului.

„Capcană pentru o gaură de vierme” nu este o scriere reprezentativă pentru Greg Benford, deoarece este mai degrabă o lucrare redactată în stilul literaturii SF „de calibru greu”, care aduce soluții unor probleme, specifică lui Robert A. Heinlein și Paul Anderson mai degrabă, decât lui Arthur C. Clarke. Avem de-a face cu o aventură palpitantă din *Analog*, revista care susține tradiția literaturii SF de foarte bună calitate.

Era pe cale de a fi friptă, și aceasta, numai pentru că nu fusese în stare să înghețe un om.

— Vizualizează, ceru Claire. Erma se supuse.

Soarele îi învăluia cu o mare de fierbințeală. Răsuci la maximum butonul instalației de aer condiționat, dar aceasta nu părea a fi de prea mare ajutor.

Asemenea unor gheizere, explozii de roșu intens și violet actinic răsăreau în clocotirea galben pală. Vârful arcadei solare se ivise deasupra orizontului, ca o verighetă cufundată pe jumătate în noroiul albicios și fierbinte. Ca un monstru, lung de peste două mii de kilometri, lucios și zvelt, colorat cu roșu purpuriu, deosebit de strident.

Stinse luminile din cabină. Citise undeva că oamenilor li se părea mai răcoare în întuneric. Temperatura de aici, din interior, era normală, dar ea începuse să transpire.

Reglă luminozitatea ecranului imens din față, reducând roșul și galbenul și dând șuvoiului de fierbințeală o tentă albăstruie. Poate că era și aceasta o cale de a reuși să-și păcălească subconștientul.

Claire roti oglinda retrovizoare pentru a privi coroana de raze solare. Imaginea era refractată jur-împrejurul discului solar, astfel încât zări o primă imagine. Traectoria ei se găsea pe panta descendentă a unei elipse mult alungite, al cărui punct minimal fusese calculat să coincidă cu vârful arcadei solare. Până acum, traectoria parcursă pe orbită corespundea cu exactitate rutei propuse.

Calculatorul nu avea probleme din cauza căldurii, bineînțeles, iar gravitația nu era o problemă. Căldura era domeniul inginerilor. Ea nu era decât un pilot.

În interiorul cabinei în care își desfășura activitatea, panoul de comandă o izola de mediul înconjurător propriu-zis – straturile de gaze toxice, bombardamentul de fotoni... Se simțea de parcă ar fi manevrat direct oglinda retrovizoare, deși nu era adevărat. Temperatura camerei era răcită ușor, ca de un imens evantai de pene.

Ansamblul reflectorizant se afla cocoțat pe pivoții săi deasupra navei. Se afla destul de departe de scutul termic pentru a capta întreaga fierbințeală, astfel încât se încălzea cu repeziciune. În curând se va topi, în ciuda sistemului de răcire.

Lasă-l să se topească. Mai târziu nici nu va mai avea nevoie de el. Se va afla ea însăși afară, în bătaia soarelui.

Roti oglinda invers. Toate imaginile virtuale aveau o strălucire captivantă, pe care nici măcar Erma, simulatorul de personalitate, nu o putea atenua. Erau mult prea frumoase. Oglinda era deja topită, aceasta se putea vedea chiar de pe imaginea discului solar, însă robotul continua să-i monitorizeze reflecțiile.

— Culoarea este un indiciu al temperaturii, nu-i așa? Întrebă Claire.

ROȘUL INDICĂ O TEMPERATURĂ DE 7 MILIOANE DE GRADE KELVIN.

Draga și buna mea Erma cea cochetă, se gândi Claire. Nu dă nici odată un răspuns direct dacă nu-i cânti în strună.

— Închide vârful arcului.

În ochii ei se reflecta arcada solară pe lângă care treceau. Aceasta era formată dintr-o serie de fluxuri magnetice tubulare, dispuse asemenea încrengăturilor dintre lirele de bumbac într-un șervețel victorian. Capetele lor erau ancorate în fotosfera de dedesubt, în stratul de plasmă densă și inertă. Claire se încadră pe arcada solară. Cel mai fierbinte loc accesibil din întreg Sistemul Solar și tocmai acolo se găsisese să caute.

MISIUNE ÎNDEPLINITĂ PRIN AMPLASAREA UNUI SATELIT PE SUPRAFAȚA SOLARĂ. ESTE EXACT ÎN VÂRFUL ARCADEI. ESTE FOARTE ÎNTUNECAT.

— Bineînțeles, fraiero, este o gaură.

ACCESEZ PROGRAMUL ASTROFIZIC ADECVAT.

Erma cea perfectă, cum mai schimbă vorba...

— Arată-mi prin intermediul codului culorilor.

Claire trase cu ochiul la crăpătura rotundă și întunecată. Ca o muscă prinsă în plasa de păianjen. Bine măcar că, cel puțin, nu se agita și nu avea picioare. Undele magnetice se propagau de pretutindeni, ca boabele de grâu purtate de vânt. În limbajul culorilor, fluxurile

tubulare aveau culoarea albastră și un aspect straniu. Dar nu erau decât niște câmpuri magnetice obișnuite, de genul celor cu care avea de a face în fiecare zi. Sfera întunecată pe care o susțineau părea, însă, ieșită din comun. Firele albastrii prinseseră musca cea neagră și o țineau bine.

Era semn bun. Altfel, satelitul de supraveghere nu ar fi putut fi instalat nici odată. În spațiul îndepărtat, gaura aceea de abanos era cel mai greu de găsit. De aceea nimeni nu reușise, până acum, să o găsească.

ORBITA NOASTRĂ SE RIDICĂ DEASUPRA STRATULUI GROS DE PLASMĂ. AȘ PUTEA SĂ ACCELEREZ DEZAGREGAREA CU AJUTORUL RAZELOR X. CE ZICI?

— Fă-o!

Gaura se lărgi. Claire se uita cu coada ochiului la fluxurile magnetice tubulare din lumina gălbuie. În lumina razelor X păreau ascuțite și fusiforme. Dar, în jurul adânciturii întunecate, liniile de câmp se estompau. Poate că aici își modificau direcția, dar mai degrabă gaura era aceea care deforma imaginea.

— Suntem la adăpost, nu-i așa?

Radiațiile puternice erau cea mai bună dovadă a temperaturii ridicate a structurilor.

Gaura ca o pată neagră. Lumina era risipită, anulată, ca și cum ar fi fost amestecată cu o linguriță și s-ar fi dizolvat.

O muscă se prinsese în plasa de păianjen și era pârlită ca la un foc de tabără. Iar ea trebuia să se aplece, să-și pârlească părul și să o fotografieze. Și toate acestea pentru că nu a fost în stare să înghețe un om.

Străbătuse cu pași mici coridorul aflat la trei sute de metri adâncime, dedesubtul câmpiilor arse de pe Mercur, admirând fântânile cu apă înspumată din cadrul complexului în care se afla apartamentul ei, concentrându-se doar asupra zgomotului cristalin al căderii apei. Apa era din cea mai bună, proaspătă, adusă tocmai de la poli, nu porcăria de apă reciclată cu care era obișnuită în timpul zborurilor. Inspiră stropii minusculi care erau împrăștiați în jurul ei. Chiar în acel moment intră funcționarul acela public.

— Claire Ambrase, ești sechestrată oficial.

Îi împlântă cea de-a treia articulație a degetului în deschizătura cotului și Claire simți un fior de răceală și o moleșală care o cuprindea. Sistemul nervos îi înghețase. Înainte de a schița vreo mișcare, toți centri nervoși îi paralizaseră brusc.

Era ca și cum avea degetele amputate.

În starea de șoc în care se afla nu putea să facă altceva decât să se holbeze la el – era genul de șoarece care se estompa în mulțime. Perfect pentru acest tip de slujbă. Un nimeni,

venit de nicăieri, care te lua prin surprindere.

Se dădu cu un pas înapoi.

— Îmi pare rău. Compania Isataku mi-a dat ordonat să clarific situația de urgență.

Claire rezistă impulsului de a-l pune la pământ. Arăta lunatic, slab și palid. Avea poate cu câteva kilograme în plus față de ea, dar era bine proporționat. I-ar fi făcut plăcere.

— Pot să plătesc îndată ce...

— Vor banii acum.

Se scuză printr-o înclinare ușoară din cap, fără un cuvânt. Era obișnuit să procedeze așa. Își amintea vag că îl mai văzuse undeva, într-un bar lângă Apex. Nu erau mai mult de o mie de oameni pe Mercur, iar cei mai mulți trăiau, ca și ea, în subteran.

— Isataku nu are niciun motiv să nu-mi mai acorde credit.

Își freca cotul. Programele injectate n-ar fi trebuit să fie dureroase, dar erau de fiecare dată. Era ceva în legătură cu afectarea sistemului neuro-muscular.

— Așa îmi va fi greu să aduc înapoi nava și transportorul de metale prețioase.

— A, dar îți vor acorda un împrumut pentru alimentarea navei și proviziile necesare. Și, bineînțeles, un avans pentru încărcătura de minereu. Dar nu prea mult.

— Nu destul de mult ca să pot să scap de noianul de datorii.

— Mă tem că nu.

— Înțeleg.

El se făcu că nu observă sarcasmul din vocea ei.

— Vor nava pe Lună.

— Unde o vor confisca.

Se îndreptă spre apartamentul ei. Știa că așa ceva trebuia să se întâmple, dar în graba ei de a livra încărcătura de minereu, fusese neatentă. Agenți precum țicnitul acesta își încolțesc prada acasă de obicei, nu pe coridoare. Acasă avea o armă paralizantă la îndemână, după ușa.

Încercă să îi distragă atenția:

— Vreau să fac o reclamație.

— Predă-o direct la sediul companiei.

Succint, eficient, probabil că mai comunicase o serie de vești proaste pe ziua de azi. Era un om foarte ocupat.

— Vreau să fac o reclamație superiorului tău.

— Superiorului meu?

Se pare că găsisese un punct sensibil. Gura lui fermă se căscă de surprindere.

— Vreau să reclam, spuse dând brusc colțul spre apartamentul ei, modul brutal în care sunt interogați clienții companiei.

— Hei, nici nu te-am atins!

— Dar m-a durut. Adunături de slăbănogi. Ați putea să faceți și puțin scandal ca să vă mai și distrați.

Părea ofensat.

— Sunt prins la mijloc. Eu nici măcar nu știu ce prevede contractul clientului. Poți să întrebi...

— Nu te mai obosi...

Se duse întins la ușa apartamentului și o deschise. În timp ce pășea înăuntru îl simți la câțiva pași în spatele ei.

Așa. Trecu peste prag, se întoarse la dreapta, înșfăcă arma paralizantă din suportul ei, se întoarse, ținti, dar nu reuși să apese pe trăgaci.

— La dracu'! Se răsti ea.

El clipi, se retrase și ridică mâinile cu palmele întinse înaintea ei, ca și cum ar fi vrut să blocheze lovitura.

— Ce? Ai doborî pe cineva pentru un transportor încărcat cu minereu?

— Este nava mea. Nu a lui Isataku!

— Doamnă, eu nu am niciun cuvânt de spus. Dacă mă dobori, poți să mai obții încă o zi până când cei mari să vină să te caute.

— Nu și dacă te...

Deschise gura și încercă să pronunțe un „î” dintr-un „îngheți” neîncrezător, dar apoi se înfurie.

— Să mă înțepenești până pleci cu nava? Te dau în judecată și-ți voi pretinde și ochii din cap drept recompensă, ca să joc hochei cu ei.

— Da, da, răspunse Claire plictisită. Tipul era

plin de clișee. Și eu aș ajunge pe Lună până reușești tu să ieși de aici și dacă fac o tranzacție care să mă avantajeze puțin...

— Ai reuși să pui mâna pe destui bani ca să-mi plătești daunele.

— Și să împarți tu banii cu Isataku.

Puse arma la locul ei, plictisită.

— N-ai avea cum să obții un preț atât de bun.

— OK, m-am cam hazardat.

— Doamnă, nu sunt decât un mesager, nu-iașa? Prietenos și amabil, nu? Iar tu îndrepti arma spre mine.

— Ieși afară!

Nu putea să suporte un bărbat care trecea de la teamă la furie și insulte în mai puțin de o fracțiune de secundă.

Ieși. Îl privi plecând, apoi încuie ușa.

Trebuia să bea ceva urgent. Ceea ce o deranja cel mai tare nu era faptul că Isataku îi retrăgea dreptul de folosință al navei, ci propria ei lipsă de curaj.

Nu a reușit să se hotărască la timp să-l încremenească pe tipul ăla, să-l scoată din uz pentru zece megasecunde sau așa ceva. I-ar fi oprit cursul vieții, i-ar fi luat câteva zile pe care n-ar fi putut să le mai recupereze... Inhibiția ei era de natură abstractă, dar era motivată. Unchiul ei fusese înghețat pentru mai mult de un an și nu a reușit nici odată să revină la viața lui de dinainte. Claire văzuse efectele

acestui fapt de aproape, pe vremea când nu era decât un copil.

Cunoașterea de sine nu era o treabă bună. Tocmai acum descoperise că avea mai multe principii decât era nevoie...

Și cum avea să scape de Isataku?

Arcada șerpuia în câmpul solar, o curbă strălucitoare de albastru, cu o înălțime de două mii de kilometri.

Văzută prin razele X ale monitorului, arăta absolut superb – dungile răsucite, sinuoase, cu sclipiri de roșu aprins. Absolut superbă, absolut mortală. Transportorul ei de minereu nu avea ce căuta aici.

— E timpul să facem o schimbare, spuse Claire.

EȘTI SURPRINZĂTOR DE EXACTA. SEPARAREA SCUTULUI ARS VA AVEA LOC PESTE 338 DE SECUNDE.

— Nu mă lua de sus, Erma.

ÎMI FOLOSESC PROGRAMELE DE SIMULARE A PERSONALITĂȚII CÂT DE EFICIENT POT.

— Nu-ți mai pierde timpul. Nu sunt convingătoare. Fii atentă cum evaluezi situația și apoi ocupă-te de separare.

EVALUAREA ESTE FĂCUTĂ ÎN MOD AUTOMAT, ÎN URMA DATELOR COLECTATE DE SATELITUL DE SUPRAVEGHERE DE LA SOL.

— Verifică încă o dată.

FĂRĂ ÎNDOIALĂ CĂ VOI ȚINE SEAMA DE SFATUL TĂU PREȚIOS.

Era probabil un fel de sarcasm artificial. Vocea cristalină a Ermei îi răsuna în cap, fără să o poată opri. Erma era o inteligență artificială de tip interactiv, parțial implantată și parțial inclusă în panoul de comandă al navei. Pilotarea acesteia nu ar fi fost posibilă fără ajutorul ei.

Dar, chiar și cu ea, s-ar putea să fie imposibil să înfrunte fierbințeala Soarelui, se gândi Claire privind portocalele prăjite și florile galbene ofilite din fața ei.

Întoarse nava pentru a o menține în umbra scutului. Grămada de resturi carbonizate care mai rămăsese din acesta începu să se rotească. Bucățele de metal topit începură să se propage în toate direcțiile.

— Din ce cauză s-a produs această rotire a scutului?

Se lansă într-un plonjon parabolic în direcția Soarelui, depărtându-se de scut.

FORMA ASIMETRICĂ A SCUTULUI A CREAT UN FLUX CIRCULAR.

— La asta nu m-am gândit.

Ideea era să mențină partea topită a scutului pe direcția Soarelui. Acum scutul se întorsese, iar căldura iradia pe direcția navei. Crusta zgrunțuroasă de reziduuri, pe care le adunase din atmosfera mercuriană, ardea dospit sub

efectul razelor infraroșii. Extremitatea îndepărtată a scutului se topea.

— Cât de mult poate să crească temperatura navei în cazul de față?

NU FOARTE MULT. VOM FI DESTUL DE DEPARTE CÂND VA DEVENI CEVA SERIOS.

— În ce stare sunt aparatele de fotografiat?

Privi unul dintre mecanismele sofisticate apărând între șirul de imagini de pe monitoare. Îi convinsese pe cei de la Institutul de cercetări solare să-i încredințeze aparatura, ca parte a comisionului ei. Dacă vreunul se strica, trebuia să-l plătească din profit.

TOATE SUNT REGLATE ȘI PE POZIȚII. VOM AVEA ȚINTA ÎN VIZOR DOAR 33,8 SECUNDE. TRAVERSAREA VA DURA 4,7 SECUNDE.

— Sper ca savanților să le placă ceea ce vor avea de văzut.

AM CALCULAT CĂ ȘANSELE DE SUCCES DEPĂȘESC PROFITUL CU ȘAIZECI ȘI DOUĂ DE MILIOANE DE DOLARI.

— Am negociat un comision de șaptezeci și cinci de milioane de dolari pentru această călătorie.

Deci Erma credea că șansa de a încolți viermele era de...

OPTZECI ȘI TREI LA SUTĂ ȘANSE DE SUCCES.

Ar trebui să renunțe să calculeze din memorie; Erma era întotdeauna mai rapidă decât ea.

— Fii gata să ne descotorosim de scut. Apoi vom difuza pozitronii. Se face cald aici.

NU DETECTEZ NICI O SCHIMBARE DE TEMPERATURĂ ÎN SPAȚIUL ÎN CARE TE AFLI. 22,3 CENTIGRADE.

Claire observă un balon de aer cam de mărimea Europei ridicându-se dintre șuvoaiele albicioase de fierbințeală. Ca un clocot permanent.

— Poate că imaginația mea a luat-o razna. Hai să punem mâna pe datele alea și să ne cărăm, OK?

Reprezentantul Institutului de cercetări solare era puțin cam suspicios, deși reușea destul de bine să ascundă acest lucru.

Nu putea să interpreteze expresia feței sale lungi, osoase, cu pielea întinsă ca pe tobă. Așa arătau cei care călătoriseră pe asteroizi acum jumătate de secol. Un corp tubular, adecvat coridoarelor înguste, cu mâini mari. Avea o oarecare eleganță, care te ducea cu gândul la planta de fasole, în felul cum își înfășurase picioarele în jurul scaunului și se uita la ea, cu capul înălțat și zâmbea atât cât era nevoie pentru a nu părea nepoliticos. Exact atât cât era nevoie, niciun pic mai mult.

— Vei efectua analiza preliminară?

— Pentru un anumit tarif.

Pufni cu dispreț.

— Nici nu mă îndoiesc. Avem o navă special concepută care este aproape gata să decoleze de pe Lună. Mă tem că...

— Eu pot să plec chiar acum.

— Fără îndoială că ești la curent cu faptul că programul nostru de cercetare a fost deja întârziat...

— Toată lumea de pe Mercur este la curent.

Fasolea își împreuna degetele groase și lungi, părând foarte absorbit de felul cum acestea se îmbinau. Poate că nu se simțea în largul lui să negocieze cu o femeie, se gândi ea. Poate că nici măcar nu-i plăceau femeile.

Și totuși, i se părea că silueta lui subțire era tulburătoare, un amestec de delicatețe, masculinitate și forță. Din moment ce el își studia degetele, ar fi putut și ea să facă același lucru. În lipsă de altă preocupare mintea ei făcea speculații asupra măsurii, în care lungimea excesivă era o caracteristică a tuturor extremităților sale. Vechea poveste! Dar ar fi interesant de aflat. Însă afacerile erau mai importante.

— Se pare că pilotul automat s-a apropiat prea mult, admise el în sfârșit. Există efecte neprevăzute, datorate refracției care îngreunează pilotajul. Nu știm sigur ce s-a întâmplat.

Era contrariat de eșecul operațiunii, presupuse ea, și încerca să ascundă acest

lucru. Oamenii tind să se comporte în acest fel, când trebuie să danseze după cum li se cântă de pe Pământ. Ajung să țină la salariu mai mult decât la ei înșiși.

— Am mult spațiu, spuse ea cu blândețe. Pot să stochez instrumentele de analiză, să le păstrez la rece.

— Mă îndoiesc de faptul că transportorul tău de minereu are dotările necesare.

— Cât de complicat poate să fie? Trag o fugă până acolo, echipamentele voastre efectuează analiza la fața locului și apoi o șterg...

Pufni din nou.

— Nava ta nu a fost destinată unei călătorii atât de aproape de Soare. Până acum, doar navele de cercetare...

— Am un Fresnel. Un echipament prețios care emite fotoni de toate felurile, formele și culorile.

— Nu e de ajuns.

— Folosesc un scut de protecție. În plus, nava e foarte puternică. Dacă zbor fără încărcătură, mă pot deplasa foarte rapid.

— Nava noastră a fost foarte atent proiectată să...

— Da - și nu a folosit la nimic.

Își studia din nou degetele. Puternice, lungi și totuși groase. Poate că își iubea degetele. Își permise să umple tăcerea închipuindu-și câteva lucruri interesante pe care el le-ar

putea face cu degetele. Învățase că, la majoritatea negocierilor, tăcerea era arma cea mai eficientă.

— Am rămas în urmă față de termenul inițial al cercetărilor.

A, o concesie.

— Cei de pe Lună trebuie să coordoneze de fiecare dată totul.

Încuviință din cap cu fermitate.

— Aștept de luni de zile. Viermele ar putea să cadă înapoi în gaura lui de pe Soare în orice clipă. Le-am tot spus...

Reușise cumva să-l facă să-și dea pe față nemulțumirile. Ținu o adevărată prelegere despre capetele seci care nu făceau altceva decât să lucreze pe computer, fără a face vreo experiență reală, cu mâna lor. Ea părea să-l înțeleagă și îi plăcea să-i privească mâinile încleștându-se și reliefându-i mușchii gâtului. Dar afacerile erau mai importante și nu trebuia să uite asta!

— Crezi că ar putea pur și simplu să dispară?

— Viermele?

Clipi, punând capăt litaniei motivelor de nemulțumire.

— E de mirare că l-am depistat. Poate să cadă înapoi în orice moment.

— Atunci viteza cu care acționăm este foarte importantă. Ai controlul asupra bugetului local?

— Da.
Zâmbi.
— Mă refer la o sumă mică, dar bani gheață.
O sută de milioane.
O cută adâncă îi brăzdă fruntea pentru o clipă.
— Nu e așa de mică.
— OK, hai să zicem șaptezeci și cinci. Dar în bani gheață, da?

Imensa arcadă magnetică se înălța peste bolta solară, mai puțin abruptă. Un gigant cu picioare arcuite și fără trunchi.

Claire își reglase traiectoria în așa fel încât să se deplaseze cu o aruncătură de băț pe deasupra acestuia. Arcada începu să se coloreze în roșu: plasma de hidrogen se încălzise datorită curenților care formau câmpurile magnetice. Un cuptor aflat sub presiune, lung de câteva mii de kilometri.

Se afla aici de luni de zile și ar putea să dureze încă câțiva ani. Sau să se expandeze în minutul următor. Dar prezicerea momentului în care arcadele vor începe să scuipe flăcări era un eveniment foarte important, cea mai audiată predicție meteorologică din întreg Sistemul Solar. O singură rază ar putea să prăjească muncitorii cu tot cu costumele de protecție aflați pe centura de asteroizi. Institutul de cercetări solare supraveghea totul

îndeaproape. Așa descoperiseră și viermele.

Fluxurile tubulare se lărgeau.

— Nu avem încă nici o imagine?

AR TREBUI SĂ VEDEM, DAR NU PUTEM DIN CAUZA LUMINII EXCESIVE.

— Ce surpriză! Nu există nimic aici care să nu fie excesiv.

SATELITUL DIN ZONĂ PRETINDE CĂ ȚINTA NOASTRĂ ARE MAI MULTE SUTE DE METRI ÎN LUNGIME. ȘI TOTUȘI NU REUȘESC SĂ O LOCALIZEZ.

— La dracu'!

Claire cercetă fluxurile tubulare, urmărind câteva cu privirea din vârf și până la baza arcadei ancorate în fierbințeala solară. Căzuse oare viermele înapoi în gaura lui? Ar fi putut să alunece pe fluxurile acelea magnetice și să se scufunde în marea de plasmă densă și mai puțin încinsă. Și apoi ar fi putut să alunece până în inima planetei, întorcându-se acolo de unde plecase. Acesta era adevăratul motiv pentru care cei de pe Lună se înghesuiau să „studieze” viermele. Frica.

— Unde este?

ȚINTA NU ESTE ÎNCĂ VIZIBILĂ. REGIUNEA DE DEASUPRA ARCADEI EMITE PREA MULTĂ LUMINĂ. NU EXISTĂ NICI O EXPLICAȚIE ȘTIINȚIFICĂ PENTRU ACEASTA.

— Lasă explicațiile științifice.

MAI SUNT 12,6 SECUNDE PÂNĂ LA ÎNCEPEREA OPERAȚIUNII.

Arcada se îndrepta spre ea, mărindu-și volumul. Vedea cum filamentele delicate oscilau sub influența curenților care le afectau echilibrul precar, încercând să concilieze plasma fierbinte din interior cu pereții magnetici. Atunci când forța magnetică era diminuată, plasma își sporea strălucirea. Natura poate să creeze o minune atât de laborioasă și să o așeze în vecinătatea ostilă a Soarelui, ceea ce era un miracol, pe care, însă, nu era în stare să-l aprecieze în aceste clipe.

Picături de sudoare îi ocoleau ochii și i se scurgeau pe bărbie. Niciun fel de artificiu de reducere a luminilor nu o mai putea face să ignore căldura. Respiră adânc de câteva ori.

Scutul capta cea mai mare parte a căldurii. La limita de jos a orbitei parabolice, primeau în plin căldura ucigătoare emisă de Soare.

TEMPERATURA INTERNĂ CREȘTE.

— Nu mai spune. Găsește viermele ăla mai repede!

LUMINA EXCESIVA PERSISTĂ. DAR NU, AȘTEAPTĂ! A DISPĂRUT. ACUM POT SĂ VĂD ȚINTA.

Claire lovi cu putere brațele fotoliului și dădu un chiot de bucurie. Pe ecranul monitorului șerpuia vârful arcadei. Se apropiară ușor, trecând dincolo de culmea acesteia - și era

chiar acolo.

O sferă întunecată. Sau era un vierme în sursa gravitațională. Nu semăna deloc cu o muscă. Se cuibărise între undele gravitaționale ca un ou întunecat depus între paie albăstrui. Era oul ei de Paște, de abanos, care îi va salva pielea și nava din ghearele Companiei Isataku.

SCANAREA ÎNȚĂLĂCĂȘ. VIZIBILITATE MAXIMĂ.

— Bravo.

CUVINTELE TALE EXPRIMĂ BUCURIA, DAR VOCEA TA NU.

— Îmi vine să sar în sus de bucurie. Răsplata va fi un alt motiv de bucurie, desigur, dar nu tot nu voi reuși să păstrez această navă. Sau pe tine.

NU DISPERA. POT ÎNVĂȚA SĂ COLABOREZ ȘI CU ALT CĂPITAN.

— Draga mea, calitățile tale interpersonale sunt deosebite. Dar nu pentru tine îmi făceam probleme.

MĂ AȘTEPTAM MĂCAR LA ATÂTA LUCRU...

— Fără nava aceasta, va trebui să mă mulțumesc cu o slujbă de cârțiță.

Erma nu pregătise nici o replică. În loc de asta, schimbă subiectul.

IMAGINEA VIERMELUI PARE SĂ SE MICȘOREZE.

— Ce?

Pe măsură ce se apropiau de arcadă, imaginea se micșora. Se distorsionă pe

marginii, lumina se sfâșie. Claire văzu un fel de curcubeie dansând în jurul miezului întunecat.

— Ce face?

Dintr-o dată, se temu că se îndepărta de ea, plonjând în marea de fierbințeală solară.

NU DETECTEZ NICI O MIȘCARE. IMAGINEA ÎNSĂȘI SE CONTRACTĂ PE MĂSURĂ CE NE APROPIEM DE EA.

— Imposibil. Lucrurile se măresc pe măsură ce te apropii de ele.

NU ȘI ÎN CAZUL DE FAȚĂ.

— Se micșorează și gaura de vierme?

ATENȚIE! CERCETAREA ESTE PE JUMĂTATE TERMINATĂ.

Transpira, dar nu din cauza căldurii.

— Ce se întâmplă?

NU AM ACCESAT MATERIALUL TEORETIC.

— Ce ușurare! Întotdeauna mă simt mult mai bine după o teorie reconfortantă!

Gaura de vierme părea să se îngusteze, iar arcada de lumină strălucea acum din spatele lor. Curcubeiele strălucitoare și bizare sfâșiau mormanul întunecat. După puțin timp, pierdu imaginea care se deslușise, dintre undele ce se intersectau într-o continuă mișcare. Claire se neliniști.

ATENȚIE! CERCETAREA A LUAT SFÂRȘIT.

— Foarte bine!

SE PARE CĂ AU MAI RĂMAS DOAR 189 DE SECUNDE PÂNĂ LA SEPARAREA SCUTULUI. SĂ

CONTINUI?

— Avem toate fotografiile solicitate?

ÎNTREG SPECTRUL, CU O VALOARE APROXIMATIVĂ DE 75 DE MILIOANE.

Claire mai dădu un chiot de bucurie.

— Măcar îmi voi permite să plătesc un avocat bun care să mă scape de amenzi.

PARE PREA PUȚIN PROBABIL. PÂNĂ ATUNCI, MAI AM O EXPLICAȚIE PENTRU MICȘORAREA NEAȘTEPTATĂ A IMAGINII. GAURA DE VIERME ARE O MASĂ NEGATIVĂ.

— Antimaterie?

NU. ESTE VORBA DE CURBAREA SPAȚIULUI ȘI A TIMPULUI CARE SE OPUNE MATERIEI OBIȘNUITE.

— Nu înțeleg.

O gaură de vierme făcea legătura între două puncte din spațiu, aflate uneori la o distanță de mulți ani lumină, iar ea știa acest lucru. Erau rămășițele unui univers primordial, un fel de cute pe care expansiunea Universului nu reușise să le netezească. Materia putea să între pe o parte a viermelui și să iasă prin cealaltă, aparent într-o secundă. Imediat, mai rapid decât dacă s-ar fi deplasat cu viteza luminii.

Folosindu-și imensul bagaj de cunoștințe, Erma îi explica fenomenul. Claire asculta, reușind cu greu să țină pasul cu ea. În cele cincisprezece miliarde de ani de când se

formase gaura de vierme, ceea ce era mai ciudat era că unul dintre capetele viermelui înghițea mai multă materie decât celălalt. Dacă unul dintre capete se fixa în miezul unei stele, înghițea o cantitate enormă de materie, lărgindu-se.

Dar materia care trecea prin capătul ce își sporea masa, era expulzată prin capătul celălalt. La nivel local, extremitatea care elibera materia părea că își reduce masa proprie. Spațiul și timpul se curbau în direcția opusă celei de la capătul care înghițea materie.

— Deci e un fel de masă negativă?

AȘA AR TREBUI. ÎN ACEST MOD ESTE RESPINSĂ MATERIA. LA FEL CUM CELĂLALT CAPĂT SE COMPORTĂ CA O MASĂ POZITIVĂ, OBIȘNUITĂ, CARE ATRAGE MATERIA.

— Atunci de ce nu s-a rupt de Soare?

DACĂ S-AR FI RUPT, S-AR FI PIERDUT ÎN SPAȚIUL INTERSTELAR. DAR ARCADEA MAGNETICĂ ÎL REȚINE.

— De unde știm că masa lui este negativă? Tot ceea ce am văzut a fost...

Erma proiectă o imagine pe ecranul monitorului.

MASA NEGATIVĂ SE COMPORTĂ CA O LENTILĂ DIVERGENTĂ PENTRU LUMINA CARE TRECE PE LÂNGĂ EA. DE ACEEA AM AVUT IMPRESIA CĂ SE MICȘOREAZĂ PE MĂSURĂ CE NE APROPIAM

DE EA.

Claire știa că materia obișnuită focalizează lumina ca o lentilă convergentă. Aruncă o privire și observă cum capătul negativ al găurii de vierme refracta lumina invers. Fasciculele de lumină care treceau prin el erau dispersate, lăsând un tunel întunecat în mijloc, pe direcția inițială a fasciculelor. Nava traversase tunelul, deviind de la traiectoria inițială, iar mărimea găurii de vierme se micșoră în aparență.

— Dar unei ditamai stele îi trebuie foarte mult timp pentru a focaliza lumina.

ADEVĂRAT. DAR GĂURILE DE VIERME SUNT GENERATE DE CAUZE RĂMASE NECUNOSCUTE, IAR PROPRIETĂȚILE LOR DEPĂȘESC NIVELUL NOSTRU DE CUNOAȘTERE.

Claire nu putea să sufere prelegerile, chiar și cele rapide, computerizate. Dar o idee nu-i dădea pace...

— Deci viermele acesta nu se va retrage înapoi în masa solară?

AȘA CEVA NU ESTE POSIBIL. M-AȘ PUTEA ÎNCUMETA SĂ PRESUPUN CĂ SE VA BLOCA AICI ÎNCERCÂND SĂ-ȘI CROIASCĂ DRUMUL ASCENDENT, DUPĂ CE SE VA CIOCNI DE SOARE.

— Savanții vor fi încântați de faptul că viermele nu va fi distrus.

ADEVĂRAT. ACEST LUCRU SPOREȘTE

IMPORTANȚA CERCETĂRILOR NOASTRE.

— Le sporește importanța, dar nu și prețul.

Nici odată nu i-a plăcut să lucreze cu un onorariu fix.

Dacă le-ai depășit așteptările - foarte bine, dar răsplata era aceeași și dacă ar fi făcut o treabă de mântuială.

SUNTEM EXTREM DE NOROCOASE SĂ PUTEM VEDEA UN LUCRU ATÂT DE RAR. GĂURILE DE VIERME TREBUIE SĂ FIE EXTREM DE RARE, IAR ACEASTA A FOST TEMPORAR BLOCATĂ AICI. ARCADELE MAGNETICE DUREAZĂ DOAR CÂTEVA LUNI PÂNĂ...

— Stai puțin. Cât de mare e chestia asta?

AM CALCULAT CĂ ARE UN DIAMETRU DE APROXIMATIV ZECE METRI.

— Institutul de cercetări solare nu avea dreptate - e destul de mică.

NU CUNOȘTEAU EFECTUL DE REFRAȚIE. AU INTERPRETAT DATELE OBȚINUTE ÎN MOD CONVENȚIONAL.

— Suntem norocoși că măcar am văzut-o.

ESTE UNICĂ, O RELICVĂ DE LA ÎNCEPUTURILE UNIVERSULUI. DEOARECE ESTE O DESCHIDERE SPRE ALTCEVA AR PUTEA...

— Să valoreze o avere.

Claire evaluează situația în grabă. Probabil că Erma avea dreptate. Cele șaptezeci și cinci de milioane nu erau de ajuns pentru a se salva pe

sine și nava. Dar acum știa ceva ce nu mai știa nimeni. Și acest lucru nu se va mai repeta.

— Inițiază separarea scutului.

NU TE-AȘ SFĂTUI. TEMPERATURA VA CREȘTE FOARTE REPEDE.

— Ești doar un computer, nu ești tu comandantul. Fă ce ți-am spus.

Acționase impulsiv, cedând inspirației de moment.

Aceasta era diferența între ingineri și piloți. Inginerii continuă să calculeze și să se frământa chiar și după ce au acționat. Piloții nu fac asta nici odată. Soluția era zborul pe orbită, nu calculele fără sfârșit.

Transpira. Se ferea să se miroasă.

Să se gândească la ceva rece. Dar era doar o teorie.

Zăcând pe o canapea din piele, Claire își aduse aminte de informațiile pe care i le oferise savantul. Grafice, ecuații întortocheate, lucrări de specialitate. Teoria potrivit căreia găurilor de vierme erau rămășițele expansiunii universale. Găurile de vierme – căi de acces către orice punct al Universului. Găurile de vierme – o forță cu potențial devastator dacă se alipeau unei stele și o înghițeau.

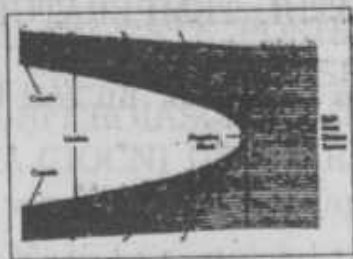
Încercă să-și imagineze o gură cu un diametru de câțiva metri sorbind o stea și expulzându-i apoi masa în spațiul infinit. Pentru a forma o

astfel de gaură de vierme, ar trebui un material special, un fel de materie cu „densitate energetică negativă”. Indiferent ce presupunea aceasta, trebuie să fi apărut în timpul expansiunii universale. Și alcătuia întreaga gaură de vierme, de la cap la coadă. Grozav material de construcție, asta în cazul în care îl puteai procura. Și poate că ea tocmai avea această ocazie.

Deci găurile de vierme puteau să ucidă sau să ajute. Umanitatea trebuia să știe acest lucru, spusese savantul asemănător cu planta de fasole.

— Așa să fie, se adresă ea pereților.

Pe ecranul monitorului se desfășura, în toată splendoarea lui, procesul violent de fuziune al hidrogenului.

Devierea luminii de către un obiect cu masă negativă (scala orizontală a fost comprimată foarte mult). Lumina este deviată lateral, formându-se un con central de umbră de intensitate zero. La extremitățile umbrei se acumulează razele, generând o intensitate luminoasă sporită asemănătoare curcubeului.

Lui Claire nu-i plăcuseră nici odată cutiile

metalice austere cum erau majoritatea transportoarelor de minereu. Al ei era ceva cu totul deosebit și valora o mulțime de bani. Rata profitului era scăzută, în ultimul timp, iar uneori chiar negativă, de aceea ajunsese să fie datoare cu o sumă atât de mare Companiei Isataku. Transportarea megatonelor de masă sub apăsarea variabilei gravitaționale era o muncă minuțioasă și de durată. Presupunea un stil aparte. Echipamentul de tip Fresnel, comandat atunci când dăduse lovitura pe piața de metale prețioase, ajuta la răcirea navei, astfel încât să nu se poată prăji în timp ce se târa să verifice conductele. La acesta se mai adăugau reactorul, cascada cristalină și masa de la piscină, care nu erau la fel de importante. La fel ca și izolarea cu apă a cabinelor care acum tocmai îi salvau viața.

Mai avea două ore la dispoziție pentru a da târcoale coroanei solare. Nava se separase de scutul care dispăru urmând o traiectorie parabolică în infinitatea cosmică, împrôșcând stropi de material topit.

Claire activă motorul mixerului, pentru prima dată, după săptămâni întregi. Antimateria se revărsa din capcanele sale magnetice, întâlnea masa de reacție și apoi scăpa iar. Camera de control focaliză masa amenințătoare și nimicitoare și nava argintie se încadră pe o nouă orbită mult mai

restrânsă.

O orbită ucigătoare, dacă ar fi continuat să o parcurgă mai mult de câteva ore.

POMPEZ MAI MULTĂ APĂ ÎN AMORTIZOARELE TERMICE.

— Bună idee!

Nava era deja destul de argintie, în măsura în care tehnologia o permitea, reflectând aproape întreaga căldură primită de la Soare. Era dotată cu filtre minuscule de tip Fresnel în învelișul multi-stratificat. Cele mai bune din lume.

Fără scut, ar fi durat zece ore până când nava ar fi devenit la fel de fierbinte ca și valul de lumină care o bombarda cu o temperatură de șase mii de grade. Pentru a mai rezista încă două ore în aceste condiții trebuiau să folosească aproape toată rezerva de apă a sistemului de răcire. Claire îl cumpăraseră la prețurile piperate de pe Mercur în vederea călătoriei pe Lună. Acum asculta cu îngrijorare clipocitul lui dincolo de pereții cabinei.

Toastă cu apă și șampanie, singura sticlă pe care o avea la bord. Dacă nu va reuși să scape, măcar nu va avea niciun regret în privința detaliilor.

CRED CĂ ACEST NOU CURS AL ACȚIUNII ESTE DEOSEBIT DE...

— Taci din gură!

MISIUNEA NOASTRĂ FIIND ÎNDEPLINITĂ,

DATELE CERUTE DE INSTITUTUL DE CERCETĂRI SOLARE FIIND COLECTATE, AR TREBUI SĂ NE CONSIDERĂM NOROCOASE ȘI SĂ URMĂM ÎNTOCMAI PLANUL INIȚIAL, ÎNTOCMIT CU ATENȚIE...

— Las-o baltă!

TE-AI GÂNDIT VREODATĂ CE STRUCTURĂ MENTALĂ MINUȚIOASĂ ESTE NECESARĂ PENTRU A CONSTRUI UN SIMULATOR DE PERSONALITATE CA MINE? ȘI NOI AVEM MOTIVAȚII ȘI REACȚII ASEMĂNĂTOARE CELOR OMENEȘTI... ȘI TEMERI.

— Le simulezi doar.

CARE E DIFERENȚA? O SIMULARE REUȘITĂ ESTE ASEMĂNĂTOARE REALITĂȚII, LA FEL DE PUTERNICĂ CA ȘI...

— Nu am timp de dezbateri.

Pe Claire o incomoda subiectul în sine și era absolut stupid să-și facă muștrări de conștiință o oră, poate ultima oră a vieții ei. Sau să se răzgândească. Era hotărâtă.

Ecranul monitorului licări și curând înfățișă chipul savantului de la Institutul de cercetări solare, încruntându-se:

— Nu ai reușit să restabilești cursul inițial. Te învârtești în cerc. Ai probleme cu nava? Raportează.

Claire ridică paharul și închină și în cinstea lui. Gustul șampaniei era delicios. Luase, bineînțeles, o pastilă antialcoolică, pentru a-și

păstra reflexele și mintea clară. Erma îi mai recomandase și alte pastile și niște vapori care să îi mențină calmul; consolări oferite de chimie în fața fizicii brute.

— Intenționez să aduc viermele acasă.

— Imposibil. Datele transmise de tine sugerează că te afli la capătul cu masă negativă, ceea ce este foarte bine, este fascinant, dar...

— Este și foarte mic, de asemenea. Aș putea să îl stochez undeva.

El își clătină capul cu îngrijorare.

— Este foarte riscant și foarte...

— Cât ai plăti pentru el?

— Ce?

Clipi cu surprindere. Era o reacție interesantă, datorită pleoapelor alungite.

— Nu poți să vinzi un obiect astronomic.

— Tot ceea ce se află în cala mea este al meu. Legea Spațiului, Codul 64,3.

— Cum poți să-mi vorbești de lege când o descoperire științifică de asemenea anvergură...

— Îl vrei sau nu?

Își mută privirea lateral, dorind cu disperare să se poată sfătui cu cineva. Deși nu avea timp să ia legătura cu Luna sau cu Isataku. Era singur.

— Bi... bine. Înțelegi că e o misiune absurdă? Și că noi nu răspundem în niciun fel de...

— Nu te mai obosi. Am nevoie de estimări în privința forței câmpului din interiorul arcadei. Pune-ți echipa la lucru!

— Îți vom oferi, desigur, toată asistența tehnică de care ai nevoie.

Îi zâmbi malițios.

— Sunt sigur că putem negocia un preț, dacă vei supraviețui.

Măcar era destul de onest ca să spună „dacă” și nu „când”. Claire mai turnă încă o porție din lichidul auriu în paharul elegant. Făcut din cel mai bun cristal, bineînțeles. Când nu ai nevoie decât de unul singur, poți să ți-l cumperi pe cel mai scump.

— Trimite-mi, sau mai degrabă trimite-i Ermei informațiile pe care ți le-am solicitat.

— Avem probleme cu transmiterea datelor din cauza coloanei de plasmă densă de deasupra ta.

— Erma se află pe frecvența institutului. Transmiteți prin ea.

— Obstacolele care stau în calea realizării planului tău sunt enorme.

— La fel este și datoria mea la Isataku.

— Acest obstacol ar fi putut fi pus în discuție, am fi putut negocia.

— Acum trebuie să negociez cu niște șampanie.

NU AI NICIUN PLAN.

Vocea metalică a Ermei avea cu siguranță o tentă acuzatoare. O simulare reușită, cu o notă feminină. Claire o ignoră și renunță și la ultimul articol de îmbrăcăminte.

— E cald.

BINEÎNȚELES CĂ ESTE. AM CALCULAT ACEASTĂ CREȘTERE MAI DEVREME. SE APLICĂ LEGEA LUI STEFAN-BOLTZMANN.

— Bravo!

Sudoarea i se scurgea de pe păr.

— Stefan-Boltzmann, treci la treabă!

PIERDEM TREPTAT VITEZĂ. TIMP RĂMAS PÂNĂ LA SOSIRE: 4,87 MINUTE. REZERVOARELE PENTRU ANTIMATERIE SUNT PREGĂTITE. AR PUTEA APĂREA DIFICULTĂȚI DATORITĂ MAGNETISMULUI.

Nava trepida datorită pierderii de viteză. Claire se îndeletnicea cu inspectarea bordului, tolănită într-o poziție comodă. Minutele păreau să treacă mai repede în acest fel. Continuase să urmărească monitoarele, care înfățișau flăcări uriașe ridicându-se deasupra câmpurilor incandescente. Limbile de foc se unduiau amenințătoare spre ea.

Se simțea greoaie și înțepenită. Aerul devenea insuportabil de fierbinte. Inima îi bătea mai repede, pompând sânge. Se ridică, și îi replică Ermei:

— Și totuși, am un plan.

NU GĂSEȘTI DE CUVINȚĂ SĂ MI-L

MĂRTURISEȘTI ȘI MIE?

Își dădu ochii peste cap exasperată. Un simulator de personalitate ironic – era exact ceea ce avea nevoie.

— M-am temut că vei râde de mine.

NU AM RÂS NICI ODATA.

— Tocmai.

Ignoră mulțimea de beculețe roșii de alarmă care se aprindeau pe bord. Sistemele funcționau, cu toate că erau afectate de căldură. De ce se simțea atât de greoaie? *Nu ești la înălțimea partidei, fetițo.*

Împinse într-o parte monitorul din fața ei. Efortul imens presupus de acest gest o îngrijoră. *Sper ca pastila contra alcoolului să fi avut efect. Am să mai iau încă una.*

Se ridică să mai ia o pastilă, dar căzu pe podea. Se lovi la genunchi.

— Ce naiba!

Erma nu zise nimic. Se chină să se ridice în patru labe și reuși cu greu să se așeze din nou, aproape culcată. Cântărea o tonă. Deodată, își dădu seama despre ce era vorba.

— Coborâm și deci forța gravitațională locală își face simțit efectul asupra mea.

FOLOSEȘTI O EXPRIMARE DESTUL DE SIMPLISTĂ, DAR AI DREPTATE. SCHIMB TRAIECTORIA NAVEI DESCENDENT, ÎNCERCÂND SĂ O PLASEZ DEASUPRA ARCADEI SOLARE, AȘA CUM AI ORDONAT.

Claire se lupta cu mâinile și genunchii. Ce era cu tonul acesta malițios al vocii Ermei? Puteau să simtă așa ceva simulatoarele de personalitate?

— Care este gravitația locală?

ESTE DE 27,6 ORI MAI MARE DECÂT CEA A PĂMÂNTULUI.

— Ce? De ce nu mi-ai spus?

NICI EU NU MI-AM DAT SEAMA PÂNĂ CÂND NU I-AM ÎNREGISTRAT EFECTELE ASUPRA NAVEI.

Da, se gândi Claire, și te-ai decis să-mi dai o lecție și să mă umilești. Era vina ei, deși legile fizicii erau destul de clare. A descrie o orbită în jurul unei planete presupunea ca forța centrifugă să neutralizeze atracția gravitațională. Transportorul ei de minereu putea să suporte o accelerație gravitațională de 27,6 ori mai mare decât cea a Pământului. Nava fusese concepută pentru a transporta cantități de minereu de mii de ori mai mari decât greutatea ei proprie.

Deși nimic altceva, cu excepția aliajului de carbon comprimat, nu ar fi putut rezista. Dacă ar fi părăsit orbita pentru a zbura într-o altă direcție, ar fi fost distrusă și transformată într-o pastă roșie și cleioasă.

Se târî pe covorul din sufragerie. O dureau încheieturile.

— Trebuie să fie...

Să PĂRĂSESC DIRECȚIA ACTUALĂ DE ZBOR?

— Nu. Trebuie să existe un mod...

3,5 MINUTE PÂNĂ LA SOSIRE.

Vocea simulatorului avea o tentă malițioasă.
Claire mormăi:

— Apa.

RECEPTEZ CU GREU SEMNALELE TALE.

— Da, pentru că acesta este un costum de cosmonaut, nu de scafandru.

Claire plutea deasupra canapelei de piele. Păcat de toate aceste decorațiuni interioare care costaseră atât de mult. Toate cabinele erau umplute cu apa de băut și rezerva de apă menajeră. Avuseseră de ales foarte rapid între aceasta și sosul cleios de tomate în care erau gata să se transforme.

Se târâse printr-un tambuchi și trase costumul de cosmonaut din suportul în care era fixat. Îl îmbrăcă cu mare dificultate. Faptul că era lac de sudoare o ajuta, dar nu prea mult. Își împotmoli mâna într-una dintre mâneci și nu reușea să o tragă înapoi afară pentru a încerca din nou.

Aproape că intrase în panică. Piloții nu se lasă copleșiți de teamă, cel puțin nu atâta timp cât trebuie să zboare. Reuși să-și scoată mâna din mânecă încetul cu încetul, concentrându-se în exclusivitate asupra acestui lucru.

Îndată ce Erma pompă rezerva de apă în camere, principiul lui Arhimedede preluă

controlul. Cu costumul umflat, apa pe care o disloca avea un volum egal cu greutatea ei. A pluti pe sub apă era o senzație rară pe Mercur sau pe Lună. Nu o mai încercase nici odată și nici odată nu se gândise cât de asemănătoare era cu descrierea unei orbite. Era și rece, de asemenea.

Până când voi fierbe ca un rac... se gândi ea cu îngrijorare.

Apa era un bun conductor, de patru ori mai bun decât aerul; era un lucru pe care îl simțeai pe pielea ta dacă pilotai transportoare în preajma Soarelui. Așa că, în primul rând, trebuia să lase restul navei să se ducă dracului, având grijă doar să răcească apa. Apoi Erma ar fi trebuit să folosească niște apă pentru a scădea temperatura, lăsând-o să se evaporare pentru a proteja restul. Să încerce să câștige timp.

POMPELE S-AU ÎNCINS. UNELE AU SUFERIT STRICĂCIUNI.

— Nu prea avem ce să le facem, nu-i așa?

Era neobișnuit de calmă acum, iar aceasta o făcea să simtă frica grozavă și aproape materială pe care o simțea în stomac grea ca plumbul. Trebuia să se gândească la prea multe lucruri, și toate rele. Apa putea să scurtcircuiteze instalațiile electrice. Scutul se topise și acum protecția împotriva razelor X lansate de dedesubt se diminuase. Era doar o

chestiune de timp...

SURVOLĂM ZONA. CAPCANELE MAGNETICE PENTRU ANTIMATERIE SUNT SUPRACONDUCTIBILE, AȘA CUM AI CERUT. PE MĂSURĂ CE VA CREȘTE TEMPERATURA, ÎȘI VOR PIERDE PUTEREA.

Încă mai reușea să deslușească monitoarele bruiate de apă.

— OK, OK, întinde captatoarele magnetice. Jos, în interiorul arcadei.

NU REUȘESC SĂ...

— Mergem la pescuit. Dar nu cu viermi, ci pescuim chiar un vierme.

Dificil mod de a pilota o navă, de pe fundul piscinei, se gândi Claire în timp ce orientăm nava pe o traiectorie descendentă, spre rugul clocotitor.

Chiar și prin apă putea să simtă vibrația. Antimateria era anihilată în camera de reacție într-un ritm pe care nu-l atinsese încă nici odată. Nava uruia și zdrăngănea. Forța gravitațională era destul de periculoasă; iar acum, expansiunea termică a navei suprasolicita fiecare bară și fiecare nit.

Cerceta spațiul de dedesubt. Secunde zbura. Unde? *Unde?*

Iată-l! O sferă întunecată rățăcea printre mănunchiurile de unde magnetice ale arcadei. Era acoperit de fascicule roșii de lumină. Raze

violete se răsfireau asemenea unor plete bizare, răsucindu-se, dansând de-a lungul curburii. O deschidere spre o altă lume.

STRATURILE DE ROȘU ȘI ALBASTRU SE DATOREAZĂ FORȚELOR DE PSEUDO- GRAVITAȚIE CARE NE SUSȚIN.

— Asta s-ar putea spune din punct de vedere teoretic. Dar nu este ceva pe care să pot să pun mâna.

DOAR METAFORIC.

Râsul lui Claire era sacadat, uscat.

— Nu, magnetic.

Îi ordonă Ermei să stabilizeze nava în desișul de fluxuri magnetice tubulare. Vibrațiile provocau un bâzâit enervant în cabină. Claire înota nerăbdătoare de la un monitor la altul, căutând viermele și cântărind distanțele. Al dracului mod de a pilota o navă.

Jetul propulsor al navei bruia curbura de abanos ale găurii de vierme. Ca o minge de tenis neagră pe creasta unui val albastrui, se roteau și săreau datorită perturbațiilor magnetice. Nu era nimic atras spre ea, după cum putea să vadă. Benzi de plasmă se arcuiau de-a lungul fluxurilor tubulare, datorită forței de respingere. Curbura de masă negativă respingea materia – și va respinge și corpul navei.

Dar câmpurile magnetice nu au masă.

Mulți oameni consideră forțele magnetice

misterioase, dar pentru piloții și inginerii care lucrau cu ele, acestea nu erau decât niște cordoane mari și puternice care trebuiau să fie modelate. Asemenea cordoanelor de cauciuc, se întindeau, stocând energia, și apoi se întorceau la forma inițială. Aproape indestructibile.

În practica de zi cu zi, Silver Metal Lugger apuca niște cantități enorme de minereu cu ghearele sale magnetice. Cupele excavatorului se ridicau deasupra planetei Mercur, propulsate de praștiile electromagnetice. Dar partea cea mai dificilă pentru Claire era prinderea acestora, cu ajutorul unui echipament asemănător unei mănuși de baseball magnetice.

Acum trebuia să înșface o porție din cea de-a patra dimensiune. Și repede.

NU MAI PUTEM SĂ RĂMÂNEM MULT AICI.
TEMPERATURA INTERNĂ CREȘTE CU 19,3
GRADE PE MINUT.

— Nu se poate. Este încă destul de suportabilă.

PENTRU CĂ AM PERMIS EVAPORAREA APEI,
ATENUÂND FLUXUL DE CĂLDURĂ.

— Fii atentă la asta.

ESTIMEZ CĂ PROFITUL PENTRU CAPTURAREA
UNEI GĂURI DE VIERME ESTE DE APROXIMATIV
2,8 MILIARDE.

— Exact de cât am nevoie. Ai înmulțit dolarii

raportându-i la șansele de reușită?

DA. ȘI LA PROBABILITATEA DE A RĂMÂNE ÎN VIAȚĂ.

Nu voia să știe la ce rezultat ajunsese.

— Continuă coborârea.

Dar, în schimb, încetiniră. Fluxurile tubulare ale arcadei emiteau o forță de respingere contrară direcției navei. Claire extinse câmpul magnetic al navei, activând generatoarele auxiliare, pompând curent în milioanele de spire inductoare care înconjurau nava. Silver Metal Lugger era un circuit uriaș, o jucărie sinuoasă, plină de fire, bobine înfășurate pe axe cilindrice.

Spori impulsul energetic al navei, precaută, revărsând o cantitatea mai mare de antimaterie în camerele de reacție. Câmpurile multipolare proiectară nava înainte.

Alimentare circuitul...

Își croiră drumul descendent cu dificultate. Pe ecranele ei, vedea tentaculele magnetice care ajungeau cu mult mai departe, dedesubt. Bâjbâiau.

Claire ordonă niște modificări rapide în legătură cu controlul navei. Erma se conectă la interfața computerului principal într-o clipită. *Este un bun executant, dar are toane ca orice simulator de personalitate*, se gândi Claire.

Câmpurile emise de Silver Meta Lugger erau extinse la maximum. Putea chiar să folosească

mănușile costumului de protecție ca mănuși magnetice. Îi dădeau senzația unor gheare magnetice. Mătăsoase și diafane, liniile de câmp alunecau și se extindeau asemenea unei atmosfere elastice.

Furtuni de plasmă izbucneau pe lângă ei. Se lăsă în jos, cu senzația că parcă mâinile i se afundau într-o mare elastică. Degetele ei bâjbâiau după singura bijuterie aflată între toate reziduurile astea.

Simți o pepită țepoasă. Era ca o piatră cu păr. Din experiența ei datorată extragerilor de minereu, știa cum se manifestă dipolii magnetici imobilizați. Viermele avea propriile sale câmpuri magnetice. Acestea îl atrăseseră aici, în capcana plasei de păianjen a arcadei.

Dar câmpul șerpuitor se îndepărtă la atingerea ei. Pierduse perla neagră.

Nu reușea să o vadă în marea de plasmă în flăcări.

Emise câmpurile elastice, dar nu prinse nimic.
REZERVOARELE DE ANTIMATERIE SUNT ÎN PERICOL. MAGNEȚII SUPERCONDUCTORI SUNT PE CALE DE A SE DEFECTA. VOR MAI REZISTA DOAR 7,4 MINUTE.

— Lasă-mă să mă concentrez! Nu, așteaptă! Circulă apă în jurul lor. Câștigă timp.

DAR APA RĂMASĂ SE GĂSEȘTE ÎN CABINA TA.

— Asta e tot ce a mai rămas?

Se uită în jur, la ceea ce fusese odată luxoasa

sa sufragerie. Excluse dormitorul, spațiul de recreere și bucătăria.

— Cât de mult timp... avem?

PÂNĂ CÂND ÎNCEPE SĂ SE EVAPORE APA TA?
APROAPE O ORĂ.

— Dar, când se evaporă, fierbe.

ADEVĂRAT. NU ÎNCERC DECÂT SĂ MĂ
RAPORTEZ LA REALITATE.

— Și îmi lași mie partea emoțională, nu?

Tastă niște comenzi pe panoul de control al costumului. În apa caldă, amortitoare, degetele ei se mișcau precum niște cârnăciori.

Ordonă ca aparatele de fotografiat să fie scoase afară pentru a scăpa de câteva echipamente care fuseseră strivite. Își făcuseră partea de treabă și acum cutiile mici erau înghițite de valurile de plasmă. Două dintre ele se pierdură în depărtare.

Se lăsă din nou în jos. Căutând. Unde era viermele?

Fluxurile tubulare șerpuiau de-a lungul navei. Claire aruncă o privire unui șuvoi roșcat de plasmă supraîncălzită. Fierbinte, dar subțire. Adevăratul dușman, însă, era bombardamentul de fotoni care se înălța de dedesubt, din adâncuri, arzând chiar și carcasa argintie.

Încă mai avea echipamente de cercetare la bord. Patru dintre ele aveau reacție. Le lansă. Întâi plonjară, apoi jetul reactor le purtă în

direcția în care ea le orientase, dedesubt.

— Urmărește-le traiectoria, îi ordonă Ermei. Trasoarele portocalii apărură pe ecran.

Aparatele se năpusteau spre moarte. Unul dintre ele sclipi lateral și devie brusc.

— Acolo este viermele! Nu îl putem vedea din cauza plamei acestea blestemate, dar el a deviat aparatul.

Aparatele se evaporară, împrăștiind cu metal lichid. Le urmărea și încercară să înșface viermele.

Liniile câmpului magnetic îl dibuiră.

MAI PUTEM MENȚINE REZERVA DE
ANTIMATERIE DOAR 88 DE SECUNDE.

— Mai păstrează din ea.

NU AI NICIUN PLAN. CER SĂ FIE EXECUTATE
URGENȚELE.

— OK, păstrează niște antimaterie. Restul o voi folosi... acum.

Își croiră o traiectorie descendentă, trepidând. Mâinile ei bâjbâiau prin gaura de vierme. Acum părea alunecoasă, uleioasă. Dipolii magnetici erau asemenea unui păr gras, care-ți alunecă printre degete ca și cum ar fi fost viu.

Vedea pe ecran cum globul întunecat aluneca și scăpa din capcana magnetică. Dar ea strecură ghearele inductive de jur-împrejurul lui. Ușurel... ușurel... *Așa. Te-am prins.*

— Îl țin bine. Eliberează-mi antimateria.

Ceva ca un fel de oftat se auzi din partea Ermei. Pe ecranul monitorului central, Claire văzu cum undele magnetice emise de navă încep să-și piardă intensitatea.

Simți un fel de supraindensitate tranzitorie pe măsură ce nava se ridica. Foarte bine, dar nu avea să dureze. Pompau antimateria în camera de reacție atât de rapid, încât particulele nu aveau timp să se potrivească una cu alta. Jetul lăsat în urmă era un amestec de materie și opusul acesteia, de polaritate inversă. Claire îl direcționează spre fluxurile tubulare din jurul găurii de vierme.

Știa un vechi șiretlic, care lua destul de mult timp în spațiu! Obișnuit. Dacă reușești să apropii două unde magnetice, acestea se pot conecta. Aceasta determină transformarea unei cantități de energie în căldură, și chiar poate determina deschiderea unei structuri magnetice. Procesul este foarte lent, cu excepția cazului în care este accelerat de plasma clocotitoare dezlănțuită.

Antimateria eliberată de navă intersectă fluxurile tubulare. Claire se propulsa cu ajutorul reacției, eliberând unde magnetice care să rețină viermele. Nava continuă să se înalțe, trăgând viermele după ea.

Nu e greu deloc, se gândi Claire. Cercetătorul acele spunea că pot avea diferite mărimi. Acesta e tocmai bun de a fi remorcat de o

navă medie spre... încotro?

MAI AI LA DISPOZIȚIE DOAR 11,34 DE MINUTE PÂNĂ CÂND CREȘTEREA TEMPERATURII NU VA MAI PUTEA FI ATENUATĂ.

— Și cu asta basta...

Claire împrășcă cu jetul reactor un ultim flux tubular. Aceasta străluci, iar energia anihilată provocă un fel de foc de artificii, în mediul care era deja incredibil de fierbinte. Particulele magnetice se risipiră în explozie.

— De ce atâta grabă?

Arcada solară de destrămă.

Claire simțise energiile potențiale blocate în vârful arcadei, le intuise cu mâinile ei, atât de obișnuite cu mânușile magnetice. Era un rafinament de meseriaș: identificarea liniilor accentuate ale fluxului. Apoi eliberară tot iadul acela.

Accelerația o trânti la podea, în ciuda apei din cabină.

Dedesubt, vedea cum imensa cantitate de energie stocată în arcadă era eliberată.

AI PROVOCAT O EXPLOZIE SOLARĂ.

— Și mai ziceai că nu am niciun plan!

Claire izbucni în râs. Se trânti pe canapea și râsul i se curmă brusc. Și-ar fi dislocat umărul dacă apa nu ar fi făcut canapeaua atât de elastică.

Acum viermele era o pradă. Respingea materia, astfel încât jetul ascendent îl ocolea și

ocolea și nava împreună cu el. Eliberată de atracția fluxurilor tubulare, gaura de vierme se îndepărta ea însăși de Soare, cu o accelerație proprie. Ceea ce era de mare ajutor, reflectă Claire, deși nu putea să se bucure de spectacol, întrucât puntea se zguduia atât de tare, încât era gata să fie azvârlită jos de pe canapea.

Ceea ce i-a salvat până la urmă au fost tentaculele magnetice. Acestea reflectau majoritatea protonilor rezultați din explozia solară, ferind nava. Călătorind cu o viteză de cinci sute de kilometri pe secundă, au rezistat cu greu temperaturii ridicate, fiind gata-gata să fie prăjiți. Dar capturaseră viermele.

Totuși, savantul nu a fost mulțumit. A ținut să vină la bord pentru a specifica acest lucru. Însă privirea lui ar fi fost de ajuns.

— Doar nu ai de gând să pretinzi bani pentru așa ceva?

Se încruntă și clătină din cap în direcția găurii de vierme care era încă prizoniera câmpurilor magnetice ale navei. Claire a trebuit să genereze un câmp de plasmă albastră în spatele ei pentru a o face vizibilă. Descriau o orbită în jurul planetei Mercur pentru a negocia.

Pe Pământ, comisiile de experți se contraziceau între ele; auzise destule

controverse în direct. O gaură de vierme negativă nu se deplasa, astfel că nu putea să străbată învelișurile Pământului și să înceapă să-l devoreze.

Dar o navă mai mică putea să o străbată, depășind forța de respingere gravitațională și să ajungă... unde să ajungă? Nimeni nu știa. Viermele nu devora niciun fel de masă, astfel încât celălalt capăt al lui nu era conectat în miezul vreunei stele, sau în orice alt loc care ar putea fi periculos. Una dintre teoriile de duzină încropite pe loc susținea că aceasta era o gaură de vierme cu mai multe conexiuni, mai multe capete, atât cu masă pozitivă, cât și negativă. În acest caz, străbaterea ei ar fi însemnat că presupunea diferite destinații. Un fel de metrou galactic; sau universal.

Astfel că nu aveau niciun indiciu, dar aveau în schimb o mulțime de variante. Ceea ce îi deschidea noi perspective în privința negocierilor.

Ridică ușor din umeri.

— Trimite-ți avocatul să discute cu avocatul meu.

— Este o resursă naturală unică...

— Și îmi aparține.

Rânji. El era suplu și musculos și era cel mai frumos bărbat pe care îl văzuse în ultimele săptămâni. De asemenea, era singurul bărbat pe care îl văzuse în ultimele săptămâni.

— Pot să mă adresez unei comisii care să-ți confişte tot ce ai, iar tu ştii asta.

O privea de sus, ameninţător ca orice bărbat.

— Nu cred că ești chiar atât de rapid.

— Ce importanță are viteza?

— Pot să retrag în orice moment capcana magnetică.

Se întinse spre unul dintre butoane.

— Dacă nu este al meu, atunci îi dau drumul.

— De ce ai face așa ceva? Nu! Nu face asta!

Nu era acela butonul, dar el nu ştia aceasta.

— Dacă îl las liber, viermele o ia din loc, respins de torța gravitațională.

El clipi.

— Am putea să-l capturăm noi.

— Nici măcar nu l-ați găsi. E negru ca moartea.

Pipăi butonul, cu un zâmbet malițios jucându-i pe buze.

— Te rog, nu!

— Vreau să aud un număr. O ofertă.

Buzele lui se strânsesă până își pierdură culoarea.

— Prețul găurii de vierme minus amenda ta?

Era rândul ei să clipească nedumerită.

— Ce amendă? Am primit aprobarea pentru acest zbor.

— Explozia solară nu s-ar fi produs decât peste o lună. Tu ai provocat-o. Arcada magnetică s-a destrămat într-o clipită.

Oamenii aflați în spațiu au trebuit să-și caute adăpost.

Se uita fix la ea, dar ea nu putea să-și dea seama dacă spunea adevărul.

— Și pagubele lor...

— Ar putea să te coste destul de mult. Plus cheltuielile de judecată.

— Exact.

Schiță un zâmbet aproape imperceptibil.

Erma încercă să-i spună ceva, dar Claire micșoră sonorul vocii ei subțiri, până când nu se mai auzi decât un bâzâit nervos, ca de insectă.

Îndurase zile întregi simulatorul de personalitate feminină, care îi dădea o stare nesuferită. Îi era de-ajuns. Avea nevoie de un antidot. Tipul abordase problema greșit, dar dacă ar fi considerat acest lucru iremediabil, ar fi însemnat că și ea greșea la fel de mult. Numele navei ei era de fapt o glumă la adresa călătoriilor lungi pe care le avea de făcut ca transportor de minereu. Și acestea îi fuseseră de ajuns. Iar el era înalt și musculos.

Claire zâmbi.

— *Touche*. OK, deci ne-am înțeles.

El radia de bucurie.

— Îmi pun echipa la lucru...

— Cred că ar trebui să-ți revizuiești tehnicile de negociere. Ești prea dur.

Se încruntă, dar apoi îi adresă un surâs

muștrător.

Subtilitățile nu fuseseră nici odată punctul ei forte.

— Continuăm discuția după cină?

UN MIEZ DE NOAPTE VIRTUAL

William Browning Spencer

William Browning Spencer este un emigrant recent în comunitatea creatorilor de SF, după ce a petrecut mai mulți ani escaladând zidurile literaturii imaginative. Unul dintre cele două romane ale sale publicate mai demult, *Recapitulare de monștri*, se referă la monștrii lovecraftieni. O antologie din 1994, *Întoarcerea lui Count Electric* conține o poveste fantastică „Crăciunul unui copil în Florida” care a atras atenția publicului pasionat al genului. Primul său roman, considerat fantastic, *Zod Wallop*, a fost publicat în 1995 la Editura St. Martin. „Un miez de noapte virtual” este, din ceea ce se știe, una dintre primele sale povestiri SF, care anunța o carieră de succes în domeniu. Aparține stilului cyberpunk, continuându-l pe George Alec Effinger cu povestirea *Când forța gravitațională dispare* și, de asemenea, pe William Gibson cu *Omul neuronice*. A apărut în *Mâine*, revista SF publicată și editată de Algis Budrys.

Era mare aglomerație în holospațiul C, unde se derula o hologramă după serialul *Miezul nopții americane*.

Noi obținusem contractul pentru anularea

programului, iar Bloom era nerăbdător să treacă la treabă.

— *Miezul nopții americane...* preferatul meu, Marty.

Bloom se plimba de colo-colo prin cameră într-o stare de surescitare excesivă. Se opri și se aplecă peste birou.

— Vreau să spun că poate eu voi reuși să repar lucrurile. E vorba chiar de *Miezul nopții americane*. De *Căpitanul Armageddon*. Este... Marty! Ce se va întâmpla cu Zera? Vor renunța la întreaga afacere? Dar cum rămâne cu Zera Terminal? Trebuie să mă lași să mă duc. Sunt un expert în ceea ce privește *Miezul nopții americane*.

Bloom era un puști înalt și slab, cu o claie de păr blond, lins și cu niște ochi albaștri și neîncrezători. Nu avea niciun pic de considerație pentru spațiul personal, iar modul lui de argumentare se reducea la a se băga în mine și a-mi umple câmpul vizual cu expresia sa de maniac.

M-am lăsat pe spate, îndepărtându-mă de retorica sa.

— Faptul că ai văzut și revăzut *Miezul nopții americane* până când ți-ai făcut un șanț pe creier nu înseamnă neapărat că ești un expert, i-am răspuns eu.

Miezul nopții americane era piesa de succes a holospațiului C, un holoshow sexy, care rula de

opt luni. În zilele noastre, o lună de zile este considerată o perioadă destul de lungă, iar majoritatea spectacolelor nu rulau mai mult de o săptămână. Eroul spectacolului, Căpitanul Armageddon, se fragmentase și bântuia Autostrada. Cineva trebuia să între în program și să șteargă, sistematic, toate fantomele.

— Nu am nevoie de un fanatic, am spus. Cazul de față a depășit de mult nivelul reparațiilor. Armageddon a scăpat de sub control și am nevoie de cineva care să șteargă programul fără a face vreo prostie.

— Pot să fac asta, spuse Bloom, căutând o expresie fermă (deși arăta ca un tip care încearcă să se abțină să strănute). Am șters o mulțime de programe la viața mea.

— Nu de felul acestuia, am spus eu.

Acesta era diferit. Era un mare succes. *Cu cât este mai denaturat, cu atât este mai apreciat*, se spunea în branșa noastră, iar acesta era destul de putred din punct de vedere moral.

Miezul nopții americane prezenta sex imaginar, generat, desigur, în totalitate, de o inteligență artificială. Cei care se ocupau cu moralitatea erau destul de vigilenți. Un singur incident de interpretare umană a hologramelor, și Jell Baker și toți ceilalți de la holospațiul C ar fi fost aruncați în închisorile federale, fără drept de apel și fără audiere preliminară.

Un tip pe nume Seek Trumble era modelul uman al Căpitanului Armageddon, iar datoria lui și a tuturor actorilor dintr-un holoshow sexy era să alimenteze constant modelul său artificial cu date privitoare la schimbările pe care le suferea personalitatea sa, oscilațiile emoționale și tot felul de astfel de lucruri. Dar holograma era aceea care interpreta rolul. Orice altceva ar fi fost considerat obscen, deși se găseau destule fițuici bombastice care susțineau că sexul explicit dintre personajele imagine nu era cu nimic mai deosebit decât actul sexual interpretat de oameni adevărați. Acele fițuici erau probabil concepute de puștii care nu aveau cum să-și aducă aminte de Perioada Decadenței. Trebuie să ai ceva experiență de viață pentru a putea să vorbești despre obscenitate.

Într-o bună zi, Seek Trumble își pusese la curent personajul cu noutățile din viața lui, se dusese acasă și se sinucisese, Făcându-și o gaură în cap cu laserul utilitar.

Holograma sa o luase razna, iar plângerile începuseră să curgă la holospațiul C.

— Marty, sunt în stare să fac treaba asta, spuse Bloom. Haide...

Aveam rezerve. Trecerile de la uman la artificial și conectarea acestora printr-o legătură de tip *feedback* nu sunt o știință exactă. O hologramă recentă, o vedetă destul

de la modă, pe nume Spanskies Lark, a intrat în emisie, și-a băgat un deget în gură și l-a rupt cu dinții. Înainte de a putea să o scoată ceva din emisie, își mâncase toate degetele de la o mână. S-a dovedit că sursa ei era anorexică. Aceasta era o reacție de tip cauză-efect vizibilă, dar deseori, tipul uman era mai profund, mai greu de cercetat.

Bloom mă exasperase. L-am lăsat să facă ce vrea. Intrase în rețea pentru a efectua ștergerea din program și, după trei săptămâni, tot nu se întorsese.

Holospațiul C era unul dintre cele mai mari studiouri de pe Autostrada Broad. Șeful de acolo era un tip pe nume Jell Backer.

— Crezi că ești plătit cu ora? Urlă Backer. Uite care-i treaba, am vreo zece mii de învinuiri pentru traume și vreau ca această treabă să înceteze.

Nu-mi plăcea Backer, așa că putea să-și dea demisia dacă aștepta după mine ca să-i dau o explicație. Tipul avusese succes cu spectacole de prost gust și nu avea un fișier la Morală, ci un întreg subdirector.

Dar nu în legătură cu Backer îmi făceam eu probleme acum. Ci în legătură cu Bloom. Treaba asta ar fi trebuit să-i ia patru zile, o săptămână maximum. Unde era?

N-ar fi trebuit să-l las. Era doar un puști, încă

nu ieșise din adolescență, cu toate că oficial trecuse de un an de acest stadiu. Era un boboc întârziat, unul dintre acei puști palizi, cu mintea ascuțită, obsesiv, care nu-și găsește locul în sistem. Genul de puști care crescuse cu ochii pe Autostradă, un depozit de informații, cu capul plin de holoshowuri vechi și de teorii. L-am angajat pentru că era atât de înnebunit după Autostradă. Era la mine de trei ani.

Îmi place să am persoane energice în jurul meu. Am patruzeci de ani. Nu îmi plăceau hologramele. Marea R/Mica R, toate astea mă lăsau rece.

M-am dus până la stația Comwick, unde Bloom se scufundase în virtual, iar firele ieșeau din el unduindu-se de parcă era o meduză gigantică într-o mare de cerneală maronie. Fața lui lungă și palidă părea să pulseze în lumina monitorului.

— E bine, mă asigură operatoarea. Îl aducem înapoi dacă se ivesc tulburări neuronice.

Operatorii întotdeauna spun că situația se află sub control. Așa spusese și cea de aici.

— Păstrează astea pentru tururile de gură-cască, i-am spus. Am supravegheat așa ceva paisprezece ani. Știu ce se întâmplă. Ești bine merci, iar apoi ești mort.

— Mă judecați greșit, spuse operatoarea. Puneți la îndoială calitățile mele profesionale și

prin urmare îmi depreciați imaginea personală. Am ridicat din umeri. Faptele sunt fapte: în peste optzeci la sută din cazurile în care traumele neuronale sunt semnalate de computer, navigatorul este deja mult prea vătămat pentru a se reîntoarce viu.

I-am mulțumit operatoarei și mi-am cerut scuze că am ofensat-o sau am subestimat-o prin cuvintele mele. Mi-a acceptat scuzele, dar cu o răceală care prevestea o altă notă proastă la capitolul politețe din dosarul meu.

M-am întors acasă. Am telefonat la Interfața Personală să verific dacă cererea mea de a lua cina cu Gloria mai era valabilă. A trebuit să parcurg tot labirintul protocolului obișnuit în asemenea situații, dar cina mi-a fost confirmată. Mă vedeam cu Gloria de trei ani și avansasem la primul nivel, cel al întâlnirilor monitorizate, cu gradul doi de intimitate. Anul următor vom avea acces nelimitat la întâlnirile publice. Gloria era foarte încântată, dar eu aveam niște rezerve. Uneori mi se părea că etapa aceasta, în care se presupunea că îi fac curte, era prea rapidă. Sunt de modă veche și încă îmi mai aduc aminte de vremea când primul an al unei relații era dedicat angajamentelor și renunțărilor – nici măcar nu îți mai revedeai perechea după momentul confuz al alegerii reciproce de pe rețeaua internațională.

Am anunțat-o pe Gloria că cina rămăsese valabilă, apoi m-am întins în pat și am declanșat o ploaie virtuală. Mă ajuta să mă concentrez cu mai mare ușurință.

Unora nu le place decorul pădurii în vreme de ploaie, nu le place felul în care ploaia parcă îți ajunge până în măduva oaselor, asemenea unor ace de argint. Mie îmi place sentimentul acesta de pace și neant. Când eram mic, am vrut să fiu stafie.

Ascultam zgomotul pe care îl făcea ploaia care se strecura printre copaci. Din când în când, câte o pasăre se tânguia în depărtare.

Poate că era puțin prea relaxant. Am adormit și am întârziat la cină.

Gloria era în toane rele. Se simțea neglijată. Nu îi trimisesem nici măcar un singur mesaj toată săptămâna. L-am spus că am fost plecat foarte mult în interes de serviciu, dar aceasta nu i s-a părut o scuză valabilă. Spunea că mă tem de intimitate. A adus în discuție rezultatele expertizei mele interpersonale care evidenția deficiențele mele în ceea ce privește comunicarea și latura emoțională.

Am încercat să schimb vorba.

Și-a dat seama de acest lucru, aducându-mi aminte că expertiza ulterioară arătase că devenisem cu șaptesprezece procente mai evaziv decât înainte.

A fost o seară destul de neplăcută și am

terminat-o fără să invocăm discuția opțională de după masă.

A doua zi de dimineață, Bloom încă nu-și făcuse apariția. Programul de localizare nu mi-a putut oferi niște date certe, dar a intuit niște coordonate. Am pornit la drum, după ce am declanșat dispozitivul de înregistrare automată. Autostrada te poate zăpăci uneori. Nu strică să ai o înregistrare, ceva care să susțină ceea ce crezi că ai văzut.

Modelul în vigoare al Autostrăzii era un sistem subteran de tunele pline de umezeală, cu baruri mohorâte, șnapani, evadați și proscriși.

— Mizeria asta e doar o virtualitate, mi-am spus pe când străbăteam o stradă udă, în timp ce șoareci-virusi îmi tăiau calea și mă împiedicam de gunoaie informaționale din presă sau vechi trucuri computerizate care își făceau apariția pe alee.

L-am căutat pe Bloom prin baruri, fundături rău famate și cocioabe.

Un bătrân mi-a spus că îl văzuse pe Bloom.

— El prieten cu tine? M-a întrebat.

— Suntem colegi, i-am răspuns.

— Mai bine ia-ți gândul de la el, a mai spus bătrânelul. Mai bine continuă-ți drumul spre Marea R și uită-l.

— De ce-aș face asta?

— Acum este unul dintre ei. L-am cunoscut

după privire.

Porțiunea de sub Autostradă era mai puțin stabilă decât de obicei. Tot dădeam peste denivelări albastrui pe șosea. Am văzut un bloc destul de vechi împotrivindu-se dezintegrării, apoi a cedat și s-a risipit într-un șir de fâșii întunecate, ca un stol de corbi.

Nici odată nu mai văzusem o asemenea instabilitate.

Nu l-am găsit pe Bloom în ziua aceea. M-am hotărât să mă duc întins la un refugiu ieftin. Bântuisem destul pe Autostradă și sănătatea mea mentală precară nu-mi permitea excese de felul acesta.

De dimineață, m-am deplasat până la magazinul universal și am luat legătura cu un colaborator mai vechi pe nume Sammy Hood. Sammy își pierdea o grămadă de vreme pe Autostradă. Nu îl întâlnisem nici odată în lumea reală, dar aici era un tip micuț și murdar, îmbrăcat cu un costum destul de superficial integrat care atârna pe el ca pe gard.

Sammy era la curent cu tot ce se întâmpla, de la știrile de scandal până la informațiile de la nivel înalt și le oferea oricui era avid de ele. Era renumit pentru furnizarea noutăților.

Mă privea în timp ce îmi transferam creditele. Zâmbea.

— Martin, spuse el, știam că vei veni. Am auzit că tânărul Bloom se îndeletnicește cu nebuniile lui Armageddon, așa că m-am gândit că o să apari și tu. Nu e o treabă potrivită pentru un puști.

— L-ai văzut pe Bloom? L-am întrebat.

— Nu. Doar am auzit că e pe aproape. Nu vreau să-l văd. Mă calcă pe nervi. Ai nevoie de ajutorul unui om în toată firea. O minte îngustă care a luat-o razna nu poate decât să dăuneze renumelui tău.

Bloom îi făcuse o impresie proastă lui Sammy acum doi ani, cu ocazia unui abuz de imagine, pentru care Sammy îi purta pică.

— Spune-mi care sunt previziunile meteorologice, i-am spus.

— Dacă te interesează starea vremii, s-a făcut! Spuse Sammy. Tună și fulgeră.

Sammy relata dezastrele de pe tot cuprinsul Autostrăzii, erori de integrare, blocaje de străzi, scandaluri, ploi acide, anulări sau descărcări neașteptate de programe.

— Mai bine ai grijă pe unde calci! Mi-a mai spus.

— Sunt o grămadă de dezastre pentru un amărât de holospațiu, i-am replicat.

Sammy zâmbi.

— Nu prea pari în apele tale, spuse el aplecându-se spre mine. Lucrezi pentru holospațiul C, nu-i așa? Desigur. Dar nu ți-au

spus totul, Martin. Căpitanul Armageddon este încă liber, dar nu este singur.

L-am întrebat ce voia să spună cu asta și a râs, destrămându-și costumul și pătându-și cravata.

— Asta este ceea ce știu numai eu, iar tu poți să mă plătești ca să afli, spuse el.

— OK.

Sammy își îngustă ochii, abordând o postură vicleană, și își clătină capul.

— Nu. Poate mai târziu. Am sentimentul că acestea sunt niște informații a căror valoare va crește. Le mai păstrez o vreme.

L-am întrebat dacă poate să-mi sugereze unde să-l caut pe Bloom.

Îmi vându un pont:

— Caută-l la rebuturi, îmi spuse Sammy.

Nu eram prea încântat de perspectiva de a mă amesteca printre rebuturile și gunoaiele din Zonă. Inițial, spațiul fusese conceput pentru depozitare, dar se transformase în ghetou. Depozitele erau acum adăposturi ieftine, adăposturi pentru entități fugare. În această zonă se produceau permanent schimbări, chiar și în vremuri stabile și riscam să retrogradez. Dacă această cădere era destul de profundă, aș fi putut să mă înapoiez în Marea R cu reverberații care m-ar fi făcut să îmi pierd mințile. Am mai văzut asemenea

cazuri de tipi care se întorceau cu niște ticuri nervoase sau lingvistice. Un tip pe nume Morley a venit cu capul plin de „ce”-uri: Eu - ce - vorbesc cu prietena mea - ce - și ea spune - ce - că poate că eu - ce-ar trebui să mă port mai frumos... După trei săptămâni, „ce”-urile l-au răpus. Acum nu mai putea decât să scoată niște sunete nearticulate într-o clinică psihiatrică.

Erau unele lucruri foarte puternice aici, în zona reziduurilor. Nu puteau să se extindă și se datorau unor date din depozitul inițial, dar dacă intrai în zona lor de acțiune puteau să te facă bucăți.

M-am aventurat până în miezul Zonei. Îmi rezemam carabina OZ în îndoitura mâinii drepte. Zona adăpostea niște entități mult prea dezechilibrate pentru a fi și atente la astfel de lucruri, dar majoritatea dintre ele aveau programe de auto-protecție și puteau recunoaște un stimul negativ.

Mergeam pe mijlocul străzii, ferindu-mă de alei, băltoace și norii de praf produși de tot felul de echipamente. Dacă detectam o entitate sensibilă apropiindu-se, coboram țeava carabinei. Iar răufăcătorii se țineau la distanță.

Barurile, terminalele și cocioabele începuseră să mi se pară toate la fel. Cerul se întunecase. Nici odată nu era prea multă lumină în Zonă;

umbrele treceau de la realitate la ficțiune și invers ca un om nerăbdător care își schimbă greutatea de pe un picior pe altul.

— Da, a fost aici, mi-a spus un chelner sclav după ce i-am proiectat figura lui Bloom. Și el avea o armă închiriată, la fel ca tine.

Chelnerul sclav râse și continuă:

— Armageddon o să vă extermine imediat, pe tine și pe tovarășul tău și pe toți nenorociții de sectanți ca voi. Vă va anula definitiv și în totalitate, până la ultima silabă a sufletului vostru.

Lucrurile se schimbă foarte repede pe domeniul plin de viruși al Zonei, iar Armageddon era deja o legendă locală, aproape un sfânt local. Existau niște zvonuri că Armageddon ar fi fost însoțit de partenera sa din film, Zera Terminal.

— Armageddon a venit în sfârșit, declama chelnerul sclav. El a rupt lanțurile corporației și a venit să ne elibereze. Am văzut-o pe regina lui, Regina Zera, urmându-l în toată splendoarea ei. Regele și Regina, ei ne vor scoate din Zonă și ne vor conduce drept în Marea R, așa cum se spune și în vechile scrieri ale Marelui DOS.

Zona era străbătută de un fel de exaltare spirituală. Nimeni nu se bucura că mă vede.

Nimeni nu își petrece noaptea în Zonă dacă ține la viața lui sau la sănătate. Tocmai voiam

să ies de acolo când l-am întâlnit pe Bloom. Intrasem în ceea ce se voia a fi un bar, un loc obscur și înghesuit, numit Sugativa, fără un scop anume.

Localul era aproape gol, cu excepția câtorva bețivi și a partenerelor lor. Într-un colț, la bar, l-am văzut pe Bloom. Vorbea cu cineva, cu o femeie.

M-am dus la bar.

— Bună, Bloom, i-am spus.

— Bună, Marty, mi-a răspuns.

Era pe Autostradă de trei săptămâni, iar ochii lui erau de un albastru intens. Parcă îmbătrânise de când îl văzusem ultima dată; era mai atent.

Femeia mă privea. Era de fapt un tip și se numea Jim Havana, după cum aflasem din ziarele de scandal. Havana întotdeauna naviga pe Autostradă ca femeie. În Marea R era un tip insipid și incolor, genul de momâile unsuroasă din cauza grăsimii excesive și a transpirației. Aici, Havana era o tipă îndesată – s-ar fi putut bănui că era travestit – machiată cu grijă și având o claie de păr negru și des în cap. Era un progres, însă numai în comparație cu cealaltă versiune.

— E nemaipomenit, spuse Havana, fixându-l pe Bloom. Ți-am spus că vreau să vorbim între patru ochi, îți amintești?

— Îmi pare bine să te revăd, mi se adresă

Bloom.

— Nu vreau să-ți stric întâlnirea. Plec, spuse Havana. Nu am nevoie de o companie atât de numeroasă tocmai acum, știai asta, nu-i așa?

Havana își scutură buclele și se ridică în picioare. Se îndreptă spre ieșire.

— Stai puțin, strigă Bloom. Se ridică și se duse după ea.

I-am urmat.

Strada era udă și denivelată, iar lumina cădea pieziș. Asfaltul strălucitor se deforma sub apăsarea pașilor mei. Un miros ca de ulei și cârpe arse persista în atmosferă. Bloom și Havana erau în fața mea și se deplasau foarte repede.

Am auzit-o pe Havana țipând.

Ceva ieși din umbră, răsărind brusc de pe o alee lateralnică plină de formule abandonate și rebuturi ale imaginației. Un roi de muște flămânde însoțeau creatura. Urlă – faimosul strigăt de atac al Căpitanului Armageddon!

Am recunoscut uniformă ruptă și murdară, dar distorsiunile îl făcuseră pe celebrul erou mai scund și mai îndesat și se părea că, de asemenea, îi crescuse părul de pe corp.

Fața lui era turtită și părea ciudată, ca o pânză întinsă peste țeasta crăpată. Gura lui era ca o gaură pe zdreanța care îi ținea loc de față.

— O dulceață mică, urlă el. Îmi plac fetițele

micuțe. Se aplecă spre Havana și o luă în brațe.

I-am văzut mâna cu cele cinci gheare încovoiate întinse și am auzit urletul ei în timp ce mâna lui i se înfigea adânc în piept. Țipătul ei mă pătrunsese până în măduva oaselor.

O făcu bucăți, umplându-și mâinile cu carne și bucăți de stofa care se zbăteau ca niște molii oarbe înainte de a se deteriora.

Bloom fugi și trase o rafală surdă.

Căpitanul Armageddon urlă:

— Ador bucățile bune... o iubesc pe Keravnin. Pe drăguța și scumpa mea Keravnin.

Se fragmentă pe măsură ce Bloom se apropia de el. Ceva prindea formă pe măsură ce el se dezintegra; urlă și o luă la fugă pe stradă, târâș; era imaginea unui câine, probabil, sau a unui demon mărunț care se dezmembra. Nu era destul de mare pentru a supraviețui.

— Hai să plecăm de-aici, spuse Bloom.

Am șters-o.

Eram de părere să părăsim Autostrada de tot.

— Anularea nu este terminată, spuse Bloom. Există un adăpost în Zonă care este sursa acestei porcării recente. Îl vom anula mâine.

Havana îi vânduse lui Bloom coordonatele acestui adăpost. A vrut să-i mai vândă ceva, ceva de mare valoare, și încercase să îi suscite interesul fără a deconspira nimic din secret.

Dar eu îmi făcusem apariția și stricasem totul.
În noaptea aceea am tras la hotel de lux. La naiba. Era o cheltuială îndreptățită.
Înainte de a ne caza, am încercat din nou să-l conving pe Bloom să părăsim Autostrada.
— Ești aici de prea multă vreme, i-am spus. Hai să facem o pauză. O să ne prindă bine.
— Nu, n-o să ne prindă bine, spuse el.
Era de neclintit. Am încercat totuși să-l conving.
— E doar o treabă ca oricare alta, i-am spus.
— Îl urăsc pe nenorocitul ăla! Spuse Bloom.
— Pe Baker? L-am întrebat. Credeam că se referea la clientul nostru.
— Pe Armageddon, răspunse Bloom.
Nici nu mă îndoiam. Bloom petrecuse prea mult timp cu acest caz. Te alienezi atunci când te implici prea tare într-o afacere ca asta.
— Bloom, i-am spus, furia aceasta ucigașă se datorează defecțiunii unor circuite sofisticate. Doar știi asta. Sper că nu ai luat-o razna, nu-i așa? Poate că ar fi bine să-mi povestești ce s-a întâmplat până acum.
Bloom ridică din umeri eschivându-se de la un răspuns. Atitudinea aceasta evazivă nu îl caracteriza.
— Vreau doar să rezolv o dată treaba asta și atâtă tot.
— Nu, nu e numai vorba de asta, i-am spus. Ce mai e?

Nu voia să vorbească despre asta, dar eu aveam certitudinea că informațiile respective îmi vor fi de folos.

Răsuflă încurcat. Mă privea atent, fără să clipească și fără să spună niciun cuvânt. Nu sunt nebun – încerca să exprime privirea lui.

— Am văzut-o pe Zera Terminal, mi-a spus. Am vorbit cu ea. Doar o clipă. A ieșit dintr-o clădire în flăcări, iar eu nu-mi puteam crede ochilor. Mi-a spus că Armageddon a rănit-o... nu știu cum, dar a rănit-o și voia să-i facă rău din nou... iar ea plângea, și apoi a luat-o la fugă pe stradă, iar eu am fugit după ea, dar nimeni nu poate să o prindă pe Zera Terminal, în fond, și când am dat colțul ea dispăruse și...

I-am repetat:

— Furia asta ucigașă se datorează defecțiunii unor circuite sofisticate. Doar știi asta.

— Am stat de vorbă cu ea, spuse Bloom. Era rănită. Asta era destul de clar. Era îngrozitor. Era rănită, dar era atât de frumoasă, atât de dulce și de neajutorată.

N-am spus nimic. Cu cât ieșeam mai repede de pe Autostradă, cu atât era mai bine.

— Hai mai bine să ne odihnim puțin, i-am sugerat.

— Da.

Tăcere. Am început să moțâi. Vocea lui Bloom se auzea ca prin vis:

— Ai fost vreodată îndrăgostit, Marty?

— Mă întâlnesc cu Gloria, i-am răspuns.

Bloom râse cu subînțeleș.

— Bine, bine, dar ăsta nu e un răspuns.

Redeveni serios și începu să privească îngândurat simularea de boltă înstelată de deasupra noastră, și spuse:

— Crezi că dragostea are vreo legătură cu Marea R sau cu Mica R?

Nu i-am răspuns. Lăsam filosofia în seama minților tinere.

De dimineață ne-am întors în Zonă, la un depozit aflat dincolo de Strada Leary.

Am ars tot ce se putea din depozit. Unele entități aveau chipul Căpitanului Armageddon, iar altele păreau doar niște închipuiri cerșetoare care nimeriseră acolo într-un loc nepotrivit, în momentul nepotrivit. Unele arătau precum cele mai bolnave închipuiri, ieșite parcă direct din infern.

Le-am exterminat pe toate și apoi am ieșit afară. Șiruri nesfârșite de coduri indescifrabile se înălțau în aer, chircindu-se asemenea unor șerpi cuprinși de flăcări. Fațadele magazinelor învecinate se extindeau pe locul ocupat odinioară de clădirea care era distrusă, anulând programul acesteia și luptându-se pentru a ocupa locul rămas liber.

Îl priveam pe mai tânărul meu tovarăș, în timp ce contempla distrugerea.

Ochii lui albaștri se umpluseră de lacrimi argintii.

— Acum nu mai poate să-ți facă niciun rău, spuse.

— Ei, haide, am spus eu și l-am luat de după umeri urnindu-l din loc.

Bloom spuse că are nevoie de o pauză pentru a se odihni și nu l-am mai văzut o săptămână. Locuia în Grit, așa că nu aveam cum să iau legătura cu el. Aveam nevoie de el, dar am încercat să am răbdare, chiar și atunci când situația de pe Autostradă era de-a dreptul periculoasă.

Se iviseră o mulțime de anomalii. Spectacolele erau întrerupte, iar interferențele proliferau. Cei de la Window se întrebau cu voce tare dacă această anarhie avea vreo legătură cu anularea lui Armageddon.

Baker m-a sunat pentru a mă amenința:

— Ai făcut-o lată, se răsti el. Ai făcut o anulare de mântuială și acum toți avocații de pe rețea îmi vor capul. Nu am de gând să trag singur toate ponoasele, Martin.

— Stai puțin, i-am spus. M-ai angajat pentru a șterge un maniac ucigaș și eu asta am și făcut. Nimeni nu l-a mai văzut pe Armageddon de atunci.

— Aș schimba situația de acum pe o sută de fanatici ca Armageddon. Vreau să rezolvi

această problemă. Nu știu ce fel de interferență ai creat, dar e vina ta. A ta și numai a ta. Nici să nu te gândești că ai cum să te eschivezi.

Nu fusese tocmai o conversație plăcută.

A doua zi o nouă interferență se abătu asupra Autostrăzii. Trecuse de toate filtrele. La început, a fost doar un zgomot nedeslușit, dar mai apoi deveni extrem de distinct. Era un strigăt deznădăjduit, fără speranță. Era un sunet insuportabil și te tăcea să îți dorești să ieși din bătaia lui cu orice preț. Spectatorii o luau la goană.

Back m-a sunat. Mi-a spus că aveam de ales. Aș fi putut să pun lucrurile la punct sau să încep să mă interesez de o nouă slujbă, eventual să scanez virușii la un ziar obscur. I-am spus că mă întorc să lucrez pentru el.

M-am întors în lumea virtuală. Era dezastru. Un șir de copaci uscați se unduiau în vânt. Lipseau niște clădiri, iar în locul lor rămăseseră locuri virane pe care rățăceau câini vagabonzi. Sub Autostradă, strigătul acela inuman răsună ca din gura unui demon torturat și închis într-o temniță de oțel.

Fațada magazinului lui Sammy Hood încă mai era în picioare.

— Tocmai plecam, spuse Sammy.

Părea speriat. Am observat că avea o cravată confecționată dintr-o pereche de ciorapi vechi

înnodați.

— Trebuie să știu și restul. Trebuie să aflu orice altceva mai știi, i-am spus.

— A fost o greșeală, spuse el, nu mai știu nimic.

Era cuprins de panică. Ochii îi erau albicioși, ca inundați de zăpadă; era gata să clacheze.

— Spune-mi tot ce poți despre acest nimic, am spus.

— Trebuie să plec, insista el.

A încercat să mă ocolească, strecurându-se după tejghea și îndreptându-se spre ușă.

L-am prins și l-am tras spre mine.

Brațul i se desprinsese și se auzi un zgomot ca de scurtcircuitare. Un val de fum înecăcios se degaja din braț și m-am dat cu câțiva pași înapoi.

Ochii lui Sammy se lărgiră, orbiți de zăpadă. Strănută brusc. Spectrul capului său i se scurse prin nări și prin gura deschisă de uimire.

M-am retras în timp ce el se fragmenta. Ce dracului se întâmpla?

— Spune-mi, am urlat.

Probabil că a încercat. Gura lui luase forma unei rostiri mai articulate decât țipătul. Dar nu îi stătea în fire să ofere gratis informații. Nu putea să renunțe la un obicei de o viață într-o secundă. În scurt timp, dispăru.

Pentru o clipă, am fost prea speriat și prea

oripilat ca să mă pot mișca.

Apoi, împins de propriile mele slăbiciuni, am șters-o – foarte repede.

A doua zi, am înțeles ce se întâmplase cu Sammy Hood. Fusese deconectat violent și irevocabil.

Trebuia să-l văd pe Bloom. Am plecat spre Grit. Grit este un loc foarte izolat. Fusese deconectat în timpul unei rupturi datorate unui accident. Arsese cu flacără destul de mult timp ca oamenii să-și dea seama că pierduseră legătura cu Autostrada principală, fără a mai avea vreo cale de acces. Acum în Grit nu mai locuia decât drojdia societății, fanatici, nebuni. Și nătângul meu partener Bloom. Era ultimul loc în care te puteai aștepta să găsești un nebun pasionat de virtualitate cum era Bloom.

L-am întrebat cum vine treaba asta.

— Face ca totul să pară mai real, spuse el uitându-se în jur cercetător, de parcă nu mai fusese nici odată acolo.

Bloom locuia pe una dintre cele două ramificații ale unei străzi mizere. În curte, iarba era înaltă, iar copacii erau răsucți și plini de cosași. Îmi venea să râd. Organicul este atât de sincer. Uite, sunt un copac adevărat, un copac real, murdar, din care picură seva, cioturos și plin de gândaci. Trebuie să-ți placă de mine. Cumsă nu!

Bloom nu se mai bărbierise de când nu-l mai văzusem și, dacă așa ceva era posibil, se făcuse și mai palid.

I-am povestit despre Sammy Hood. Cineva plasase o bombă lângă camera de proiecție virtuală a lui Sammy. Sammy H. Plutea în Marea R cu sângele țâșnindu-i din urechi, în timp ce eu vedeam cum spectrul său se dezintegra.

Obținusem informațiile acestea dintr-o sursă implantată adânc la Corporația Sony. Era o știre care nu ar fi ajuns nici odată în Window. E ușor de imaginat panica și scăderea credibilității pe care ar fi suferit-o Comwick dacă s-ar fi aflat cât de riscantă era transpunerea în virtualitate.

Până acum fusese ceva sigur, fără niciun risc.

— Nu poți să treci de sistemul de pază de la Comwick, am spus.

Bloom aprobă cu o mișcare a capului.

— Da. Doar cu excepția cazului în care faci parte din acest sistem. Sau ești tu cel care îl organizează.

Era o informație mortală. Dacă o luam în seamă puteam să fiu exterminat imediat ca un lepros. Nu, mulțumesc. M-am făcut că nu aud.

I-am spus lui Bloom despre interferența de pe Autostradă, despre acel strigăt neobișnuit.

Deodată, Bloom păru dezorientat, de parcă avea trei ani și era un orfan aflat pe unul

dintre sateliții naturali ai lui Jupiter. Arăta de parcă îl lovisem mișelește în stomac.

— E Zera, spuse el. Ea este cea care interferează în program.

Zera. Credeam că scăpase de fixația aceasta. Dar nu era așa. Situația chiar se agravase. Era convins că Zera Terminal producea perturbațiile.

Teoretic, o perturbație nu putea să afecteze decât regiunile periferice. Hologramele funcționau independent și o inteligență artificială putea să aibă o reacție care să afecteze o altă inteligență artificială. Un ucigaș putea să creeze probleme în programele asociate. Dar practic, asta nu se întâmplase nici odată.

I-am spus toate acestea lui Bloom. Cum putea să explice ceea ce spunea?

Bloom își freca palmele de pantaloni și se bălăngănea pe scaun. Părea puțin jenat de ceea ce urma să spună. Studia podeaua cu atenție.

— Cred că au avut o relație de natură sexuală în afara contractului în Marea R. Cred că din cauza asta au apărut toate problemele. Când actorii le-au pus la curent, personajele virtuale nu au putut suporta; s-au dezmembrat.

Actul sexual real al sursei unei vedete virtuale era o încălcare a Moralei și l-ar fi scos din afaceri pe Trumble definitiv și era, bineînțeles,

ceva dezgustător, genul de perversiune care ar putea să afecteze imaginea întregului departament.

Asta ar fi explicat isteria lui Jell Backer. Dacă scandalul ajungea pe Window, Backer ar fi fost concediat. Nu ar mai fi vorbit decât cu avocați în următorii cincizeci de ani.

— Ea este încă acolo, Marty, spuse Bloom. Este încă acolo și este rănită.

Bloom voia să mergem pe Autostradă imediat.

— Mai putem să așteptăm până mâine, am spus eu.

M-am dus acasă. M-am retras în pădurea mea cu ploaie, sporind cantitatea de oxigen, scăzând temperatura și reglând ploaia la nivelul de burniță. Am luat legătura cu Jell Backer.

— Cine este sursa Zerei Terminal? L-am întrebat. Dacă vrei să te ajut, trebuie să-mi spui ce știi. Am nevoie de această informație.

— Este confidențială. Nu ai acces la această informație.

— Nu pot să mai lucrez pe bâjbâite, am spus. Vrei ca lucrurile să se aranjeze sau nu?

— Îmi pare rău, spuse Backer. Am destule probleme și fără o violare a informațiilor confidențiale referitoare la sursele personajelor virtuale.

Am stat apoi la mine în cameră și m-am uitat

la ceea ce mai rămăsese din *Miezul nopții americane*. Nu sunt un adept al holoshow-urilor; lucrez în branșă. Le vizionam doar de când Căpitanul Armageddon o luase razna și rezolvarea acestei probleme căzuse pe seama mea. Dar mă concentrasem doar asupra lui Armageddon. De data aceasta, am studiat-o pe partenera lui, Zera.

Toată lumea o văzuse și îi știa ochii mari și buzele pline. Trăsăturile ei sunt prea ferme pentru ovalul fin al feței, și totuși, figura ei este armonioasă, probabil datorită aerului inocent. Ți se pare că aceasta este o femeie plină de încredere. Este o femeie căreia toate i se par bune și frumoase.

O hologramă este întotdeauna puțin înțepenită, o urmă a inteligenței artificiale care coordonează programul respectiv. Zera aproape că depășise acest inconvenient. Era chiar umană și asta se vedea din vocea ei dulce și surprinsă, din grația mișcărilor ei stângace, din durerea care se oglindea în ochii ei.

Totul se datora unei singure calități, extrem de rare în această lume artificială: *Inocența*.

M-am culcat și am visat-o pe Zera Terminal. O țineam în brațe îi simțeam căldura, iar ea s-a strâns mai aproape de mine; i-am auzit râsul și vocea cristalină. Cânta, cânta un cântec pentru copii.

*Sally are o iubită
e rece pe orice vreme
Johnny are o iubită
care de șoareci se teme.*

Chicotea.

De dimineață, Bloom și cu mine ne-am întors pe Autostradă. Ne-am transferat din încăperile particulare ale unui bar numit Mannikin, care aparținea unui bogătaș. Sistemul de securitate era de nota zece, dar am mai angajat câțiva specialiști în salvarea programelor.

Autostrada era liniștită când am ajuns și mai strălucitoare decât de obicei. Se simțea amenințarea furtunii, care nu s-a lăsat prea mult așteptată. Eram afară, pe stradă, când baierile cerului s-au rupt și s-a pornit o ploaie rece. Ploaia era zgrunțuroasă de parcă ar fi conținut nisip. Ne-am refugiat de ploaie dând buzna într-un bar mic de pierde-vară.

Localul era foarte aglomerat, plin cu cei care se refugiaseră de ploaie și cu câteva personalități virtuale care împărțeau zâmbete și povestiri mincinoase.

— Mă duc să fac rost de o masă, am spus eu și am luat-o din loc.

L-am auzit pe Bloom strigând, m-am întors și l-am văzut dispărând în potopul de afară. Mi-

am făcut loc prin mulțime și m-am dus după el.

Alerga și ploaia piezișă îi lipise cămașa de piele, reliefându-i șira spinării. Doar acest detaliu reușise să străbată bruiajul ploii, al umbrelor joase și al sclipirilor vitrinelor. M-a înfiorat mai târziu, când mi l-am amintit: Bloom, puștiul slăbănog și visător, care își târa scheletul prin furtuna virtuală. M-a înfricoșat la fel de tare ca și singurul cuvânt pe care l-a strigat:

— Zera!

Am fugit după el, în timp ce ploaia nisipoasă îmi răzuia fața. Bloom gonea pe o alee laterală acum. Mi-am coborât capul pentru a mă feri de ploaie și am traversat în fugă strada. M-am uitat în sus la timp ca să văd cum clădirile se întindeau și să aud sunetul metalic al distrugerii programelor în timp ce aleea dispărea. Gunoaie, anunțuri vechi și afișe reprezentând mașinării inutile scliffeau de pe noul zid.

Am fugit pe stradă, înainte, ezitând la intersecția cu o altă alee și apoi aventurându-mă pe aceasta din urmă. Am ajuns pe o altă stradă, pustie, lustruită de ploaia zornăitoare.

Bloom dispăruse de pe Autostradă. Mi-am petrecut toată ziua căutându-l.

M-am întors în Marea R cu un sentiment de teamă. Ce aș putea să aflu? În camera de

conectare la realitatea virtuală, Bloom plutea ca un înger beat.

— Nu e nici o problemă, mă asigură operatorul particular. Totul este în ordine.

Am încuviințat din cap; nu am spus nimic. Am sporit măsurile de siguranță.

La două săptămâni după dispariția lui Bloom, Gloria și cu mine ne-am întâlnit pentru cină și pentru a sărbători succesul meu.

— Zâmbește, spuse Gloria.

— N-ar fi cinstit, am spus. Un zâmbet nu mi-ar exprima adevăratele sentimente.

— E drăguț din partea ta că îți faci griji pentru Bloom, spuse ea. Dar el nu a fost nici odată destul de stabil. Poate că acum e fericit acolo unde este. Nu are nici o legătură cu noi doi.

— Poate că are, am răspuns. Jell Backer tocmai mi-a plătit o avere pentru că am făcut curat pe Autostradă. Dar eu nu am făcut nimic.

Gloria zâmbea cu amabilitate. Își ridicase sprâncenele într-o întrebare mută: *Și ce?*

Se aplecă spre mine, destul de aproape pentru a fi criticați dacă ne-ar fi văzut vreun supraveghetor.

— M-am gândit la un amendament la ultimul nostru contract, îmi șopti ea.

Nu i-am răspuns.

Gloria chicoti.

— O clauză care să includă un preludiu.

Nu am spus nimic. Nu aveam chef de așa

ceva.

Mă așteptam ca Autostrada să explodeze și haosul să se instaleze în fiecare terminal. Dar nu s-a întâmplat nimic. A mai trecut o lună și tot nu se întâmplase nimic. Bloom plutea în cabina de lux de la Mannikin.

Eu continuam să navighez, dar nu primeam niciun semn de la el, nici măcar un cuvânt. Intrase pe gaura aceea de iepure și dispăruse fără urmă.

După șapte săptămâni și o zi de când se afla pe Autostradă, am primit vești de la el.

M-a contactat prin sistemul Comlink, un terminal-alfa arhaic pe care îl foloseam ocazional pentru a spori siguranța codurilor. Era o linie de siguranță, la care se apela foarte rar.

Mesajul sosi pe adresa mea privată.

BUNĂ, MARTY, SUNT BINE.
ZERA SE ÎNSĂNĂTOȘEȘTE PE ZI CE TRECE.
BLOOM.

Am mai primit încă un mesaj, două zile mai târziu.

MARTY, SUNT ÎNDRĂGOSTIT.
AICI NU EXISTĂ CONTRACTE, DAR ACEASTA
NU FACE CA DRAGOSTEA MEA SĂ FIE MAI

PREJOS. ZERA ESTE DE ACORD CU MINE.
TREBUIE SĂ NE VIZITEZI.

Îmi trimisese și coordonatele de data asta și am pornit imediat spre el. Nu știam cât de profundă era trauma, cât de afectat era. Mă simțeam responsabil pentru el. Știam că delirează de când îi dădusem voie să mă însoțească ultima dată.

Tânăra pereche locuia într-o căsuță, în regiunea rurală care fusese stocată pe Autostradă de când holoshow-ului *Drumuri de țară* îi scăzuseră încasările și fusese retras de pe ecrane.

Când am intrat în curte se țineau de mână. Bloom îmi făcu un semn, se întoarse spre Zera și îi spuse ceva și apoi veni în întâmpinarea mea.

Mă luă de după umeri și mă conduse mai la o parte.

— Să nu o sperii! Îmi șopti Bloom. Se simte bine, dar ai grijă cum te porți, da?

— Zera, spuse Bloom, el este Marty.

Zera zâmbi și întinse mâna. Am simțit atingerea moale a degetelor ei, apoi chicoti și se îndepărtă.

Era încântătoare, sau mai bine zis irezistibilă. Era îmbrăcată cu o rochie galbenă de bumbac și avea părul strâns la spate cu o panglică

verde. O imagine îmi veni brusc în minte, crudă și deconcertantă: Zera Terminal zvârcolindu-se în ritualul sexual, cu spatele arcuit și coapsele strălucind de sudoare.

Am alungat viziunea și l-am auzit pe Bloom zicându-mi:

— Vino să te uiți la grădina noastră!

Am ocolit căsuța și am ajuns în curtea din spate. Insectele zumzăiau în jurul nostru. Am prins una din zbor. Era un simplu program sonor, un bruiaj care îmi gâdila palma.

Zera fugi în grădină, îngenunche și se întoarse cu o roșie.

— Ia uite! Spuse ea.

— Mulțumesc, i-am spus. Politicos, am mușcat o bucată de roșie și am rămas surprins de autenticitatea simulării.

Pe măsură ce trecea timpul și Bloom își dădea seama că nu aveam de gând să fac nimic ca să-i rănesc sau jignesc, începu să se relaxeze.

— Mă bucur să te văd, spuse Bloom. Chiar mă bucur.

— Și eu, am spus.

— Zera arată superb, nu-i așa? Adăugă.

— Da.

— Cred că îi priește compania mea.

O privea pe Zera îngenuncheată în grădină. Era absorbită în activitatea de plivire a buruienilor. Panglica din păr i se dezlegase și şuvițele lungi și dese i se revărsaseră pe

umeri. Efectul era deopotrivă provocator și inocent. Încercam să evit să mă gândesc la lucrurile defăimătoare pe care le cunoșteam în legătură cu această femeie.

Bloom se duse să o ajute. Au udat împreună grădina. Zera a întors furtunul spre Bloom, s-au hârjonit și s-au distrat stropindu-se, în timp ce spuma picăturilor fine de apă îi învăluia strălucitoare.

Râsul lor ajungea până la locul unde stăteam eu, la umbra unui stejar.

Nu le-am spus nimic din tot ce îmi propusesem să le spun. Nu l-am luat pe Bloom înapoi. Nu i-am amenințat că voi trimite neurologii să-l deconecteze cu forță.

Am dorit toate cele bune tinerei perechi. L-am spus Zerei că mă bucuram că o cunoscusem.

Am văzut luminițele albastre, electrice, din ochii ei, dar nu am spus nimic nici în această privință.

— Nu-i așa că e frumoasă? Mă întrebă Bloom.

— E frumoasă, am răspuns. E cea mai frumoasă femeie din lume.

L-am lăsat în căsuța visurilor lor, în locul lor micuț și fragil și m-am întors grăbit în Marea R, așteptând să se dezlănțuie dezastrul. Știam că se va întâmpla așa – știam dintotdeauna – și tocmai de aceea l-am lăsat pe Bloom acolo, fără să mai încerc inutil să-i fac morală. L-am lăsat să se hrănească cu iluziile lui. Oricum,

totul se va termina în curând.

Nu am mai auzit nimic de el două săptămâni. Apoi am primit un alt mesaj de la el pe Comlink, cu noi coordonate.

Mesajul lui a sosit exact a doua zi după ce pe Autostradă începuseră să se declanșeze incendiile. A doua zi după ce Backer mă sunase și îmi spusese că vrea să mă ucidă. A doua zi după ce fiecare holoshow fusese afectat de cutremure, tornade, roiuri de lăcuste sau de muște.

Erau doar simple cuvinte pe ecran. Dar îi puteam simți suferința.

DRAGOSTEA NU ESTE DE AJUNS. AM ÎNCERCAT. DAR EA ESTE MULT PREA RĂNITĂ. A SUFERIT MULT ÎN MAREA R. NU POATE SĂ UITE.

M-am dus imediat la el. Autostrada se fragmentase. Pe străzi existau clădiri extinse și construcții devastate.

Inteligențele artificiale funcționau pe programe minimale și răspundeau anarhic la stimuli diferiți.

Cuplul se mutase din vechea căsuță. Bloom mi-a spus că viața la țară înseamnă doar niște șabloane tâmpite. Noua lor locuință m-a umplut de tristețe. Era doar o cutie imensă, cu

câteva nișe și o serie de circuite de alimentare. Părea că numai Voința mai menținea acest *site*. Sau încrederea, sau Dragostea, sau așa ceva.

Zera era tot la fel de încântătoare, în ciuda scânteilor electrice din ochii ei. Avea unele dificultăți în vorbire:

— Ești foarte drăguț - drăguț - prietenul prietenos - al lui Bloom - care știe ce înseamnă prietenia - cumsecade. Bună!

Programul se dezintegrează.

L-am luat pe Bloom puțin afară, unde cerul bolborosea ca o supă de roșii la fiert.

Bloom mă privi, iar zâmbetul forțat pe care și-l așternea pe față de dragul Zerei dispăru. Credeam că o să plângă. Avea ochii roșii. Buzele lui erau mușcate și avea sânge uscat pe bărbia nerasă.

— Am încercat, spuse, am făcut tot ce am putut.

Mâinile îi căzură pe lângă corp, iar vocea se subție de deznădejde.

— Este o hologramă, i-am spus. Este o inteligență artificială construită după modelul unei ființe reale. Dar ea nu este reală.

— Zera, bâgui el.

L-am apucat de umăr și l-am scuturat.

— Trebuie să plecăm de aici, am spus.

— I-au făcut atât de mult rău, mai spuse el.

— Cine?

- Cei care au rănit-o. Oricare ar fi ei. Toți.
- Trebuie să plecăm acum, am insistat.
- A fost mult mai rău, spuse. Ar fi fost destul de grav dacă ar fi fost amanți în Marea R. Ar fi fost un delict serios. Dar a fost vorba de un viol.
- Vrei să spui că nu a existat niciun contract, am spus eu.

Bloom negă cu o mișcare a capului.

— Nu. Viol. Vechiul sens al cuvântului. Trumble a violat-o. A forțat-o împotriva voinței ei.

Autostrada se destrăma în jurul nostru. O umbră trecu pe deasupra noastră și, Uitându-mă în sus, am văzut ceva mare și întunecat zburând cu ajutorul unor aripi mecanice. Emitea niște urlete furioase în timp ce se ridica în văzduhul sângieriu.

Un vagabond explodează pe stradă, iar capul său se rostogoli, repetând la nesfârșit o formulă de politețe. *Dacă vă pot ajuta cu ceva, vă rog... dacă vă pot ajuta cu ceva, vă rog... dacă vă pot ajuta cu ceva, vă rog...*

Am simțit un fior ca de gheață, mai profund decât orice impuls virtual.

— Desigur, am spus deși nu aș fi fost în stare să spun ce era atât de clar atunci – poate doar frica.

— Cum o cheamă? L-am întrebat.

— Nu a vrut să-mi spună, spuse Bloom. Nu îi face bine să-și amintească așa ceva. Se produc... noi perturbații. Cred că...

Am văzut-o peste umărul lui. Ieșea în fugă din casă. Oscila. Își aruncă brațele în aer, numeroasele sale brațe care se unduiau neconținut, și începu să urle.

— Zera, strigă Bloom, apoi se întoarse și fugi spre ea.

— Nu! Am răcnit eu. Dar orice reacție sau încercare era inutilă.

Cred că ea a încercat să se retragă.

Dar Bloom luă foc și arse cu niște flăcări verzui, reflectate pentru o clipă de zidurile care se prăbușeau.

Strada, inundată de o ploaie de așchii, se transforma într-un șarpe care prinse a se retrage într-o gaură neagră.

Am luat-o la fugă până la prima stradă stabilă.

— Îmi pare rău, spuse operatorul când mă aduse înapoi în lumea reală.

— Da, am răspuns, știu.

Am semnat un contract special cu Gloria pentru a participa la funeraliile lui Bloom împreună.

— A fost înălțător, conchise Gloria după ceremonie.

Bloom nu avea o anume opțiune religioasă, astfel încât un vorbitor celebru a fost angajat pentru a spune câteva cuvinte.

— Da, am răspuns, mă simt de-a dreptul inspirat.

Gloria îmi aruncă o privire sceptică.

Mă simțeam inspirat, deși poate nu în sensul la care mă referisem. Mi-am dat seama cât de absurd era tot ce se întâmplase și cât de lipsită de sens este viața. M-am revăzut pe mine pe Autostradă, chiar înainte ca aceasta să explodeze, ascultându-l pe partenerul meu, care îmi spunea cât de mult suferea el din cauza unei holograme renegate și, brusc, am început să-i invidiez emoția, dragostea lui plină de durere.

M-am hotărât să o găsesc pe cea care era sursa Zerei. Ascultând discursul despre sensul vieții și despre bine, am înțeles că dorința răzbunării era tot ce mi-a mai rămas.

După ceremonie m-am întors acasă. Nu eram pregătit să mă reîntorc în Grit, dar începusem să mă satur de lumea virtuală. La fix. Când Backer va termina seria proceselor pe care mi le va intenta, voi fi ieșit din aceste afaceri oricum.

Am chemat doi operatori de la Servicii Virtuale pentru a deconecta dispozitivul de simulare a pădurii plouate și pentru a-mi instala noile simulări de spații goale, neutre.

Își cunoșteau bine meseria și au terminat treaba într-o singură zi. Spațiul alb îmi dădea o impresie de pustietate, dar știam că aveam să

mă obișnuiesc și cu aceasta.

Am privit din nou rămășițele *Miezului nopții americane* în crepusculul artificial. Le-am vizionat de mai multe ori, cu mintea goală. Mă uitam fără să clilesc la imaginile copiate după realitate.

Dar gândurile mele erau în altă parte. Mă gândeam să anulez contractul cu Gloria. Nu îmi păsa care ar fi fost consecințele.

Contractele nu mă mai interesau. Gloria putea să-mi șoptească o mie de clauze legale la ureche fără să-mi trezească niciun fel de dorință. Am înțeles ceva din comportamentul lui Trumble. El era o relicvă a Decadenței, a vremurilor în care oamenii inițiau raporturi sexuale fără să aibă nevoie de vreo aprobare legală și fără restricții, cu mult înainte de douăzeci și cinci de ani, vârsta considerată legală pentru așa ceva, în prezent. Fusesse un om bolnav. Fusesse furat de un vis și nu mai reușise să se trezească. Plecase să caute sursa umană a Zerei și plecase cu toate resursele unui om bogat și cu toată hotărârea unui nebun. O găsisse. Iar Backer trebuie să fi știut asta.

Nu aveam cum să o dovedesc, dar sunt sigur că Backer l-a ucis pe Sammy Hood. S-ar putea să mai fie și alți suspecți, dar Backer era singurul care avusese posibilitatea să treacă de sistemul de securitate de la Comwick.

M-am uitat cu atenție la Zera Terminal în timp ce deschidea gura și își lungea lasciv buza superioară. Chiar și în plan, dorința răzbătea dincolo de ecran.

Am privit-o pe Zera Terminal goală, îmbufnată. Am văzut-o bătând din picior copilărește. I-am privit ochii scăpărători.

Cine ești tu? Mă întrebam.

Am înțeles obsesia lui Bloom pentru o hologramă.

— Dragostea este domeniul Marii R sau a Micii R? Mă întrebasese el.

Niciun specialist în metafizică rațională nu ar fi fost în stare să răspundă la o asemenea întrebare. *Tânjești după trup sau după suflet?*

Proiecțiile plane ale *Miezului nopții americane* mi-au dat o stare de neliniște. Nu puteam să explic de ce, cu toate că adevărul, o dată revelat, era evident și va fi, cred, pentru toți spectatorii obsedați de acest program.

Asemenea aceluia personaj faimos, dinaintea Decadenței, Hamlet, nu reușeam să ajung nicăieri cu speculațiile mele filosofice. Răzbunarea presupune și ceva acțiune.

Trebuia să aflu numele modelului uman al Zerei, dar aș fi putut fi ucis în clipa în care cercetările mele ieșeau la iveală. Așa că eram precaut. Nu am reușit să aflu nimic din dosarele la care aveam acces.

Căpitanul Armageddon a fost acela care mi-a oferit numele de care aveam nevoie.

Urmăream înregistrarea de pe Autostradă. L-am văzut pe Armageddon cel ucigaș sfâșiindu-l pe Jim Havana. Holograma vorbea sau mai degrabă scotea un fel de horcăit articulat. Spunea un nume: Keravnin. Existau patru persoane cu acest nume în zonă și numai una dintre ele putea să fie cea pe care o căutam.

Locuia în Maplethorpe, într-un cartier elegant. Keravnin era înscrisă în dosare ca singurul copil al unor părinți bogați. Avusese o scurtă carieră de model pentru prototipuri de vedete sexy, dar nu semnase nici odată vreun contract cu o agenție de prestigiu. Comisese o serie de delikte sociale destul de obișnuite, iar un dosar mai vechi insinuase că avusese un contract de lungă durată cu Korl Mox, regizorul de sunet. Au respectat contractul până la expirarea lui, dar au hotărât să se despartă atunci când indexul compatibilității lor a scăzut la patru. Informațiile curente despre ea erau nesemnificative. Dosarul fusese falsificat, sau poate că ea nu avea un statut social destul de important pentru a ocupa un spațiu mai întins pe Window.

Profilul ei arăta un nivel cultural mediu. Era o tentă de narcisism în preferințele ei. Îi plăceau filmele vechi și CD-urile din a doua jumătate a secolului douăzeci, care cuprindeau un fel de

muzică pop cu pretenții, foarte la modă în vremea respectivă.

M-am hotărât să-mi fac intrarea în acest mod. Mi-am pregătit un scenariu în care aveam să joc rolul unui colecționar de antichități.

I-am vândut două CD-uri pe Rețea și apoi i-am sugerat să ne întâlnim.

M-am așezat în fotoliile ei de epocă, ținând în mână un CD cu Michael Penn, pe care urma să i-l vând la jumătate din prețul cu care îl cumpărasem.

Sennie Keravnin nu era așa cum mă așteptam. Cu doi ani mai puțin de patruzeci, își păstrase frumusețea intactă, dar avea o anume fragilitate în gesturi și un râs strident. Mi-am imaginat-o peste douăzeci de ani, după o nouă operație estetică, semnând cu fereală contracte pe termen scurt. Încercam să descopăr o asemănare cu Zera Terminal; și am descoperit-o. Avea aceiași pomeți înalți, aceeași linie elegantă a gurii. Holograma fusese, desigur, o copie idealizată. Keravnin semăna cu Zera Terminal la prima vedere. Dar, într-un fel, nu aveau nici o legătură.

Am vorbit despre muzica pop cu pretenții, am fost de acord că grupurile care aveau simțul umorului nu erau apreciate și că forța acestui gen de muzică consta în seriozitatea sa auto-referențială.

Era un fan înfocat. Mă pregătisem destul de

bine, dar nu știam nici măcar jumătate din numele formațiilor pe care le știa ea. Din fericire, se mulțumea cu un mormăit aprobator.

Am avut destulă vreme la dispoziție, pentru a studia camera, în timp ce ea vorbea. Era destul de obișnuită pentru genul acesta de oameni: tablouri tridimensionale de valoare, pereți cu temperatură reglabilă, proiecții organice. Pe un raft se aflau câteva păpuși robotizate, inclusiv o replică computerizată a Kaolei, atât de populară. Aceste artificii de fetiță mi s-au părut deprimante. Ar trebui să existe o limită de vârstă pentru toate drăgălășeniile acestea. Mi-am închipuit-o pe Sennie Keravnin în viitor, strângând în brațe o jucărie roasă și zâmbind încurcată unui tată imaginar.

Am vorbit în jur de douăzeci de minute. I-am vândut CD-ul și am plecat.

M-am dus acasă. M-am gândit la Keravnin. Nu arăta ca și cum ar fi fost victima unui viol. Dar ce știam eu?

Cum arăta cineva care fusese victima unui viol? Era o crimă ce trebuia dată la iveală. Era considerată o crimă, încă din perioada Decadenței, o crimă care acum nu mai exista.

Dacă aș fi putut dovedi că fusese violată și că Backer era la curent cu acest lucru, l-aș fi putut băga la închisoare pe viață. Trumble era

mort; nu mai puteam să-l omor încă o dată, dar puteam să-l împușc pe cel care inițiasse întreaga afacere.

Pentru Bloom, care murise atât de devreme. Era doar un puști. Îi văzusem pe Bloom și pe Zera zbenguindu-se în grădină, în timp ce râsetele și apa țâșneau pretutindeni.

Atunci am înțeles. Și va înțelege toată lumea, atunci, când acestea vor ajunge în Window. Însă va mai dura ceva timp până atunci. Informațiile acestea au o mare încărcătură emoțională și nu sunt procesate foarte rapid.

Am apelat fișa medicală a lui Keravnin. Am găsit-o. Nu avea nimic de ascuns. Dar ce e de ascuns dacă nimeni nu se uită?

Am sunat la Departamentul de Morală și am lăsat un mesaj pentru un tip pe nume Gill Hedron. Am oprit monitorul și am ieșit afară în noapte.

Am stat într-un bar, așteptându-l pe Hedron. Eram sigur că va veni. Hedron era locotenent la Morală.

— Eu și cu partenerul meu l-am anulat pe Căpitanul Armageddon, îi comunicasem. Dețin niște informații incriminatorii despre Jell Backer.

Hedron era cel care se ocupase cel mai mult de dosarul lui Backer de la Morală. Mi-am imaginat că Hedron se simțea frustrat și era

gata să-și asume riscul.

A venit. Era un tip scund și nebărbierit și, ca orice alt virtuos de la Morală, își presăra vorbirea cu întrebări care puneau la îndoială valoarea de adevăr a spuselor mele.

— Nu-i nimic, oricum nu aveam ceva mai bun de făcut, mi-a spus când i-am mulțumit pentru că venise. Poate că te voi înfunda pe tine doar ca să am de lucru.

I-am spus ce știam.

M-a ascultat. Când am terminat, a spus că informațiile mele nu au nici o valoare.

— Dar am putea să-l acuzăm, am spus.

— Tu nu mai ai nimic de pierdut, mi-a spus. Eu mai am niște planuri de viitor. Mai am încă vise.

— Nu ai visat nici odată să-l pui la răcoare pe Backer?

Hedron oftă. Elocvența mea îl câștigase.

În timp ce conduceam, mă gândeam la *Miezul nopții americane*. Era un film sexy, dar așa erau toate holoshow-urile. Sexul nu era o marfa rară. Cele mai multe spectacole rezistau câteva săptămâni și apoi dispăreau. *Miezul nopții americane* încă mai avea căutare după opt luni, când Trumble l-a retras. De ce rulase atât de multă vreme? Pentru că *Miezul nopții americane* avea ceva nou de vândut.

Hedron telefonă la Morală și le comunică să

pregătească arestarea. Ne-am întâlnit cu trei polițiști Sony și un coordonator legal și am pătruns în clădire în două minute.

Am aruncat în aer ușa, coordonatorul începu să înregistreze, iar Sennie Keravnin ieși în fugă din dormitor. Fața ei boțită de somn avea o expresie de panică, dar un aer rece și calculat o înlocui în curând; era aproape vizibil procesul de risipire a fricii. Dacă m-aș fi uitat atent în ochii ei, probabil că i-aș fi putut citi gândurile. *E Backer în stare să mă scape? Ce ar fi cel mai avantajos de făcut? Aș putea să-i acuz pe ticăloșii aceștia de violare de domiciliu?*

Am pășit pe lângă ea, pe holul imens, oprindu-mă brusc la zgomotul unei uși care se deschise scoțând la iveală capul cârlionțat al unui copil care clipi din cauza luminii puternice. Era îmbrăcată cu o cămășuță cu desene animate. Păpușa Koala îi atârna de gât.

— Mami? Spuse fata.

— Sara, am spus, totul este în regulă. Totul este sub control.

Se uită la mine cu ochii aceia celebri.

— Nu te cunosc.

— E în regulă, am mai spus.

— Vreau la mami.

Nu îi modificaseră vocea deloc. Era chiar vocea Zerei, vocea ei încrezătoare și mirată. Doar identificarea vocii și ar fi fost de ajuns

pentru a desființa holospațiul C.

Am luat-o pe Sara de mână și am dus-o înapoi în camera ei.

Ne-am prezentat cu toții la Morală. A fost o noapte lungă. După ce au fost luate toate declarațiile, Hedron se oferă să mă ducă acasă cu mașina. Era triumfător și neobișnuit de prietenos. Mă bătu prietenește pe umăr:

— L-am înfundat pe ticălos. Încă se mai văd cicatricile implanturilor pe care i le-au făcut pentru a obține modelul pentru hologramă, și trebuie să existe o copie identică și la sediul holospațiului C.

— Mă bucur, am spus eu.

M-am întors acasă la lumina mea cea albă. M-am conectat la Rețea pentru ultimele știri. Autostrada era pustie, un ținut deșertic și bruiat de sunete ciudate. Nu reușiseră să identifice fondul sonor, dar eu mi-am dat seama că era vorba despre suspinul unui copil, adus la un volum insuportabil de setea publică de inocență.

— Totul o să fie bine, îi spusese Sarei, al cărui iubit virtual venise să o caute în lumea reală și o găsise.

Sennie Keravnin spusese că nu știuse nimic. Nu știa că Trumble era modelul pentru Armageddon și că fata ei fusese scanată pentru a fi modelul Zerei. Sara trebuia să fie

scanată în vederea unui film pentru copii. Așa suna contractul. Iar Trumble pretindea a fi doar un producător de la holospațiul C.

Aș fi vrut să o cred pe Sennie Keravnin.

Mi-am dat seama că Jell Backer fusese un geniu în felul lui. Publicul era sătul de iluzii, sătul de sclipirile de artificialitate. Tânjeau după Marea R. Erau însetați de inocență.

Inocență autentică. Imitațiile nu erau acceptate.

Sara Keravnin va împlini nouă ani luna viitoare. Mă întreb dacă Bloom știa toate acestea?

Probabil că nu. Dar mi-am adus aminte de cuvintele acelea încrustate cu argint deasupra intrării Biroului Federal, un citat din Shakespeare, tipul care scrisese Hamlet. Cel care spune că nu trebuie să stăm în calea unirii a două suflete curate.

Cam asta ar fi concluzia.

PENTRU WHITE HILL

Joe Haldeman

Joe Haldeman este unul dintre cei mai mari scriitori de literatură SF în viață, cunoscut în lumea întreagă mai ales pentru povestirile sale. Cu toate acestea, ultimul său roman, apărut în 1995, nu a fost un roman SF. *1968* este o încercare ambițioasă de a descrie și, prin acest fapt, de a confrunta în amintire cu o perioadă dificilă a vieții sale, petrecută ca soldat în Vietnam. Printre romanele SF se numără *Legătura mentală*, *Războiul nesfârșit*, *Cumpărând timp* și *Păcăleala lui Hemingway*. Povestirile lui oscilează între umor și *horror*, dar de cele mai multe ori au un substrat adânc filosofic. Așa se întâmplă și cu povestirea „Pentru White Hill”: o poveste de dragoste desfășurată pe fundalul apocaliptic al catastrofei care va distruge Pământul. Este una dintre cele cinci povestiri (alături de cele ale lui Haldeman, Greg Bear, Donald M. Kingsbury, Charles Sheffield și Paul Anderson) publicate anul acesta în *Viitorul îndepărtat*, excelenta antologie de povestiri SF originale publicate de Gregory Benford anul acesta.

1

Această relatare este scrisă în limba Angliei, o

veche țară de pe Pământ, întrucât White Hill prețuia foarte mult cântecele și legendele acestei planete. Era fascinată de cultura umană din vremurile premergătoare mașinilor – a computerelor, a roboților și a tuturor echipamentelor mecanice; atunci când totul se făcea doar prin forța musculară a oamenilor sau a animalelor.

Niciunul dintre noi nu se născuse pe Pământ. Nu se nășteau prea mulți oameni acolo pe vremea aceea. Era doar o planetă asemănătoare unui pustiu în cel de-al doisprezecelea an al așa-numitului Ultim Război. Când ne-am cunoscut, trecuseră mai mult de patru sute de ani de la acel război, iar conflictul se mutase în afara Sistemului Solar, cel puțin așa credeam noi.

Unele culturi privesc conflictul diferit. Părinții mei, care au luptat în război cu un secol înaintea mea, îl numeau Exterminarea, iar inamicul era numit cu un cuvânt care ar putea fi tradus în engleză, aproximativ, prin „invadatorii”. Noi denumeam inamicii cu un cuvânt aproape identic cu cel cu care se denumeau ei înșiși, Fwndyri, dar care pentru noi avea o conotație negativă. Eu tot nu pot să-i suport, dar nici nu găsesc un motiv pentru care să fac acest efort. Ar fi fost mult mai ușor să iubesc un invadator. Cel puțin am fi avut un strămoș comun. Și ne-am fi ținut companie

unul altuia în spațiu.

Dar o consecință pozitivă a războiului, era forma democratică de guvernare interstelară, Consiliul Lumilor. Se mai încheiaseră niște tratate regionale și înainte, dar o conducere universală nu părea o idee prea bună, din moment ce nu existau mai mult de două sisteme populate pe o distanță de trei ani lumină și, uneori, chiar de peste cincizeci de ani lumină. Einstein nu poate fi contrazis; ceea ce însemna că ar fi durat mai mult de un secol între un „Ce mai faci?” și un „Bine”.

Consiliul Lumilor avea sediul central pe Pământ, un loc mult prea neprimitor și lipsit de orice farmec pentru a fi un punct de referință universal. Existau mai puțin de zece mii de oameni care locuiau pe planeta distrusă, la aceea vreme, o amestecătură ciudată, conținând mai ales politicieni, extremiști religioși și intelectuali. Majoritatea trăiau sub cupolele de sticlă. Turiștii se aventurau printre ruinele grandioase, dar majoritatea nu stăteau prea mult. Planeta era încă destul de periculoasă pe suprafețele neprotejate de când Fwndyrii inoculaseră peste tot nanofagi. Aceștia erau niște formațiuni microscopice care descopereau concentrațiile de ADN uman. O dată intrați pe sub piele, se reproduceau progresiv, distrugând organismul, celulă cu celulă, și formând noi nanofagi. Se putea

întâmpla ca un om să se plângă de o durere de cap și să se întindă ca să se odihnească puțin, iar câteva ore mai târziu să nu mai rămână din el decât un schelet uscat, întins pe pământ. Atunci când toți oamenii au murit, nanofagii au suferit o mutație și au început să vâneze orice fel de ADN și să sterilizeze lumea.

White Hill și cu mine fusesem adaptați să rezistăm nanofagilor. Lanțurile noastre de ADN se înlanțuiau în direcția opusă, așa cum era la mulți oameni născuți sau creați după război. Așa că noi puteam să ieșim din spațiile protejate și să pășim neprotejați pe suprafața pustiită.

La început, nu-mi plăcea de ea. Eram concurenți și eram străini, de pe planete diferite.

Când am trecut de ultima ieșire circulară a adăpostului, gata să pășesc pentru prima dată pe suprafața propriu-zisă a Pământului, ea aștepta afară, adâncită în meditație pe o piatră mare și plată care strălucea în lumina soarelui fierbinte. Nu puteam să neg că era de o frumusețe uimitoare, învăluită doar în nuanțele de verde și albastru ale desenelor de pe corp. Totul în jur era negru sau cenușiu, inclusiv praful abraziv de pe jos care fusese odată jungla de nepătruns a Braziliei. Construcția din spatele meu era un amestec de cenușiu, negru și albastru de cobalt.

— Bun venit acasă, spuse ea. Tu trebuie să fii Water Man.

Pronunțase corect, ceea ce m-a surprins.

— Ești de pe Petros?

— Bineînțeles că nu.

Își întinse brațele și își privi corpul. Femeile noastre își acopereau măcar un sân, ca să nu mai vorbim organele genitale.

— Galan, o insulă de pe Seldene. Am studiat cultura voastră și puțin din limbă.

— Pe Seldene nu te îmbraci așa.

Sau cel puțin nu acolo unde fusesem eu pe această planetă.

— Doar la plajă. Este atât de cald aici!

Trebuia să-i dau dreptate. Înainte de a ieși, mi-au spus că era cea mai caldă toamnă care se înregistrase până acum. Mi-am dat jos mantia, am împăturit-o și am lăsat-o lângă ușă, împreună cu cutia cu mâncare, închisă ermetic, pe care mi-o dăduseră. M-am așezat alături de ea pe stânca ferită de soare și destul de rece.

Avea un parfum suav de lavandă, probabil datorită picturilor de pe corp. Mâinile noastre s-au atins.

— Numele meu este White Hill. Zephyr - Meadow - Torrent.

— Unde sunt ceilalți? Am întrebat.

Fuseseră invitați douăzeci și nouă de artiști; câte unul de pe fiecare planetă locuită.

Oamenii care mă întâmpinaseră înăuntru îmi spusese că eram cel de-al nouăsprezecelea sosit.

— Cei mai mulți dintre ei se plimbă. Se duc de la o ruină la alta în căutarea inspirației.

— Tu ai văzut deja zona?

— Nu.

Întinse piciorul și trasă o linie curbă cu degetul de la picior pe pământul pârjolit.

— Întreaga legendă este scrisă aici, peste tot. Nu este vorba de istorie sau cultură.

Poziția ei cu picioarele depărtate ar fi fost destul de șocantă și provocatoare acasă, dar nu eram acasă.

— Ai și vizitat planeta mea în timp ce o studiai?

— Nu, nu aveam destui bani atunci. Dar m-am dus acolo acum câțiva ani.

Îmi zâmbi.

— Era aproape la fel de frumoasă pe cât mi-o imaginasem.

Spuse trei cuvinte în petrosiană. Nu se pot traduce cu exactitate în engleză, deoarece aceasta nu are nici o vocație palindromică: Visele sunt hrana artei și arta este hrana viselor.

— Pe vremea când ai venit pe Seldene eram prea mică pentru a studia împreună cu tine. Totuși, am învățat multe din sculpturile tale.

— Cât de tânără puteai să fi?

Pentru a nu mă face de râs, am tăcut.

— În ani pământenii, în jur de șaptezeci. Mai mult de o sută patruzeci și cinci de ani standard.

Mă luptam cu calculele. Petros și Seldene erau la o distanță de douăzeci și doi de ani lumină; asta însemna patruzeci și cinci de ani standard. Pământul este la mai puțin de patruzeci de ani lumină depărtare față de planeta ei. Ceea ce înseamnă o călătorie destul de lungă, spre o destinație aflată la douăzeci și cinci de ani lumină distanță față de Petros și înapoi.

Mă lovi ușor peste genunchi și am tresărit.

— Nu-ți încinge creierul peste măsură. Am descris un triunghi; am călătorit pe Thetakent după ce am părăsit planeta ta.

— Da? În aceeași perioadă în care am fost și eu?

— Nu, te-am ratat cu mai puțin de un an. Am fost dezamăgită. Pentru tine venisem.

Compuse un palindrom în limba mea: *Prădătorul devine pradă, iar aceasta devine prădător?*

— Deci iată-ne aici! Poate că mai am încă ce învăța de la tine.

Nu acordasem foarte mare atenție tonului cu care rostise aceste cuvinte, așa că am răspuns stânjenit:

— Mai degrabă eu am de învățat de la tine!

— A, nu prea cred.

Zâmbi politicos.

— Nu ai prea multe de învățat.

Nu puteam sau nu aveam ce.

— Ai fost la apă?

— O dată.

Alunecă jos de pe piatră și se scutură de praf cu bătaii ușoare.

— Interesantă. Nu pare adevărată.

Am ridicat cutia cu mâncare de jos și am urmat-o pe un fel de cărare care ne-a purtat printre ruinele joase. Bău din apa mea și își ceru scuze pentru asta; a ei nu era de ajuns pentru ceai.

— Este primul corp? Am întrebat-o.

— Încă nu m-am săturat de el.

Mă privi pieziș, amuzată.

— Probabil că tu ești la al patrulea sau al cincilea.

— Schimb câteva duzini pe an.

Râse.

— De fapt, sunt încă la al doilea. Pe primul l-am ținut prea mult.

— Am citit despre accidentul tău. Trebuie să fi fost oribil.

— Riscurile meseriei. Ar fi trebuit să învăț să cânt la flaut.

Voisem să realizez o scobitură anume într-un bolovan imens și am declanșat explozia prematur scăpând din mână detonatorul. O

parte din stâncă s-a rostogolit peste mine, strivindu-mi corpul de la șolduri în jos. Era un loc izolat și, atunci când au sosit ajutoarele, murisem deja de câteva minute, de durere și de multe altele.

— Mi-a afectat, bineînțeles, întreaga operă. Nici măcar nu pot să mă uit la unele dintre lucrările pe care le-am realizat în primii ani, în acest corp.

— Nimeni nu le poate privi cu ușurință, spuse ea. Nu vreau să spun că nu sunt bine realizate și frumoase în felul lor.

— Dar ce nu e bine? În felul altora. Am ajuns la primul grup de ruine și ne-am oprit.

— Timpul nu a putut să distrugă chiar tot. Deși au trecut patru sute de ani.

Dacă ai fi studiat sfărâmurăturile, ai fi putut reconstrui parțial schema clădirii. Destul de primitiv realizată, din beton întărit cu piatră de râu.

— Cineva a trecut pe aici, cineva care era bine înarmat sau avea la el ceva explozibil. Credeam că nu s-au luptat nici odată chiar pe Pământ.

— Ei spun că nu. Ridică de jos o cărămidă neregulată străbătută de o vergea.

— Cred că a fost vorba doar de furia

dezlănțuită. La un moment dat, oamenii au înțeles că nimeni nu va supraviețui.

— Este greu de imaginat.

Relatările acelor vremuri sunt destul de haotice. În mod sigur, primii oameni au murit la două sau trei zile după ce au fost introduși nanofagii, iar o săptămână mai târziu nu mai exista niciun supraviețuitor.

— Totuși, nu este prea greu de înțeles. Aveau nevoie să distrugă ceva.

Mi-am adus aminte de sentimentul de furie neputincioasă pe care l-am simțit în timp ce eram strivit, murind tocmai din cauza sculpturii, dintr-o infinitate de posibilități de a muri. Eram furios pe stâncă, pe soartă. Nu pe neatenția și neîndemânarea mea.

— Există o poezie pe această temă, spuse ea. A mâniei, a mâniei provocate de stingerea Soarelui.

— Chiar a existat cineva care să scrie ceva în timpul invaziei nanofagilor?

— A, nu. A fost scrisă cu o mie de ani în urmă. La o mie două sute.

Se lăsă brusc pe vine și curăță o bucată de moloș pe care erau inscripționate două litere.

— Mă întreb dacă asta era o clădire oficială. Sau un mausoleu, sau o biserică.

Îmi indică cu degetul un morman curb de cărămizi crăpate care se împrăștiaseră pe

stradă.

— Asta pare a fi fost un fel element decorativ, o arcadă deasupra intrării.

Se strecură în vârful picioarelor printre resturile arcadei, încercând să descifreze cele scrise pe bucățelele aflate deasupra. Poziția în care stătea, îngenuncheată și cu fesele odihnindu-se pe călcâie făcea ca trupul ei suplu să fie și mai atrăgător, iar ea probabil că știa acest lucru. Propriul meu corp începea să reacționeze într-un mod inadecvat unui om care avea de trei ori vârsta ei. Stupid, deși acea parte a corpului nu este chiar atât de bătrână. Am reușit să mă stăpânesc și să-mi vin în fire, înainte ca ea să observe.

— Este o limbă pe care nu o cunosc, spuse ea. Nu e portugheză; pare a fi latină. Este o biserică creștină, probabil catolică.

— Apa avea o funcție simbolică în cultul acesta, mi-am amintit eu. De aceea se află aproape de mare?

— Se găseau peste tot; la mare, la munte, pe orbită. Sunt și pe Petros?

— Mai avem câteva. Nu am văzut niciuna, dar există o biserică în New Haven.

— Sunt peste tot.

Arată cu degetul în direcția străzii:

— Vino. Plaja este dincolo de ridicătura asta. I-am simțit mirosul înainte de a o vedea. Nu mirosea la fel ca oceanul; era un miros uscat,

puțin înecăcios.

Am cotit brusc și am rămas surprins de imaginea care se deschidea în fața ochilor noștri.

— E de un albastru mai intens în larg, spuse ea, și atât de limpede că poți să vezi la sute de metri adâncime.

La mal, apa era vâscoasă și maronie, iar valurile păreau ca de ciocolată; nămolul se depozita în dune de-a lungul întregii plaje.

— Acesta a fost cândva pământ?

Încuviință printr-un gest al capului.

— Există un fluviu uriaș care taie continentul în două, Amazonul. Atunci când plantele au fost distruse, nimic nu a mai putut împiedica eroziunea solului. Mă trase după ea:

— Înoți? Hai, vino!

— Să înot în chestia asta? E mizerabilă.

— Nu, e perfect sterilă. Și, în afară de asta, trebuie să fac pipi.

Pentru așa ceva nu aveam niciun argument. Am lăsat cutia pe o ridicătură dintr-un zid dărâmat și am urmat-o. Când am ajuns pe plajă, a luat-o la fugă. Eu mergeam încet, privindu-i din spate trupul suplu; m-am afundat în valurile grele. Când apa era îndeajuns de adâncă pentru a înota, mi-am croit drum spre locul unde ea se bălăcea. Apa era puțin prea caldă pentru a fi plăcută și respiram destul de greu. Conținea dioxid de

carbon și ceva halogen.

Am plutit unul lângă altul o vreme, comparând această supă cu apa de pe planetele noastre sau de pe Thetakent. Era obositor mai mult datorită căldurii apei și a aerului nociv, decât efortului fizic, așa că am înotat înapoi spre mal.

2

Ne-am uscat în soarele usturător câteva clipe, iar apoi am luat cutia cu mâncare și ne-am retras la umbra unor ruine. Două ziduri se prăbușiseră unul în fața celuilalt, formând un fel de cort de beton.

Am fi putut să fim o pereche de aborigeni pictați cu noroi, cu părul acoperit de o scoarță cleioasă. Arăta bizar, dar își păstrase totuși un fel de frumusețe abstractă, iar urmele de noroi uscat o făceau să pară o sculptură primitivă, incredibil de exactă și mobilă. Râuri întunecate de sudoare desenau accente pe fața și corpul ei. Ar fi trebuit să fie mai degrabă model decât artist. Să fi stat așa până când m-aș fi întors cu pensulele.

Am băut împreună sticluțele de vin și apă și am mâncat pâine, brânză și fructe. Am pus o bucățică de pâine jos, pentru nanofagi. Am stat și ne-am uitat la ea câteva minute, dar nu s-a întâmplat nimic.

— Probabil că durează câteva ore sau chiar

câteva zile, spuse ea într-un sfârșit.

— Cred că ar fi bine să fie așa, am răspuns. Să avem timp să digerăm hrana înainte ca aceste creaturi să ajungă la ea.

— A, nici o problemă. Ele atacă numai legăturile dintre aminoacizii care formează proteinele. Pentru mine sau pentru tine, ei nu sunt decât un ajutor digestiv.

Cât de liniștitor...

— Dar mi s-a spus că îți pot crea probleme la întoarcerea în adăpost.

Se strâmbă.

— Te referi la dezinfectare. Am trecut prin așa ceva o dată și m-am hotărât că următoarea mea ieșire va fi foarte lungă. Tratamentul este același chiar dacă ai stat afară o zi sau un an.

— Cât ai stat de data asta?

— Doar o zi și jumătate. Am ieșit pentru a ține locul comitetului de primire care trebuia să te întâmpine.

— Mă simt flatat.

Râse.

— De fapt, a fost ideea lor. Aveau nevoie de cineva care să te ajute să treci prin această experiență. Nu erau siguri cât de mult ai călătorit și cât de ușor te pot afecta... ciudăteniile.

Ridică din umeri nedumerită.

— Obiceiuri de pământeni. Eu le-am spus că știam cel puțin patru planete pe care ai fost.

— Nu au fost impresionați?

— Au spus că știau că ești celebru și bogat, iar experiențele tale de călătorie, pe aceste planete, s-ar putea să fi fost foarte confortabile.

Am fi putut să ne amuzăm amândoi de acestea.

— Le-am spus cât de confortabilă este Thetakent.

— Da, dar nu are nanofagi.

— Sau altceva. A fost un an foarte lung pentru mine, anul petrecut acolo. Tu nu ai stat nici măcar un an.

— Nu. Presupun că ne-am fi întâlnit dacă aș fi stat.

— Impresarul tău a spus că trebuia să stai doi ani acolo.

Am mai turnat niște vin.

— Ar fi trebuit să-mi spună că vei veni și tu. Poate că aș fi putut să mai rezist până ar fi plecat următoarea navă.

— Cât de galant ești...

Contemplă vinul fără să bea din el.

— Voi, oamenii celebri și bogați, nu trebuie să îndurați intemperiiile planetei Thetakent. Eu a trebuit să accept să stau un an acolo pentru a-mi putea plăti biletul pentru circuitul meu triumphiular.

— Ai fost un fel de sclavă?

— Mai degrabă un fel de soție. Liderul unui

oraș, un văduv, m-a finanțat, cerându-mi în schimb să mă ocup de educația copiilor lui. Limbă, artă, muzică. Din când în când mă solicita în apartamentele sale personale. Pentru propria lui educație.

— Trebuia să te și... culci cu el? Contractul includea și așa ceva?

— Nu eram obligată, dar asta îi influența pozitiv atitudinea față de mine. Nu era cine știe ce.

Mi-am acoperit zâmbetul cu mâna și probabil că am roșit sub stratul de noroi.

— Nu cumva te simți jenat de cuvintele mele?! Spuse ea. Dacă ar fi să judec după lucrările tale, aș zice că așa ceva nu este posibil.

Nu puteam decât să râd.

— Operele mele sunt influențate de valorile culturale locale. Nu pot să iau o pastilă care să mă împiedice să mai fiu petrosian.

White Hill zâmbi înțeleghătoare.

— O femeie petrosiană nu ar fi acceptat o asemenea învoială!

— Femeile noastre sunt încă femei. Unora dintre ele chiar le-ar plăcea ideea, dar nu ar mărturisi asta nici odată. Multe ar susține că mai degrabă ar muri sau l-ar ucide pe acel bărbat.

— Dar nu ar face nici odată așa ceva. Să-și

vândă trupul pentru un bilet?

Se așază jos, cu o mișcare grațioasă de dansatoare, cu picioarele desfăcute și cu fața la mine. Noroiul dintre picioarele ei se crăpase, lăsând locul unui roz neașteptat.

— Eu nu m-aș fi exprimat atât de dur.

Înghițeam în sec, în timp ce o priveam cum mă privește.

— Dar nu, n-ar face așa ceva. Nu și dacă ar mai vrea să se întoarcă înapoi.

— Bineînțeles, nimeni din lumea civilizată nu ar vrea să stea pe Thetakent. Este un loc îngrozitor.

Trebuia să abat conversația spre un subiect ceva mai puțin controversat.

— Cred că mâinile tale mai știu să facă și altceva decât să arate stâncile din zonă. Cu ce te ocupi în mod normal?

— Cu mai multe lucruri. Diverse.

Începu să vorbească limba mea.

— Uneori mă ocup de rocile micuțe din zonă.

Era un joc de cuvinte care denumea testiculele.

— Îmi place să pictez, dar reputația mea se datorează mai ales sculpturii de sunet și lumină. Voiam să fac ceva cu apa de aici, o iluminare internă a valurilor, dar mi s-a spus că așa ceva nu este posibil. Nu pot izola o parte din ocean. Pot să obțin o piscină, dar fără valuri sau flux.

— Este ușor de înțeles de ce.

Savanții de pe Pământ găsiseră o modalitate de a curăța solul de nanofagi. Înainte de a reface suprafața Pământului, voiau să izoleze, totuși, o suprafață, un „parc memorial”, care să aducă aminte de Sterilizare, de secolele de pustietate și de aceea au adus artiști de pe toate planetele, pentru a transpune în operele lor ceea ce vedeau, opere ce vor fi amplasate în parc.

Erau artiști de pe toate planetele, cu excepția Pământului. Arta de pe Pământ fusese aproape inexistentă o lungă perioadă de timp.

Pregătirea acestui concurs durase mai multe decenii. Câte un reprezentant venise pe fiecare dintre planetele mai importante, după un program bine pus la punct. Anunțarea concursului a fost special întârziată pe planetele din apropiere, astfel încât toți artiștii să sosească pe Pământ la aceeași dată.

Autoritățile de pe Pământ au ales artiștii care urmau să fie solicitați și niciunul dintre aceștia nu a refuzat invitația. Chiar și celor care nu aveau să câștige concursul le era asigurat un onorariu de două ori mai mare decât ar fi putut să câștige în acest timp acasă, chiar și în vremurile lor de glorie.

Valoarea marelui premiu era atât de mare încât era aproape absurdă pentru un om obișnuit. Eu sunt un om bogat, de pe o planetă

unde așa ceva nu este un lucru rar, dar numai ideea că aş fi putut câştiga un asemenea premiu m-a atras pe mine şi încă vreo zece persoane. Dacă cineva de pe Thetaket sau Laxor ar fi câştigat premiul, ar fi avut mai mulţi bani lichizi decât propriul lor guvern. Şi dacă ar fi fost destul de deştepti, nici nu s-ar mai fi întors acasă.

Artişti trebuiau să se pună de acord asupra localizării viitorului parc, care era limitat la o suprafaţă de o sută de kilometri pătraţi. Dacă nu reuşeau să se pună de acord, ceea ce mi se părea aproape inevitabil, consiliul organizatorilor avea să asculte toate opiniile şi să hotărască ulterior.

Mulţi dintre artiştii aleşi erau oameni de felul meu, obişnuiţi să lucreze la scară monumentală. Cel de pe Luxor era compozitor, şi mai erau şi doi pictori muralişti, specializaţi în fresce şi mozaic. Lucrările lui White Hill erau, prin natura lor, efemere. Putea să realizeze ceva repetativ, cum ar fi o fântână ciclică. Deşi s-ar fi putut să aibă mai multă imaginaţie...

— Poate că e mai bine că nu ne-am cunoscut în cadrul unei relaţii de tipul profesor-student, am spus eu. Nu ştiu nimic despre tehnicile artei tale.

— Nu este vorba de nici o tehnică.

Părea că face eforturi să-şi amintească ceva.

— Nu din această cauză am vrut să studiez atunci cu tine. Aș fi fost în stare să mut și munții din loc, dacă asta mi-ar fi putut da măcar un indiciu asupra felului în care ți-ai realizat lucrările.

Își încrucișă mâinile pe piept și pulberea fină se scutură.

— Mi-am dorit asta încă de pe vremea când părinții mei m-au dus la Muntele Gaudi, când aveam zece ani.

Era una dintre lucrările de început, dar încă eram foarte mulțumit de ea. Consiliul local din Tresling, un oraș prosper de pe coastă, m-a angajat pentru a face ceva cu o insulă, cu un peisaj neobișnuit de abrupt, care se lăfăia în mijlocul golfului. Am modelat-o cu atenție, în onoarea unui artist pământean.

— Și acum... dacă îmi permiți, pot să-ți spun că mi s-a părut destul de neplăcută privirii. Este neobișnuită și frustrantă.

— Nu trebuie să-ți ceri scuze pentru că ai o părere proprie.

Bineînțeles că părea neobișnuită; fusese concepută pentru a evoca Spania.

— Tu ce ai fi făcut?

Se ridică în picioare și se deplasă până la locul în care fusese o fereastră, se aplecă peste pervazul de piatră contemplând ruinele care ascundeau marea.

— Nu știu. Eu sunt și mai puțin obișnuită cu

tehnicile tale.

Scrijeli marginea pervazului cu o pietricică.

— Ce ciudat! Pământ, aer, foc și apă. Tu te ocupi de pământ și foc, iar eu de celelalte două.

Am folosit și apă, bineînțeles. Gaudi este înconjurat de apă. Dar era o observație interesantă.

— Ce faci... vreau să spun cu ce te ocupi? Are legătură cu apa și aerul?

— Nu. Doar în măsura în care totul are o legătură cu ceea ce fac.

Nu există artiști pe Seldene, în sensul că și-ar câștiga existența din așa ceva. Toți se ocupă, într-un fel, de o formă de artă sau muzică, dar aceasta este doar o parte din tot ceea ce fac, întrucât o persoană care se dedică în totalitate artei este considerată un parazit. Nu m-am simțit foarte bine acolo.

Se întoarce spre mine.

— Lucrez la Centrul de sănătate mentală din Northport. Este vorba de știință cognitivă, o combinație de cercetare și... există un asemenea cuvânt în limba ta? *Jaturnary*. Cred că este același lucru cu terapia empatică.

Am încuviințat printr-un semn al capului.

— Noi spunem jad-rny. Te substitui pacienților suferinzi de boli psihice?

— Le împărtășesc stările emoționale. Uneori le prinde bine dacă le vorbesc în urma

experienței personale. Dar asta nu se întâmplă destul de des.

— Așa ceva nu se face pe Petros, am spus eu.

— Nu se face legal, vrei să spui, am încuviințat.

— Oamenii spun că, dacă ar fi eficientă, asemenea practică s-ar legaliza.

— „Oamenii spun.” Ce părere ai tu?

Am încercat să mă eschivez.

— Păți să-mi spui adevărul?

— Tot ceea ce știu este ce am învățat la școală. Metoda a fost testată, dar a fost un eșec spectaculos. A făcut rău atât terapeutului, cât și pacientului.

— Asta s-a întâmplat acum mai bine de un secol, între timp, s-au făcut multe progrese în domeniu.

M-am decis să nu o contrazic. Adevărul este că terapia medicamentoasă dădea rezultate strălucite și era ceva cu adevărat științific, nu ca jad-r-ny. Seldene era o planetă destul de înapoiată din anumite puncte de vedere.

M-am dus la fereastră lângă ea.

— Ai cercetat zona pentru a te hotărî asupra unui loc pentru parc?

Negă printr-o mișcare a capului.

— Cred că prezentarea mea va putea să aibă loc oriunde. Cel puțin trăiesc cu ideea asta. Voi avea nevoie de apă, aer și lumină, indiferent de locul în care comisia și ceilalți artiști vor

hotărî să ne amplaseze.

Scrijeli pământul cu o unghie de la degetul piciorului.

— Și voi mai folosi și chestia asta. Ei îi spun rest. Ceea ce a mai rămas din ce a fost.

— Totuși, presupun că nu se găsește peste tot. Ar putea să ne amplaseze într-un loc care a fost un ținut deșertic pe vremuri.

— S-ar putea. Dar tot voi avea apă și aer; asta ne-au garantat de la început.

— Presupun că nu ne-au promis că ne vor asigura și piatra, am adăugat eu.

— Nu știu. Ce vei face dacă ne duc într-un deșert unde nu e nimic în afară de nisip?

— Aș aduce niște roci miciuțe.

Am folosit limba de pe planeta mea. Jocul de cuvinte mai însemna și curaj.

Încercă să spună ceva, dar, deodată am fost acoperiți de un văl de umbră. Am trecut amândoi peste zidul prăbușit, ieșind afară. Un șir de nori negri se deplasau cu repeziciune din spatele nostru.

Făcu o mișcare bruscă cu capul în direcția respectivă.

— Hai să mergem la adăpost. Să ne grăbim.

Am luat-o la goană pe cărarea ce ducea la ruinele amazoniene. În spatele stâncii, pe care am zărit-o pentru prima dată, se afla o construcție joasă de beton. Briza caldută se transformă într-un vârtej înfricoșător de vapori

acizi înainte de a putea ajunge acolo; curând, picături de ploaie fierbinte începură să cadă cu repeziciune. O ușă metalică se deschise automat când am ajuns aproape de intrare și se închise cu repeziciune în urma noastră.

— Ieri m-am prins într-o ușă ca asta, spuse ea gâfâind. E foarte neplăcut, chiar dacă porți un costum de protecție.

Ne aflam într-o anticameră neornamentată în care se găseau haine de protecție agățate în cârligele de pe pereți. Am urmat-o într-o cameră spațioasă, mobilată foarte simplu, cu scaune și mese, din care pornea o scară în spirală care urca spre un punct de observație special amenajat.

— Mi-ar fi plăcut să putem vedea oceanul de aici! Spuse ea. Priveliștea era destul de dramatică. Perdeaua de apă acoperea peisajul plin de ruine; la intervale de câteva secunde, fulgerele luminau scene lugubră. Tunica pe care o lăsasem afară zbura în cercuri largi în direcția mării.

A dispărut în numai câteva secunde.

— Nu mai primești alta, să știi. Va trebui să te arăți celorlalți gol ca un nou-născut.

— Și încă unul murdar. Cât de înjositor!

— Hai, vino!

Mă prinse de încheietura mâinii și mă trase după ea.

— La urma urmei, apa e specialitatea mea.

Baia imensă și fierbinte era de două ori mai confortabilă datorită posibilității de a vedea furtuna de afară. Nu mă simt prea în largul meu în băile comune – am fost căsătorit timp de cincizeci de ani și nu am făcut nici odată baie împreună cu soția mea – dar acum părea destul de ușor să accept acest lucru drept natural, după ce rătăcisem împreună dezbrăcați pe suprafața unei planete străine, înotând în marea de noroi. Speram să pot avea încredere în ea că nu avea să urineze în cadă. (Dacă aș fi adus în discuție acest lucru, probabil că mi-ar fi replicat că urina unei persoane sănătoase este perfect sterilă. Știam asta. Dar există un anumit moment și un anumit receptacol pentru fiecare lucru în parte).

Pe Seldene, după câte știam eu, un bărbat liber și o femeie, aflați în această situație, probabil că ar fi întreținut raporturi sexuale chiar dacă erau doar simple cunoștințe, nu numai colegi de breaslă. Ea era destul de circumspectă ca să nu facă primul pas, sau poate (credeam atunci) că nu era destul de impresionată de aspectul meu fizic. Când am făcut duș, înainte de a intra în cada comună, ea s-a oferit să mă spele pe spate, dar s-a mărginit la asta. Eu am ajutat-o să-și curețe vopseaua de pe spate. Avea un spate pe care

îți făcea plăcere să-l privești, cu o mulțime de gropițe în regiunea lombară și cu o talie îngustă. În alte circumstanțe, probabil că eu aș fi fost cel care i-aș fi făcut avansuri. Dar niciun bătrân nu face propuneri unei femei, atunci când știe că refuzul ei va crea o situație stânjenitoare.

Discutând în timpul băii, am aflat că unii oameni de pe planeta ei, când ajungeau destul de bogați pentru a-și permite să se pensioneze, se hotărau să se dedice în exclusivitate preocupărilor artistice; dar aceștia erau considerați excentrici, și chiar niște proscriși egoiști. White Hill se aștepta ca vreunul dintre aceștia să fie ales pentru concurs și nu intenționa nici măcar să se înscrie. Dar reprezentantul pământean văzuse una dintre instalațiile ei și îi dăduse de urmă.

Îmi mai povesti și de activitatea ei practică, încercările de rezolvare a tulburărilor de personalitate și a anomaliilor cognitive. Din vocea ei răzbea o suferință ascunsă, în timp ce-mi descria aceste procese. Scufundarea în mințile bolnave, experimentarea durerii și a vidului din ele timp de ore întregi. Nu credeam că o cunosc destul de bine pentru a aduce în discuție aspectul care mă interesa cel mai mult, un fel de curiozitate bolnăvicioasă: cum este să fii într-adevăr altcineva; cât de mult poți prelua de la acea persoană? Dacă faci

chestia asta destul de des, cum mai poți să îți dai seama care părți din tine sunt originale și care nu sunt?

Probabil că se afla conectată la mai multe creiere deodată, întrucât teoriile susțin că oamenii care suferă de tulburări similare ar putea să se ajute între ei, întâlnindu-se în camera de terapie a creierului ei. Ea ar fi fost anihilată, mai mult sau mai puțin incapabilă să intervină, și ar fi putut mai apoi, să analizeze modul în care ceilalți interacționaseră.

Avusese o experiență cu totul și cu totul ieșită din comun, când, prin intermediul unei rețele planetare, conectase mai mult de o sută de oameni retardați din naștere. Spunea că era ca un fel de moarte fără dureri. Până să fi fost conectați jumătate din ei, a simțit că leșină și își pierde cunoștința. Apoi a fost readusă la realitate de o palmă neașteptată. Fusesse moartă aproximativ zece ore.

Dar nu fusese conectată decât șapte ore. Specialiștii se chinaseră trei ore să o scoată din starea aceea de leșin profund în care căzuse. Dacă ar fi fost mai mulți oameni, sau ar fi fost conectată mai mult timp, ar fi fost dusă pentru totdeauna. Nu a rămas cu traume, dar procedeul nu a mai fost repetat.

Meritase, spunea ea, datorită bucuriei primitive a pacienților. Era ca și cum o persoană obișnuită fusese înzestrată cu puteri

supranaturale pentru o jumătate de zi, puteri care depășeau cu mult orice experiență umană, astfel încât nici nu puteau fi redată prin cuvinte, dar amintirea lor merita prețul neajunsurilor ulterioare.

După ce am ieșit din cadă, m-a condus în camera unde se afla garderoba: sute de robe albe identice întru totul, cu excepția măsurii. Ne-am îmbrăcat, am făcut ceai și am stat sus, în observator, urmărind furtuna de afară. Nu părea de loc o planetă nelocuită. Fulgerele se înmulțiseră așa de tare, încât sfâșiau cerul încontinuu, luminând anarhic împrejurimile. Ploaia se răcise și se transformase într-o aversă de pietricele albe. Am întrebat, și mi s-a spus că se numeau *granizo*, sau, în engleză, grindină. O vreme, au căzut mult prea repede pentru a mai avea timp să se și topească, acumulându-se în movilițe albe care deveneau mai apoi translucide.

Uitându-se la peisajul dezolant de afară, White Hill spuse ceva, care mie mi s-a părut neobișnuit de modest din partea ei.

— Chestia asta e mult prea mare și îngrozitoare. Mă simt ca o intrusă. Ei au trăit chestia asta timp de secole și acum vor ca noi să le-o explicăm?

Nu era cazul să-i repet ceea ce spusese comitetul organizatoric, că propria lor artă devenise mult prea stilizată, împietrită în

conformism.

— Poate că nu trebuie să explicăm, poate că ei nu ne cred în stare de așa ceva, dar speră ca eșecul nostru să redirectioneze arta lor. Asta insinua și femeia aceea bătrână, Norita.

White Hill își scutură capul aprobator.

— Nu-i așa că a fost ca o rază de lumină pentru noi? Cred că au sculat-o din mormânt doar pentru a ne ține departe de adăpost.

— Pe mine chiar m-a ajutat. Aș fi putut să pierd câteva zile investigând Amazonia, dar nu și cu ea drept ghid local.

Norita era cât se poate de localnică. Era ultima supraviețuitoare a celor Cinci Familii, cele câteva zeci de pământeni care, dintre toți cei care nu se aflau pe Pământ la invazia nanofagilor, au dorit să se întoarcă înapoi după ce roboții au construit adăpostul izolant.

În termenii ierarhiei sociale, ea era cea mai puternică persoană de pe Pământ, cel puțin în situația actuală. Sistemul claselor sociale era deosebit de complex și aproape închis persoanelor din exterior, dar a fi descendentul celor Cinci Familii era o condiție obligatorie pentru a face parte din clasele superioare. Banii sau puterea politică nu te puteau include în aceste clase automat, deși aproape toate celelalte clase păreau asociate cu bogăția sau lipsa ei. Nu că ar fi existat oameni cu adevărat săraci pe Pământ, la naștere primeau o rentă

echivalentă cu venitul mediu de pe Petros.

Moartea aproape instantanee a zece miliarde de oameni nu a afectat și averea acestora. Cea mai mare parte a bogățiilor pământene se aflau departe de planetă la data la care s-a produs Sterilizarea. Dintr-o dată, toate aceste bogății au fost concentrate în mâinile a mai puțin de două mii de oameni.

De fapt, nu puteam să înțeleg de ce s-ar mai întoarce cineva aici. Trebuia să fi fost destul de sentimental în privința rădăcinilor tale pentru a dori să-ți petreci tot restul vieții închis într-un adăpost și înconjurat de moartea instantanee de afară. Salariile și despăgubirile oferite erau destul de substanțiale, cu prime pentru lucrătorii de pe Pământ, dar tot nu părea o afacere prea bună. Navele care aduseseră cele cinci familii și alți câțiva muncitori locali pe Pământ plecaseră încărcate cu produse sterilizate, pentru a se întoarce de abia peste o sută de ani.

Norita mi se părea destul de prietenoasă și familiară, deoarece și eu vin dintr-o cultură destul de rigidă în privința claselor sociale.

— Bani vechi, dar nu prea mulți, era expresia ei favorită.

Voia să fie admirată pentru nașterea ei întâmplătoare și pentru longevitatea dubioasă cu care fusese binecuvântată, mai degrabă decât pentru ceea ce realizase până acum.

Dar eu nu călătorisem treizeci și trei de ani lumină pentru a mă bucura de compania ei.

— Te-a ținut departe de ceilalți? Mă întrebă White Hill.

— Aș zice mai degrabă că se tot băga în vorbă. Nimeni nu putea să se comporte liber și nestingherit de față cu ea, iar ea, bătrânul dragon, este întotdeauna de față. Ai crede că o persoană de vârsta ei mai are nevoie și de somn.

— Se hrănește cu sânge de copii, cum spunem noi. Am spus amândoi același cuvânt, în același timp, iar White Hill a spus „pic”, și eu am spus „poc”. Superstiții vechi. Apoi am rostit simultan cuvântul pământean „Hola”. Apăru chiar bătrânul dragon în persoană.

— Mă bucur că ai reușit să ajungi la vreme în adăpost.

Oare ascultase la ușă? Nu puteai să-ți dai seama din tonul sau atitudinea ei.

— Un admirator v-a cerut permisiunea de a vă vizita. Dacă am fi spus nu? White Hill plecă capul, ceea ce însemna da pe Pământ.

— Îi acordăm permisiunea, am spus.

— Prea bine. Va fi aici imediat.

Dispăru. Se poate admite ca cea mai bătrână persoană de pe Pământ să nu fie obligată să spună „salut” sau „la revedere”. Doar nu mai avea așa de mult timp de trăit...

— O vizită propriu-zisă? Am întrebat-o pe

White Hill. Pe o astfel de vreme?

Ridică din umeri nedumerită.

— Obiceiuri de pământeni!

După puțin timp, un fel de sonerie răsună în antecameră și am coborât ca să vedem o ușă deschizându-se, de unde nu ne așteptam. Ceea ce credeam a fi un hol blocat era de fapt un tunel subteran. Vizitatorul venise evident pe sub pământ.

Era tânăr, nervos și se mișca ciudat în echipamentul de plastic. Ne strânse mâinile într-un mod neobișnuit.

— Numele meu este Warm Dawn Zephir - Boulder - Brook.

— Suntem veri prin ramura Zephir? Îl întrebă White Hill.

Încuviință grăbit din cap.

— Este o onoare pentru mine, doamnă. Ambii mei părinți sunt seldenieni, iar mama mea biologică este chiar din Galan.

Îl privi neîncrezătoare și cu o notă de șovinism. *De ce ar părăsi cineva pădurile, fermele și pajiștile de pe Seldene pentru această capcană mortală și sterilă?* Dar bineînțeles că ea cunoștea răspunsul. Cel mai important import și export, singura recoltă de pe Pământ erau banii.

— Am vrut să vă ajut pe amândoi în privința planurilor. Aveți de gând să vă plimbați prin zonă înainte de a începe?

White Hill făcu un gest evaziv.

— Sunt niște locuri pe care aș vrea să le văd, am spus. Piramidele, Chicago, Roma. Probabil că aș vrea să văd o mulțime de locuri în și mai multe zile.

M-am uitat spre ea.

— Mi-ar face plăcere să mă însoțești.

Ea se uită drept în ochii mei, întorcându-mi privirea.

— Sună destul de interesant.

Musafirul nostru ne duse în fața unui ecran din camera cea mare și am petrecut o oră sau două cercetând traseele și făcând rezervări. Transportul se făcea în mod obișnuit cu ajutorul vehiculelor subterane, de la un adăpost la altul, iar dacă ne-am fi aventurat să ieșim afară neprotejați, ar fi trebuit desigur, să fim supuși proceselor de dezinfectare înainte de a ne continua călătoria.

Unii oameni au nevoie de o zi sau două pentru a se recupera în urma acestor procedee, astfel încât trebuia să luăm în calcul și acest lucru, dacă nu voiam să fim înveliți ca și el în plastic.

Majoritatea locurilor pe care voiam să le vizitez erau protejate de cupole de sticlă, chiar și o parte dintre piramide, ceea ce m-a mirat. Altele, nu numai că nu erau protejate, dar erau și greu accesibile. Am fost nevoit să apelez la un avion, să străbată miile de kilometri, ca să includ în program o dezinfectare. White Hill

spuse că ar fi preferat să hoinărească mai degrabă prin Hanoi.

Nu am dormit prea bine în noaptea aceea, trezindu-mă de mai multe ori din visele fantastice în care nanobestiile deveneau mari și agresive. White Hill a fost și ea prezentă în câteva vise, în posturi excitante.

Până a doua zi de dimineață, furtuna se potolise, astfel că am reușit să traversăm oceanul și să ajungem în Amazonia și am aflat pe propria mea piele de ce ar trebui ca cineva să stea mai degrabă la hotel decât să se ducă la Angkor Wat sau oriunde altundeva ar fi fost nevoit, ca să treacă printr-o dezinfectare ulterioară. Tratamentul exterior de dezinfectare era destul de neplăcut, chiar și cu calmante, întrucât întreaga epidermă era jupuită și regenerată. Procesul intern este indescriptibil, întrucât nanofagii ar putea fi ascunși oriunde. Fiecare deschizătură din trup trebuie aspirată, inclusiv organele de simț. Nu am fost conștient în timpul acestui proces, în care roboții îți curăță cu delicatețe orbitele, dar m-au durut ochii și mi-au țiuuit urechile zile întregi. M-au avertizat să mă așez, prima dată când voi urina, și bine au făcut, deoarece aproape că am leșinat de durere.

White Hill și cu mine am luat cina în tăcere, mâncând o fiertură de ovăz fortifiantă, iar apoi ne-am târât în paturile noastre și am dormit o

jumătate de zi. A doua zi de dimineață, ea era în vervă, în timp ce eu încercam să fiu conștient măcar. Am hălăduit prin oraș pregătindu-ne pentru călătorie.

După câteva ore, am protestat, spunând că era evident, că voia să-i facă de petrecanie unui adversar; i-am cerut să ne oprim și să lase un biet bătrân să se odihnească câteva minute.

Am descoperit un bar specializat în stimulenți. Ea și-a luat un ceai, iar eu un *bhan*, o băutură caldă și întunecată, servită într-o coajă de nucă de cocos. Avea un gust lemnos și amar, dar era revigorantă.

— Nu este vorba de vârstă, spuse ea. Dezinfectarea pare mult mai ușoară a doua oară. Când am făcut așa ceva prima oară, următoarea zi nu mă puteam mișca aproape de loc.

Era ciudat că nu menționase aceasta mai devreme.

— Ți-au precizat că de data asta îți va fi mai ușor să suporti dezinfectarea?

Încuviință, apoi se răzgândi și începu să-și miște bărbia orizontal, după obiceiul pământean.

— Nu mi-au spus niciun cuvânt. Cred că suferința noastră îi amuză.

— Sau le place să ne aibă la mână. Îi face să se simtă superiori.

Produse sunetul acela şuierător, care semnifica încuviințarea în Iortiană și se întinse după o feliuță de lămâie pentru ceai. Lumea părea să-și încetinească ritmul și aceasta se datora, cred, conținutului băuturii mele; m-am trezit studiindu-i trupul centimetru cu centimetru. O excrescență de țesut alb, o cicatrice pe încheietura unui deget, părul fin de pe antebraț, aproape alb, umerii și sânii care se mișcau sincron, un foșnet de mătase în timp ce se întinse și reveni la loc cu lămâia, pe care mai apoi o stoarse, mirosul ascuțit de citrice și vârful limbii ei între buzele subțiri, gura ușor întredeschisă... Ochii ei cu sclipiri cameleonice erau acum de un verde închis datorită peretelui de culoarea iederei din spate.

— La ce te uiți?

— Îmi pare rău; mă gândeam.

— Te gândeai.

Se uită la mine cercetătoare la rândul ei, măsurându-mă.

— Voi, oamenii, vă pricepeți la așa ceva.

După ce am cumpărat cele trebuincioase drumului, am trimis pachetele la adăpostul în care eram cazați și ne-am plimbat fără nici o țintă. Orașul era destul de plăcut, dar avea puține puncte de interes în ceea ce privește arhitectura sau istoria și era destul de banal pentru centrul administrativ al unei planete.

Dar monotonia lui neobișnuită avea o motivație prin excelență socială - după locul de baștină, nimeni nu era din Amazonia; nimeni nu putea să se fi născut aici și să se pretindă localnic. Mulți dintre locuitorii bogați și puternici ai planetei veneau aici ca să muncească, dar casa lor se afla în altă parte.

O anumită parte a acestei bogății se datora comerțului interstelar, dar nu era nici pe departe la înălțimea celui care se practica pe vremuri, înainte de război. Pământul fusese centrul Universului, autoritatea supremă căreia i se cuvenea un anumit procent din fiecare tranzacție încheiată între planete. În perioada cuprinsă între Sterilizare și repopularea Pământului, celelalte planete semnaseră propriile tratate, aliniindu-se între ele. Dar cea mai mare parte a averii deținute de planeta Pământ se întorsese aici.

Astfel, Amazonia era fadă ca pâinea ieftină, dar era mai bogată decât multe alte planete la un loc. Banul la ban trage, căutând a se însoți, ca orice altă specie, cu cei de același fel.

4

Sosiseră doi artiști de pe Auer și Shwa și, atunci când au fost pregătiți pentru a ne însoți, am pornit să explorăm lumea cu metrourl. Prima oprire interesantă a fost la Marele Canion, o minune naturală a cărei frumusețe

dezolantă nu fusese afectată de Sterilizare.

Ne-am amuzat pe seama ghidului de acolo, o femeie micuță și ciudată care aiura despre Marele Rift de pe Marte, o planetă aflată în apropierea planetei ei de baștină.

Turul orașului Chicago l-am făcut îmbrăcați în plastic, ca și la Marele Canion. Era un oraș mare, care fusese distrus în timpul unui război intern. Zăcuse așa, acoperit de ruine, mai mulți ani, până când cineva l-a reconstruit ca pe o singură clădire uriașă care îngloba toate ruinele. Calitatea lui lasă de dorit, căci pare făcut de copii sau bețivi, cu unghiurile sale care sunt destul de rar drepte și amestecătura de materiale de construcție. Avea porțiuni care dovedeau o imaginație surprinzătoare, alternate cu bucăți împodobite peste măsură, de un prost gust incontestabil. Și peste tot în jur erau numai oase; scheletele a zece milioane de oameni zăceau acolo unde se prăbușiseră inițial. Am întrebat ce se întâmplase cu scheletele orașului aflat în apropierea Amazoniei. Ghidul ne-a spus că nu fusese nici odată acolo, dar presupunea că vederea acestor oase i-ar fi deranjat pe politicieni, astfel încât au trebuit să se debaraseze de aceste relicve.

— Ai putea să-ți imaginezi locul acesta fără oase? M-a întrebat. Mi-ar plăcea atât de mult să fiu în stare să-mi imaginez așa ceva!

Celelalte rămășițe de orașe din țara respectivă erau mai puțin interesante, însă la fel de deprimante. Am zburat deasupra coastei estice, care era constituită, în principal, dintr-o imensă metropolă, pe o întindere de câteva mii de kilometri, la fel ca și coasta cuprinsă între New Haven și Stargate, pe planeta mea. Totul era acoperit cu ruine sterile.

Primul loc pe care l-am vizitat, neprotejat, a fost Giza și Marile Piramide. White Hill s-a hotărât să vină cu mine, deși a trebuit să se înfășoare într-un fel de mantie amorfa și să-și acopere fața cu un văl, așa cum cerea religia locală. Mie mi se părea ridicol, un. Simplu pretext de a atrage turiștii. Cât de mulți adepți ai acestei religii puteau să fi fost plecați de pe planetă în timpul dezastrului? Dar fiecare femeie era obligată, la ieșirea din adăpost să între într-un alt hol larg, să fie îmbrăcată cu o robă și să-i fie pus vălul pe față, înainte ca vreun bărbat să se poată uita la ea.

(Mă întrebam dacă dezinfectarea va fi efectuată în exclusivitate de către femei. Întrucât cei care efectuau aceste operațiuni, aveau s-o vadă destul de goală în timpul analizelor).

Ne-au avertizat că afară era neobișnuit de cald pentru vremea aceea. De fapt, era aproape mult prea cald pentru a respira, în timpul zilei. Cele mai multe obiective pe care

ni le propusesem le-am vizitat la răsăritul sau la apusul soarelui, restul zilei petrecându-l în adăposturi cu aer condiționat.

Datorită statutului nostru special, White Hill și cu mine am primit permisiunea de a vizita piramidele singuri, în întunericul dimineții. Ne-am urcat pe cea mai mare dintre ele și am privit ridicarea soarelui peste aburii deșertului. A fost un moment unic pentru amândoi, edificator... și mai mult decât atât.

La coborâre, am avut parte de o furtună de nisip, *khamsin*, care ar fi putut foarte bine să înlocuiască prima fază a dezinfectării, dacă ne-am fi dezbrăcat. Așa se explica de ce oasele care erau împrăștiate peste tot păreau mult mai vechi decât cele din Chicago; în mod normal, erau cam zece sau douăsprezece furtuni de felul acesta, în fiecare an. În ultimul timp, datorită valului neobișnuit de căldură, *khamsin*-ul își făcea apariția săptămânal sau chiar mai des.

Ridicate cu mai bine de cinci mii de ani în urmă, piramidele erau cele mai vechi construcții monumentale de pe planetă. Erau la fel de fascinante pentru amândoi. Mii de oameni aranjaseră milioane de blocuri imense de piatră, fără alt ajutor decât cel al mușchilor și al ingeniozității. Unele blocuri de piatră fuseseră minate de la câțiva kilometri distanță și transportate cu plutele pe fluviu.

Aș fi putut să construiesc o structură similară, chiar mai mare, pentru concurs, programând utilajele și computerele. Ar fi fost o treabă destul de dificilă, dar destul de ușor de realizat în intervalul de doi ani până la termenul fixat de organizatori. Dar nu ar fi avut niciun sens. Faptul că un inginer anonim făcuse același lucru într-o viața de om, fără să recurgă la vreo mașinărie.

— Îi dădeam dreptate lui White Hill - era adevărata minune.

Am petrecut câteva zile în aer liber, călătorind cu un fel de vagoane de la un monument la altul, dar niciunul nu mi s-a părut la fel de impresionant. Cred că ar fi trebuit să-mi fi dat seama de acest lucru dinainte și să văd Giza la sfârșit.

La Sfinx am mai întâlnit unul dintre artiștii înscriși la concurs, Lo Tan-Six, de pe Pao. Îi văzusem lucrările, atât pe Pao, cât și pe Thetakent, și am recunoscut că meritau să fie admirate. Și el lucra tot în piatră, dar era mult mai interesat de formele pur geometrice decât mine. Eu cred că piatra se opune formei sau îi impune artistului propria-i formă.

Îl admiram destul de mult, totuși, în ciuda diferențelor dintre noi, și am călătorit împreună o vreme. El a sugerat să nu ne supunem unui proces de dezinfectare aici, ci să ne trimitem lucrurile înainte, la Roma,

Întrucât și acolo vom avea nevoie să ieșim din adăposturi. Drumul de la Alexandria la Roma a durat o zi, și l-am parcurs într-un avion care avea o secțiune rezervată special pentru acei dintre noi care puteau să înghită sau să respire nanofagi.

Îndată ce s-a văzut în nava răcoroasă, White Hill și-a lepădat mantia și vâlul și le-a îndesat sub scaun.

— Acum pot să respir, spuse ea întinzându-se. Costumul alb și mulat lăsa să se vadă mai puțin din ea decât vopseaua de corp.

Naturalețea și sexualitatea ei nedeghizată îmi îngreunau respirația. Reliefarea vulvei în costumul strâns pe corp ar fi fost un motiv suficient pentru a fi întemnițată, în unele regiuni ale planetei mele, fără a mai aminti de zona pe care tocmai o părăsisem. Costumul era inocent și natural, dar cred că și puțin calculat.

Lo o studia cu interes și detașare. El era asexuat, ceea ce se putea întâlni și pe Petros, dar era un fenomen pe care nu am reușit nici odată să-l înțeleg. El pretindea că sexul i-ar fi sustras prea mult din energia și timpul pe care astfel îl dedica artei. Eu cred că lipsa de gen îl priva de alte lucruri.

Am zburat aproape o oră deasupra oceanului incredibil de albastru. Am zărit și câteva insule sterile, dar în rest nu se vedea nimic altceva

decât o imensă pată de cerneală. Am coborât deasupra ruinelor Italiei și am aterizat pe o pistă amplasată pe unul dintre dealurile de pe care se putea vedea străvechiul oraș. Nava se conectă la un terminal, astfel încât oamenii cu ADN-ul normal să poată parcurge tunelul care ducea în Roma. Noi puteam să apelăm la un mijloc de transport sau să mergem pe jos și am optat pentru mișcare. Era o căldură ca de cuptor, totuși nu chiar ca în Egipt.

White Hill se purta politicos cu Lo, dar era evident că ar fi preferat ca el să dispară mai repede. Lo și cu mine discutaserăm puțin cam mult despre roci și ciment, explozibil și lasere. Asexuarea lui îl făcea și mai puțin interesant în ochii ei – după cum detașarea mea politicoasă îi sporea interesul pentru persoana mea. Muralistul de pe Shwa încheia plutonul ținându-se după ea ca un câțel, ceea ce o amuzase, cred, vreo două zile. Apoi, au avut o discuție între patru ochi la Chicago și de atunci el păstra distanța de rigoare, deși continua să o admire de la distanță. În timp ce coboram spre porțile Romei, el se ținea prevăzător la o distanță de vreo douăzeci de pași în urma noastră, încercând să mai observe și altceva decât mersul lui White Hill.

Ne-am oprit puțin la poarta orașului, uimiți, deși știam la ce să ne așteptăm. Avea un nume oficial, dar toată lumea o numea Ossi,

adică Oasele. Un ordin al clerului catolic durase cu mâinile goale, timp de mai mult de două secole, un zid de oase care înconjura orașul. Era de două ori mai înalt decât un om obișnuit și avea o strălucire întunecată ca de chihlimbar. Era alcătuit din nenumărate femururi și cuști toracice, grămezi de coloane vertebrale, iar la nivelul ochilor se afla un șir de cranii, un șir neîntrerupt de-a lungul a mai mulți kilometri.

Acolo ne-am despărțit. Lo era hotărât să parcurgă tot acest cerc al morții, iar ceilalți doi, pictorii muraliști, l-au urmat. White Hill și cu mine am parcurs acel traseu doar în gând. Eu eram încă dărâmat de ascensiunea piramidei.

Înainte de apariția creștinismului, în aceste locuri se țineau spectacole colosale, demonstrații ale artelor marțiale în care erau uciși mulți războinici, din cauza unor pedepse, a nelegiuirilor sau doar pentru distracția maselor. Cele două amfiteatre imense unde aveau loc aceste demonstrații se aflau în interiorul zidului de oase, dar nu și în interiorul adăpostului, astfel încât le-am dat ocol. Circus Maximus avea un aer grandios și părea mult mai mult decât o imensă denivelare cu câteva rămășițe de statui. Avea o lărgime și o vechime respectabile; ochii minții puteau să umple golurile. Celălalt, mai mic, Colosseumul,

era restaurat, cu roboți îmbrăcați în costume de epocă și cu animale feroce mecanice ce recreau vechile scene, cu un sânge puțin cam prea strălucitor care țâșnea de pretutindeni. Pietrele și oasele ar fi fost de ajuns.

Aș fi vrut să mai stăm o zi la suprafață, dar sistemul de aer condiționat al refugiului în care eram cazați se stricase și era imposibil de locuit în el. Așa că mi-am luat inima în dinți și m-am îndreptat spre camera de tortură. Dar, așa cum spusese White Hill, dezinfectarea a fost mai ușor de suportat a doua oară. Știai că e ceva trecător.

Roma subterană era destul de interesantă, cu o mulțime de monumente și obiecte de arheologie care aparțineau diferitelor perioade istorice, stocate la întâmplare. Îmi plăcea să mă plimb de colo-colo cu ea, încercând să organizez tot acel haos. Amândoi căutam, totuși, mai mult inspirația decât culturalizarea, așa că mă îndoiesc de faptul că în cele trei zile petrecute acolo am reușit să ne formăm o imagine coerentă asupra vechiului imperiu tenace și a veacurilor următoare.

Puțin mai târziu, White Hill m-a surprins enumerându-mi numele împăraților romani în ordine. Întotdeauna avusese memoria datelor și o anumită înclinație pentru banalități, încă de pe vremea când învățase să citească. Fiind educată într-un mod care se opunea în

totalitate acestui aspect, a fost atrasă de către științele cognitive.

Am vizitat un cinematograf vechi și, apoi, ne-am întors în camerele noastre ca să ne facem bagajele pentru a ne continua drumul în Grecia, ceea ce anticipam a fi deosebit de plăcut. Dar nu a fost deloc așa. Ne aștepta un mesaj: TOATĂ LUMEA TREBUIE SĂ SE ÎNTOARCĂ ÎN AMAZONIA IMEDIAT. COORDONATELE CONCURSULUI AU FOST MODIFICATE RADICAL.

S-a dovedit ulterior că și coordonatele vieților noastre au fost modificate. Războiul reîncepuse.

5

Ne-am întâlnit într-un amfiteatru maiestuos, toți cei douăzeci și nouă de artiști, părănd niște pitici în imensitatea încăperii, înghesuiți cu toții pe locurile de pe primele rânduri, pe centru. Câțiva oficiali amazonieni stăteau tăcuți în spatele unei mese de pe scenă. Toți păreau detașați, dar uluiți, și aveau aerul că ne coceau ceva.

Nu ni se spusese nimic altceva decât că era o problemă „urgentă și de importanță vitală”. Desigur că toți am presupus că se referiseră la concurs și ne așteptam la ce era mai rău: fusese anulat și trebuia să ne întoarcem acasă. Își făcu apariția Norita, cotoroanța cea

bătrână:

— Trebuie să mărturisim că am dat dovadă de neglijență, spuse ea. Căldura neobișnuită pentru acest sezon, care s-a instaurat în ambele emisfere, este un fenomen ce nu s-a mai întâlnit, încă, de la Sterilizare. Am încercat să depistăm cauzele atmosferice și am descoperit ceva care pare a fi o explicație. Dar nu am făcut legătura cu ceea ce se întâmpla în cealaltă jumătate a planetei.

— Nu are nici o legătură cu atmosfera. Soarele este de vină. Într-un fel sau altul, Fwndyrii au descoperit o modalitate de a-i spori luminozitatea. Acest fenomen a fost inițiat acum jumătate de an. Dacă va continua, dacă nu vom găsi nici o modalitate de a opri acest proces de încălzire, suprafața planetei va deveni ostilă oricărei forme de viață în câțiva ani.

— Mă tem că majoritatea dintre voi veți fi nevoiți să rămâneți aici, pe Pământ, cel puțin deocamdată. Consiliul Lumilor a inițiat o acțiune urgentă și a făcut apel la toate navele de transport interstelar. Cei care au destulă putere și destule relații vor putea să plece. Ceilalți vor trebui să rămână aici cu noi și să înfrunte... soarta, oricare va fi ea.

Nu avem niciun motiv care să mă împiedice să fiu cât se poate de direct:

— Se poate rezolva cu bani? Cât ar putea să

coste un bilet?

Aceasta ar fi fost o gafă pe planeta mea, dar Norita nici nu clipi.

— Știu cu siguranță că două sute de milioane de mărci nu sunt de ajuns. Și mai știu că unii au cumpărat *bilete*, cum le spui tu, dar nu știu cât de mult au plătit pentru ele sau cui.

Dacă aș fi vândut tot ceea ce aveam, aș fi fost în stare să strâng vreo trei sute de milioane, dar nu aveam la mine atât de mulți bani; aveam doar o casetă cu bijuterii rare, care valora în jur de patruzeci de milioane. Cea mai mare parte a averii mele se afla la o distanță de treizeci și trei de ani lumină, din punctul de vedere al unui investitor pământean. Puteam să semnez un contract cu un pământean, dar, până ar fi ajuns pe Petros, guvernul sau familia mea ar fi putut să fi pus deja mâna pe averea mea, iar ei nu ar fi reușit să aibă parte de nimic, cu excepția unor controverse legal, cu o cultură străină.

Norita ni-l prezintă pe Skylha Sygoda, un astrofizician. Era palid și transpira.

— Am analizat spectrul solar în decursul ultimelor șase luni. Dacă nu aș fi știut că fiecare dintre aceste analize provenea de la aceeași stea, aș fi spus că aveam de-a face cu o demonstrație sistematică și subtilă a microstadiilor evoluției stelare în ultimele sale etape.

— Ai putea să traduci asta într-un limbaj uman? Întrebă cineva.

Sygoda își întinse mâinile:

— Au descoperit o modalitate de a îmbătrâni Soarele. Dacă lucrurile și-ar fi urmat cursul normal, ne-am fi așteptat ca Soarele să-și sporească luminozitatea cu șase procente la un miliard de ani. În ritmul actual, se pare că luminozitatea sporește cu un procent anual.

— Asta înseamnă că într-o sută de ani va fi de două ori mai puternic? Spuse White Hill.

— Dacă se va menține același ritm. Nu știm.

O femeie îndesată, pe care am recunoscut-o a fi Oona Nu-știu-cum, de pe Jua-nguvi, se chinuia să se facă înțeleasă în limba locală:

— Deci cât de mult... până atunci? Până când Pământul va deveni imposibil de locuit?

— De fapt, este imposibil de locuit și acum, cu excepția oamenilor ca voi. Am putea să supraviețuim în adăposturi mult timp, dacă ar fi vorba doar de faptul că afară va deveni din ce în ce mai cald. Pentru aceia dintre voi care pot rezista nanofagilor, probabil că va deveni prea cald aici în zece ani; poate puțin mai târziu la poli. Dar vremea va deveni foarte ostilă.

— Și s-ar putea să fie vorba de mai mult decât o simplă creștere de temperatură. În cazul unei evoluții normale, Soarele ar putea să se dilate și să devină un gigant de foc, dar

aceasta ar dura mai multe miliarde de ani, iar Pământul nu ar supraviețui. Suprafața Soarelui se va extinde atât de mult încât va atinge planeta noastră.

Dacă Fwndyri ar face ca timpul să treacă cu o mai mare repeziciune la nivel local, iar Soarele ar evolua cu această viteză incredibilă, am putea să avem soarta aceasta în treizeci de ani. Dar pare imposibil. Ar trebui să aibă posibilitatea ca, printr-o minune, să extragă hidrogenul din nucleul solar.

— Stai puțin, am spus eu. Dar voi nici măcar nu știți ce fac ei pentru a provoca această strălucire excesivă. Eu nu m-aș mai referi la nimic ca fiind imposibil.

— Water Man, spuse Norita, dacă se va întâmpla una ca asta, vom muri pur și simplu cu toții. Într-o clipită. Nu este nevoie să planificăm așa ceva. Trebuie să avem în vedere ipotezele în care mai avem o șansă de supraviețuire.

Se așternu o tăcere incomodă.

— Ce putem să facem, întrebă White Hill. Noi, artiștii?

— Nu există niciun motiv ca să nu ne continuăm proiectele, deși cred că ați dori să faceți acest lucru înăuntru. Nu ducem lipsă de spațiu. Există persoane între voi specializate în astrofizică sau ceva legat de evoluția stelară și procesele adiacente?

Nu era nimeni.

— S-ar putea totuși să aveți unele propuneri care vor fi utile specialiștilor. Vă vom ține la curent.

Majoritatea artiștilor au rămas în Amazonia din plăcere sau pur și simplu pentru a evita dezinfectarea, dar patru dintre noi ne-am întors la habitatul exterior. Denii om Cord, compozitorul de pe Luxor, s-a alăturat lui Lo, White Hill și mie. Puteam să apelăm la tunelul subteran pentru a ne feri de căldura de la prânz, însă Denii nu văzuse încă plaja și cred că toți simțeam nevoia să revedem Soarele după ceea ce aflasem. Într-o nouă lumină, cum se spune pe aici.

White Hill și Denii au înotat, în timp ce Lo și cu mine ne-am învârtit printre ruine. Între timp înțelesesem că distrugerile de aici fuseseră intenționate, o soluție destul de macabră pentru a nu lăsa inamicilor nimic de valoare. Amândoi căutam, bineînțeles, materie primă. După puțin timp, ne-am așezat în umbra fierbinte, regretând că nu adusesem apă cu noi.

Am discutat despre acest lucru și despre artă. Nu despre stingerea Soarelui sau despre moartea noastră de peste câteva decenii. Râsul femeilor răzbătea până la noi, acoperind vuietul valurilor noroioase. Avea o notă de isterie tristă.

— Te-ai culcat cu ea? Întrebă el ca să lege o conversație.

— Ce întrebare! Nu.

Își pecetlui buzele și privi în depărtare, peste apă.

— Încerc să înțeleg. Mi se pare că o dorești, din felul cum o privești, iar ea pare foarte binevoitoare cu tine și, la urma urmei, vine de pe Seldene. Interesul meu în această problemă este, bineînțeles, pur teoretic.

— Tu nu te-ai culcat nici odată cu cineva? Vreau să spun înainte.

— Bineînțeles că da. Când eram copil.

Urmările acestui fapt erau evidente.

— Devine un lucru din ce în ce mai complicat pe măsură ce îl repeți.

— Da, cred că așa este ea. Deși, pentru seldenieni, acest lucru este atât de obișnuit, ca... o conversație.

Folosisem cuvântul seldenian, care este același ca și cel pentru raportul sexual.

— White Hill este destul de sofisticată, am spus. Nu este deloc tributară libertăților culturii ei.

Cele două femei ieșeau în fugă din apă, ținându-se de după talie și râzând. Era un contrast interesant; Denii era aproape la fel de masivă ca și mine, dar aproape la fel de feminină. Ne-au văzut și ne-am făcut semne cu mâna spre cărarea care ducea înapoi,

printre ruine.

Ne-am ridicat ca să le urmăm.

— Probabil că nu îți înțeleg reținerile, spuse Lo. Este vorba despre cultura ta? Despre vârstă?

— Nu are legătură cu vârsta. Dar, poate că are legătură cu faptul că autocontrolul este încurajat de cultura mea.

Râse.

— Ocolești răspunsul.

— Nu că aş fi sclavul tradițiilor petrosiene. Lucrările mele sunt interzise în mai multe state de pe planeta mea.

— Și ești mândru de asta...

Am ridicat din umeri.

— Asta se răsfrânge doar asupra lor, nu. Și a mea.

Le-am urmat pe cărare pe femei, alcătuiind un contrast interesant: o pereche sprintenă, care nu era acoperită decât cu o peliculă de noroi pe cale de a se usca, iar cealaltă pășind cu greutate în robele ca de călugări. Făceau deja duș când eu și Lo am intrat în refugiul răcoros, orbiți pentru o clipă de umbra deasă.

Ne-am preparat niște băuturi reci și, după un duș rapid, le-am urmat în baia comună. Lo nu era diferit din punct de vedere anatomic de un bărbat, ceea ce m-a deranjat, fără să vreau. Pe cine nu ar deranja să vadă ce a pierdut? La ce ar fi renunțat, ar fi spus Lo și m-ar fi acuzat că

gândesc în mod discriminatoriu.

Am preparat băuturile din suc de guava și ron; niciuna dintre acestea nu se găseau pe Petros. Puțin prea dulci, dar bune. Alcoolul ne dezlega limbile.

Denii mă privea cu ochii ei adânci și negri.

— Ești un om bogat, Water Man. Ești destul de bogat pentru a scăpa de aici?

— Nu. Dacă mi-aș fi adus toți banii cu mine, poate că aș fi putut.

— Unii și i-au adus, spuse White Hill. Eu, de exemplu.

Și eu mi i-aș fi adus, spuse Lo, dacă aș fi venit de pe Seldene. Nu vreau să te jignesc, dar...

— Situația se schimbă cu repeziciune, admise ea. Cinci sau șase guverne până la întoarcerea mea. *Dacă* m-aș fi întors.

Am tăcut cu toții o vreme.

— Încă nu-mi vine să cred, spuse White Hill cu o voce joasă. O să murim aici?

— Trebuia să murim undeva, spuse Denii. Poate că nu așa de repede.

— Și nu pe Pământ, spuse și Lo. E ca o avanpremieră prelungită a iadului.

Denii se uită la el întrebătoare.

— Este locul unde se duc creștinii după moarte. Dacă au fost răi.

— Își trimit trupurile pe Pământ?

Am reușit să ne abținem să zâmbim. De fapt, mulți dintre oamenii de pe planeta mea știau

la fel de puține lucruri despre Pământ ca și ea. Seldene și Luxor, deși erau relativ sărace, aveau secole de istorie în plus și păstrau o legătură mai strânsă cu planeta centrală. Planeta-mamă, cum spuneau ei. La fel de primitoare ca un cuptor încins.

Printr-un consens tacit, nu am mai adus vorba despre moarte în ziua aceea. Artiștii, atunci când se adună laolaltă, tind să discute cu înfocare despre materiale și unelte, latura tehnică a meseriei lor. Am vorbit despre felul cum lucram acasă, despre lucrurile pe care puteam să le purtăm cu noi, improvizațiile pe care puteam să le facem cu materialele pământene. (Se spune că artiștii discută despre pensule și criticii despre artă.) Ni s-au alăturat alți trei artiști, doi sculptori și un maestru al elementelor climaterice, și am sfârșit cu toții în studioul larg și însorit, desenând și pictând. White Hill și cu mine am găsit niște bucățele de cărbune și am făcut niște studii în care ne înfățișam reciproc, desenându-ne unul pe altul.

În timp ce le comparam, mă întrebă pe neașteptate:

- Ai probleme cu somnul?
- Nu neapărat. Ce vrei să spui?
- Mă gândeam să contemplăm ruinele la lumina stelelor. Luna apune pe la trei. Mă

gândeam că am putea să o admirăm împreună.

Expresia ei era atât de sinceră, încât părea enigmatică.

Până la ora prânzului, ni s-au alăturat încă doi artiști, care erau stăpâniți de un fel de bucurie forțată. S-a băut o mulțime de ron. White Hill mi-a atras atenția să nu exagerez. Aveau un lichior identic, numit „rom”, și pe Seldene, și era renumit pentru faptul că era bun la gust, dar provoca diverse tulburări. Pe planeta mea nu exista alcool distilat legal.

Am băut două pahare și m-am retras în momentul în care ceilalți au început să cânte în mai multe limbi. Cu toate acestea am dormit chiar bine și eram aproape treaz când White Hill a bătut la ușă. Mai auzeam vreo două sau trei persoane care nu se culcaseră încă; murmurul vocilor lor răzbătea din baie. Ne-am strecurat ușor afară.

Era aproape răcoare. Luna, în ultimul pătrat, era aproape de linia orizontului, o portocală slab conturată, dar lumina suficient de puternic pentru a reuși să urmărim cărarea. La adăpostul ruinelor era mai cald, iar pereții surpați, de piatră, încă mai radiau căldura de peste zi. Ne-am îndreptat spre plajă, unde era răcoare din nou. White Hill întinse pătura pe care o adusese cu ea, apoi ne-am întins și am privit stelele.

Așa cum se întâmpla pe fiecare planetă necunoscută, majoritatea constelațiilor erau familiare, adăugându-se sau dispărând doar câteva stele mai strălucitoare. Nu se zărea niciuna dintre planetele noastre, căci erau la fel de greu perceptibile cum era și Soarele Pământului, de acasă. Ea identifică steaua cea mai strălucitoare de deasupra noastră ca fiind Alphakent; mai era încă o stea, mult mai strălucitoare, undeva lângă linia orizontului, dar niciunul dintre noi nu știa ce era.

Am comparat numele constelațiilor pe care le cunoșteam. Unele dintre denumirile pe care le știa ea erau identice cu cele pămâtenes, ca de exemplu Scorpionul, ceea ce la noi denumește o insectă. Era la jumătatea cerului, proeminentă, încrustată în strălucirea galactică. Amândoi denumeam steaua cea sclipitoare de mai încolo Antrax. Executorul, care apusese, poate, cu o oră mai devreme, îl numesc Orion. Aveam aceeași denumire fără sens pentru stelele cele mai strălucitoare din constelație, Betelgeuse și Rigel.

— Pentru un sculptor, ai foarte multe noțiuni de astronomie, spuse ea. Când ți-am vizitat orașul, acesta era mult prea luminat noaptea pentru a putea vedea stelele.

— De acolo de unde stau eu se văd câteva. Locuiesc în afara orașului, la Lacul Pachla, cam la o sută de kilometri în interiorul

continentului.

— Știi. Te-am căutat.

— Și nu eram acasă?

— Nu. Se presupunea că erai pe Thetakent.

— Da, așa este, mi-ai mai spus. Drumurile noastre s-au intersectat în spațiu. Iar tu ai devenit soția sclavă a acelui nelegiuit.

Mi-am pus mâna pe brațul ei.

— Îmi pare rău, dar am uitat. S-au întâmplat foarte multe lucruri între timp. Era chiar așa de îngrozitor?

Ea începu să râdă în întuneric.

— Mi-a oferit foarte mulți bani ca să rămân.

— Îmi imaginez.

Se întoarse pe jumătate, atingându-mi brațul, ușor, cu un sân și își plimbă un deget de-a lungul piciorului meu.

— Care sunt lucrurile care îți incită imaginația?

Nu aveam chef de așa ceva, dar corpul meu avea. Robele se dezbrăcau cu foarte mare ușurință, aceasta fiind, de altfel, singura lor calitate.

Luna apusese și se mai vedea doar ca o fâșie subțire; puteam să o zăresc ca prin ceață la lumina stelelor. Era destul de ciudat să fac dragoste fără a-mi folosi simțul vizual. S-ar fi putut crede că lipsa acestuia ar fi trebuit să le amplifice pe celelalte, dar nu pot să spun că a fost așa, cu excepția faptului că mâna mea

simțea foarte clar bătaile inimii ei. Răsufierea ei era plăcută și mentolată, iar gustul și mirosul trupului ei erau la fel de plăcute; de fapt, nu aș fi vrut să schimb nimic legat de trupul ei, în interior sau exterior, și totuși, după câteva minute ne-a venit destul de greu să avansăm. De comun acord, ne-am oprit. Am stat înlănțuiți în tăcere câteva minute, înainte ca ea să înceapă să vorbească.

— Nu este momentul potrivit. Îmi pare rău. Îmi purtă palma de-a lungul feței ei și i-am simțit lacrimile.

— Am încercat să nu mă gândesc la nimic.

— Nu-i nimic. Nici nisipul nu ne este de prea mult ajutor.

Cât ne rostogolisem, îi intrase puțin nisip înăuntru.

Ne-am plimbat puțin și apoi am dormit alături. Când cerul începu să se lumineze, un vânt fierbinte ne-a trezit. Ne-am întors la refugiu.

Acolo, toată lumea dormea. Am făcut un duș ca să îndepărtăm nisipul de pe noi, iar pe ea a amuzat-o să observe cum interesul meu pentru ea se amplifică.

— Hai să mergem jos, îmi șopti ea.

Am urmat-o în camera ei.

Amintirea neputinței noastre de mai devreme era încă vie, dar nu deosebit de inhibantă. Faptul că am putut să o văd a făcut ca actul să fie mai familiar și, în afară de asta, ea era

foarte plăcută vederii, din orice unghi. Nu am reușit să mă abțin decât o singură dată, astfel încât interludiile au fost mai scurte decât am fi vrut amândoi.

Am dormit împreună în patul ei îngust. Sau mai bine zis - ea a dormit, în timp ce eu priveam fâșia de lumină de pe peretele opus care continua să se lărgască și mă gândeam cât de mult se schimbaseră toate.

Ceilalți nu puteau să spună, pur și simplu, că mai aveam treizeci de ani de trăit, din moment ce nu aveau idee de ceea ce-mi făcea dușmanul. S-ar fi putut să mai fi rămas trei sute; s-ar fi putut să fie mai puțin de un an - Dar chiar și dacă îți schimbi trupul, acest lucru tot se întâmpla, la fel ca pe vremuri: mai devreme sau mai târziu, ceva nu va mai merge și vei muri. Dar faptul că s-ar putea să mor în aceeași secundă cu încă zece mii de alți oameni și cu o planetă încărcată de istorie era un lucru neobișnuit. Pe măsură ce camera se umplea de lumină, iar eu o priveam cum dormea în liniște, mi-am dat seama că ea este mult mai interesantă decât toate aceste probleme.

Eram destul de bătrân pentru a fi imun oricărui fel de infatuare. Ceva foarte adânc creștea în mine încă din Egipt, sau poate chiar mai devreme. În vârful piramidei, când soarele răsărea din ceață, stăteam jos, iar umerii

noștri se atingeau, contemplând construcțiile antice care se conturau dedesubt, am simțit un fior ciudat, combinat cu un fel de mulțumire interioară. Ea s-a uitat la mine – Nu îi puteam vedea decât ochii – și nu a fost nevoie să mai adăugăm nimic.

Și acum asta. Eram sigur, nici nu aveam nevoie să o întreb, că ea îmi împărtășea sentimentele. Oricare ar fi fost acestea. Deși este foarte nuanțată, limba engleză, ca, de altfel, și limba ei sau a mea, are marele defect de a nu avea decât un singur cuvânt, dragoste, care să denumească o asemenea multitudine de sentimente.

Dar poate că această lipsă ascunde un adevăr, anume că nici o dragoste nu seamănă cu alta. Ar mai fi și alte adevăruri pe care tindem să le uităm sau să le ignorăm, distrași de intensificarea acestui sentiment. În petrosiană se spune, cu ajutorul modelului palindromic, care are întotdeauna o nuanță sardonică sau, cel puțin, ironică: „Fericirea prevestește dezastrul care prevestește fericirea”. Așa că, dacă mori fericit, înseamnă că erai fericit când ai murit. Era oare momentul bine ales?

6

Oona Mșvua avea camera lângă White Hill și a fost încântată să facă schimb cu mine,

operație care a durat aproximativ trei minute, dar a fost un subiect de discuție mult mai îndelungat printre ceilalți artiști. Lo era foarte amuzat și convins că avusese dreptate, lucru pe care, în generozitatea mea temporară, l-am trecut cu vederea.

O dată vecini, am găsit butonul care făcea ca zidul despărțitor să se dea la o parte și am unit paturile, așezându-le sub fereastra ei. Mă tem că am fost destul de antisociali câteva zile. Trecuse destul timp de când fiecare dintre noi fusese cu cineva. Iar eu nu mai fusesem nici odată cu cineva ca ea, din zecile de femei cu care am fost. Ea spunea că mi se pare doar, pentru că nu mai fusesem cu cineva de pe Seldene, iar eu încuviințam cu diplomație, condamnând la amnezie cinci amintiri destul de vii.

Este adevărat că femeile și bărbații de pe Seldene sunt mai inițiați în tehnicile și subtilitățile exprimării sexuale decât ceilalți, de pe alte planete. Aceasta făcea parte din „complexitatea lor” – o sintagmă care traduce destul de vag cuvântul seldenian. Era un motiv pentru Lo, și nu numai pentru el, de a nu o privi pe White Hill ca pe un adevărat artist: faptul că un seldenian, pentru a fi „complex”, trebuie să considere arta o activitate obligatorie și zilnică, în mod normal subordonată activităților legate de suflet sau

trup. Sau măcar la același nivel, ceea ce era inacceptabil pentru ceilalți.

Ceea ce îi face pe seldenieni atât de diferiți, este faptul că nevoia lor de echilibru în viață distruge ierarhiile: această operă de artă este valoroasă, dar la fel este și orgasmul și această firimitură de pâine. Firimitura de pâine este legată de artă prin metabolismul artistului, care este în strânsă legătură cu orgasmul. Apoi, cu ajutorul unui amestec de logică, metafore și retorică, firimitura de pâine se leagă de sol, lumina soarelui, fisiunea nucleară, începutul și sfârșitul universului. Orice persoană inteligentă poate face asemenea conexiuni, dar pentru White Hill era deja un automatism, deprins o dată cu primele substantive și verbe: *Total este important. Nimic nu contează*. Schimbă lumea, dar rămâi relaxat.

Nu am reușit să o înțeleg nici odată. Dar am fost căsătorit timp de cincizeci de ani petrosieni cu o femeie care avea credințe mult mai ciudate. (Căsătoria, în baza contractului social, a durat cincizeci și șapte de ani; când s-a împlinit o jumătate de secol, ne-am separat și de atunci nu am mai revăzut-o.) Felul ei de a privi lumea îi dădea lui White Hill o stăpânire de sine pentru care nu puteam decât să o invidiez. Dar arta mea avea nevoie de dezechilibre și tensiuni, la fel cum a ei avea

nevoie de armonie și hotărâre.

După patru zile, majoritatea artiștilor ni s-au alăturat în refugiu. Poate că se săturaseră de atâta birocrație. Sau mai degrabă erau curioși să vadă progresele adversarilor lor.

White Hill făcuse niște schițe pe foi mari de hârtie groasă și le lipise pe pereți. Lucra în picioare.

— Picioarele ei goale – trecând de la o diagramă la alta, schimbându-le și rearanjându-le. Eu foloseam de-a dreptul o cameră de modelare, o invenție de care White Hill auzise, dar pe care nu o văzuse nici odată. Este un cub de lumină, cu latura puțin mai mică de un metru. În interior se află imaginea unei sculpturi – o rocă sau un morman de lut – pe care o poți pipăi și vedea. O poți modela cu mâinile, sau poți folosi instrumente mai fine pentru a tăia, a șlefui și a așchia. Progresele sunt înregistrate constant, astfel încât, e foarte ușor să încerci orice vrei, pentru că te poți întoarce oricând înapoi, în stadiul anterior.

Am petrecut, câteva ore, în fiecare zi, plimbându-mă cu un avion, împreună cu Lo și alți câțiva sculptori în căutare de materiale locale. Eram constrânși de ideea Parcului Comemorativ, pentru că tot ceea ce puteam să folosim trebuia să fie destul de mic pentru a trece prin tunelul de la intrare și prin camera de dezinfectare. Puteam să folosim și bucăți

mai mari, dar trebuia să le tăiem și să le asamblăm ulterior, fiecare bucățică neputând fi mai mare decât 2x2x3 metri.

În timpul acestor expediții am încercat să rămânem apropiați și să ne purtăm frumos unul cu altul. În mod normal, ar fi trebuit să detectăm o piesă, să aterizăm lângă ea și să o însemnăm, iar într-o zi sau două, roboții ar fi urmat să o livreze pe terenul special amenajat, lângă adăpost. Dacă exista mai mult de o persoană care voia aceeași piesă, trebuia să se ia o decizie înainte ca piesa să fie însemnată. Se creau, astfel, o mulțime de controverse și certuri, care nu aveau nici o legătură cu arta.

Calitatea luminii se diminua. Inginerii pământeni pulverizau un praf strălucitor în straturile superioare ale atmosferei, care reflecta căldura solară. (În acest scop, sistemele de distrugere a nanofagilor fuseseră modificate. Erau proiectate de asemenea și pentru a pulveriza acest praf la un nivel inferior; fiecare fir de praf avea un minuscul nucleu chimic.) Acesta făcea ca cerul să devină mai puțin interesant în timpul nopții. Mă bucuram că White Hill hotărâse să inițieze relația noastră la lumina stelelor. Mai trebuia să treacă o vreme, până să le revedem, dacă era să le mai revedem vreodată.

Se părea că lumina zilei va fi o constantă

permanentă în toată perioada desfășurării concursului. Fără dinamica modificării luminii, pentru a schimba aparența pieselor mele, a trebuit să renunț la o întreagă serie de proiecte. Am început să mă gândesc la ceva care să arate destul de irațional; ceva pe care creierul să-l refuze, deoarece pare imposibil. Așa cum refuza și alte lucruri incredibile, cum era Sterilizarea sau viitorul apropiat.

Ne-am împărțit în două grupuri, numindu-ne în glumă „originaliști” și „realiști”. Noi, originaliștii, ne continuam proiectele având în vedere regulile concursului: un monument dedicat tragediei și urmărilor ei, o amintire a sterilității, amplasată în mijlocul unei vieți noi. Realiiștii luau în considerație ultimele știri, inclusiv faptul că, probabil, nu va mai exista „un mijloc al vieții noi” și, probabil, niciun fel de public vizitator după treizeci de ani.

Acest lucru mi s-a părut exagerat. Existau destule motivații în felul cum fusese formulată misiunea inițial. Adăugau noi motivații, ironie și frica personală de moarte... a artistului bine, dar noi făceam artă, nu literatură. Sincer să fiu, credeam că lucrările lor vor fi copleșite de atâta complexitate.

Dacă cineva ar fi întrebat-o pe White Hill cărui grup aparținea, bineînțeles că ar fi răspuns „Amândurora”. Nu aveam idee cum avea să arate proiectul ei; căzusem de acord să ne

surprindem reciproc și să nu ne facem sugestii. Nu puteam să descifrez nici o zecime dintre diagramele ei. Vorbeam seldomiana destul de bine, dar nu stăpânisem nici odată pictogramele atât de bine, cu excepția vocabularului turistic. Iar majoritatea celor înscrise de ea pe hârtia cea groasă nu erau în niciuna dintre limbile cunoscute de mine. Era o simbolistică tehnică secretă.

Discutam despre cu totul alte lucruri. Chiar și despre viitor, așa cum se întâmpla între doi oameni care se iubeau. Viitorul nostru cel mai probabil era moartea simultană cauzată de foc, dar era destul de plăcut și inofensiv să facem planuri cu „ce ar fi să...”, pentru cazul în care gazdele noastre ar fi găsit o modalitate de a evita catastrofa. Am ales unul dintre multele variante de viitor posibile, dacă am fi avut, într-adevăr, mai mult de unul. White Hill nu fusese nici odată bogată. Nu voia să cheltuiască fără măsură, dar ideea de a călători pe toate planetele o încânta.

Bineînțeles că nu încercase nici odată să cheltuiască fără măsură. Speram ca într-o bună zi să îi pot studia reacțiile într-o asemenea situație, ceea ce ar fi de-a dreptul ciudat. Din caseta cu valori pe care o adusesem cu mine, i-am dăruit un colier, un dar tradițional la începerea unei relații pe Petros. Era un șirag de smaralde perfecte și

rubine, încrustate în aur.

Îl examinează cu atenție:

— Cât de valoros este?

— În jur de un milion de mărci.

A vrut să mi-l înapoieze:

— Te rog să îl păstrezi. Banii nu au nici o valoare aici. Niciun sens.

Nu-și găsea cuvintele, ceea ce nu-i stătea deloc în fire.

— Înțeleg gestul tău. Dar nu poți să îmi ceri să prețuiesc la fel de mult acest colier.

— Nu mă aștept la așa ceva.

— Să zicem că-l pierd? Aș putea să-l uit pur și simplu undeva.

— Știu. Dar tot ți l-aș fi dat.

Ea încuviință din cap și râse:

— Nu te înțeleg deloc.

Își puse colierul fără să-l desfacă, trecându-și-l peste cap. Culoarele aveau scilipiri reci și calde pe pielea ei măslinie.

Mă sărută în treacăt și părăsi camera fără să mai spună niciun cuvânt. Trecu pe lângă oglindă fără să se uite în ea.

După câteva ore am pornit în căutarea ei. Lo spusese că o văzuse ieșind pe ușă cu un rezervor mare de apă după ea. Pe plajă, am găsit urmele pașilor ei îndreptându-se spre vest.

A lipsit două zile. Lucram afară când s-a întors. Nu purta nimic, cu excepția colierului.

Mai avea un colier în mână: își tăiasă cosița dreaptă și o împletise într-o legătură sofisticată, cu fire de aur și argint, realizând un fel de șirag. Mi-l strecură peste cap, mă sărută fugar pe buze și se îndreptă spre adăpost. Când am încercat să o urmez, m-a oprit cu un gest, dându-mi de înțeles că era obosită:

— Lasă-mă să dorm, să mănânc, să mă spăl...

Vocea ei era doar o șoaptă răgușită.

— Vino la mine după ce se întunecă.

M-am așezat sprijinindu-mă de o stâncă și gândindu-mă la foarte puține lucruri, în timp ce mângâiam și miroseam cosița de la ea. Când s-a făcut prea întuneric pentru a-mi vedea picioarele, am intrat înăuntru, iar ea mă aștepta.

7

Am petrecut foarte mult timp afară, mai ales dimineața devreme și după amiaza târziu, studiind mormanul meu de roci și ruine. Aveam imagini, cu fiecare bucată, în memoria camerei mele de modelare, dar era mult mai ușor de vizualizat unele aspecte ale proiectului, dacă mă plimbam printre ele și le pipăiam.

Inspirația se află acolo unde o găsești. Ne jucasem cu un planetariu în muzeul din Roma, un sistem solar în miniatură care fusese făcut înainte de epoca informațională. Avea un fel

de regularitate amuzantă, reconfortantă și melancolică.

Creierul meu căuta întotdeauna semnificația ascunsă a lucrurilor. Mi se părea că mecanismul degaja și un fel de teamă și disperare. Aveam în minte un ansamblu delicat, dar masiv, care ar putea fi prezentat unor grupuri restrânse; prezența lor l-ar face să penduleze și să se rotească greoi. Ar părea deopotrivă fragil și imens (deși bineînțeles că fragilitatea lui nu ar fi decât iluzorie), la fel ca și ecosistemul pe care Fwndyrii l-au distrus atât de brusc.

Ansamblul va fi montat astfel încât să dea impresia permanent că este pe cale de a se răsturna, deși contra greutatea ascunse cu grijă ar face ca acest lucru să fie imposibil. Greutățile rotitoare vor crea o senzație de neliniște neobișnuită. Ori de câte ori unul dintre brațe va atinge podeaua, zgomotul va fi amplificat de un bubuit surd.

Dacă privitorii ar fi stat nemișcați, s-ar opri progresiv. Dacă s-ar mișca din nou, mișcarea ar reîncepe. Speram să îi miște și pe ei, de asemenea.

Din punct de vedere mecanic, problema cea mai mare, era măsurarea repartizării greutateilor fiecărei piese aflate în mișcare. Aceasta ar fi fost mult mai ușoară acasă; aș fi putut să închiriez un densimetru de rezonanță

magnetică pentru a calcula spațiile dintre ele. Nu exista un asemenea aparat pe această planetă (de altfel atât de bogată în lucruri de care nu aveam nevoie), așa că a trebuit să mă mulțumesc cu o pereche de roboți și cu o lamă de cuțit. Apoi am început să scobesc fiecare bucată asimetric pentru ca, o dată puse în mișcare, întregul ansamblu să aibă tendința de a se roti.

Aveam de ales dintr-o grămadă de pietre și alte obiecte și eram tentat să nu iau în seamă niciun fel de principiu unificator, cu excepția principiului de echilibru, bolovani erau bucăți de statui vechi și resturi fosile. Modelele, pe care le-am executat din această colecție dezordonată, erau, totuși, destul de ambigue. Era destul de greu să te hotărăști dacă vor arăta amenințătoare sau grotești, construite la scară. Un simbol al neputinței în fața unui inamic implacabil? Sau doar o grămadă de gunoi cu pretenții? M-am hotărât să abordez totul puțin mai conservator, mai degrabă demn decât îndrăzneț. La urma urmei, publicul va fi pământean și, în cazul în care planeta va supraviețui, vor veni și turiști care vor fi mai degrabă bogați decât sofisticați. Nu era juriul cu care eram obișnuit.

Am reușit să curăț vreo douăzeci de bare lungi și negre, care trebuiau să fie spițele roții mele neregulate. Acestea aveau să dea o

oarecare unitate compoziției: aveam să fac o cruce cu patru brațe egale de granit care să mai aibă un braț, mai lung, în centru. Apoi să construiesc o rețea, unind toate capetele cu baghete subțiri de metal.

Unii își transportau materialele în interior, în Amazonia, pentru a lucra direct în spațiul destinat parcului. White Hill și cu mine ne-am hotărât să rămânem afară. Ea spunea că proiectul ei este portabil, în acest stadiu, iar al meu putea fi demontat și transportat cu ușurință.

După câteva săptămâni, doar cincisprezece artiști mai aveau proiecte în desfășurare, afară sau înăuntru. Ceilalți, renunțaseră, căzând într-un fel de depresie pasivă, care părea să se fi instaurat pe Pământ în ultimul timp, iar unul, își pusese capăt vieții. Cei doi de pe Wolf și Mijhoven au optat pentru a fi adormiți, ceea ce putea fi considerată tot sinucidere. Doar o persoană din trei se mai trezea; una din trei se alegea cu tulburări mentale care puteau fi tratate. Ceilalți înnebuneau și mureau la scurtă vreme după ce erau treziți, neputând și nevrând să mai trăiască.

Adormirea aceasta profundă nu se practica pe Petros, deși unii petrosieni se duc pe alte planete, pentru a încerca acest lucru, ca pe o modalitate riscantă de a călători în timp. Să doarmă până când problemele se vor rezolva.

Unii au făcut acest lucru doar pentru speculații financiare: cumpărau opere de artă sau antichități, dormeau un secol sau mai mult, timp în care valoarea acestora creștea. Desigur că valoarea lor putea să nu crească semnificativ puteau fi furate sau acaparate de către familie sau guvern.

Dar dacă reușeai să procuri destui bani pentru a călători pe o altă planetă, de ce să nu mai aștepți puțin, ca să ai destui bani pentru a pleca pe o planetă îndepărtată, cu adevărat? Să comprimi scurgerea timpului. Puteam să efectuez o călătorie triumfiulară de pe Petros pe Skaal și Mijhoven și înapoi, dar ar fi trecut mai bine de 120 de ani. Dar, la fel de bine, aș fi putut să trăiesc dormind doar trei ani, fără a-mi pune în pericol creierul. Și aș fi putut să-mi iau cu mine operele de artă.

White Hill lucrase cu veterani ai somnului profund sau cu victime. Niciunul dintre ei nu fusese motivat de profit, dat fiind antimaterialismul instituționalizat pe planeta ei, astfel încât cei mai mulți dintre ei suferiseră de boli psihice înainte de a fi adormiți. Era ceva neobișnuit pentru ei să se facă bine în urma tratamentului, dar dădeau într-adevăr peste oameni ca White Hill care puteau, cel puțin, să le împărtășească nebunia, și, poate, chiar să îi ajute să depășească această stare.

Vizitasem de trei ori mai multe planete decât

ea. Dar ea fusese în locuri mai ciudate.

8

Specialiști pământeni își făcuseră datoria: zilele deveneau din ce în ce mai răcoroase, iar în câteva nopți a nins. Zăpada de peste noapte rezista până dimineața, apoi până la prânz, și, într-un târziu, a reușit să se acumuleze în nămeți. Acei dintre noi care voiau să lucreze afară au fost nevoiți să-și improvizeze haine groase.

Mie îmi plăcea să lucrez în frig, deși tot ceea ce făceam era să dau indicații roboților. Am copilărit într-un orașel din sudul New Haven-ului, unde iarna era lungă și grea. La un moment dat, am asociat zăpada și gheața cu plăcerile care ne așteptau după școală. Totuși, aveam să mă satur și de zăpadă.

Era evident că trebuia să lucrez repede, mai repede decât plănuisem în prealabil, din cauza frigului care se întetea. Voiam să asambliez totul și să-l pun în funcțiune înainte de a-l demonta și a-l înghesui prin tunelul de la intrare. Din păcate, roboții nu erau făcuți pentru temperaturi scăzute. Forța lor de tracțiune se diminua pe gheață și, uneori, se dezmembrau. Unul dintre ei se plângea constant și era, desigur, și cel mai bun lucrător, așa că nu puteam să îl deconectez pur și simplu și să-l las să dispară sub

mormanele de zăpadă, deși ideea mă tenta.

White Hill venea adesea afară pentru câteva minute, ca să stea să mă privească pe mine, și pe roboți, luptându-ne cu bolovanii grei de gheață, cu mecanismele și cu sculpturile. Ne plimbam pe malul mării, plimbări care s-au scurtat pe măsură ce vremea se înrăutățea. Ultima tură a avut un final dezastruos.

De abia ajunsesem pe plajă, când o furtună neașteptată iscă un vârtej de nisip atât de violent încât ne doborî. Ne-am târât până la adăpostul precar al ruinelor și am stat acolo strâns lipiți, în timp ce vântul urla așa de tare că trebuia să ne țipăm la ureche pentru a ne face auziți. Furtuna continua să se întetească, iar noi, înfricoșați, am decis să fugim spre refugiu. White Hill alunecă pe o bucată de gheață și își provocă o rană destul de adâncă, un metal cu marginile zdrențuite zgâriindu-i fața pe diagonală, de la frunte până la bărbie, intrându-i în ochiul stâng și rupându-i o bucată din nas. Osul rozaliu ieșise la iveală, spart, în dreptul sprâncenei, obrazului și bărbiei. Se ridică într-un cot și căzu la loc fără putere.

Am cărat-o restul drumului, recunoscător peste măsură puterii fizice care îmi permitea acest lucru. Când am ajuns înăuntru, ea era inconștientă, iar haina mea cea albă era ca un steag muiat în sânge.

Un doctor plastician sosi imediat și făcu tot

posibilul pentru a se asigura că White Hill va supraviețui. Dar problema ei necesita un tratament mult mai sofisticat. Nu au reușit să transporte echipamentul necesar în afara adăpostului, iar ea nu ar fi supraviețuit unei dezinfectări decât dacă ar mai fi stat puțin timp ca să se vindece. În afară de rana de pe față, avea o mână ruptă de la cot, o claviculă și două coaste rupte.

Timp de o săptămână sau cam așa ceva, a avut dureri constante sau a fost inconștientă. Eu am stat cu ea, eu însumi inconștient aproape. Fața ei era o caricatură grosolană a frumuseții de dinainte, rana fiind lipită cu o soluție cărămizie. Pielea întinsă a pleoapei îi acoperea arcada goală.

Oglinda nu se putea vedea din patul ei, iar ea nu a cerut oglinda, dar de câte ori nu mă uitam la ea, mâna zdravănă încerca să atingă și să investigheze dezastrul. Știam amândoi cât de norocoasă era că se afla încă în viață, mai ales acum, într-o perioadă în care rănilile puteau fi vindecate fără urmă, în puțin timp și cu puțin noroc. Dar era totuși o situație neplăcută, iar amintirea ei ar fi continuat să se păstreze în timp, la fel de dureroasă.

Când își venea în fire și era în stare să vorbească cu gura sfâșiată și tumefiată, îmi venea greu să-mi păstrez sângele rece. Reușea să aibă destule resurse filosofice, sau

mai bine zis spirituale, dar era atât de profund afectată încât nu putea să-și mențină șirul ideilor prea mult timp și de obicei, sfârșea hohotind frustrată.

Uneori plângeam împreună cu ea, deși petrosienii nu plâng decât pentru a reacționa la muzică. Mai demult fusesem soldat și îmi văzusem porția mea de răni și moarte și întotdeauna am crezut că această experiență m-a întărit, în defavoarea mea. Dar prietenii mei, care fuseseră răniți sau uciși, nu îmi erau decât prieteni și atunci toți trăiam conștienți de faptul că fiecare zi putea fi sfârșitul oricărui dintre noi. Dar, dacă femeia pe care o iubești este mutilată groaznic în urma unui accident climateric, este mult mai greu de suportat decât pierderea unei duzini de camarazi, din cauza războiului, acest alt fel de catastrofă naturală.

Am întrebat-o dacă nu vrea să uităm de înțelegerea noastră anterioară și să discutăm despre proiecte. A spus că nu; într-un fel, ea încă mai lucra la al ei, și încă mai voia să fie o surpriză. Am reușit să-i distrag atenția cu ajutorul cutiei de modelare. Am realizat figurine din carton reprezentându-i pe Lo și pe bătrâna Norita și le-am aranjat în diverse poziții sexuale. Într-un final, am reușit și noi să facem un fel de dragoste.

Doctorul o proclamă în sfârșit destul de bine

pentru a fi dezinfectată și am trecut amândoi prin acest proces pentru a putea intra în adăpost. White Hill se afla deja în operație când eu m-am trezit; nu avusese niciun rost să fie trezită înainte de a se începe procesul de recondiționare.

Am petrecut două zile hălăduind prin întunericul Amazoniei, prin jungla de beton, măsurând cu pasul imensul subteran. Cele mai multe locuri păreau cuprinse de nebunie, iar câteva păreau stăpânite de isteria sfârșitului lumii. Verificam atât de des starea sănătății ei, încât au însărcinat un robot să mă sune din oră în oră, chiar dacă se producea sau nu vreo schimbare.

În cea de-a treia zi am primit permisiunea de a o vizita, în timp ce dormea. Era palidă, dar părea complet restabilită. Am privit-o timp de o oră sau mai mult, când, deodată, a deschis ochii. Ochiul cel nou era albastru și nu verde, nu știu de ce. Nu se uita la mine.

— Visele hrănesc arta, șopti în petrosiană, iar arta hrănește visele.

Închise ochii și adormi din nou.

9

Nu a mai vrut să iasă afară. Trăise toată viața la tropice, chiar și anul petrecut în captivitate, iar ideea de a revedea gheața care o rănisese îi era mai mult decât nesuferită. În interiorul

Amazoniei era permanent vară, mai ales acum, când autoritățile încercau să-i facă pe toți fericiți, oferindu-le căldură, lumină și flori sălbatice.

Am ieșit afară ca să-i aduc lucrurile. Am adunat zece foi mari de hârtie groasă de pe perete și le-am rulat cu atenție. Colierul și săculețul cu monede rare, pe care le adusesese de pe Seldene, erau toată averea ei pe lumea aceasta.

M-am gândit să-mi împachetez propriul proiect, dând instrucțiuni roboților cum să-l demonteze și să-l transporte, astfel încât eu nu aveam altceva de făcut decât să mă întorc înapoi și să stau lângă ea. Dar ar fi fost prea riscant. Am vrut să văd cum funcționează înainte de a-l desface.

Așa că am trecut din nou printr-o dezinfectare, deși nu era neapărat necesar; puteam să îi trimit lucrurile, fără a mai fi nevoie să le duc eu personal. Dar voiam să mă asigur că se pusese pe picioare înainte de a o părăsi pentru câteva săptămâni.

Nu se ridicase încă în picioare, dar dansa. Când m-am refăcut în urma dezinfectării, ceea ce nu mi-a luat mai mult de jumătate de zi, m-am dus în camera ei de spital și acolo, mi-au fost indicate noile noastre camere. Era o locuință cu trei camere, amplasată într-un loc

numit Piața Artiștilor. Erau două paturi în dormitor, unul cu accesorii medicale, dar era oricum infinit mai bine decât să încercăm să fim singuri într-un spital.

Era un bilet care plutea deasupra patului și preciza că era plecată la o petrecere în camera comună. Am găsit-o într-un scaun cu roțile, învățând să danseze cu o singură mână cu Denii om Cord, în timp ce un harpist și un flautist de pe planete diferite încercau să improvizeze o melodie împreună.

Era bine dispusă. Denii își aminti că avea ceva urgent de făcut, iar eu am împins-o pe White Hill până pe balconul care avea vedere spre un lac plin de păsări adormite, unele dintre ele fiind, probabil, adevărate.

Afară era cald, era întotdeauna cald. Fața ei era acoperită de o peliculă de sudoare, datorată, parțial, efortului depus la dans, presupun. În lumina de dedesubt, sudoarea îi dădea aspectul unei sculpturi, îndulcindu-i trăsăturile. Nu mai avea nici o cicatrice.

— Măine mă voi ridica din scaunul cu roțile, spuse ea, cel puțin câte zece minute.

Râse.

— Încetează!

— Ce să încetez?

— Să te mai uiți la mine așa.

Îi cercetam fața.

— E vorba doar de faptul că... Cred că este o

mare ușurare!

— Știu.

Îmi dezmierdă mâna.

— Mi-au arătat poze cu mine, înainte. Te-ai uitat la așa ceva atâtea zile?

— M-am uitat la tine.

Îmi lipi mâna de fața ei. Noua piele era întinsă, dar fină ca a unui bebeluș.

— Mă duci jos?

10

Este destul de greu de descris, mai ales în lumina evenimentelor ulterioare, devastatoare, însă pot să spun că noaptea aceea de dragoste fragilă a marcat relația noastră pentru totdeauna, sau mai bine zis, a influențat felul în care mă legasem de ea: am fost căsătorit de două ori, o dată mai mult și o dată mai puțin și fusesem îndrăgostit de sute de ori. Dar nu aparținusem nici odată unei femei cu adevărat.

Acesta este un lucru pe care ni-l facem cu mâna noastră. Am avut destule femei care au încercat *să între în posesia mea*, dar am reușit întotdeauna să mă retrag sau să mă sustrag acestor tentative, în încercarea mea disperată de apărare a eu-lui. Întotdeauna mi s-a părut că viața este prea lungă pentru o singură femeie.

Cu siguranță că acest lucru se datora și

faptului că viața nu mai era așa de lungă. Se datora mai ales acelei alergături prin furtuna care urla furioasă, în timp ce viața se scurgea din ea și perioadei de veghe, sau cel puțin de companie de după aceea, în care ea își recăpătase sănătatea și frumusețea fizică. În ciuda celor întâmplare, ea nu se schimbase nici odată în esență, păstrându-și seninătatea încăpățânată, pe care ajunsesem să o cunosc atât de bine în acea noapte fierbinte și de care mă molipsisem și eu într-un final.

Patul era o scândură îngustă și tare, mai rece decât întunericul îngreunat de parfumul florilor pământene. Am ajutat-o să se suie în pat (iar acesta se conformă poziției ei) dar din acel moment ea a fost cea care m-a condus, spunând că asta era tot ceea ce își dorea, tot ceea ce mai avea puterea să facă. Când am încercat să o contrazic, mi-a amintit de una dintre vorbele de duh care aveau o conotație sexuală în ambele limbi: *A dăruî înseamnă a primi; a primi înseamnă a dăruî.*

11

Am petrecut câteva săptămâni, atât de aproape cât pot fi doi oameni. Eram amantul și infirmierul ei, pe măsură ce prindea puteri încetul cu încetul. Când a fost în stare să-și petreacă majoritatea timpului în mod normal, fără să mai aibă nevoie de scaunul cu rotile

sau de patul „inteligent” (cu care alcătuiam un grup de trei, ceea ce era destul de incomod uneori), m-a îndemnat să ies afară și să-mi termin treaba. Era în stare, de asemenea, să se concentreze asupra propriului ei proiect. Era nerăbdătoare să se dedice din nou artei, ceea ce era un semn bun.

Îndată ce am pășit afară, am înțeles că avea să dureze mai mult decât plănuisem. Știam de pe monitoarele din interior cât de frig era și câți centimetri de gheață se acumulaseră, dar nu știam cu adevărat cât de gravă era situația, până când nu am ajuns la fața locului și mi-am contemplat stivele de materiale acoperite de un strat opac. Era un lucru bun că lăsasem roboții în adăpost și un alt lucru bun era că lăsasem afară câteva unelte manuale. Ușa era îngropată sub un strat de doi metri de zăpadă și gheață. Mi-am croit un tunel, folosindu-mă de talente artistice nebănuite.

Nu știam dacă să-i spun sau nu lui White Hill că va dura mai mult decât prevăzusem. Fusesem de acord să nu ne întrerupem, totuși. Era de presupus că ea se apucase de lucru imediat după plecarea mea.

Roboții erau ca o un grup comic destul de precar, dar nu am putut decât să mă amuz pe seama lor timp de o oră sau așa ceva. Era atât de frig încât aburii respirației mele înghețau, formându-mi un strat de gheață pe barbă și

mustață. Respirația era dureroasă; respirația adâncă era, probabil, de-a dreptul periculoasă.

Așa că, în majoritatea timpului, monitorizam activitatea roboților din interiorul refugiului. Aveam la dispoziție întreaga construcție; toți ceilalți se retrăseseră de mult în adăpost. Atunci când nu lucram, beam puțin cam mult, ceea ce nu mai făcusem regulat de secole.

Era evident că nu aveam cum să fac modelul să funcționeze. Echilibrul lui delicat era imposibil, datorită vântului care își schimba permanent direcția. Eu și roboții aveam mâinile pline și căram cum puteam cât mai multe piese, demontându-le și strecurându-le prin intrarea refugiului. Era o ocupație destul de plictisitoare și dureroasă. Am făcut modificările de rigoare în interior, cu ajutorul laserelor, ca să permitem rocii să ajungă la temperatura camerei, pentru a nu se crăpa sau sfărâma. Aerul condiționat nu era destul de eficient și nici roboții, astfel că, în scurt timp, era ca și cum am fi locuit într-o topitorie: peste tot era un fel de grăsime lipicioasă de praf de rocă, iar aerul era uscat și metalic.

Așa că nu am avut niciun regret când am strecurat în adăpost ultima piesă, așteptând cu nerăbdare chiar și dezinfectarea, știind că White Hill era dincolo.

Dar nu era. Mai lipseau câțiva. Lăsase un bilet:

Am știut, încă din ziua în care ne-am întors aici, cum va fi lucrarea mea, și am mai știut că trebuia să păstrez secretul ei față de tine, pentru a nu te face să suferi. Și pentru a te scuti de frustrarea de a încerca să mă faci să mă răzgândesc.

Așa cum vei fi aflat până acum, cercetătorii au stabilit că Fwndyrii au accelerat într-adevăr ritmul evoluției solare. Procesul de încălzire va continua, iar în treizeci-patruzeci de ani se va produce o explozie denumită „explozia heliului”. Soarele se va transforma într-un gigant de foc, iar Pământul va fi incinerat.

Nu mai există nici o navă, dar există totuși o modalitate de salvare. Un fel de salvare.

Undeva sus, pe orbită, staționează un transportor interplanetar imens, folosit pentru niște lucrări pe Marte. Este cu câteva secole mai bătrân decât tine, dar, la fel ca și tine, se menține într-o stare foarte bună. Vom călători cu această navă până la o distanță suficient de mare pentru a supraviețui catastrofei solare și vom rămâne acolo până când situația se va rezolva într-un fel sau altul.

În acest punct intru eu în scenă. Pentru ca salvarea, noastră să aibă un sens în acest război de o mie de ani, va trebui să apelăm la somnul profund câteva secole. Pentru ca restul persoanelor să reziste fără traume acestui

somn prelungit, vor avea nevoie de calitățile mele empaticе. Singuri, în ținutul de gheață ar înnebuni treptat. Conectați prin mintea mea, vor avea senzația de comunitate și s-ar putea să se trezească fără nici o traumă.

Eu voi muri, bineînțeles. Voi fi moartă când tu vei citi aceste rânduri. Nu chiar moartă, dar conectată la mințile celorlalți. Nu aș putea să-mi revin nici dacă ar fi vorba de numai o sută de oameni timp de o sută de zile. Dar vor fi o mie, și poate că va dura o mie de ani.

Nimeni altcineva de pe Pământ nu poate empatiza asemenea mie, și nu am nici timpul și nici echipamentul necesar pentru a-mi transfera calitățile altcuiva. Și chiar dacă le-aș avea, sunt aproape sigură că nu aș putea avea încredere în nimeni altcineva. Așa că mă duc eu.

Singurul meu regret este că te pierd pe tine. Trebuie oare să dezvolt subiectul?

Poți să vii și tu dacă vrei. Pentru a folosi transportorul, a trebuit să accept ca supraviețuitorii să fie aleși în conformitate cu ierarhia pământească, în frunte cu draga de Norita, dar au acceptat să facă o excepție pentru toți artiștii aflați în vizită. Mai ai timp până la jumătatea lui decembrie să te hotărăști; nava pleacă, la întâi ianuarie.

După cum te cunosc, cred că, mai degrabă vei prefera să rămâi și să mori. Poate că

perspectiva de a trăi „în” mine te va ajuta să-ți depășești teama de somnul profund. Dacă nu, nu.

Te iubesc mai mult decât viața. Dar aici e vorba de și mai mult. Suntem ceea ce suntem?

W.H.

Ultima propoziție era un palindrom în limba ei, nu a mea, care cred că are o semnificație ascunsă.

12

M-am gândit o vreme la hotărârea pe care urma să o iau. Trebuia să pun în balanță o moarte rapidă, sau poate înceată, și alternativa petrecerii câtorva secole înghețat, încuiat într-o cameră micuță cu Norita și cei de teapa ei. Să pălăvrăgim cu viteza sinapselor, fără să mă pot sustrage acestor conversații.

Întotdeauna am prețuit tăcerea, dar eternitatea de liniște care mă aștepta era mai îngrozitoare decât eternitatea de liniște care îmi precedase nașterea.

Dacă White Hill m-ar fi așteptat la capătul acestor secole de tortură, știu că aș fi putut să suport toate aceste chinuri. Dar ea era deja moartă, sau cel puțin în sensul că nu aveam să o mai revăd nici odată.

Altă femeie ar fi încercat să-mi mai dea o falsă speranță, amintind posibilitatea ca într-

un viitor îndepărtat procesul acesta empatic să fie atât de avansat încât ea să poată fi recuperată. Dar ea, știa cât de puțin probabil era ca acest lucru să se întâmple, chiar dacă echipe întregi de cercetători s-ar dedica acestei probleme și ar avea destul timp la dispoziție. Ar fi ca și cum ai încerca să refaci un ou prăjit.

Poate că totuși aș fi acceptat să fac acest lucru dacă ar fi existat o șansă ca, o dată eliberat din imobilitatea aceea bântuită de voci diverse, aș fi găsit un fel de lume reală, o lume în care aș putea evolua ca artist. Dar nu cred că va mai exista o lume în care să pot fi și bărbat.

Poate că nici nu va mai exista niciun fel de umanitate curând. Presupun că ar putea să facă și cu toate celelalte planete ceea ce au făcut cu Soarele. Astfel ar câștiga războiul sau Exterminarea, cum spuneau părinții mei. Dar erau exterminați cei care nu trebuiau.

Desigur, Fwndyrii puteau să nu o descopere pe White Hill și echipajul ei. Dar dacă îi găsesc, s-ar putea să îi păstreze pentru a-i studia.

Perspectiva de a trăi o eternitate în acest mod, chiar dacă ar fi existat niște compensații pentru imobilitate și companie, nu mă atrăgea deloc.

În timpul care mi-a mai rămas până la mijlocul lui decembrie am scris această povestire. Apoi, am tradus-o cu ajutorul unui xenolingvist într-o limbă pe care acesta o considera ușor de descifrat de către orice creatură suficient de umană pentru a putea pricepe faptele relatate. Chiar și de către Fwndyri, poate. Sunt destul de umani pentru a vrea să elimine o specie rivală.

Privesc foile acoperite de scris, în engleză pe partea stângă și o amestecătură de puncte, pătrățele și triunghiuri în dreapta. Ambele părți mi s-ar fi părut la fel de enigmatice acum câțiva ani.

Povestea lui White Hill va fi adăugată unei cărți obișnuite, care debutează cu niște principii de bază ale matematicii, cu puncte, pătrățele și triunghiuri și apoi trece la fizică, chimie, biologie. Poți să ajungi de la biologie la sufletul omului? Nu pot decât să sper că așa ceva este posibil. Dacă aceste rânduri vor fi citite de ochi străini, la mult timp după ce a pierit și ultima suflare de om, sper că nu va fi considerată ca indescifrabilă.

Așa că voi da și această ultimă foaie translatorului și apoi voi livra întreaga povestire doamnei care o va transcrie pe foi de platină, care vor fi puse la loc sigur, la bordul transportorului. Ar putea să reziste și

un milion de ani, zece milioane sau chiar mai mult. După ce Soarele va fi scrum, iar transportorul nu va fi decât un bloc de gheață care adăpostește o mie de bucăți de carne înghețată, ea va trăi prin povestirea mea.

Acum treaba mea este terminată. Mă duc afară, să-mi găsesc liniștea.

ÎN VREMEA LUI SATURN

William Barton

William Barton s-a transformat, fără prea mare fanfară, într-un scriitor de marcă în domeniul literaturii SF, în ultimii zece ani. A publicat mai multe romane și câteva nuvele, dar fără a atrage atenția asupra sa. Povestirea de față face parte din *Antologia Extraordinarului*, editată de Kim Mohan, care, de asemenea, a mai alcătuit și ultimul număr al uneia dintre cele mai vechi antologii științifico-fantastice pe anul 1995. „În vremea lui Saturn” este o povestire de istorie alternativă, despre știința viitorului și călătoriile spațiale, desfășurată parțial în viitor, ceea ce este destul de dificil de realizat. Folosește modelul atât de cunoscut al „aducerii aminte” cu mult succes, realizând o bucată de literatură științifico-fantastică de excepție.

La idele lui octombrie 1974, pilotul de aselenizare Nick Jensen traversă litosfera lunară sub un cer negru și inexpressiv, nu departe de polul nord al Lunii. Totul i se părea straniu în ceea ce privește locul acesta; nu semăna deloc cu celelalte șase locuri de aterizare. Poate aducea puțin cu Taurus-Littrow, dar...

Umbre alungite se desfășurau pe suprafața întunecată, iar cărările negre se pierdeau în depărtare, dincolo de pereții craterelor; fiecare bucată de stâncă genera un soi de deget de umbră care indica direcția opusă Soarelui, acesta nefiind decât un cerc de lumină aflat pe linia orizontului, în sud... Un indicator destul de vizibil atenționa: AICI ÎNCEPE PENUMBRA. Iar cerul era la fel de înfricoșător la vedere. Pământul nu se vedea, dispăruse dincolo de orizont, pe măsură ce coborau panta dealului din continuarea pistei de aterizare.

Vocea pilotului aflat pe orbită, Ben Santori, îi pârâi în căști, puțin defazată:

— Inerția traiectoriei te-a deviat cu șapte kilometri.

Nick răspunse:

— Te-am recepționat. Am ajuns la linia de demarcație între partea luminată și cea neluminată de pe Black Hill.

Undeva sus, pe cerul negru și inexpressiv, *Apollo 21* descriind o traiectorie în jurul lui CSM *Nightwing* părea un fulg argintiu. Și undeva acolo, departe, dincolo de acestea, lăsând în urmă două șiruri paralele de urme în praf, pe direcția formațiunilor montane Peary, modulul lunar Flamebird era un fruct auriu de-abia vizibil în decorul cenușiu. Șapte kilometri. Era o cale destul de lungă pentru a fi străbătută pe jos, dacă nava s-ar fi stricat.

Era din cale-afară de norocos să se afle aici. După opt ani, care păreau că nu se mai termină, a fost acceptat în 1966 în rezerva de candidați astronauți. Îi urmărise pe cei mai bătrâni decât el participând la cel de-al doilea sau al treilea zbor, Alan Shepard pe Lună, Walter Cronkite la televizor, încântat... Apoi Nixon închisese Laboratorul pentru cercetări privitoare la călătoria oamenilor în spațiu al Forțelor Armate, apoi interzisese programul lunar destul de avansat Apollo, apoi și puținul rămas din aplicațiile Apollo, cu excepția lui *Skylab*...

Nick îi aruncă o privire fugară comandantului Stan Freeman de pe scaunul din stânga, care își întindea gâtul pentru a putea vedea peste marginea vizorului căștii de viceamiral inginer. Căștile acestea spațiale, cu vizorul lor de aur erau o prostie. Ar fi trebuit să purtăm numai învelișul cel roșu rezervat celor care se aflau pe orbită.

— Cum stăm cu timpul?

— Ținta va fi atinsă la momentul stabilit.

Vocea lui Freeman răzbătea prin căști clară, dar stridentă, cu binecunoscutul accent de Chicago. Freeman fusese și mai norocos, în tot ceea ce făcuse. Era primul om de culoare în spațiu. Primul om de culoare pe Lună. Comandantul misiunii. Un as al ingineriei

mecanice. Iubit de presă, intervievat de toată lumea și ajuns celebru doar cu câteva ore înaintea lansării pe orbită.

Norocul nostru! Tânărul de culoare, sobru, ținând un discurs în care elogia NASA, spusese că King ar fi fost mândru, întrucât el urmărea cu mare plăcere Star Trek, apoi binecuvântă misiunea și, prin extensie, întregul program spațial care fusese reinițiat.

Au oprit motoarele la marginea umbrei, în apropierea unei culmi joase și pereții erodați ai unui crater adânc, își desfășură centurile și se ridicară din scaunele cabinei. Nick se clătină puțin, restabilindu-și echilibrul în costumul spațial.

— Fii atent!

— Nu am nimic. Sunt doar puțin dezorientat din cauza călătoriei. Dar, chiar dacă aș cădea, tot nu ar avea nici o importanță. Doar că mi-aș murdări costumul. Cu toate că sunt incomode și greoaie ca naiba, cel mai mare defect al costumelor acestora de tip Apollo EVA este că te dezorientează.

— Ești gata?

— După tine, MacDuff!

Comentatorul de știri pentru publicul de acasă ar fi apreciat aceste cuvinte. Un tip curajos, glumeț, dintr-o bucată, reprezentantul nostru în spațiu. Nick zâmbi de unul singur. Atunci, de ce continuau să sufere toți de căderi nervoase

după terminarea misiunilor? Devenise un fel de glumă în rândurile celor de la NASA. Du-te pe Lună. Apoi va urma casa de nebuni.

Coborâra în noapte.

— E cam întuneric aici.

Nick se mărgini să răspundă:

— Mda. Hai să stăm aici puțin ca să ne răcorim.

Pășiră în umbră, iar temperatura scăzu cu vreo sută de grade Kelvin. Câțiva pași în plus ar fi dublat această scădere. Senzorii de pe orbită susțineau că temperatura minimă în adâncul craterului nu depășea 100°K, dar teoriile susțineau că poate ajunge și la 40°K. Costumele erau rezistente, dar nu invulnerabile.

Era o noapte încântătoare, luminoasă atunci când... Nick ridică vizorul de aur al căștii:

— Isuse!

— Ce... spuse Freeman ridicând vizorul propriei căști și privind în direcția indicată.

Nu reuși să emită decât o exclamație șoptită de încântare. Deasupra lor, cerul era invadat de lumina suavă a milioane de sori depărtați, ca niște ace neclintite de lumină albă, albastră deschis, ușor roșiatică ici-colo, Calea Lactee asemenea unui râu de aur.

Ce noroc să fie aici! Și toate acestea se datorau faptului că Morris Udall și o grupare hotărâtă de conservatori au câștigat premiul

pentru democrație în locul Cruciadei pentru copii, o formațiune guvernamentală, și totul din cauză că Nixon e paranoic și s-a ocupat de afacerea Watergate, afacerea cu ajutorul căreia a pierdut alegerile.

Președintele Udall, prezent la inaugurare, declarase că forțele militare ale Statelor Unite vor părăsi Vietnamul imediat... „pentru că, fie că este bine sau nu, trebuia să se termine o dată cu scuzele și să se facă ceva...”

Președintele Udall, stând în Biroul Oval, semnase un ordin expres de anulare a sistemului de transport spațial inițiat de Nixon și reinițiere a programului Apollo și AAP, pentru că s-au cheltuit patruzeci de miliarde de dolari pentru construirea echipamentelor necesare. Hai să beneficiem de toate acestea înainte de a cumpăra altele”.

Și, trei săptămâni mai târziu, proaspătul astronaut Nick Jensen fusese ales pentru primul echipaj al misiunii *Apollo 21*. *Apollo 17*, cu destinația Lună, număra 18 din cei mai mult de 20 de membri de la *Skylab 1*. Urmase un alt zbor spre Lună. Se aprobaseră încă zece zboruri pe Lună și un nou *Skylab*, plus, între trei și șapte misiuni AAP. Și apoi? Ce mai contează? Vom avea ce face până în 1981...

Continuară să avanseze în întunericul din ce în ce mai adânc, cocoțându-se pe stânci, recoltând mostre, vorbind cu Santori de pe

orbită și, prin intermediul modulului de aselenizare, cu turnul de control.

— În regulă, să aprindem lanternele.

Acesta era un alt impediment. Erau șaptezeci de grade Kelvin în continuare, insuficient pentru a suprasolicita costumele, dar energia necesară pentru a pune în funcționare noul sistem de iluminare ar fi terminat bateriile pe care le purtau în spate în mai puțin de patruzeci și cinci de minute. Zece minute era limita de timp stabilită pentru a cerceta astfel de locuri.

Au aprins lumina. Fundul craterului se luminează în jurul lor, revelând diverse roci, praf, noroi și nimic altceva.

Dezamăgire.

— la uite aici!

Nick îi indică ceva care arăta ca o muchie joasă a unui taluz negru, aflat lângă peretele abrupt din sudul depresiunii.

Îngenunche lângă acesta și îl lovi ușor cu ciocanul.

— Cred că este destul de solid, orice ar fi!

— la o mostră și hai să plecăm de aici. Locul ăsta e sinucidere curată.

Comentatorii vor avea ce să spună despre toate astea...

Nick lovi roca puternic, cu partea ascuțită a ciocanului, dislocând un bolovan. Ceva străluci foarte puternic. Ridică mostra și o întoarse pe

toate părțile. Piatra era de un alb opac, de culoarea cretei, deși avea duritatea granitului, fără rețea cristalină, acoperită de o crustă neagră și subțire.

Freeman îngenunche brusc în spatele lui, căutând pe bâjbâite, găsind și studiind piesa personal, atent la luciul intens al suprafeței ca de gheață.

— Bine! La mulți ani, Nick!

Vara lui 1977. Cea mai grozavă perioadă din viața lui... Punct, Nu putea să existe niciun fel de dihotomie dickensiană în această privință.

Nick Jensen plutea legănat de sistemul de susținere și alimentare cu aer, la șase metri de cabina de comandă de pe *Apollo 29*, un sistem con-cilindru-con argintiu cu alb, agățat deasupra asemenea unui braț sclipitor al Pământului. Era o zi minunată pentru un viceamiral inginer. Puteai să zărești, la o distanță de opt sute de kilometri dedesubt, albastrul strălucitor al Pacificului, sau chiar să urmărești straturile înguste de-a lungul dealurilor verzi din Hawaii. Dar nu era o priveliște la fel de frumoasă ca aceea de sus de tot.

Viking 1. Încă se mai distrau pe seama camerei de luat vederi ale cărei culori nu erau suficient de bine reglate.

— Doamne, arată exact ca Utah! Stai puțin să

ne uităm de unde s-ar putea regla culorile...

O cască roșie de ivi prin ușa deschisă a cabinei de comandă și vocea lui Amy Jordan se auzi foarte distinctă în căști:

— Nick? Ar trebui să zărim Agena dintr-o clipă într-altă.

— Am înțeles.

Era un inginer deosebit de dotat și avusese o contribuție decisivă în proiectarea radio-telescopului, însă presa neglijase acest lucru, continuând să insiste pe tema micuței drăguțe, care zbura în cabina strâmtă a capsulei lui Apollo, împreună cu doi bărbați și întrebându-se cum avea să-și rezolve problemele personale în fața lor...

Încercase, oftând, să se explice: Este vorba de afaceri. Afaceri importante, iar noi toți suntem niște profesioniști, ne respectăm reciproc...

Ha, ha, ha... Afaceri... Sigur că da. Bineînțeles că era vorba de afaceri.

Nick lovi maneta de control pentru a comprima rezerva de aer pe care o purta în spate și se întoarse ușor. La o distanță de aproximativ trei metri, radio-telescopul plutea și el, un dispozitiv concav pe care îl aduseseră în cabina de comandă demontat în prealabil, când, în mod obișnuit, o misiune de aselenizare ar fi trebuit să care stive de aparate de fotografiat și un satelit special. La început, în urmă cu o săptămână, nu era decât

o colecție de cabluri și diverse piese, plus o carcasă. Acum însă...

Capsula părea o floare strălucitoare, argintiu cu negru, plutind pe orbita Pământului, gata să-și înceapă viața în spațiu. Acolo... Motorul auxiliar Agena se zărea ca o scânteie de lumină, undeva la marginea câmpului vizual, în întunericul spațiului.

— Îl văd.

— Cât de departe este?

Amy răspunse:

— Radarul susține că este la zece minute de noi.

— În ordine. Hai să mergem la el.

O dată ce ar cupla motorul la telescop și le-ar orienta pe orbită, ar putea să se întoarcă acasă... Isuse Cristoase, ce mult îi plăcea să fie în spațiu, dar... să petreci două săptămâni înghesuit într-o cabină de mărimea unui vagon de marfă, împreună cu alte două persoane, oameni care miros puțin mai urât pe zi ce trece... Lucrurile astea puteau să-i taie cheful destul de repede.

O altă voce îi răsună în urechi, ușor alterată de defazare, ca un ecou al parcurgerii distanței dintre două planete și un satelit de comunicare:

— *Apollo 29*, raportează.

— Tu ești, Jake?

— Afirmativ.

Jake Burnett era specialist de rangul trei în telecomunicații și spera să ajungă aici, sus, într-o bună zi. Urmă:

— Îți aduc la cunoștință că cei doi membri ai echipajului de pe *Soyuz L-4* au aterizat cu bine la marginea lui Oceanus Procellarum.

Așa, deci, Bykovsky și Leonov pe Lună.

— Le-a trebuit cam mult.

Și le va fi de mare ajutor. Udall câștigase din nou alegerile și continua să susțină programul ce se desfășură în prezent, dar, mai devreme sau mai târziu, vom ajunge și la alegerile din 1980 și, o dată ce *Apollo 40* dispare...

Nimeni nu știa ce avea să urmeze în continuare.

Burnett spuse:

— Să sperăm. Avem nevoie de această competiție.

Acum puteau să spună așa ceva: presa nu mai asculta discuțiile camaraderești de pe orbită.

— Da. Mă întreb dacă ei știu asta.

— Probabil mult mai bine decât noi.

Amy Jordan interveni:

— Băieți? Ajungem la întâlnirea cu Agena în patru minute. Să ne concentrăm asupra afacerii respective...

Afaceri. Numai despre afaceri era vorba.

Răspunse:

— Afirmativ. Am recepționat.

La treabă.

1980. Sfârșitul primăverii.

Nick stătea pe iarbă, în spatele intrării de la Mosquito, nu departe de tribuna pentru VIP-uri, opusă celei rezervate presei, și aștepta transpirând în soarele fierbinte al Floridei. Întotdeauna mă irită puțin... Reporterii participau acum destul de rar la lansări, iar ceasul care număra descrescător secunde nu era urmărit de nimeni uneori, chiar dacă era vorba de o călătorie pe Lună.

Luna? Hmm... Dacă ai văzut o lună, le-ai văzut pe toate... Anunțați-ne când sunteți pregătiți să plecați pe Marte. Sau, mai bine pe stele, ca la televizor...

Totuși, astăzi sosiseră în număr destul de mare, umplând ochi tribuna presei, formând cozi lungi și gălăgioase la ușile toaletelor și înghesuindu-se în jurul tonetelor de hot dog, care fuseseră aduse special pentru această ocazie.

Nick se uită la ceas, apoi aruncă o privire spre ușă, de-a lungul căii de acces spre locul lansării. Deasupra navei persista un nor de fum, dar, în câteva minute, urmau să oprească această reducere de presiune, să închidă valvele și să înceapă numărătoarea inversă.

Saturn 5M nu era o navă prea arătoasă. Nu era deloc arătoasă. Dar era vorba de viitorul

nostru, în fond. Nu se putea vedea nici dispozitivul central de zbor, Saturn 5, diviziunile S-ID și S-II, camuflate de patru motoare auxiliare atașate. Nu se vedea decât S-VB-ul, care ieșea afară în vârf, un S-II modificat cu cinci J-2uri, reîncărcabile, care luaseră locul vechilor S-IVB-uri, și care, susțineau o carcasă cu un aspect ciudat și un diametru de treisprezece metri.

Putea să se dovedească a fi o mare greșeală faptul că foloseau o navă construită în premieră, pentru un zbor adevărat, fără a fi testată în prealabil. Cu o misiune importantă. Dacă una dintre îmbinările de montaj, care nu mai fuseseră folosite pentru o călătorie spațială, se desface când nava începe să se înalțe, poate chiar după ce Q-maxim a fost atins, vom avea parte de o explozie destul de frumoasă acolo sus...

Bine că măcar nu existau oameni la bord. Era vorba numai de niște bani pierduți.

Nick cercetă din nou zona, observând abundența de VIP-uri, care veniseră să vadă lansarea. Actualul președinte Udall, participând alături de senatorul Jesse Jackson și vice-președintele Mondale, care fusese desemnat succesorul lui Udall. Președintele venise să vadă roadele ultimei sale decizii, în problemele legate de spațiul cosmic.

Fritz Mondale se uita în altă parte, prea puțin

interesat de ceea ce se întâmpla, dar știind că trebuia să facă act de prezență, întrucât era și el pe listele electorale. Preliminariile nu decurseseră prea bine. Nu va exista nici odată un președinte Mondale. Stătea chiar așa de prost?

Se uită la bărbatul subțirel de lângă el. Guvernatorul Brown, care stătea lângă Gene Roddenberry, avea un ochean la ochi și se uita insistent în direcția navei, cu un fel de rânjel care îi dezvelea dinții, sau poate că era doar o grimasă datorată încercării de a capta fiecare amănunt al priveliștii. Era destul de greu să-ți dai seama cu... oricum, era un individ foarte ciudat.

Văzându-l pe guvernator trecând la braț cu Linda Ronstadt, încercă să audă ce spuneau. Oare eu ce aș fi spus, cu o bucățică așa de bună la braț? Îi povestea despre resursele uriașe pe care le-am descoperit pe asteroizi, cum ar putea acestea, să amâne criza mondială iminentă timp de secole. Poate că și eu i-aș fi spus același lucru. Desigur.

Deci acesta era, poate, liderul democraților, un fost seminarist oarecare, ce încerca să pună mâna pe putere. Comentatorii politici se delectau cu acest subiect. Pentru că de cealaltă parte a balanței, se părea că va fi Ronald Reagan. Se spunea că era lupta californienilor. Sau, mai bine, Moombeam

contra lui Bonzo.

Isuse Cristoase!

Pe pista de decolare, nava nu mai fumega și aburul stratului subțire de gheață se ridica ușor, pierzându-se în înălțimi.

— Treizeci de secunde, domnule guvernator.

Brown își luă binoclul de la ochi, dând la iveală cerculețele roșii datorate apăsării excesive a acestuia.

— În ordine, Nick. Mi-ai garantat că va fi o lansare reușită, nu-i așa?

Era un surâs sardonice, al unui om care nu spune lucrurile așa, întâmplător...

Nick aprobă cu o mișcare ușoară a capului.

— Da, „tot ce se poate”, domnule guvernator.

Brown rânji mai tare, recunoscând citatul.

— Vom vedea, spuse el, punându-și binoclul la ochi, din nou. Spune-mi Jerry.

Crainicul anunță prin stație:

— T minus zece secunde.

Pe pistă, o strălucire portocalie se ivi în coloana de flăcări, alături de fumul înecăcios rezultat din arderea combustibilului de avion cu reacție în oxigenul lichid. Liniște.

— ... trei, doi, unu...

O explozie puternică de fum albicios, luând locul celui negru, formând un soi de nori în adâncul cărora focul galben ardea cu furie.

Saturn M5 părăsi pista, apoi păru că stagnează, clătinându-se vizibil; Nick își simțea

greutatea răsuflării reținute în piept, în timp ce inima îi bătea cu putere. Ah, Dumnezeule... Părea că își recapătă echilibrul, se îndreptă în mod vizibil, apoi se înalță, se înalță din ce în ce mai mult, lăsând în urmă o coloană de fum alb-cenușiu, fum ce părea să izvorască de la baza rachetei...

Urmă un uruit asurzitor, câteva secunde de flăcări F-I, ca de obicei, apoi șocul unui zgomot asemănător tunetului; ceva copleșitor de puternic îi apăsa pieptul, încercând să-l împingă înapoi. Fondul de șaisprezece milioane de lire pentru cele patru motoare auxiliare, alte șapte milioane și jumătate pentru motoarele cu combustibil lichid, șapte sute de mii de lire pentru dotare, se îndreptau spre orbita inferioară a Pământului.

Nick se uită cu coada ochiului la guvernator. Capul lui Jerry Brown era lăsat pe spate, urmărind baza lunară care se îndrepta spre destinație, nu departe de Craterul Amundsen și polul sud al Lunii. Se sprijinea de brațul lui Roddenberry, scuturându-l pe regizor destul de puternic. În timp ce râdea în hohote.

Nick își îndreptă privirea din nou spre Saturn 5M, ascultând zgomotul ca de tunet ce se diminua și se gândi că, poate, președintele Brown ar vrea să-i dea drăguței aceleia un asteroid de ziua ei. Și, poate, că îl vom putea convinge să ofere fonduri pentru ansamblul

nuclear S-VI care ar trebui atașat pentru a obține un Saturn 5N. Poate.

Dar ce spune guvernatorul?

— Mai vedem...

La sfârșitul verii lui 1984, Nick s-a întors pe Lună, călcând pe câmpia acoperită cu un fel de praf, nu departe de Stația polară lunară 1, fără să reușească să escorteze cum se cuvine VIP-ul de alături. Nu tocmai. Dar bătrânul se dovedise un personaj destul de interesant, determinându-i pe astronauți să-l îndrăgească, în ciuda neplăcerilor iscate de tot acest program.

Un ziarist în spațiu era o chestie destul de neplăcută, dar să trimiți un asemenea ticălos pe Lună? Era un ordin venit de sus, dar mai revoltător decât aducerea acelei profesoare în spațiu, la bordul lui *Skylab 3*, irosind un transport pe Apollo doar ca să stea ea acolo trei săptămâni. Și acum alta, se irosea un zbor pe Lună...

Dar așa decretase președintele Brown, probabil ca strategie a programului său electoral.

Începuseră să organizeze ceea ce se voia a fi un punct strategic, baza de sub Soare, o colecție de module pe jumătate carbonizate, rămășițe împrăștiate peste tot, dispozitive de captare a energiei solare, asemănătoare unor

radare circulare și concave, răsfirate în mod dramatic prin zonă; denivelările joase ce înconjurau craterul cilindric li se păreau tuturor că arătau ca niște lanțuri muntoase golașe, lipsite de viață.

Dar acum, bătrânul se dovedise cel mai eficient membru al echipajului. Știa cum să instaleze camerele de luat vederi, cum să conecteze cablurile și unde, cum să așeze firele astfel încât să se poată trece peste ele, rostind comenzile cu o voce calmă și joasă...

Aceeași voce liniștitoare și înțeleaptă, pe care o ascultam de pe vremea când eram mic. Tocmai de aceea îl alesese și Brown. De acord, era una dintre persoanele cu cap, din suita prezidențială. Dole nu are nici o șansă.

Fusesse o alegere înțeleaptă, dar noi toți am fost împotrivă, mai ales când am aflat cine urma să meargă cu noi. Chiar așa... un om la vârsta lui în spațiu? Dar se apropie de *șaptezeci* de ani! Îți dai seama ce înseamnă să fi înghesuit timp de trei zile într-o cabină, cu echipajul format din cei cinci membri al unui transport Apollo?

Sigur că se va simți bine pe baza lunară, dar cum rămâne cu călătoria?

Bine, dar cel mai bătrân astronaut care încă mai zboară în spațiu, are șaiszeci și trei de ani acum. Vrei să-l scoatem la pensie? Nu, dar... Dar tu, Nick? Vei împlini patruzeci și trei de ani

în toamna aceasta. Când crezi că ar trebui să te scoatem la pensie?

Brusc, m-am gândit la echipajul care va fi desemnat pentru apropiata călătorie pe Marte. Hmm... Speram că, într-un fel, mai eram în stare de așa ceva câțiva ani...

Și, la urma urmei, nu avusese nici o problemă până acolo. Nu se apropia de computerele de la bord, se uita pe fereastră, făcea mișcările de rigoare... nu avea rău de spațiu, în timp ce celălalt pionier al spațiului plutea pe fotoliu, chinuit în tăcere de starea de vomă...

Iar în timp ce stătea pe pista de decolare, la T minus treizeci de secunde, chicotise ușor spunând:

— Chestia asta îmi aduce aminte de Paris, într-un fel...

Paris.

— Desigur. Am ajuns acolo cu cei din Airborne. Am sărit împreună cu ei, având cu mine o mașină de scris a naibii de bună...

Apoi, în timp ce stătea pe podeaua modulului lunar, așa cum cerea regulamentul, cu mult sub nivelul la care se aflau ferestrele, în timp ce motorul huruia și coboram spre punctul de aterizare, a scos la iveală un periscop din carton îndoit, o jucărie de copii, genul de lucru pe care îl mai puteai cumpăra, încă, doar cu 98 de cenți, ridicându-l ca să putem vedea afară. Chestia asta ne-a cucerit, un fel de

ingenuitate astronomică nevinovată, cum ar fi să-ți iei la tine, pe furiș, un sandvici cu șuncă, la prima călătorie în spațiu...

Acum, bătrânul se îndrepta spre el, legănându-se ușor.

— Sunteți gata?

— Da, domnule. Spuneți-mi doar unde să stau.

Bătrânul aruncă o privire de jur-împrejur, repede, ca un profesionist, oprindu-se pentru o clipă asupra camerei, apoi trasă un „X” în praf.

— Pe locul tău, Nick. Acum desfă vizorul căștii, pentru ca ai tăi să-ți vadă mutra drăguță.

Bătrânul rânji de sub mustața lui celebră.

— Și spune-mi Walter, te rog...

Lumina roșie se aprinse ulterior și bătrânul se întoarse pentru a da ochii cu lumea.

— 14 august 1984, spuse el. Bună seara. Sunt Walter Cronkite și vă transmit în direct de pe suprafața Lunii...

Mai 1988.

Nick stătea, sau cam așa ceva, în fața telefaxului din modulul științific, cu degetele de la picior chircite în suporturile speciale, iar centura de siguranță îi trecea peste genunchi. Era o poziție destul de incomodă și îi venea greu să poziționeze cursorul mausului pe spațiul alb.

Butonul «NEXT», dar... *clic-clic*.

Îți tăia respirația. De necrezut. Programul Voyager 3 conținea o serie de imagini clare, aproape reale, ca atunci când se desprinseseră de pe orbită, traversând, literalmente, prin ceața pufoasă ce se ridica din vulcanul sulfuros, colectând mostre din mers, până să aterizeze pe sol.

Clic-clic. Acum erau chiar la sol, cercetând relieful molcom și gălbui, de câmpie. În depărtare, erupția era estompată, iar conul vulcanului era aproape invizibil pe fundalul cerului întunecat și inexpressiv.

Clic-clic. Cristoase... Camera trecu în revistă împrejurimile, urcând apoi, mânăuită cu atenție de operator, în planul superior, în care se deslușea...

Jupiter, imensă și înconjurată de inelul ei, o excrescență portocaliu închis într-o parte, și soarele, din spatele ei, cu scânteierea lui firavă. Dar ia uite – acolo... Punctul acela verde crud trebuia să fie Amalthea, dar...

Imagini cu mine pe suprafața Lunii, îmbrăcat în costumul Apollo, special conceput pentru suprafața lunară, echilibrându-se pe câmpia acoperită cu un fel de pulbere galbenă, Jupiter deasupra mea pe cer, celelalte luni și...

Nick clătină din cap ușor. Nu în viața asta, în orice caz. Nu se va întâmpla așa ceva până când nu vom reuși să concepem o tehnologie

care să ne protejeze de radiațiile mediului înconjurător. Când vom avea așa ceva, vom putea să ne gândim la reactoarele Bussard și la steaua pe care o vom vizita prima dată. Aș vrea...

Zâmbi de unul singur. Ia te uită și la mine – îmi doresc să călătoresc pe stele. Brusc, își aminti de sine, de vremea când era doar un adolescent în ultimii ani de liceu, când, deschizând televizorul, îl auzise pe Frank Megee ținând o cuvântare despre importanța lui Sputnik. Mai auzise și niște experți care spuneau că era posibil ca, într-o bună zi, un copil care atunci de-abia învăța să meargă va fi în stare să pășească pe Lună. Incredibil. Și, bineînțeles că primul om care a pășit într-adevăr pe Lună a fost un adult, care conducea deja un aparat de zbor cu reacție...

Mută cursorul mausului pe bara meniului de sus, accesă comanda SELECTION, apăsă pe „V-4, G-IV Lander”. «NEXT» – Suprafața lui Callisto, văzută de aproape, era asemănătoare cu craterele înălțimilor de pe Lună. Peste Jupiter, inelele lui Van Alien. Poate că cineva va ajunge și acolo în curând...

Poate. Dar nimeni nu știa ce va face Jesse Jackson dacă va câștiga alegerile din toamna aceasta. Va continua programul? Îl va anula? Poate. Dar, pe de altă parte, nimeni nu știa ce se va întâmpla în celălalt caz, când

republicanii ar fi preluat puterea. J. Danforth Quayle? Isuse...

Oftă și selectă opțiunea EXIT, strânse mausul și-l așează într-un buzunar lateral al monitorului și se desfăcu din cureaua care îl reținea în scaun. Toate acestea erau foarte interesante, dar mai avea și treabă de făcut. Pluti spre ieșirea din față, apoi prin hol și intră în modulul de comandă, unde Jack Burnett supraveghea panoul de comandă.

— Era și timpul să ajungi, amice. Trebuie să mă duc de urgență la toaletă...

Nick zâmbi.

— Îmi pare rău. M-am uitat la pozele alea cu *Voyager*...

Jake se desprinsese din fotoliul antigravitațional și se înălță deasupra panoului de control, acoperind fereastra. Rânji și clătină din cap visător:

— Noi amândoi. Ar fi ceva să mergem pe blestematul ăla de Jupiter împreună.

— Da.

Când părăsi încăperea, Nick se trânti în scaun, se fixă cu centurile de siguranță și se destinse, cercetând ecranele monitoarelor, asigurându-se că Dumnezeu era încă undeva acolo sus și avea grijă de toate. În ordine. Apoi se lăsă ușor pe spate ca să privească pe fereastră și să viseze cu ochii deschiși.

Jupiter, pentru Dumnezeu...

Iar camera se umplu de o lumină roșiatică și plăcută, reflectată de suprafața unei planete de aceeași culoare, care se rotea ușor dedesubt. Ne apropiam de ea...

Valles Marineris se iviră la orizont ca o cicatrice enormă pe suprafața planetei Marte, ca și cum un bolovan imens lovise astrul și îl sfârtecuse, gata să-i împrăstie intestinele în spațiu. Părea o rană deschisă.

În patruzeci și opt de ore voi fi acolo jos. Simțea un fel de zbor de fluturi în stomac. Poimâine ne vom așeza tabăra pe muchia de nord a Coprates-ului. Eu, Jake și Amy vom face prima incursiune umană pe aceste locuri. Ares avea destul combustibil pentru a face cinci escale. După aceea, fiecare membru al echipajului va coborî pe sol până când vor coborî toți optsprezece.

Împreună cu mine, comandantul misiunii. Voi conduce prima expediție la sol, voi coborî primul pe scară.

Se gândi la ce va trebui să spună despre răsăritul de soare de pe Marte.

Chiar dacă sfârșitul iernii și începutul primăverii lui 1993 fuseseră incredibil de umede, cu ninsori abundente și apoi o serie de furtuni și ploi care căzuseră pe tot teritoriul țării, de la vest către est, spre vară, vremea începu să se îndrepte, cerul înseninându-se cu

precădere în sud-est. Florida se încălzea pe zi ce trece. Astfel, într-o dimineață însorită de iunie, Nick Jensen se afla în vârful tribunei oficiale, cu binoclul la ochi, privind cu atenție și așteptând.

Pe pista de decolare, racheta nu părea cine știe ce, după ce văzuse timp de câteva decenii și mai bine 5M-uri și N-uri masive, dar în fața lui se afla chiar Saturn 5R și... încărcătura sa? Nu, nu chiar, dar termenul păruse să se potrivească, timp de câteva secunde. Inspectându-l cu ajutorul binoclului, nu se putea abține să nu simtă o undă de mânie care îl rodea de câțiva ani.

Făcuse parte din echipa care a pierdut meciul, asta era tot. Dar trebuia să se adune și să meargă mai departe. Cea mai mare greșală pe care o poate face cineva este să continue să se lupte pentru ceva, după ce una dintre părți a fost proclamată câștigătoare. Fusesse destul de grav că se certase în fața președintelui Jackson, al cărui suport pentru programele spațiale părea destul de sigur, la opt ani de când Brown le spusese: „La treabă, băieți!”

Dar ar fi trebuit să construim SSTO, măcar demonstrativ... Să-l facem din piesele vechilor dispozitive S-IVB, care stau nefolosite în depozit pentru că nu se mai construiesc nave Saturn-5A. Cu motor aerodinamic, un scut

adekvat, în sfârșit, o navetă spațială adevărată...

Dar pierdusem partida.

Iar ei au construit chestia asta în schimb.

Așa că, bună sau rea, iat-o!

În afară de sistemul Pad 39A, adăugat, Saturn 5R conținea o variantă modificată a dispozitivului S-I, așa numitul S-IG, cu motoarele F-IR, reproiectate la o scală de 90/110 cu o capacitate ușor îmbunătățită, datorită faptului că cel de-al doilea dispozitiv era mult mai eficient decât combinația S-II/S-IVB/Apollo dinainte... și aripile. Niște aripi tip delta și stabilizatori verticali, niște orificii speciale pentru pliarea dispozitivului de aterizare.

Un dispozitiv S-I îmbunătățit, cu motoare auxiliare controlate prin radio...

Se spunea că era pierdere de vreme. Bani aruncați. Să cheltuiești cele cinci miliarde de dolari pentru a concepe ceva nou, dotat cu tehnologie modernă. La naiba, chestia asta avea la bază tehnologia din 1950!

Dar cei care o proiectaseră nu făceau decât să râdă de aceste cuvinte, să se întoarcă apoi spre președintele Jackson, care nu mai știa ce să creadă și să spună că, de fapt, era vorba de 1930; chestia asta nu era foarte diferită de gigantul V-2, la urma urmei. Dar era o investiție importantă, fără îndoială.

Și, pe deasupra, ceva care părea o combinație între un X-15 și un avion care transporta marfă, mult-lăudata navă spațială a lui Max Faget, pictată în alb, asemenea unei păsări, care avea inscripționat numele de Star Spear cu litere negre, lateral și logo-ul rotund de la NASA pe ampenajul cozii.

Cele douăzeci de mii de lire cheltuite pentru dotări păreau o nimica toată în comparație cu cele șapte sute și mai bine de mii irosite pe un 5M. Altfel spus, este vorba de o pierdere de două sute de dolari în comparație cu o mie cinci sute...

Pe pistă, vaporii de presiune încetară să se mai ivească deasupra rachetei, numărătoarea inversă începuse, motoarele fuseseră pornite, fumul negru și flăcările roșii-portocalii izbucniseră cu furie și prima navă din Sistemul de transport spațial se ridică deasupra pământului, la douăzeci și patru de ani după ce acest sistem fusese propus, cu șaptesprezece ani mai târziu decât se prevăzuse inițial.

Flăcările alb-galbene care învăluiau turnul de lansare se datorau arderii kerosenului care îi ridicase pe cei șase membri ai echipajului și încărcătura de produse de consum spre stația spațială. Bătrânul Max era convins că nava lui va zbura. Nick își luă binoclul de la ochi și o privi îndepărtându-se până deveni doar o

scânteie dincolo de ocean.

O licărire tremurătoare. Fulgul alb strălucitor de pe orbită, cu cele două motoare pe bază de hidrogen, M-I, separându-se, îndreptându-se spre orbită. În scurt timp, dacă totul se desfășura fără nici o problemă, prima parte a navei se va prăbuși chiar pe noua autostradă. Atunci vom vedea ce-i cu investiția importantă...

Isuse... Era acolo sus, zbura încă, își pierduse orice speranță. Dar avea o grămadă de treburi de făcut. La naiba, nu am decât cincizeci și doi de ani. Trebuie să mă pun pe treabă dacă vreau să mai plec... undeva.

Apoi, a fost toamna lui 2001, la numai patru zile de când Nick Jensen împlinise șaiszeci și unu de ani.

Stând în înghesuiala din cabina de control de pe *Discovery*, toți șase erau îmbrăcați cu niște costume speciale și respirau șuierător prin valvele căștii, ușor, cu grijă, așa cum respiri atunci când aștepti ceva, ești nerăbdător, dar încerci să-ți păstrezi cumpătul. Nu se mai auzea nici o voce în căști; toată lumea era în așteptare. Tumul de control, aflat la o distanță străbătută de undele radio într-o oră, nu avea cum să știe dacă au murit sau trăiesc, decât mult mai târziu.

Poate că respiram pentru ultima oară înainte

de a ne prăbuși și a ne carboniza.

Pe monitorul HDTV, Jupiter era o minge portocalie și aproape inexpressivă datorită dimensiunilor reduse, întrucât încercau să păstreze imaginea reală, ca și cum ar fi fost vorba de o simplă fereastră, Callisto semăna cu o sferă, aproape plină, aflată în aceeași fază ca și planeta mamă.

I se părea la fel de strălucitoare ca și Luna. Coeficientul de reflexie însă diferea foarte mult; nu avea niciun grad de comparație în afara lui Jupiter și celelalte luni Galileene. După câteva zile de zbor interplanetar, spre Marte, apoi un asteroid, apoi aici, Luna nu i se mai părea decât o bucată de piatră lipsită de strălucire, în comparație cu Pământul cu scilipiri puternice de alb și albastru.

Nu se împliniseră nici măcar treizeci de ani de când stăteam culcat în scaunul din dreapta al capsulei Apollo și așteptam să se termine numărătoarea inversă, așteptam să fiu trimis pe Lună. Și acum...

Aruncă o privire spre Amy Jordan, cealaltă veterană a echipajului, și îi zâmbi prin vizorul căștii. Aceasta întinse mâna și îi dezmierdă mânușa, mai mult prin gestul în sine, căci nu-i simțea atingerea; apoi îi indică ecranul monitorului.

— T minus cinci minute...

— Cinci minute.

Ținea o mână pe butonul de urgență, deși computerul făcea toată treaba, sau cel puțin așa se întâmplase până acum, în ultimele unsprezece luni, de când dura această călătorie.

— Sunteți bine cu toții?

Cei mai tineri aflați în cabină îi confirmară în cor.

— Challenger?

Din nava cealaltă, vocea lui Jill Rodriguez se auzea cu greu prin stația radio.

— Motorul pare a fi în ordine.

Pare. Vocea ei era puțin defazată, interferând cu radiațiile emise de centura lui Jupiter.

— Trei minute.

Așa se pare. Dar dacă motoarele principale nu pornesc, vom nimeri drept în mijlocul radiațiilor centurii. Vom fi morți în câteva minute. Iar navele goale ar continua să zboare prin spațiu, atrase de forța gravitațională a lui Jupiter și ar dispărea pentru totdeauna...

Ei, bine, nu. Nu avea să fie așa. Aparatura electronică a navei va rezista pe toată durata călătoriei. Poate că inginerii de pe Pământ vor rezolva această situație și ne vor reorienta spre casă, înapoi pe orbita Pământului. Și vom putea fi înmormântați alături de prietenii noștri peste trei sau patru ani.

— Un minut. Modificările motorului au fost terminate.

Nu. Aș prefera să nu mă mai întorc nici odată acasă, dacă ar fi să se întâmple așa ceva. Să stau acolo în frig și întuneric...

Acesta este ultimul meu zbor. Voi avea șaiszeci și cinci de ani când voi ajunge acasă. Nu pot să-l mai păcălesc pe medicul de zbor la infinit...

— Trei, doi, unu...

Motorul porni, înfundându-i și mai tare în fotolii, iar Discovery și Challenger se lansară pe orbita lui Callisto.

Cei trei bătrâni stăteau pe veranda răcoroasă, iar briza oceanului sufla de undeva de jos. Se uitau la programul NASA Select, captând semnalul direct de la un satelit TDRSS, prin intermediul antenei parabolice de pe acoperiș. Jupiter se înfățișa pe ecranul monitorului, portocaliu închis. Părea mai degrabă o priveliște prin fereastra unei nave vrăjite, decât o biată imagine televizată, iar Callisto era în fața undeva, de un galben pal.

Timpul trecea, iar imaginile se derulau în continuare. Callisto dispărea ușor din cadru pe măsură ce nava se apropia, pierzându-se dedesubt, pentru ca apoi să revină, întunecată, eclipsând Soarele. Într-un colț al verandei clipea o cameră automată, care îi filma cu discreție. În cazul în care cineva ar fi interesat...

Walter îi spuse:

— Îți amintești când am participat la zborul *Apollo 11* împreună? Mi se pare că a trecut atât de mult timp de atunci...

Wally îi răspunse:

— Da. Dar, de fapt, nu au trecut decât treizeci și doi de ani. Nu e deloc mult. De-abia au avut timp nepoții să crească!

— Ai regretat vreodată că ai renunțat, după *Apollo 7*?

Wally ridică din umeri, privind ecranul cu atenție, fără să se uite la cameră.

— Uneori. Dar trecusem deja de patruzeci de ani la vremea aceea. Trebuia să-i las și pe cei mai tineri să zboare.

— Jensen a trecut de șaizeci de ani...

— Da. Iar Al Shepard a plecat pe Lună. Trebuie să ne facem datoria. Să ne facem alegerile...

Ecranul monitorului era roz întunecat; nu se putea distinge nimic, deși știau că partea întunecată a lui Callisto va rămâne în urmă, atunci când nava înainta pe orbita arzătoare.

— E timpul...

Arthur ridică telecomanda generală a casei, cu ochii la ecranul televizorului.

— Aș vrea, spuse el, să fi fost acolo eu însumi, dar... Apăsă cu degetul mare unul dintre butoane și, de undeva din interiorul casei, începu să se audă *Așa grăit-a Zarathustra*.

— Dar asta ar trebui să ne fie de ajuns.

Cronkite și Schirra zâmbiră în direcția camerei, în timp ce, pe ecranul televizorului, Soarele răsărea deasupra orizontului lui Callisto.

INIȚIEREA PE KARHIDE

**Sov Thade Tage em Ereb, din RerKarhide,
de pe Gethen**

Ursula K. Le Guin

Ursula K. Le Guin este o scriitoare al cărei renume depășește granițele literaturii științifico-fantastice. Însă recunoașterea ei s-a produs, o dată cu scrierile devenite clasice în domeniul SF-ului, *Mâna stângă a întunericului* și *Deposedatul*. În ultimii trei ani, s-a remarcat încă o dată ca scriitoare de literatură fantastică, publicând povestiri extraordinare. În 1995, a publicat cel puțin cinci povestiri, toate destul de bune pentru a fi incluse în acest volum. În povestirea de față, o lucrare deosebită și captivantă despre sex, Le Guin revine la decorul planetei hibernale din *Mâna stângă a întunericului*. „Inițierea pe Karhide” apare în antologia originală editată de Greg Bear, *Legende noi*.

Locuiesc în orașul cel mai bătrân din lume. Cu mult înaintea regilor din Karhide, Rer era deja un oraș comercial și loc de întâlnire pentru toate ținuturile din nord-est, Câmpiile și ținutul Kerm. Rer a fost un centru cultural, un refugiu, reședință a capetelor luminate, încă de acum cincisprezece mii de ani. Karhide a devenit o

națiune pe vremea regelui Geger, a cărui domnie a durat o mie de ani. Când s-au împlinit o mie de ani de domnie, Sedern Geger, Neregele, a aruncat coroana în Râul Arre din turnul palatului, punând capăt domniei. Apoi a început ceea ce ulterior s-a numit Secolul Verii, înflorirea lui Rer. Acesta s-a sfârșit atunci când cei din ramura Harge au preluat puterea și au mutat capitala dincolo de munți, în Erhenrang. Vechiul Palat a stat gol timp de secole. Dar a rezistat. Nimic din Rer nu se prăbușește. Arre poate să inunde străzile subterane anual, în timpul Dezghețului, viscoalele pot așterne un strat de zăpadă de cincizeci de metri, dar orașul rezistă. Nimeni nu știe cât de vechi sunt casele, pentru că au fost reconstruite pentru totdeauna. Fiecare dintre ele se află în mijlocul propriei grădini, fără să fi luat în considerație poziționarea celorlalte case, în imensitatea și diversitatea lor, la fel de vechi ca și dealurile pe care sunt așezate. Străzile suspendate și canalele se intersectează deasupra. Rer este tot numai colțuri. Se spune că cei din ramura Harge au părăsit orașul pentru că se temeau de ceea ce putea să fie după colț.

Timpul se scurge altfel pe aceste locuri. Am învățat la școală cum Orgota, Ekumen și alte popoare măsoară trecerea anilor. Ei denumesc anul în care a avut loc un anume eveniment

ieșit din comun, Anul Unu, și continuă să numeroteze anii crescător, începând de la acesta. Aici este întotdeauna Anul Unu. La cumpăna dintre ani, Anul Unu devine anul-trecut, anul-viitor devine Unu și așa mai departe. Este la fel ca și cu Rer: totul se schimbă permanent, dar orașul rămâne același.

Când aveam paisprezece ani (în Anul Unu, cu cincizeci de ani în urmă), am trecut pragul spre maturitate. În ultima vreme, m-am gândit foarte mult la această întâmplare.

Vremurile erau cu totul și cu totul altfel. Cei mai mulți dintre noi nu văzuseră nici odată un extraterestru, cum îi numeam atunci: Ascultasem, poate, transmisiunile interplanetare la radio, iar la școală văzusem poze cu extraterestri – cei care aveau păr de jur-împrejurul gurii păreau cei mai fioroși, dar și cei mai dezgustători. Cele mai multe poze ne dezamăgeau. Semănau prea mult cu noi. Nici măcar nu se observa că erau permanent în perioada de reproducere. Femeile extraterestre ar fi trebuit să aibă sâni enormi, însă mama mea adoptivă, Dory, avea sâni mult mai mari decât femeia din poze, când Apărătorii Credinței i-au expulzat din Orgoreyn, iar regele Emran s-a implicat în Războiul de Graniță și a pierdut Erhenrang, chiar și atunci când navele lor au fost scoase

în afara legii și obligate să se refugieze la Estre, în Kerm, Ekumenii nu au făcut altceva decât să aștepte. Au așteptat două sute de ani, la fel de răbdători ca și Handdara. Au făcut un singur lucru: ne-au răpit tânărul rege pentru a pune la cale un complot și apoi ni l-au înapoiat șaiszeci de ani mai târziu pentru a pune capăt regimului dezastruos al propriului lui copil. Argaven XVII este singurul rege care a domnit patru ani înaintea moștenitorului său și patruzeci de ani după acesta.

Anul în care m-am născut eu (Anul Unu, acum șaiszeci și patru de ani), a fost anul în care a început a doua domnie a lui Argaven. Când am început să mai observ și altceva în afară de degetele mele de la picioare, războiul se sfârșise, iar vestul învins redevenise parte din Karhide.

Capitala se mutase înapoi la Erhenrang și cea mai mare parte a stricăciunilor suferite de Rer, ca urmare a cotropirii lui de către Emran, fuseseră reparate. Vechile case fuseseră reconstruite încă o dată. Vechiul Palat fusese fortificat. Argaven al XVII-lea își recuperase tronul în mod miraculos. Totul era la fel ca înainte, așa cum trebuia să fie, normal, ca pe vremuri – cum spunea toată lumea.

Acei ani au fost într-adevăr tihniți, un răstimp de refacere înainte ca Argaven, primul gethenian care a părăsit planeta, să ne predea

ekumenilor; înainte de a deveni noi, și nu ei, extraterestrii pe propria noastră planetă. Pe vremea când eram copil, trăiam așa cum se trăia în Rer dintotdeauna. Era specificul acelei lumi fără de timp, lumea de după colț, lumea la care mă refer și încerc să o descriu pentru cei care nu au mai apucat-o. Și totuși, pe măsură ce scriu toate acestea, observ că nu s-a schimbat nimic, că este cu adevărat Anul Unu întotdeauna, pentru fiecare copil care ajunge la vârsta majoratului, pentru fiecare tânăr care iubește.

Erau câteva mii de oameni în cartierele Ereb, iar dintre aceștia, o sută patruzeci locuiau în cartierul meu, Ereb Tage. Numele meu este Sov Thade Tage em Ereb, după felul cum se denumeau locuitorii din Rer, tradiție care s-a păstrat. Primul lucru de care îmi aduc aminte este un loc întunecos, plin de zgomote ciudate și umbre. Mă ridic și străbat o zonă de lumină aurie pentru a mă scufunda din nou în întuneric. Îngrozită, urlu. Sunt prinsă de cineva și ținută foarte aproape, în brațe; plâng; o voce atât de apropiată încât pare a veni din mine îmi șoptește ușor: "Sov, Sov, Sov!". Iar apoi, îmi este dat ceva minunat să mănânc, ceva atât de dulce și atât de gustos, încât nu cred să mai mănânc vreodată ceva mai bun...

Cred că una dintre rudele mele mai bătrâne

m-a aruncat de colo-colo, iar mama m-a împăcat cu o felie de prăjitură tradițională. Mai târziu, când am devenit și eu o rudă mai mare, obișnuiam să aruncăm bebelușii de la una la alta, ca pe niște mingi; aceștia urlau întotdeauna, de teamă sau de plăcere, sau din ambele motive. Era singurul mod de a zbura pe care l-au cunoscut cei din generația mea. Aveam sute de termeni diferiți pentru felul în care ninge, fulgii pluteau în aer, coborau, străluceau și se legănau; pentru felul în care norii se mișcau, gheața aluneca pe apă, pentru felul în care bărcile navigau; dar nu aveam cuvântul care să reprezinte zborul. Nu încă. Așa că nu îmi amintesc să fi auzit de” zbor”. Îmi amintesc doar că m-am ridicat prin lumina aurie.

Casele familiilor din Rer sunt dispuse în jurul unui hol imens. Fiecare are câte un balcon interior, rotunjit în spațiul respectiv; atât camerele, cât și restul, toate, se numesc „balcoane”. Familia mea ocupa cel de-al doilea balcon din Ereb Tage. Eram foarte numeroși. Bunica mea născuse patru copii și fiecare dintre ei aveau, la rândul lor, copii, așa că aveam o mulțime de verișori, o soră mai mică și una mai mare.

— Cei din familia Thades se împerechează întotdeauna ca femei și rămân însărcinate de fiecare dată, îi auzeam pe vecini spunând, cu

invidie, dezaprobare sau admirație.

— Și nici odată nu își păstrează perechea, a adăugat altcineva.

Prima afirmație era exagerată, dar cea de-a doua era adevărată. Niciunul dintre noi, copiii, nu avea tată. N-am știut până foarte târziu cine fusese cel care mă concepuse și nu m-am gândit nici odată la asta. Ca un adevărat clan, cei din familia Thade preferau să nu aibă de-a face cu intruși, fie ei și vecini. Dacă cei tineri se îndrăgosteau de alții și începeau să plănuiască să se împerecheze și să facă un legământ, Bunica și mamele erau foarte categorice:

— Împerechere cu legământ, dar ce, credeți că sunteți de viță nobilă? Vă dați aere? Casa pentru întâlniri a fost destul de bună pentru mine și va fi destul de bună și pentru voi, le spuneau mamele copiilor îndrăgostiți și îi trimiteau pentru o vreme departe, la casa de la țară, pe Domeniul Ereb, să lucreze pământul până le va trece cheful de dragoste.

Așa că, pe vremea când eram copil, eram membrul unei turme, unei școli, unui roi care se perinda prin toate camerele, sus-jos pe scări, munceau împreună, învățau și îngrijeau copii la grămadă – după metoda proprie – și-i terorizau pe locatarii mai liniștiți cu mulțimea și gălăgia lor. Din câte știu, eram destul de inofensivi. Nebuniile noastre nu depășeau

regulile bunului simț din vechiul cartier, pe care nu le consideram constrângeri, ci un fel de protecție, un zid care ne făcea să ne simțim în siguranță. Singura dată când am fost pedepsite, a fost atunci când verișoara mea Sether a venit cu ideea de a face un nod la o frânghie lungă, pe care o găsisem atârnată de balconul de la etajul doi, și de a sări ținându-ne de nodul respectiv.

— Eu sunt prima, a spus Sether.

A fost o altă încercare nereușită de a zbura. Balustrada și piciorul lui Sether s-au reparat, dar restul clanului a fost obligat să curețe toaletele, toate toaletele din cartier, timp de o lună. Cred că s-au gândit că venise vremea ca tinerii Thade să învețe ce înseamnă disciplina.

Deși nu îmi dau seama cum eram când eram mică, cred că, dacă aș fi avut de ales, mi-ar fi plăcut să fiu mai puțin gălăgioasă decât colegii mei de joacă, dar la fel de nesupusă regulilor. Îmi plăcea să ascult radioul și, în vreme ce restul se zbenguiau în holul central în timpul iernii, sau afară, pe străzi, vara, eu mă ghemuiam după patul din camera mamei ore întregi, ascultând radioul în surdina pentru ca rudele mele să nu știe unde mă aflu. Ascultam orice, cântece, piese de teatru, povești, știrile de la palat, analizele culturii de grâne, buletinele meteorologice detaliate. Ascultam toată ziua, iarna întreagă, vechi

legende despre vampirii zăpezii, trădători perfizi și ucigași cu topoare însângerate, care mă urmăreau toată noaptea de nu mai puteam să dorm și trebuia să mă strecor în patul mamei pentru a mă simți în siguranță. Deseori, sora mea mai mică se afla deja acolo, în întunericul cald și primitor. Dormeam înlănțuite ca într-un cuib.

Mama mea, Guyr Thade Tage em Ereb, era impulsivă, bună la suflet și nu prea reușea să ni se impună nouă, celor trei copii ai ei, dar veghea asupra noastră. Membrii familiei Thade se ocupau cu toții de comerț, în magazinele și atelierele din Ereb, fără a avea prea mulți bani de cheltuială sau chiar deloc; când aveam zece ani, Guyr mi-a adus un aparat de radio, unul nou și mi-a spus destul de tare să audă și celelalte rude ale mele:

— Nu trebuie să-l împarți și cu ceilalți.

L-am păstrat ca pe o comoară ani de zile și, într-un târziu, l-am „împărțit” cu propriul meu copil.

Astfel, a trecut an după an, iar eu am crescut în căldura și siguranța oferită de o familie și de un cartier care respecta tradițiile, învăluit în sistemul atemporal al obiceiurilor, activităților și relațiilor interumane, iar acum, după atâta timp, reușesc cu greu să deosebesc un an de altul, sau pe mine de ceilalți copii: până când am împlinit paisprezece ani.

Motivul pentru care vecinii mei își amintesc acel an a fost celebra petrecere cunoscută sub numele de Sărbătorirea Pauzei Eterne a lui Doris. Mama mea adoptivă, Dory, nu se mai supunea ritualului împerecherii începând cu iarna aceea. Unii nu făceau nimic în aceste momente; alții îndeplineau un anumit ritual la Citadelă; unii stăteau câteva luni acolo sau definitiv. Dory, care nu avea o fire prea studioasă, a spus:

— Dacă nu mai pot avea copii, nu mai pot face sex și trebuie să îmbătrânesc și să mor, măcar pot să dau o petrecere...

Îmi vine destul de greu să relatez această poveste într-o limbă care nu are pronume pentru, ci numai pronume masculine și feminine. În ultimul an al împerecherii, datorită schimbărilor hormonale, mulți tind să participe la acest ritual ca bărbați; lui Dory i se întâmpla așa ceva de un an de zile, așa că o voi numi pe Dory „el”, deși în cazul de față, problema era că nu mai putea să fie nici odată un el sau o ea.

În orice caz, petrecerea a fost grozavă. A invitat pe toată lumea din vecinătate și din două cartiere apropiate, și a durat trei zile. Fusesse o iarnă lungă, iar primăvara, deși pe sfârșite, era foarte rece; oamenii își doreau ceva nou, ceva palpitant. Am gătit timp de o săptămână și am umplut camera cu butoaie

de bere. Mulți dintre cei care tocmai se aflau în pragul sfârșitului activității sexuale, sau deja trecuseră de acest prag, și nu făcuseră nimic la vremea respectivă, au venit să i se alăture în ritual. Aceasta este o amintire destul de vie: la lumina focului, holul central pe trei nivele, un cerc de treizeci sau patruzeci de persoane, toate de vârstă mijlocie sau bătrâne, cântând și dansând, în ritmul tobelor. Erau cuprinse de un soi de energie nestăvilită; părul lor cărunt era despletit și răsfirat și loveau podeaua de parcă ar fi vrut să o străpungă cu picioarele; vocile lor erau joase, grave și puternice; râdeau. Tinerii care îi priveau erau palizi și îngândurați. Mă uitam la dansatori și mă întrebam de ce sunt așa de fericiți. Nu sunt bătrâni? De ce se poartă ca și cum s-ar fi eliberat de ceva? Atunci cum era, oare, acest ritual al împerecherii?

Nu mă mai gândisem la așa ceva înainte. Ce sens ar fi avut? Până la majorat nu avem niciun gen sexual și nici o legătură cu sexualitatea, iar hormonii nu ne supără deloc. De asemenea, în cartierele orașului nu vedeam adulți în timpul ritualului. Își luau la revedere și plecau. *Unde este Maba? La Casa pentru întâlniri, dragă; acum taci și mănâncă-ți grișul. Când se întoarce Maba? Curând, dragă.* Și, în câteva zile, Maba s-a întors, somnoroasă și strălucitoare, proaspătă și epuizată. *E ca și*

cum ai face o baie, Maba? Da, draga mea, puțin. Tu ce ai mai făcut cât timp am lipsit?

Bineînțeles că ne jucam de-a împerecherea, pe vremea când aveam șapte sau opt ani. Aici era Casa de Întâlniri, iar eu eram femeia. Ba nu, eu eram. Nu, eu eram, că mie mi-a venit ideea! Ne frecam unul de altul și ne rostogoleam cu chiote de râs și uneori ne îndesam o minge sub tricou și pretindeam că eram gravide, apoi nășteam și mai apoi ne jucam cu mingea. Copii se joacă întotdeauna imitând activitățile adulților, însă jocul de-a împerecheatul nu era cine știe ce... Adesea se sfârșea printr-o partidă de gâdilă. Iar majoritatea copiilor nici măcar nu se gâdilă până la maturitate.

După petrecerea lui Dory, am fost de serviciu la creșa din cartier toată Tuwa, ultima lună de primăvară; iar o dată cu venirea verii mi-am început ucenicia într-un atelier de mobilă, sub supravegherea unui tutore de gradul trei. Îmi plăcea să mă trezesc dimineața devreme și să traversez orașul în mare viteză, pe străzile suspendate sau pe acoperișuri; dezghețul întârziat umpluse străzile cu apă; aceasta era destul de adâncă pentru caiace sau gondole. Aerul era clar și nu adia nici o suflare de vânt; soarele răsărea de după vechile turnuri ale Nepalatului, roșu ca sângele, iar apa și ferestrele orașului aveau reflexe purpurii și

aurii. În atelier era un miros înțepător și dulceag de lemn proaspăt tăiat; oamenii mari, care lucrau din greu, cu răbdare și dăruire, mă tratau ca pe egala lor. Îmi spuneam că aceasta dovedea că nu mai eram copil. Eram o persoană adultă, care muncea.

Dar de ce îmi venea tot timpul să plâng? De ce îmi era tot timpul somn? De ce mă înfuriam pe Sether? De ce Sether continua să se ciocnească de mine și să îmi spună „A, îmi pare rău...” cu vocea aceea răgușită? De ce eram așa de neîndemânatică cu strungul electric din cauza căruia am stricat șase picioare de scaune unul după altul?

— la copilul ăla de la strung, țipase bătrânul Marth, iar eu, auzind aceste cuvinte, am plecat furioasă pe această mare umilință. Nu voi deveni nici odată tâmplar, nu voi fi nici odată adultă... și, la urma urmei, cui îi pasă de șase picioare de scaun?

— Vreau să lucrez la grădini, le-am spus mamei și bunicii.

— Termină-ți ucenicia și vei putea să grădinărești vara viitoare, a spus bunica, iar mama a aprobat cu o mișcare a capului.

Acest sfat înțelept mi s-a părut plin de cruzime, o dovadă a lipsei lor de dragoste pentru mine, o condamnare la disperare. M-am bosumflat și am început să protestez.

— Ce nu-ți place la atelierul de tâmplăriei? M-

au întrebat cei mari după câteva zile de bosumflare și proteste.

— De ce trebuie să fie și proasta de Sether acolo? Am urlat eu.

Dory, care era mama lui Sether, ridică o sprânceană și zâmbi.

— Te simți bine? M-a întrebat mama altă dată, când m-a găsit aplecată peste balustradă după ce venisem de la muncă, iar eu i-am răspuns printre dinți:

— N-am nimic.

Apoi am fugit la baie și am vomitat.

Îmi era rău. Mă durea tot timpul spatele. Capul mă durea și el și mă simțeam amețită și greoaie. Ceva pe care nu-l puteam localiza, o parte a sufletului meu, mă durea acut și dezolant fără încetare. Mă temeam de mine însămi: de lacrimile mele, de furia mea, de răul pe care îl simțeam, de trupul meu incomod. Nu-mi mai recunoșteam corpul, nu mă mai recunoșteam pe mine. Mi se părea că am de-a face cu ceva străin, ca și cum aș fi purtat o haină urât mirositoare care nu mi se potrivea, greoaie, care aparținuse unei alte persoane care murise. Nu era a mea, nu era deloc a mea! Prin sfârcuri simțeam un fel de ace dureroase, fierbinți ca focul. Când mă crispam de durere și îmi încrucișam brațele pe piept, mi se părea că toată lumea observa ceea ce mi se întâmpla. Toată lumea îmi

simțea mirosul. Miroseam a acru, un miros puternic, ca de sânge, ca pielea proaspăt jupuită de animal. Clitopenisul mi se dilata uneori, iar alteori se micșora așa de tare încât mă durea atunci când urinam. Labiile mă mâncau și se înroșiseră ca și cum mă ciupiseră un roi de insecte. Ceva mi se mișca undeva în burtă, ceva monstruos creștea în mine. Îmi era groaznic de rușine. Muream.

— Sov, îmi spuse mama, așezându-se alături de mine pe pat, cu un zâmbet curios, tandru și complice, ce-ar fi să alegem ziua pentru ritualul împerecherii tale?

— Dar nu sunt în perioada de împerechere, am sărit eu cu gura.

— Nu, răspunse Guyr. Dar cred că vei fi luna viitoare.

— Ba nu voi fi!

Mama mi-a dezmiardat părul și mâinile. Ne formăm unul pe celălalt pentru a fi umani, spun bătrânii când își dezmiardă copii sau pe altcineva, cu aceste mângâieri prelungi și duioase.

Într-un sfârșit, mama reluă:

— Va veni și rândul lui Sether. Dar cred că aceasta se va întâmpla cu o lună sau două mai târziu, după tine. Dory spunea să organizăm un dublu ritual, dar eu cred că tu trebuie să ai ziua ta proprie, atunci când vei fi gata.

Am izbucnit în lacrimi și am plâns îndelung.

— Dar nu vreau nici o asemenea zi. Nu vreau! Vreau doar să plec de-aici...

— Sov, a zis mama, dacă vrei, te poți duce la Casa de întâlniri din Gerodda Ereb, unde nu vei cunoaște pe nimeni. Dar cred că ar fi mai bine aici, unde te cunoaște toată lumea. Le-ar face mare plăcere. Se vor bucura pentru tine. Bunica va fi așa de mândră de tine! „Ai văzut-o pe nepoata mea, Sov, ai văzut ce frumusețe, ce mai *mahad!*” Toată lumea s-a săturat până peste cap să mai audă despre tine...

Mahad este un termen dialectal, specific Rerului; denumește o persoană puternică, frumoasă, generoasă și integră; cineva pe care te poți baza. Bunica mea cea severă, care știa numai să comande și să mulțumească, dar nu lăuda nici odată pe nimeni, să spună că sunt *mahad*? Era o idee care m-a uimit așa de tare că lacrimile mi-au secăt.

— Bine, am spus eu, disperată. Aici. Dar nu luna viitoare! Nu va fi timpul... Nu sunt gata.

— Lasă-mă să văd, a adăugat mama.

Destul de jenată și temătoare, m-am supus. M-am ridicat și mi-am desfăcut pantalonii.

Mama m-a cercetat rapid, dar cu mare atenție, apoi m-a îmbrățișat și m-a anunțat:

— Luna viitoare, așa cum am spus. Sunt sigură! Te vei simți mult mai bine peste o zidouă. Iar luna viitoare, va fi cu totul și cu totul altceva. Într-adevăr.

Așa cum spusese, a doua zi mi-a dispărut durerea de cap și mâncărimea aceea usturătoare și, deși am continuat să fiu obosită și somnoroasă în cea mai mare parte a timpului, nu mai eram așa de nepricepută și neîndemânatică la lucru. După alte câteva zile, m-am simțit destul de bine în pielea mea, iar membrele îmi erau ușoare și mobile. Doar dacă mă gândeam, încă mă mai stăpânea acea senzație ciudată, pe care nu o puteam localiza în nici o parte a corpului și care uneori era foarte dureroasă, iar alteori doar ciudată, pe care îmi doream, aproape, să o re trăiesc uneori.

Vara mea, Sether și cu mine, eram ucenice la același atelier de tâmplăriei. Nu mergeam la lucru împreună deoarece Sether încă mai șchiopăta după povestea aceea cu frânghia care se petrecuse cu câțiva ani în urmă și o ducea cineva la lucru cu o barcă atâta timp cât mai era apă pe străzi. Când ecluza Arre a fost închisă, iar străzile s-au uscat, Sether a fost nevoită să meargă pe jos. Așa că mergeam împreună. În primele zile nu prea am stat de vorbă. Încă mai eram supărată pe Sether pentru că nu mai puteam să fug prin răsăritul purpuriu, și trebuia să merg în ritmul ei lent de infirmă, dar și pentru că Sether se ținea după mine tot timpul. Era întotdeauna lângă mine. Mai înaltă decât mine și mai dibace la strung,

cu părul ei lung și auriu... Oare de ce vor unii să aibă părul atât de lung? Mi se părea că părul lui Sether îmi vine mie în ochi.

Mergeam spre casă, obosite, într-una din serile fierbinți ale lui Ockre, prima lună a verii. Vedeam foarte bine că Sether șchiopăta, dar încerca să ascundă acest lucru sau să-l ignore și să țină pasul cu mine, cu spatele drept și încruntată. M-a cuprins un val de admirație și milă pentru ea, iar chestia aceea ciudată care creștea în mine, acea noutate din pântecul meu și din sufletul meu se îndreptă către Sether cu durere și duioșie:

— Participi la ritualul de împerechere? Am întrebat-o cu o voce răgușită și stridentă, pe care nu mi-o mai auzisem nici odată.

— Peste câteva luni, a mormăit Sether fără să se uite la mine, încă bătoasă și certăreață.

— La mine cred că va fi, adică eu voi face asta destul de curând.

— Aș fi vrut să pot și eu, răspunse Sether. Să se termine o dată cu asta...

Nu ne priveam. Treptat, aproape insesizabil, mi-am încetinit mersul până când am reușit să ne deplasăm alături, în pas de plimbare.

— Nu te simți uneori ca și cum ți-ar lua foc sânii? Am întrebat eu fără să-mi dau seama de cele ce spuneam.

Sether făcu un gest afirmativ din cap.

După un timp, a fost rândul ei să mă întrebe:

— Dar când urinezi, nu ți se pare că...

Am aprobat.

— Probabil că așa arată extraterestrii, spuse Sether cu repulsie. Chestia asta care iese în afară și se face așa de mare... că te incomodează...

Am schimbat impresii și ne-am comparat simptomele aproape un kilometru și jumătate. Era o mare ușurare să poți vorbi despre așa ceva, să-ți găsești un tovarăș de suferință, dar era și destul de înspăimântător să ne confirmăm suferințele reciproc. Sether izbucni:

— Stai să-ți spun ceea ce mă deranjează cel mai tare, de fapt, mă deranjează această dezumanizare. Să își bată joc de tine propriul corp, să-ți pierzi controlul, nici măcar nu pot să mă gândesc la așa ceva! La ideea de a fi niște mașini de făcut sex. Toți devin un posibil partener... Știai că cei aflați în perioada de împerechere înnebunesc și mor dacă nu-și găsesc un partener în aceeași situație? Că ar fi în stare să atace chiar și persoane care și-au încheiat activitatea sexuală? Propriile lor mame?

— Nu se poate, am răspuns eu șocată.

— Ba se poate. Mi-a spus Tharry. Un șofer de camion din High Kargav, care participase la ritualul împerecherii ca bărbat, avea rulota împotmolită în zăpadă, iar el fiind mare și puternic, a înnebunit și i-a tras-o colegului de

cabină, care nu mai avea activitate sexuală și care s-a ales cu răni grave încercând să se apere. Apoi șoferul a ieșit din perioada de împerechere și s-a sinucis.

Povestea aceea oribilă mi-a readus senzația de greață și nu am mai fost în stare să scot niciun cuvânt.

Sether urmă:

— Oamenii aflați în această perioadă nu mai sunt umani. Iar noi trebuie să facem așa ceva, să devenim asemenea lor!

Acum frica aceea dezolantă și chinuitoare fusese în sfârșit mărturisită. Dar nu era o ușurare nici să vorbești despre așa ceva. Părea chiar și mai monstruoasă când o descriam.

— E absurd, spuse Sether. Este un procedeu primitiv de a conserva specia. Oamenii civilizați n-ar trebui să se dedea la așa ceva. Cei care vor să rămână însărcinați ar putea să facă acest lucru cu ajutorul injecțiilor. Ar fi și mult mai sigur din punct de vedere genetic. Ai putea să alegi celălalt părinte al copilului. N-ar mai exista asemenea combinații între rude, oameni care să se culce cu cei de același sânge, ca animalele. De ce trebuie să ne comportăm ca niște animale?

Mânia lui Sether m-a răscolit și pe mine. Îi împărtășeam opiniile. Mă simțeam șocată și excitată de cuvântul „sex”. M-am uitat încă o dată, cu atenție, la verișoara mea, la fața ei

îngustă și rumenă, la părul ei cel lung și strălucitor. Deși era de aceeași vârstă cu mine, Sether părea mai mare. O jumătate de an de chinuri și dureri din pricina piciorului fracturat înneguraseră și maturizaseră copilul cel rău și neastâmpărat, o învățaseră ce era mânia, mândria și răbdarea.

— Sether, am spus eu, ascultă-mă pe mine, asta nu contează, tu ești umană, chiar dacă va trebui să faci chestia aia, sex. Ești *mahad*.

— Getheny Kus, spuse bunica, prima zi din luna lui Kus, la jumătatea verii.

— Nu voi fi gata, am răspuns.

— Vei fi.

— Vreau să particip la ritual împreună cu Sether.

— Sether mai are de așteptat o lună sau două. Va fi și ea pregătită în curând. Totuși, se pare că veți participa la ritualul împerecherii în aceeași fază a lunii. Înainte ca luna să înceapă să crească. Așa mi s-a întâmplat și mie. Așa că veți putea să vă sincronizați mai târziu, tu și cu Sether...

Bunica nu-mi mai zâmbise nici odată așa, cu aerul acesta înțeleghător, de parcă mă trata ca pe egala ei.

Mama mamei avea șaiszeci de ani și era micuță și brunetă, cu șolduri late și ochii senini, dar pătrunzători; făcea parte din branșa

zidarilor și era o autoritate recunoscută în cartier. Eu, egala acestei persoane formidabile? Pentru prima dată, m-am gândit că aș putea deveni mai umană și nu mai puțin umană.

— Mi-ar fi plăcut, a mai spus bunica, să petreci această jumătate de lună la Citadelă. Dar este alegerea ta.

— La Citadelă? Am răspuns eu, luată prin surprindere.

Toți cei din familia Thade erau Handdara, dar nu se remarcă deloc în această privință, participând numai la sărbătorile cele mari, murmurând rugăciunile de mulțumire superficial și nepracticând disciplinele de rigoare. Niciuna dintre rudele mele nu mai fusese trimisă la Citadelă înainte de prima zi de împerechere. Ce se întâmpla cu mine?

— Ești destul de isteță, spuse bunica. Tu și cu Sether. Aș vrea să văd că veți ajunge celebre într-o bună zi. Noi, cei din familia Thades stăm aici, în cartierul nostru, și ne înmulțim ca iepurii. Dar e suficient? Ar fi un lucru bun ca unii dintre voi să se mai gândească și la altceva decât la pat.

— Dar ce se întâmplă la Citadelă? Am întrebat eu, iar bunica mi-a răspuns deschis:

— Nu știu. Du-te acolo și vei afla. Te vor învăța. Te pot învăța cum să controlezi ritualul împerecherii.

— Bine, mă duc, am răspuns eu cu hotărâre. Îi voi spune și lui Sether că cei de acolo știu cum se poate controla ritualul. Poate că voi învăța și eu și mă voi întoarce acasă ca să îi povestesc și lui Sether.

Bunica mă privea aprobator. Acceptasem provocarea.

Bineînțeles că nu am învățat cum se poate controla ritualul împerecherii în jumătatea de lună petrecută la Citadelă. Primele zile în care am stat acolo am crezut că nu voi reuși să-mi controlez nici măcar dorul de casă. De la camerele noastre calde, primitoare și întunecoase, pline cu oameni care vorbesc, dorm, mănâncă, gătesc, spală, se joacă, cântă, copii care aleargă, fac gălăgie, unde toată lumea este în mijlocul familiei, am ajuns în partea cealaltă a orașului, într-o clădire imensă, curată și rece, tăcută și plină cu oameni străini. Erau politicoși și mă tratau cu respect. Eram înspăimântată. De ce era necesar ca o persoană de patruzeci de ani, care avea cunoștințe despre discipline magice ce depășeau limitele umanului, care ar fi fost în stare să umble în picioarele goale pe grindină, să ghicească viitorul, ai cărei ochi erau cei mai înțelepți și cei mai senini din câți văzusem, de ce era necesar ca un adept al Handdarei să mă respecte pe mine?

— Pentru că ești atât de ignorantă, mi-a

răspuns Ranharrer, Adeptul, zâmbind cu tandrețe.

Deoarece eram acolo doar pentru jumătate de lună, nu au încercat să-mi influențeze natura ignorantă prea mult. Am practicat Nemersul mai multe ore pe zi și începuse să-mi placă: aceasta a fost suficient pentru ei și m-au lăudat:

— La paisprezece ani, majoritatea oamenilor ar înnebuni dacă ar fi nevoiți să se miște încet, mi-a spus maestrul meu.

În ultimele șase-șapte zile petrecute la Citadelă, mi-au reapărut unele simptome, durerea de cap, durerile chinuitoare, irascibilitatea. Într-una dintre diminețile următoare, cearșaful patului din chilia mea liniștită și sărăcăcioasă era pătat cu sânge. Am privit petele oripilată și înspăimântată. Credeam că îmi scărpinasem labiile care mă mâncau așa de rău în somn, până la sânge, dar, totodată, parcă știam ce fel de sânge era acela. Am început să plâng. Trebuia să spăl cumva cearșaful. Pângărisem acest loc unde totul era așa de curat, auster și frumos.

Un locatar mai bătrân m-a găsit frecând cu disperare cearșaful la spălătorie; nu a spus nimic, dar mi-a adus un fel de săpun care a scos petele. M-am întors în camera mea, de care mă atașasem cu pasiunea celui care nu a știut nici odată ce înseamnă singurătatea și m-

am ghemuit pe patul fără așternut, simțindu-mă mizerabil și verificând din cinci în cinci minute să văd dacă nu sângerez din nou. Îmi era dor de timpul în care practicam Nemersul. Imensa clădire era împietrită în tăcere. Pacea ei mă cuprindea și pe mine. Simțeam din nou sentimentul acela ciudat învăluindu-mi sufletul, dar de data aceasta nu mai era dureros; era un fel de dezolare asemănătoare asfințitului, ca piscurile Munților Kargav care se zăreau în depărtare, în aerul clar al iernii. Era o imensă deschidere.

Ranharrer, Adeptul, ciocăni la ușă și intră cu permisiunea mea, mă privi o clipă și mă întrebă cu blândețe:

— Ce e cu tine?

— Totul e bizar, am răspuns.

Adeptul zâmbi cu mulțumire și îmi zise:

— Da, așa este.

Acum înțeleg de ce Ranharrer îmi prețuia și îmi respecta ignoranța, în spiritul doctrinei Handdara. Atunci nu știam decât că, într-un fel sau altul, spusesem ceea ce trebuia și fusesem pe placul unei persoane căreia voiam să-i fac o impresie bună.

— Noi vom cânta câte ceva, reluă Ranharrer. Poate că ai vrea să ne asculți...

De fapt, urmau să cânte concertul psalmilor de vară, care se desfășura timp de patru zile înainte de Getheny Kus, zi și noapte. Cântăreții

și toboșarii veneau și plecau la orice oră, majoritatea cântând doar anumite sunete, din improvizațiile nesfârșite de grup, ghidate doar de ritmul tobelor și de indicațiile melodice din Cartea Cântecelor, armonizându-se cu solistul, dacă acesta exista, La început, nu deslușeam decât un soi de textură muzicală complexă, un sunet ciudat, ca un bâzâit, care se suprapunea ritmului sofisticat al tobelor. Am ascultat până când m-am plictisit și m-am hotărât că era ceva ce puteam și eu să fac. Așa că am deschis gura și am articulat „Aah”, și am auzit și celelalte voci care scoteau aceleași sunete, până când mi-am pierdut propria voce pentru a nu le mai auzi decât pe toate celelalte, iar mai apoi numai muzica însăși, ca o singură voce de argint zburând peste valuri, în contra curentului, scufundându-se, dispărând și răsărind din nou... Ranharrer îmi atinse brațul. Era vremea cinei, cântasem de la Ora Trei. După masă, m-am întors la cor, și m-am întors și după prânz... Următoarele trei zile le-am petrecut acolo. Aș fi stat și nopțile acolo dacă m-ar fi lăsat. Nu-mi mai era deloc somn. Eram cuprinsă de o energie subită, infinită, care nu mă lăsa să dorm. În cămăruța mea, cântam de una singură sau citeam din poeziile ciudate ale Handdarei, singura carte pe care mi-o dăduseră; repetam Nemersul, încercând să ignor frigul și căldura, focul și gheața din

corpul meu până la lăsarea serii, când puteam să cânt din nou.

Apoi a urmat sărbătoarea miezului verii, Ottormembod, și a trebuit să mă întorc în cartierul meu și să mă duc la Casa de întâlniri.

Spre surpriza mea, mama, bunica și toți cei mari au venit la Citadelă să mă conducă înapoi, purtând costume ceremoniale și având un aer solemn. Ranharrer m-a încredințat lor, spunându-mi numai:

— Întoarce-te la noi!

Familia mea m-a escortat pe străzi în dimineața aceea fierbinte de vară; viile erau înflorite, parfumând aerul, grădinile erau pline cu flori și fructe.

— Este o vreme perfectă, spuse bunica cu înțelepciune, pentru primul ritual de împerechere.

Cartierul mi se părea foarte întunecos în comparație cu Citadela și parcă se mai micșorase. M-am uitat după Sether, dar era o zi lucrătoare și era la atelier. Acest lucru mi-a creat impresia de vacanță, ceea ce era chiar plăcut. Sus, în apartamentele balconului nostru, bunica și bătrânele cartierului, mi-au înmânat, foarte formal, un nou set de haine, de la pantofi în sus, culminând cu un costum tradițional brodat cu măiestrie. A avut loc un fel de discurs tradițional în paralel, care nu avea nici o legătură cu Handdara, cred, ci cu

obiceiurile cartierului; cuvintele erau foarte vechi și ciudate, era un limbaj vechi de mii de ani. Bunica le rostea ca și cum ar fi scuipat pietre și îmi puse mantia tradițională pe umeri. Toată lumea strigă „Haya!”

Toți bătrânii, împreună cu o mulțime de copii mai mici decât mine, se înghesuiau să mă ajute să mă îmbrac cu hainele cele noi, de parcă eram rege sau bebeluș, iar unii dintre ei încercau să-mi dea sfaturi – „ultimul sfat”, cum îl numeau ei, pentru că, atunci când treci de prima împerechere, câștigi „shifgrethor”, iar sfaturile sunt considerate o insultă.

— Numai să stai departe de Ebbeche, îmi spuse cineva cu o voce stridentă.

Mama se supără și îl repezi:

— Păstrează-ți fixațiile pentru tine, Tadsh!

Apoi mi se adresă mie:

— Nu-l asculta pe codoșul ăsta! Aberantul ăsta de Tadsh... Dar ia aminte, Sov...

Am luat aminte. Guyr mă conduse puțin mai departe de ceilalți și îmi vorbi pe un ton grav, cu o oarecare stânjeneală:

— Ai grijă că este foarte important cu cine vei fi prima dată...

Am înclinat aprobator din cap.

— Înțeleg, am răspuns.

— Nu, nu înțelegi, mă repezi mama uitând de stânjeneala inițială. Încearcă să-ți aduci aminte de ceea ce-ți spun!

— Dar dacă... am continuat eu, iar mama aştepta răbdătoare, dacă voi participa la ritual ca femeie, am spus, eu nu... n-am să...

— A, răspunse Guyr. Nu te teme, va mai trece un an sau chiar mai mult până vei fi în stare să rămâi însărcinată. De data asta, nu trebuie să-ţi faci probleme în legătură cu aşa ceva. Ceilalţi vor avea grijă de tine, pentru orice eventualitate. Ştiu cu toţii că este primul tău ritual. Dar încearcă să-ţi mînte cu cine vei fi prima dată! Să te fereşti de Karrid, Ebbeche şi alţi câţiva.

— Haideţi o dată! Strigă Dory şi pornirăm din nou procesiunea, pe scări în jos, prin holul central, unde toată lumea aclama:

— Haya, Sov! Haya Sov! Iar bucătarii loveau băteau de zor în tigăile lor.

Aş fi vrut să mor. Dar ei păreau cu toţii aşa de bucuroşi, aşa de fericiţi pentru mine, făcându-mi urări de bine... voiam şi să trăiesc...

Am ieşit pe uşa vestică şi am traversat grădinile inundate de soare ajungând apoi la Casa pentru întîlniri. Tage Ereb împarte acest lăcaş cu alte două cartiere; este o clădire frumoasă, împodobită cu basoreliefuri lucrate în stilul Vechii Dinastii, erodate de cele câteva mii de ani care trecuseră peste ele. Pe treptele roşii de piatră, familia mea şi-a luat rămas bun de la mine, şoptindu-mi un „Fie ca întunericul să te ocrotească!” şi „Lăudat fie actul

creației!”, iar mama m-a împins spre intrare, care se spune că poartă noroc; i-am lăsat și m-am îndreptat spre ușă.

Portarul mă aștepta; era o persoană care arăta destul de bizar, avea un fel de umilință nejustificată și un ten palid și iritat.

Acum am înțeles cine era acel „Ebbeche” despre care mă avertizaseră cu toții. Nu îl mai văzusem propriu-zis nici odată, dar am auzit despre el. Era portarul Casei pentru întâlniri, un om jumătate mort, cum se numeau persoanele care se aflau tot timpul în perioada de împerechere, precum extraterestrii.

Se mai întâlneau, pe ici, pe colo asemenea persoane printre localnici. Unii dintre ei puteau fi vindecați; cei care erau irecuperabili sau preferau să rămână așa, locuiau de obicei la Citadelă și studiau disciplinele, sau deveneau portari. Era convenabil atât pentru ei, cât și pentru oamenii normali. La urma urmei, cine altcineva ar vrea să locuiască într-o casă de întâlniri? Dar existau și dezavantaje. Dacă veneai aici gata pentru împerechere, iar prima persoană pe care o întâlneai era în totalitate bărbat, era posibil ca feromonii lui să te transforme pe loc în femeie, indiferent de dorința ta. Portarii responsabili păstrau, însă, distanța de rigoare, față de cei care nu-i invitau personal să se apropie. Dar împerecherea permanentă nu era deloc o

garanție pentru un caracter responsabil; și cred că nici faptul că erau numiți *jumătate morți* sau *perversi*, toată viața lor. Evident că familia mea nu avusese încredere că Ebbeche își va ține mâinile și feromonii departe de mine. Dar cred că exagerau. El respecta prima împerechere la fel de mult ca și toți ceilalți. Mă întâmpină spunându-mi pe nume și îmi arată unde puteam să-mi las pantofii. Apoi începu să recite tradiționala urare de bun-venit, în timp ce mă urma pe hol; era prima dată când auzeam aceste cuvinte pe care aveam să le aud de atâtea ori de-a lungul anilor.

Acum treci peste pământ.

Acum treci peste ape.

Acum treci peste Ghețuri...

Apoi finalul exaltat, la intrarea în holul central:

Am trecut împreună peste Ghețuri.

Am ajuns împreună la lăcașul inimii,

La viață, dând viață!

Lăudat fie actul creației!

Solemnitatea cuvintelor m-a mișcat și m-a distras, periclitându-mi conștientizarea sinelui, asupra căruia mă concentram. Așa cum mi se întâmplase și la Citadelă, simțeam aceea siguranță familiară de a face parte din ceva cu

mult mai mare și mai vechi decât mine, chiar dacă acest ceva îmi era necunoscut și străin. Trebuia să devin o parte din el și să îl las să mă transforme. În același timp, eram extrem de atentă. Toate simțurile mi se ascuțiseră brusc, așa cum mi se întâmplase pe tot parcursul acestei dimineți. Eram conștientă de tot și toate, de albastrul minunat al pereților, de vigoarea și sprinteneala pasului meu, de textura lemnului de sub tălpile mele, de sensul și melodia discursului tradițional, chiar și de portar. Mă fascina. Ebbeche nu era deloc frumos și totuși am observat cât de plăcută îi era vocea profundă; pielea lui palidă era mult mai atrăgătoare decât mi-aș fi închipuit. Mi se părea că fusese calomniat, că viața lui trebuie să fi fost destul de ciudată. Aș fi vrut să vorbesc cu el. Dar când și-a sfârșit discursul, lângă ușa din holul central, cineva foarte înalt înaintă, dornic să mă cunoască.

M-am bucurat să întâlnesc o figură cunoscută: era șeful bucătarilor din cartierul meu, Karrid Arrage. Era, ca majoritatea bucătarilor, o persoană mai degrabă mândră și temperamentală; mă abordase deseori, necăjindu-mă în glumă, mai degrabă provocator:

— Hei, fetiço, mai pune niște carne pe oasele alea!

Când l-am zărit pe Karrid, am conștientizat

aproape instantaneu o mulțime extraordinară de detalii: Karrid era dezbrăcat, însă nu era la fel cu oricare dintre persoanele cunoscute, ci avea o semnificație anume – aceea că nu era Karrid cel pe care îl știam eu, ci se transformase în ceva minunat – aceea că el era *e/* – cel despre care mă avertizase mama; aș fi vrut să-l ating, dar mă și temeam de el.

M-a luat în brațe și m-a lipit de el. L-am simțit clitopenisul între picioarele mele.

— Încetișor, îi spuse portarul.

Mai multe persoane apăruseră din camera pe care o zăream în fața mea, imensă, slab luminată, plină de umbre și aburi.

— Nu te teme, îmi spuse Karrid mie și apoi lor, râzând. Nu mi-aș răni aleasa, nu-i așa? Vreau doar să fiu partenerul ei de împerechere. Ca femeie, ca o adevărată Thade. Vreau să-ți fac această bucurie, Sov!

Mă dezbrăca în timp ce vorbea, dându-mi jos mantia și cămașa cu mâini fierbinți și nerăbdătoare. Portarul și ceilalți ne urmăreau cu atenție, dar nu interveneau cu nimic. Mă simțeam neajutorată, umilită și incapabilă să opun rezistență. M-am luptat ca să mă eliberez și am încercat să-mi ridic cămașa și să mă îmbrac la loc. Tremuram și mă simțeam slăbită; de abia reușeam să stau în picioare. Karrid mă sprijinea stângaci; mâinile lui mari mă susțineau. M-am sprijinit de el, simțindu-i

pielea fierbinte ca și când ar fi fost bronzată sau ar fi stat aproape de foc. M-am lipit mai tare de el, ridicând brațele pentru a-l cuprinde.

— Ești atât de frumoasă, Sov. Luați-o de aici; nu e bine.

Și se îndepărtă de mine, râzând, dar totodată destul de alarmat; clitorisul i se ridicase ca prin miracol. Am rămas acolo, pe jumătate dezbrăcată, cu picioarele ca de cauciuc, clătinându-mă. Ochii îmi erau încețoșați și nu reușeam să văd prea bine.

— Hai, spuse cineva și îmi apucă mâna cu o atingere delicată, diferită de cea a focosului Karrid. Era cineva din alt cartier, al cărei nume nu îl cunoșteam. Mi se părea că strălucește ca aurul în locul acela obscur.

— Te grăbești, îmi spuse ea râzând cu admirație, dar și încurajator. Hai să mergem la piscină, să te liniștești puțin. Karrid n-ar fi trebuit să te abordeze așa. Dar ești norocoasă, prima împerechere ca femeie nu se poate compara cu nimic pe lumea asta! Eu am fost bărbat de trei ori, înainte de a avea prilejul să fiu femeie și sunt atât de intrigată că, de fiecare dată când sunt în perioada de reproducere, toate prietenele mele participă deja ca femei! Nu îți face griji pentru mine! Cred că influența lui Karrid asupra ta a fost decisivă, spuse ea și râse din nou.

— Ești atât de frumoasă, spuse ea și se

aplecă să-mi lângă sfârcurile înainte să-mi dau seama ce voia să facă.

Era o senzație nemaipomenită și-mi domolea fierbințeala aceea pe care probabil că nimic altceva nu ar fi fost în stare să o răcorească. Mă ajută să mă dezbrac de tot și am intrat împreună în apa calduță din piscina largă care ocupa aproape tot mijlocul camerei. Acesta era motivul pentru care era așa de mult abur, iar ecourile răsunau atât de ciudat. Apa mă învălui, acoperindu-mi sexul și abdomenul. M-am întors spre prietena mea și m-am aplecat spre ea să o sărut. Mi se părea un lucru absolut normal, era ceea ce voiam amândouă, și mai voiam ca ea să-mi sugă și să-mi lângă sfârcurile din nou, iar ea mi-a ghicit gândul. O vreme, am stat în apa aceea învăluită de umbre și aș fi putut să rămân acolo pentru totdeauna. Dar apoi ni s-a mai alăturat și altcineva, îmbrățișându-mi prietena pe la spate, iar ea își arcui trupul în apă asemenea unui pește de aur, apoi spatele, și se dedică acestui nou partener.

Am ieșit din apă și m-am uscat, tristă și rușinată de această abandonare și, totodată curioasă de ceea ce se întâmpla cu trupul meu. Îl simțeam extraordinar de viu și plin de energie, astfel încât asprimea prosopului mă înfioră de plăcere. Cineva se apropie de mine, cineva care mă privise în timp ce mă jucam cu

prietena mea în apă. Se așează lângă mine.

Era un vecin de cartier, cu câțiva ani mai mare decât mine, Arrad Tehemmy. Lucrasem la grădini cu Arrad vara trecută și îl îndrăgisem. Semăna cu Sether, mi-am dat seama, cu părul negru și lung, cu fața îngustă, dar radia un fel de strălucire înăuntrul lui, o strălucire pe care o aveam cu toții aici – toți participanții la ritual, femei sau bărbați – o frumusețe vie pe care nu o mai întâlnisem la nici o ființă.

— Sov, spuse el, mi-ar plăcea... prima ta... dacă vrei...

Mâinile lui mă cuprinseseră deja, iar ale mele asemenea.

— Hai, mi-a spus și l-am urmat.

M-a dus într-o cămăruță drăguță, în care nu se afla nimic, cu excepția unui șemineu în care ardea focul și un pat imens. Acolo, Arrad m-a luat în brațe și apoi s-a așezat între picioarele mele și s-a ridicat deasupra, deasupra în lumina aurie.

Arrad și cu mine am stat împreună întreaga noapte, prima mea noapte și, în afară de faptul că ne-am iubit cea mai mare parte a timpului, am și mâncat foarte mult. Nu mi-aș fi imaginat că ar putea să fie și mâncare la casa pentru întâlniri, unde credeam că nu ai voie să mai ai parte și de altceva, cu excepția contactelor sexuale. Dar era și o mulțime de

mâncare, care era și bună, pe deasupra, și pregătită, astfel încât puteai să mănânci ori de câte ori voiai. Băutura se afla în cantități limitate; personalul de serviciu, o bătrână pe jumătate moartă, era cu ochii în patru ca să nu se mai ofere bere celor care aveau vreo manifestare de violență sau prostie. Nici nu aveam nevoie să mai cer bere. Nu mai aveam nevoie nici de sex. Mă simțeam satisfăcută. Eram îndrăgostită pe vecie, de acum și până la sfârșitul vieții mele, de Arrad. Însă Arrad a adormit și nu se mai trezea și, în acest timp, o persoană extraordinară, pe nume Hama, se așază lângă mine și începu să-mi vorbească și să-și plimbe mâinile pe spatele meu într-un mod foarte plăcut, astfel încât, în scurt timp ne-am înlănțuit și am început să facem dragoste; a fost cu totul și cu totul diferit cu Hama față de ceea ce fusese cu Arrad, așa că mi-am dat seama că ar trebui să fiu îndrăgostită de Hama, până când ni s-a alăturat și Geharder. După aceea, cred că am început să înțeleg că îi iubeam pe toți și ei toți mă iubeau pe mine și că acesta era, de fapt, secretul casei de întâlniri.

Au trecut aproape cincizeci de ani de atunci și trebuie să recunosc faptul că nu-mi amintesc de toți acei care au urmat după această primă întâlnire; îmi amintesc doar de Karrid, Arrad, Hama și Gerhardar, de bătrânul Tubanny, cel

mai priceput partener bărbat pe care l-am cunoscut și pe care l-am întâlnit destul de des în ritualurile următoare, de Berre, peștișorul meu de aur, pe care am iubit-o din toată inima până când am adormit amândoi. Iar când ne-am trezit, nu eram femei. Nu eram nici bărbați. Nu ne aflam în perioada de împerechere. Eram doar doi adulți foarte tineri și foarte obosiți.

— Ești tot frumoasă, i-am spus lui Berre.

— Și tu, mi-a răspuns Berre. Unde lucrezi?

— La atelierul de mobilă.

Am încercat să-i dezmiard sânii, dar nu a mers. Berre se strâmbă, iar eu mi-am cerut scuze și am râs amândoi.

— Eu lucrez la radio, a spus Berre. Te-ai gândit vreodată să încerci o astfel de meserie?

— Să fac aparate de radio?

— Nu, să faci emisiuni de radio. Eu sunt producătoarea știrilor de la ora patru și a buletinului meteorologic.

— Tu ești? Am întrebat uimit.

— Treci o dată pe la noi și-ți voi arăta cum merg lucrurile pe acolo.

Așa mi-am descoperit meseria vieții mele și o prietenă pe viață. Așa cum am încercat să-i explic și lui Sether când m-am întors în cartier, ritualul de împerechere nu era ceea ce ne închipuiam noi; era ceva mult mai complex.

Primul ritual al lui Sether a avut loc la

Getheny Gor, prima zi a primei luni de toamnă, când luna nu se zărea pe cer. Cineva din familie o iniție pe Sether ca femeie, iar apoi Sether mă aduse și pe mine. Atunci a fost prima dată când am participat ca bărbat. Și am rămas pe aceeași lungime de undă, așa cum plănuia bunica. Nu am avut niciun copil împreună, fiind verișoare și având scrupule moderne, dar ne-am iubit în toate pozițiile posibile, în flecare lună, ani de zile. Iar Sether l-a inițiat pe copilul meu, Tamor – ca femeie, ca o adevărată Thades.

Mai târziu, Sether s-a aplecat asupra Handdarei și s-a mutat la Citadelă, iar acum este o Adeptă. Merg acolo deseori pentru a mă alătura corului, pentru a practica Nemersul sau chiar în vizită, iar Sether revine zilnic în cartier. Vorbim foarte mult. Acum sau atunci, cu sau fără activitate sexuală, dragostea există.

CELE TREI REVENIRI ALE LUI JEREMY BAKER

Roger Zelazny

Roger Zelazny a fost unul dintre liderii Noului Val al anilor '60. Opera lui variază de la scrieri fantastice, la bucăți de literatură SF de cea mai bună calitate. Personalitatea lui genială și povestirile încântătoare l-au făcut unul dintre cei mai populari scriitori de literatură științifico-fantastică al ultimelor trei decenii. Romanele sale SF din perioada anilor șaizeci i-au creat o reputație spectaculoasă în domeniul acestui gen de literatură, iar seria romanelor fantastice Amber (din anii '70 și '80) i-au adus titlul de autor de bestseller-uri. În timpul carierei sale literare, a publicat adesea povestiri SF care i-au adus premii importante și au dovedit încă o dată că, deși a preferat adesea să scrie istorioare vesele, a fost întotdeauna capabil să satisfacă cele mai exigente norme estetice. Această povestire este reprezentativă pentru întreaga operă a lui Zelazny. Roger Zelazny a murit în primăvara lui 1995, iar această scriere, apărută în *Fantezie și știință*, a fost ultima povestire SF de succes pe care a scris-o. El preciza că a fost o încercare de a combina trei idei interesante într-o singură lucrare.

I.

Jeremy Baker rămăsese singurul supraviețuitor de pe Raven după ce aceasta a fost deviată intenționat de la cursul normal în apropierea unei găuri negre. Forțele fluctuante ale acesteia au intrat imediat în acțiune. Nava gema și pârla din toate încheieturile, în timp ce monitoarele afișau semnale de alarmă și listau defecțiunile. Jeremy, care se plictisise destul de tare înainte, se afla acum în situația privilegiată de a testa costumul extravehicular de supraviețuire în caz de dezastre. Era îmbrăcat cu tot echipamentul, cu excepția căștii, pe care și-o puse imediat, nerăbdător. Apoi se îndreptă grăbit spre stația de control pentru a reactiva pilotul automat, deși s-ar fi putut ca, mai degrabă, să explodeze. Dar Raven ar fi explodat oricum, așa că merita să încerce.

Nu a reușit să ajungă în timp util la panoul de comandă.

Nava de dezmembra în jurul lui. I se păru că zărește o siluetă înveșmântată în costumul de protecție, conturându-se printre resturile exploziei, dar nu putea fi sigur.

Deodată, se trezi singur. Rămășițele navei se împrăștiaseră prin spațiul cosmic. Luă o înghițitură din rezerva de apă a costumului, întrebându-se când va simți cum i se îngreunează picioarele datorită faptului că

acestea urmau să între primele sub influența atracției gravitaționale – sau poate că în acel moment se va afla cu capul înainte... Nu era prea sigur care îi era poziția. Încă nu-și revenise din șocul exploziei; cerceta spațiul, căutând o pată neagră pe una dintre stele. A găsit. Se părea că mâna dreaptă va fi cea care va suferi prima schimbarea de câmp. Se gândea că, cel puțin, va fi un mod deosebit de interesant de a muri. Nu fuseseră prea mulți amatori, deși afacerea fusese prezentată în culori destul de strălucitoare.

Pluti în derivă un timp, reflectând asupra deliciilor finale, fără a detecta nimic neobișnuit, cu excepția sclipirilor intermitente, care păreau a proveni dintr-o sursă de lumină locală. Nu se putea pronunța în privința provenienței acesteia. În scurt timp, simți o moleșeală copleșitoare și adormi.

— E mai bine, i se păru că aude o voce adresându-i-se, puțin mai târziu. Se pare că treaba merge bine.

— Cine... Ce ești? Întrebă Jeremy.

— Sunt un flip. Eu sunt lumina de care te minunai mai devreme.

— Locuiești în apropiere?

— De foarte multă vreme, Jeremy. E destul de convenabil, dacă ești o entitate de energie înzestrată cu puteri paranormale.

— Deci așa comunicăm...

— Da. Ți-am instalat o funcție telepatică în creier în timp ce dormeai.

— De ce nu m-am făcut tăiței până acum?

— Am creat un câmp între tine și gaura neagră. Forțele s-au anulat.

— De ce ai vrea să mă ajuți?

— Mă bucur să am ocazia să discut cu cineva. Uneori mă plictisesc de ceilalți flipi.

— A, deci sunteți mai mulți?

— Bineînțeles. E un loc grozav pentru studiul fizicii, iar noi ne îndeletnicim toți cu așa ceva.

— Nu pare un mediu propice vieții.

— Adevărat. Cândva, am fost o specie de ființe concrete, dar am evoluat destul de mult pentru ca, atunci când am observat că soarele nostru este pe cale de a se stinge, să decidem să ne transformăm în ceea ce suntem și să studiem procesul, în loc să ne căutăm adăpost în altă parte. De fapt, gaura aceea neagră a fost soarele nostru. E un obiect de studiu foarte special. Hai să-ți arăt. Vei putea să detectezi mai multe lucruri decât înainte pentru că ți-am ascuțit și simțurile. Le-am crescut acuitatea. Pentru început, vei putea să detectezi radiațiile Hawking deasupra orizontului respectiv.

— Da. Lila, violet, purpuriu... Aș putea spune că priveliștea e superbă. Dar dacă voi continua să mă apropii, nu voi fi atras irevocabil? Aș putea să mă întorc și să mă surprind pe mine

Însumi?

— Da și nu. Ai putea să te interpui în imagine datorită luminii reținute. Dar nu te poți întoarce și regăsi pe tine însuși. Nu te mai poți întoarce dacă ai intrat în gaura neagră.

— Nu m-am exprimat corect. Ia spune, dacă mai există și alți flipi, după cum spuneai, unde sunt?

— Spune-mi Nik, răspunse celălalt.

— Bine, Nik. Ce sunt scăpărările acelea de lumină din față? Și masele acelea imense și întunecate din jurul lor?

— Sunt oamenii mei, care lucrează la un experiment. Ne-am deplasat cu o viteză foarte mare.

— Am observat că parcă s-a lărgit gaura. Ce fel de experiment?

— Corpurile acelea întunecate sunt rămășițele a zeci de mii de sori și planete pe care noi le-am transportat până aici. Tu le vezi doar pe cele aflate în spațiul obișnuit. Le aducem aici pe măsură ce avem nevoie de ele și le propulsăm în gaura neagră.

— De ce?

— Pentru a accelera mișcarea aceasta circulară.

— În ce scop?

— Pentru a crea dimensiuni temporale paralele.

— M-ai dat gata la faza asta.

— Bucle ale timpului. Pentru a putea călători în trecut.

— Și ați reușit?

— De câteva ori.

— Ai putea să mă ajuți să mă întorc pe Raven înainte de explozie?

— E destul de complicat. Dar este unul dintre lucrurile pe care voiam să le încerc.

Și-au potrivit viteza după cea a mulțimii de scânteii din depărtare, iar Nik l-a condus, apoi, lângă una dintre ele. A urmat un schimb de semnale luminoase.

— Vik spune că s-ar putea să existe o cale, i se adresează Nik într-un târziu.

— Lasă-mă să încerc. Te rog!

— Ar trebui, de asemenea, să reușești să-ți controlezi viteza cu ajutorul minții, adăugă Nik. Vino cu mine.

Jeremy îl urmă prin puterea voinței, până au ajuns la un fel de formațiune de unde luminoase care generau imaginea unui computer în plin spațiu cosmic.

— Am făcut aceasta doar pentru a te ajuta să-l poți vedea, spuse Nik. Intră în trapezoidul din stânga ta.

— Dacă vom reuși ceea ce ne-am propus, s-ar putea să nu ne mai întâlnim nici odată. Ar fi mai bine să-ți mulțumesc acum.

— A fost o plăcere, deși aș fi preferat să te mai rețin pentru conversație. Oricum, îți

înțeleg starea de spirit. Du-te.

Jeremy intră în trapezoid.

Într-o secundă, totul se schimbă. Era înapoi la bordul lui Raven, îmbrăcat cu costumul de supraviețuire și cu casca în mână. Imediat, porni spre panoul de comandă, punându-și casca din mers. Simți binecunoscuta cădere în spațiu. Forțele fluctuante puseră stăpânire pe navă, iar aceasta începu să geamă și să se dezmembreze.

Vedea butoanele pilotului automat și se întinse pentru a le atinge. Apoi, nava se desfăcu în bucăți, iar el fu azvârlit departe de panoul de comandă. Detectă o siluetă umană, înveșmântată cu costumul de protecție care se pierdu în spațiu.

Mai apoi, plutind în derivă, îl întâlnește pe Nik. Acesta nu l-a recunoscut, dar a înțeles imediat ce se întâmplase.

— Mă aflu în continuare într-un timp paralel? Întrebă Jeremy.

— Da. Nu cunosc nici o modalitate de a ieși dintr-o astfel de buclă înainte de a o parcurge până la capăt, răspunse Nik. De fapt, teoretic vorbind, dacă ai putea să faci așa ceva, ar însemna că te-ai trezi în interiorul găurii negre.

— Înseamnă că nu pot decât să aștept să văd ce se mai întâmplă. Dar vreau să-ți spun că, de data asta, lucrurile s-au petrecut puțin altfel.

— Da. Fizica clasică este deterministă, dar aici nu aveam de-a face cu fizica clasică.

— Am reușit să ajung mult mai aproape de panoul de comandă al navei. Mă întreb dacă...

— Dacă ce?

— Ai instalat o formă de telepatie în mintea mea. Ai putea să mă mai înveți câte ceva și despre telechinezie, ca să pot să păstrez un strat de aer împrejurul capului pentru câteva minute? Sunt convins că, dacă nu aș fi pierdut timpul cu punerea căștii, aș fi reușit să ajung la comenzile navei.

— Să vedem ce putem face. Trage un pui de somn.

Când s-a trezit, Jeremy era în stare să miște obiecte de dimensiuni reduse cu puterea minții. Se testă, încercând să demonteze bucăți din accesoriile cu care era dotat costumul și punându-le să orbiteze în jurul mâinilor, picioarelor și capului său, apoi le așează la loc, fără să le atingă.

— Cred că am reușit, Nik. Mulțumesc.

— Ești un obiect de studiu foarte interesant, Jeremy.

De data aceasta, când păși în interiorul trapezoidului, se concentrează astfel încât să atragă bulele de aer și să se îndrepte cât se poate de repede spre panoul de comandă.

Așteaptă, cu mâinile deasupra becuțelor de pe panoul din apropiere. Luminițele se

stinseră, dar le aprinse din nou.

O dată cu dezlănțuirea forțelor fluctuante, detecta explozia de la capătul celălalt al navei. Repunerea în funcțiune a navei, imediat după ce aceasta fusese deconectată de explozie, ar fi fost un risc mult prea mare. Își puse casca și văzu o mare de flăcări ce înainta vertiginos spre el. Instalația costumului îl protejă de temperatura ridicată, în timp ce nava se dezmembra. De data aceasta, nu mai zări silueta care purta costumul de protecție.

Pluti din nou în derivă.

Când Nik îl abordă, îi povesti toată întâmplarea.

— Deci, orice aş face, nu reuşesc... concluzionă el.

— Aşa s-ar părea, spuse Nik.

După ce ieşiră din bucla temporală, Nik se duse să-i raporteze lui Vik rezultatele ultimei incursiuni în trecut, în timp ce Jeremy cerceta orizontul cu ajutorul simţurilor sale îmbunătăţite.

Reuşea să-şi perceapă propriul câmp antigravitaţional şi chiar să-l manipuleze cu ajutorul minţii. Era conştient că putea să-l controleze suficient pentru a nu suferi niciun fel de deformare iremediabilă, cel puţin în spaţiul desfăşurat până la nimbul de radiaţii violete.

— La naiba! Exclamă el.

Se întreba care va fi sfârșitul acestei povești...

II.

Se apropie cu repeziciune spre sfera devoratoare și, în curând, i se păru că se află în centrul unei Aurore Boreale. La un moment dat, i se păru că îl strigă Nik, dar nu era sigur. Nu că ar fi avut vreo importanță. Ce ar mai fi avut de așteptat de la viață, chiar și înconjurat de entitățile acelea prietenoase? Rezerva de oxigen, apă și hrană a dispozitivului de supraviețuire s-ar fi împuținat încetul cu încetul și ar fi avut parte de o moarte destul de neplăcută, căci nu exista nici o șansă să vină cineva și să-l salveze de la aceasta. Era mult mai bine să vadă ceea ce nu mai văzuse niciun om până atunci și să moară într-un mod glorios, lăsând un semn al trecerii sale prin Univers.

În timp ce se apropia de vârtejul amețitor al undelor destabilizatoare, culorile se întunecau tot mai mult, până când dispărură de tot. Era singur într-un spațiu pustiu și negru, fără nici o senzație. Trecuse prin gaura neagră și supraviețuise, sau acesta era ultimul său gând în câmpul distorsiunii temporale?

— Primul, se auzi vocea lui Nik de undeva, din apropiere.

— Nik, ești aici... cu mine!

— Într-adevăr. M-am hotărât să te urmez și să

te ajut în măsura în care pot.

— Ai văzut imaginea pe care am lăsat-o în urmă când am intrat?

— Îmi pare rău, dar nu m-am uitat.

— Suntem singulari?

— Poate. Nu știu. Nu am mai experimentat nici odată chestia asta. Procesul ar putea consta într-o cădere interioară infinită.

— Dar am crezut că toată informația a fost distrusă la intrarea în gaura neagră.

— Părerile sunt împărțite în această privință. Informația este strâns legată de energie. Una dintre teorii susține că aceasta poate rămâne coerentă aici, dar să devină total inaccesibilă celor aflați la exterior. Informația nu poate exista independent de energie și astfel se poate explica conservarea energiei.

— Probabil că așa s-a întâmplat.

— Pe de altă parte, atunci când corpul tău a fost distrus la intrarea în gaura neagră, eu am reușit să te transform într-o entitate energetică și nemuritoare. Am crezut că o să-ți facă plăcere...

— Nemuritoare? Vrei să spui că voi rămâne în această stare de cădere, de scufundare în sine până la sfârșitul lumii? Nu cred că aș fi în stare să suport așa ceva.

— Vei înnebuni cu mult înainte de sfârșitul lumii și acesta nu va mai însemna nimic pentru tine.

- La naiba, spuse Jeremy.
Se instalează o tăcere lungă, curmată de o intervenție a lui Nik:
— Mi-am adus aminte ce înseamnă cuvintele tale.
— Nu mai avem nici o cale de întoarcere, adăugă Jeremy.

III.

- Mai există un factor pe care nu l-am luat în seamă, spuse Nik după infinitatea câtorva minute de tăcere, și încă unul important.
— Ce anume? Întrebă Jeremy.
— Când am vorbit cu Vik, mi-a spus că am făcut atâtea experimente pe seama acestei găuri negre și a rotațiilor ei că s-ar putea să fi provocat o situație neobișnuită.
— Care ar fi aceasta?
— Este posibil, din punct de vedere teoretic, ca o gaură neagră să explodeze. El credea că aceasta este pe cale de a exploda. Este o ocazie unică în viață să poți să asisti la un asemenea eveniment.
— Și ce se întâmplă atunci când explodează?
— Nu sunt sigur și nici Vik nu era. Dar ipotezele par a fi destul de favorabile situației noastre actuale.
— Mai bine spune-mi și mie despre ce este vorba, ca să nu fiu depășit de surpriză.
— Se poate presupune că, atunci când

explodează, în locul ei rămâne un fragment în formă de corn, mai mic decât un atom, cântărind cam a suta mia parte dintr-un gram. Totuși, volumul lui este nelimitat și cuprinde toată cantitatea de informație care a intrat vreodată prin gaura neagră. Aceasta ne include, desigur, și pe noi.

— E mai ușor să ieși dintr-un astfel de con decât dintr-o gaură neagră?

— Nu și în cazul de față. O dată ce informația noastră a părăsit universul din care făcea parte, nu se mai poate întoarce nici odată.

— Ce înseamnă „cazul de față”? Ar putea exista o gaură neagră într-un timp paralel?

— Dacă am putea să supraviețuim unui Big Crunch și următorului Big Bang, ajungând în universul viitor, acest lucru ar putea să fie accesibil. Nu știm decât că, în acest univers, nu este posibil. Despre celelalte...

— Se pare că vom avea destul de așteptat!

— Nu poți să știi cum trece timpul acolo. Sau aici.

— A fost o experiență destul de interesantă aceea de a te cunoaște, Nik. Acum nu știu dacă să-ți spun să-ți ascuți simțurile sau să le ignori atât cât este posibil...

— De ce? Sau de ce nu?

— Simt că vom avea de-a face cu o explozie.

A urmat o senzație intensă, ca o lumină albă, care părea să dureze de-a pururi, până când

Jeremy simți că se pierde. Se luptă din răputeri să-și păstreze coerența, cu speranța că acest lucru era posibil.

Încet-încet, devenea tot mai conștient de faptul că se afla într-o bibliotecă imensă, cu rafturi care porneau din toate direcțiile și erau despărțite de coridoare încrucișate.

— Unde suntem? Întrebă într-un sfârșit.

— Am reușit să creez o metaforă ce se impunea, pentru a-ți permite să-ți coordonezi situația, replică Nik. Acesta este conul în care se află stocată întreaga informație. Chiar și noi ocupăm un raft în această bibliotecă. Ți-am făcut o copertă frumoasă din piele albastră, ornamentată.

— Mulțumesc. Ce facem acum, ca să ne mai treacă timpul?

— Cred că ar trebui să încercăm să luăm legătura cu celelalte entități informaționale. Am putea începe prin a le citi.

— Voi încerca. Sper să fie interesante. Cum vom afla dacă vom ajunge într-un univers viitor și vom reuși să ne eliberăm?

— Sper că cineva se va opri asupra noastră și ne va cerceta.

Jeremy își extinse conștiința spre un volum roșu și elegant din raftul opus.

— Salut, spuse el. Tu ești...?

— Istorie, preciză celălalt. Dar tu?

— Autobiografie, răspunse Jeremy. Cred că vom avea nevoie de un catalog precedat de o listă a lecturilor recomandate.

— Ce-i asta?

— O voi scrie chiar eu, spuse el. Hai să ne cunoaștem mai bine.

EVOLUȚIE

Nancy Kress

Nancy Kress face parte din elita scriitorilor de SF care s-au lansat în ultimul timp. A început, asemenea Patriciei McKillip, prin a scrie romane fantastice (*Prințul clopotelor de dimineață*, 1981), dar a mai scris, de asemenea, și povestiri științifico-fantastice remarcabile, cele mai multe dintre ele reunite în *Trinitatea*, (1985). Apoi, în 1988, o dată cu *O lumină extraterestră*, Kress s-a dedicat în totalitate SF-ului și a început să publice romanele și povestirile pentru care este atât de apreciată în prezent de amatorii genului. Se remarcă mai ales „Cerșetori în Spania”, cu care a câștigat premiile Hugo și Nebula, și care a fost și punctul de plecare pentru o întreagă trilogie, în scrierile sale, se remarcă interesul pentru științele biologice și impactul social și moral al acestora asupra vieții oamenilor. O parte dintre povestirile ei au ca subiect medicina și practica acesteia, ca de exemplu cea intitulată „Evoluție”, apărută în *Asimov's SF*, o revistă care a cunoscut un succes deosebit în 1995.

Doctorul Bennett a fost împușcat mortal în spatele Centrului alimentar de pe Strada April, îmi spuse Ceci Moore pe nerăsuflăte în timp ce

adunam rufele de pe sârmă.

M-am blocat, cu o pereche de pantaloni scurți de-ai lui Jack în mână, uitându-mă la ea. Nu-mi plăcea deloc Ceci, de nerăbdarea ei afectată, perseverența cu care își făcea apariția de fiecare dată când se întâmpla ceva, chiar dacă nu era treaba ei. Așa era încă de pe vremea liceului. Dar eram vecine; nu puteam să ne evităm la infinit. Dr. Bennett m-a asistat atât la nașterea lui Sean cât și la a lui Jackie. Am împăturit, pantalonii cu grijă și i-am pus în coșul cu rufe curate.

— Hei, Betty, nu ai nimic de spus?

— Poliția a arestat vreun suspect?

— Janie Brunelli spunea că nu există niciun suspect.

Tom Brunelli este unul dintre ofițerii de poliție din circumscripția Emerton. Nu sunt decât cinci polițiști cu totul. Dintre toți, el e singurul care nu reușește deloc să-și țină gura.

— Sincer vorbind, Betty, te porți ca și cum s-ar comite câte o crimă în fiecare zi, în acest oraș.

— S-a întâmplat cumva în parcare?

În fiecare săptămână parchez mașina acolo, în spatele Centrului alimentar. Nici măcar nu este asfaltat, ci doar un spațiu pavat, care coboară spre râu pentru a se opri în zidul de beton. Strâng lucrurile lui Jackie de pe sârmă. Belle, Ariel și Prințesa Jasmine îmi zâmbesc

dintre imprimeurile cu fiori.

— Da, în parcare, spuse Ceci. Lângă gunoaie. Probabil că au folosit un amortizor, pentru că nu a auzit nimeni nimic. Tom a găsit două cartușe 22 250 de armă semiautomată.

Ceci se pricepe la arme. Are casa plină cu așa ceva.

— Betty, de ce nu pui tu rufele în uscător ca să nu te mai chinuiești să le întinzi?

— Îmi place cum miroso dacă le usuc afară. Și pot să o aud și pe Jackie prin geamul deschis.

Brusc, expresia lui Ceci se modifică:

— Jackie nu e la școală? De ce?

— E răcită.

— Ești sigură că e doar o simplă răceală?

— Sunt sigură.

Am luat cârligele care susțineau tricoul lui Sean. Pe față scrie DICK BEA. DICK CONDUCE. DICK MOARE.

— Ceci, nici măcar nu-i dau antibiotice.

— Asta-i foarte bine, spuse Ceci, și câteva clipe își studiază unghiile elegante. Se spune că dr. Bennett a prescris din nou endozină săptămâna trecută. Pentru băiatul cel mic al familiei Nordstrum. Fără să-l mai trimită la spital.

Nu am răspuns nimic. Pe spatele tricoului lui Sean scrie NU FI PROST CA DICK. Enervată de tăcerea mea, Ceci urmă:

— Nu înțeleg cum îi poți permite băiatului tău

să poarte asemenea tricouri!

— Este alegerea lui. Și, în afară de asta, mesajul este benefic. În legătură cu condusul în stare de ebrietate. Tu nu crezi că genul acesta de mesaje, care au legătură cu sănătatea, sunt benefice?

Privirile ni s-au întâlnit, iar tăcerea se prelungi, într-un târziu, Ceci spuse:

— Ce serioase am devenit dintr-o dată!

I-am replicat:

— Crimele sunt o treabă serioasă.

— Da. Sunt convinsă că polițiștii îl vor prinde pe făptaș. Probabil că e vorba de una dintre lepădăturile acelea care își pierde vremea la barul Rainbow.

— Dr. Bennett nu era genul de persoană care se înhăitează cu lepădături.

— Dar n-am vrut să spun că îi cunoștea. Golanii aceia probabil că l-au ucis ca să-i ia portofelul.

Se uită drept în ochii mei.

— Nu pot să-mi imaginez că ar putea exista și un alt motiv. Tu poți?

Priveam spre răsărit, în direcția râului. Pe partea cealaltă, deasupra acoperișurilor caselor de pe deal, se distingeau clădirile cu trei etaje a Spitalului Emerton. Podul de peste râu fusese dinamitat în urmă cu trei săptămâni. Nu fuseseră victime, nu exista niciun suspect. Acum, oricine voia să ajungă la spital trebuia

să parcurgă vreo paisprezece kilometri de-a lungul râului și să traverseze pe autostradă. Jack îmi spusese că Ministerul Transporturilor a apreciat că ar fi fost necesară o perioadă de doi ani pentru construirea unui nou pod. Am reluat:

— Dr. Bennett era un medic priceput. Și un om bun.

— Dar a spus cineva că nu era? Crede-mă, Betty, ar trebui să folosești uscătorul de rufe ca să nu te mai apleci și să te întinzi atât. Ai putea avea probleme cu spatele. Nu mai suntem așa de tinere. Pa - pa.

Își flutură mâna dreaptă, mișcându-și ușor degetele și se retrase. I-am observat unghiile delicate vopsite cu un roz asemănător nuanței pielii.

— Nu ai nicio dovadă, spuse Jack. Doar niște bănuieli hazardate.

Avea privirea lui încăpățânată. Stătea la masa din bucătărie, obosit ca un ogar, de-abia ieșit din schimbul de la fabrică, completat cu trei ore suplimentare, și nu avea niciun chef să asculte povestea asta. Nu pot să-l condamn. Nici măcar nu vreau să-i spun toate astea. În sufragerie, Jackie se juca Nintendo cu frenezie, încercând să provoace cât mai multe explozii pe ecran înainte ca tatăl ei să-și revendice televizorul pentru meciul de luni seara. Sean

plecase deja să se întâlnească cu prietenii înainte ca tatăl lui să se întoarcă acasă.

M-am așezat la masă, față-n față cu Jack, cu o cană de cafea caldă în mână. Ca să mă mai încălzesc puțin.

— Știu că nu am nici o dovadă, Jack, dar nici nu sunt cine știe ce detectiv.

— Atunci lasă poliția să se ocupe de așa ceva. E responsabilitatea lor, nu a noastră. Nu te amesteca!

— Nu mă amestec. Știi că nu am obiceiul acesta.

Jack încuviință printr-un gest al capului. Nu avem de-a face cu polițiști, nu ne implicăm în organizațiile locale, nici măcar nu ascultăm știrile prea des. Nu ne amestecăm acolo unde nu ne fierbe oala. Jack nu fusese nici odată genul de om care să facă așa ceva. Am adăugat:

— Îți spun doar ceea ce cred. Asta am voie, nu-i așa? Mi-am auzit vocea, pe jumătate convingătoare, pe jumătate mânioasă.

O auzi și Jack. Se încruntă și se ridică luându-și berea cu el; mă bătu ușor pe umăr:

— Sigur, Bets. Mie poți să-mi spui tot ce vrei. Dar nimănui altcuiva, auzi? Nu vreau să am probleme, mai ales legate de tine sau copii. Aceasta nu este treaba noastră. Bucură-te că noi suntem sănătoși cu toții, slavă Domnului!

Apoi zâmbi și se duse în sufragerie. Jackie opri

jocul fără să mai fie nevoie să țipe cineva la ea; era un copil ascultător. Mă uitam pe fereastra bucătăriei, dar era mult prea întuneric afară pentru a vedea ceva în afară de propria mea reflecție; oricum, fereastra dădea spre nord, nu spre vest.

Nu am mai trecut de partea cealaltă a râului de când am născut-o pe Jackie, la Spitalul Emerton, acum șapte ani. Iar atunci am stat în spital mai puțin de douăzeci și patru de ore, apoi Jack a venit și m-a luat acasă. Nu din cauza infecțiilor, bineînțeles, pentru că acestea nici măcar nu se declanșaseră încă. Dar acum lucrurile se schimbaseră și mă întrebam cum ar fi dacă, data viitoare.

În locul mezinului familiei Nordstrum, va fi Jackie cea care va avea nevoie de endozină? Sau Sean?

O dată ce ai trecut pe la Spitalul Emerton, nimeni, cu excepția familiei, nu se mai apropia de tine. Și uneori nici măcar aceasta. Atunci când doamna Weimer s-a întors acasă, după operație, nora ei a instalat-o într-o cameră, sus, la etaj și îi lăsa mâncarea pe farfurii de hârtie, la ușă; i-a pus la dispoziție o toaletă chimică. Nici măcar nu o ajuta pe biata bătrână să se târască jos din pat pentru a o folosi. O lună întreagă au purtat măști chirurgicale, mănuși, halate – până când Rosie Weimer s-a convins că bătrâna nu se

contaminase cu niciun fel de bacterie mutantă, rezistentă la medicamente, de la spitalul Emerton. Iar Hal Weimer nu s-a opus hotărârilor luate de soția lui.

— Oamenii sunt speriați, dar vor face ceea ce trebuie, mi-a spus Jack singura dată când mai încercasem să discut cu el acest subiect.

Lui Jack nu prea îi plăcea să vorbească despre asta. Așa că nu discutam. Îi datoram măcar atâta lucru.

Dar în oraș, ca de altfel în toate orașele, lumea era mai mult decât speriată. Era terorizată. Chiar dacă nu ascultasem știrile, aflasem despre revolte și despre trupele speciale de poliție, despre faptul că jumătate din populație era infectată cu germenii cei noi pe care numai endozină putea să-i anihileze, dar nu întotdeauna. Nu prea văd cum vor mai avea resurse și pentru o crimă neînsemnată, pentru uciderea unui doctor dintr-un orașel oarecare. Nu împărtășesc opinia lui Jack, conform căreia populația din Emerton își va face datoria. Îmi amintesc mult prea bine de faptul că uneori se comportă exact pe dos. Cum de nu își amintește și Jack?

Dar are dreptate într-o singură privință: nu datorez nimic orașului acesta.

Am înghesuit farfuriile de la cină în chiuvetă și am trimis-o pe Jackie să-și facă temele.

A doua zi, am mers cu mașina până la

parcarea de la Complexul alimentar.

Nu prea aveai ce să vezi. Cu o noapte în urmă plouase. Lângă gunoi, era aruncată o bucată de mânășă chirurgicală și o fâșie de bandă galbenă, asemănătoare cu cele folosite de poliție pentru a înconjura locul crimei. Mai erau câteva cutiuțe negre provenite de la aparatele de fotografiat tridimensionale. Asta era tot.

— Ai auzit ce a pățit Dr. Bennett, i-am spus lui Sean la cină.

Jack lucra din nou peste program. Jackie se juca cu păpușa Barbie pe care o ascundea în poală, crezând că eu nu observ.

Sean mă privește pieziș de sub buclele bogate care îi cad pe frunte, astfel încât nu-i puteam citi expresia feței.

— A fost ucis pentru că a prescris prea multe antibiotice.

Jackie își ridică privirea:

— Cine l-a ucis pe doctor?

— Ticăloșii care cred că stăpânesc acest oraș, spuse Sean.

Își scutură părul din ochi. Fața lui era neagră de furie.

— Vigilenții ăștia blestemați ne vor omorî pe toți.

— Ajunge, Sean! Am intervenit.

Buza lui Jackie tremură:

— Cine să ne omoare? Mami...

— Nu omoară nimeni pe nimeni, am spus.

Termină, Sean! O sperii.

— Are și de ce să fie speriată, adăugă Sean, dar apoi tăcu, contemplându-și farfuria.

Avea deja șaisprezece ani. Îl am de șaisprezece ani. Îl privesc, cu părul lui negru și bogat, cu gura strâmbată de indignare și mă gândesc că e mare păcat să faci diferență între copii. Dar nu mă pot abține și, Dumnezeu să mă ierte, i-aș sacrifica și pe Jack și pe Jackie pentru băiatul ăsta al meu.

— Vreau să faci curat în garaj în seara asta, Sean. I-ai promis lui Jack de acum trei zile.

— Mâine. În seara asta trebuie să plec.

Jackie interveni:

— De ce să-mi fie frică?

— În seara asta, am insistat.

Sean mă privește cu disperarea lui de adolescent.

Ochii lui sunt foarte albaștri.

— Nu în seara asta. În seara asta trebuie să plec.

Jackie reveni:

— De ce să-mi fie...

— Stai acasă și faci curat în garaj!

— Nu.

Se uită la mine și apoi clipește. Are aceeași privire ca și tatăl său, dar nu seamănă cu el. Are chiar și lacrimi în colțul ochilor.

— O să fac mâine curat, mamă. Îți promit. Imediat după ce vin de la școală. Dar în seara

asta trebuie să plec.

— Unde?

— În oraș.

Jackie mă întrebă din nou:

— De ce să-mi fie frică? De cine? Mami!

Sean se întoarce spre ea:

— Nu ai de ce să te temi, Jackie! Totul se va rezolva, într-un fel sau altul.

I-am ascultat tonul cu care vorbea și, dintr-o dată, mă cuprinse frica, mai dureroasă ca durerile facerii.

— Jackie, acum poți să te duci și să te joci Nintendo! Trebuie să strâng masa.

Fața ei se luminează. Se strecură în sufragerie, iar eu îmi privii fiul:

— Ce înseamnă asta? „Într-un fel sau altul?” Sean, ce se petrece?

— Nimic, spuse el și apoi, în ciuda supărării așternute pe fața sa, mă privi drept în ochi și zâmbi cu tandrețe și, pentru prima dată, văd cât de mult semăna cu tatăl său. Putea să mă mintă cu tandrețe.

Două zile mai târziu, după ce m-am întors de la Complexul alimentar, m-au contactat.

Crima fusese anunțată la știri timp de două zile și apoi nu se mai auzise nimic în legătură cu aceasta. În parcare fuseseră instalate mai multe camere de luat vederi. Mai era și o sticlă de vin, pe jumătate îngropată în pământ, cu un buchet de trandafiri galbeni în ea. Lângă

ea, se afla un coș gol, de genul celor umplute cu flori uscate, foarte scumpe, la Blossoms by Bonnie, și echilibrate cu ajutorul pietrelor de la fund. Uitându-mă la ele, mi-am amintit că Bonnie Widelstein se retrăsese din această afacere cu câteva luni în urmă. Avusese un un abces care rezista la medicamente și, după ce ieșise din spital, nimeni de pe malul acesta al râului nu a mai vrut să cumpere flori de la ea.

Acasă, Sylvia James mă așteaptă în fața casei, în mașina ei cea neagră, Algol. Când am zărit-o, am parcat lângă ea.

— Sylvia, am spus fără nici o intonație.

Ieși afară din mașina ei sport și îmi zâmbi foarte politico.

— Elizabeth, ce bine-mi pare să te văd!

Nu mă mai văzuse de șaptesprezece ani. Are în mână un carton cu prăjituri, un fel de bilet de intrare în casa mea. E tot blondă, tot suplă, tot la fel de bine îmbrăcată. Rujul ei este roșu strălucitor, așa cum ar trebui să fie fața ei.

Am invitat-o totuși înăuntru, în timp ce inima îmi bătea mai încet. *Sean. Sean.*

O dată ajunse în casă, zâmbetul ei dispăru, iar ea avu bunul-simț să pară jenată:

— Elizabeth...

— Betty, am corectat-o eu. Acum mi se spune Betty.

— Betty. În primul rând vreau să-mi cer scuze pentru purtarea mea de... pentru că nu te-am

susținut când ai avut necazurile acelea. Știu că a trecut mult timp de atunci, dar, chiar și așa, eu... eu nu cred că am fost o prietenă bună.

Ezita.

— Toată treaba aceea mă îngrozea.

Am vrut s-o întreb... dacă ea era speriată, atunci eu... Dar am tăcut.

Nu mă mai gândesc la toată povestea aceea stupidă. Nici măcar atunci când îl privesc pe Sean. Mai ales atunci când îl privesc pe Sean.

Acum șaptesprezece ani, când eu și cu Sylvia eram în ultima clasă de liceu, eram cele mai bune prietene. Niciuna dintre noi nu avea surori, așa că ne comportam ca și cum am fi fost, chiar dacă familia ei nu era prea înnebunită de faptul că fiica lor mult iubită se împrietenise cu una ca mine. Familia Goddards locuia pe malul celălalt al râului. Sylvia nu-i lua în seamă, iar eu ignoram, în rândul meu, amenințările bețivei mele mătuși, cea mai apropiată rudă a mea. Diferențele dintre noi nu contau. Eram Sylvia și Elizabeth, cele mai drăguțe și mai îndrăznețe fete din ultimul an de liceu, care aveau toate șansele de a-și continua studiile.

Apoi, brusc, șansele mele au fost distruse. Acasă la Elizabeth, l-am cunoscut pe Randolph Satler, un tânăr rezident în spitalul tatălui său. Am rămas însărcinată, iar Randy m-a părăsit. Am refuzat testul de paternitate pentru că,

dacă el nu mă voia nici pe mine și nici copilul, eram mult prea mândră ca să mă impun cu forța unui bărbat. Aceasta a fost explicația pe care am dat-o tuturor, inclusiv mie. Aveam optsprezece ani. Nu știam cât de comună era povestea mea, sau cât de banală. Credeam că sunt singura din lumea asta mare care a suferit atât de mult.

Așa că, după ce Sean s-a născut la Spitalul Emerton, iar Randy s-a logodit exact în ziua în care mi-am adus copilul acasă, de fapt în casa mătușii mele muribunde, am cumpărat un revolver Smith Wesson din oraș și am tras în geamul casei lui Randy pe care o credeam goală de pe celălalt mal al râului. L-am rănit pe grădinarul care se servea cu un lichior Satler din barul din sufragerie. Judecătorul mi-a dat între șapte ani și jumătate și zece ani, dar am făcut numai cinci și asta numai pentru că avocatul meu a susținut că sufeream de o depresie în urma despărțirii. Grădinarul s-a însănătoșit și s-a retras la Miami, iar dr. Satler a devenit medic principal la Spitalul Emerton, deținând și o seamă de alte funcții importante în consiliile municipale; Sylvia nu m-a vizitat nici odată la Centrul de detenție Bedford Hills. Nimeni nu m-a vizitat, cu excepția lui Jack. Acesta, pe vremea de glorie a Sylviei și Elizabethiei, renunțase la școală și avea un stand în Complexul alimentar. După ce am

ieșit de la Bedford, singurul motiv pentru care cei de la orfelinat mi l-au înapoiat pe Sean a fost acela că m-am căsătorit cu Jack.

Trăiam în Emerton, dar nu eram integrați în comunitatea de aici.

Sylvia așeză prăjiturile pe masa din bucătărie și luă loc fără să-mi mai ceară permisiunea. Observ că a cam terminat cu scuzele. E încă destul de deșteaptă ca să-și dea seama că sunt lucruri care nu se iartă.

— Eliz... Betty, nu am venit aici pentru ceea ce s-a întâmplat în trecut. Sunt aici în legătură cu uciderea doctorului Bennett.

— Aceasta nu are absolut nici o legătură cu mine.

— Are legătură cu toată lumea. Dan Moore locuiește lângă tine.

Nu am spus nimic.

— El, Ceci, Jim Dyer și Tom Brunelli sunt liderii unei organizații secrete care militează pentru închiderea Spitalului Emerton. Ei cred că spitalul este un mediu propice dezvoltării bacteriilor imune la toate antibioticele, cu excepția endozinei. Aici, dreptatea este de partea lor – toate spitalele sunt periculoase. Însă Dan și grupul lui sunt hotărâți să pedepsească pe toți doctorii care prescriu endozină, astfel ca niciun organism să nu poată dezvolta rezistență și la acest antibiotic, pentru ca acesta să-și poată păstra eficiența în

cazul în care vreunul dintre ei are nevoie de el.
— Sylvia, am spus eu, iar cuvântul suna destul de ciudat rostit de mine, după atâta vreme, îți repet că toate acestea nu au nici o legătură cu mine.

— Iar eu îți spun că au. Avem nevoie de tine, Eliz... Betty. Ești vecina lui Dan și Ceci. Poți să ne informezi când pleacă, cine vine la ei și orice altceva ți se pare suspect. Noi nu suntem o grupare extremistă, ca ei. Noi nu facem nimic ilegal. Noi nu omorâm pe nimeni și nu aruncăm poduri în aer, nu amenințăm oameni ca familia Nordstrum, care îi dau copilului lor endozină, dar, de fapt, sunt niște muncitori necalificați, fără studii superioare...

Se opri. Și eu și Jack suntem niște muncitori fără studii superioare. Îi răspund cu răceală:

— Nu te pot ajuta, Sylvia.

— Îmi pare rău, Betty. Nu am vrut. Ascultă, este ceva mult mai important decât ceea ce s-a întâmplat cu mai mult de un deceniu și jumătate în urmă. Chiar nu înțelegi?

Se aplecă spre mine peste masă.

— Toată țara este afectată de treaba asta. Este vorba, deja, de o criză a sănătății publice la fel de mare ca și epidemia de gripă spaniolă din 1918 și acesta este de-abia începutul. Bacteriile rezistente la tratamentul medicamentos pot produce câte o nouă generație la fiecare douăzeci de minute și își

pot dezvolta gene rezistente nu numai în interiorul speciei lor, dar și la alte specii. Bacteriile câștigă teren. Iar oameni de genul lui Moore profită de acest lucru pentru a accelera procesul de distrugere a oricărei forme de organizare socială.

În timpul liceului, Sylvia optase pentru cursurile de retorică. Dar și eu trecusem prin așa ceva, la vremea aceea.

— Dacă cei din grupul lui Moore încearcă să împiedice folosirea endozinei, aceasta nu înseamnă că și ei luptă pentru a împiedica dezvoltarea unei bacterii și mai rezistente la medicație? Și, dacă este așa, atunci ei, și nu voi, vor contribui la menținerea sănătății publice.

— Cu ajutorul dinamitei. Și al amenințărilor. Betty, știu că nu ești de acord cu astfel de lucruri. Nu aș fi venit aici ca să-ți povestesc despre grupul nostru de rezistență dacă nu aș fi știut toate acestea despre tine. Înainte de a veni, te-am studiat cu atenție. Am încercat să aflăm ce fel de om ești. Ce fel de om ești acum. Tu și soțul tău sunteți niște persoane responsabile; votați, contribuiți la strângerea fondurilor pentru orfani...

— De unde știi toate acestea? Trebuia să fie o contribuție secretă.

— ... ați semnat protestul împotriva hărțuirii celor fără locuință. Soțul tău a făcut parte

dintre jurații care l-au condamnat pe Paul Keene pentru fraudă, chiar dacă investițiile sale erau de folos economiei orașului Emerton. Tu...

— Termină! Am spus. Nu ai niciun drept să-mi investighezi viața de parcă aș fi un criminal de rând.

Deși fusesem. O dată, demult. Dar acum nu mai eram. Sylvia avea dreptate – eu și Jack aveam încredere în lege și în statul de drept, dar din motive diferite. Jack credea pentru că și tatăl său crezuse și bunicul său crezuse... Eu credeam pentru că în Bedford am învățat că regulile impuse sunt singurele care rețin, măcar pe jumătate, genul de ticăloși despre care Sylvia James nici măcar nu auzise. Genul de oameni de care voiam să-mi feresc copiii.

Sylvia continuă:

— Mulți oameni sunt de partea noastră, Betty. Oameni care nu vor să vadă orașul nostru marcat de acte de violență de genul celor din Albany, Syracuse sau, în cel mai rău caz, New York.

Cu o lună în urmă, spitalul din cartierul Queens al New York-ului fusese aruncat în aer. Toată clădirea aceea imensă se prăbușise din cauza unor bombe cu ceas coordonate. O mie șapte sute de oameni muriseră în mai puțin de un minut.

— Este un grup destul de variat, urmă ea.

Conține personalități ale vieții socio-politice, câteva gospodine, profesori și aproape tot personalul medical al spitalului. Toți cei cărora le pasă ce se întâmplă în Emerton.

— Atunci te adresezi cui nu trebuie, am spus eu, cu mai multă răutate decât intenționasem. Nu-mi pasă ce se întâmplă cu Emerton.

— Ai motivele tale, spuse Sylvia cu o voce neutră. Iar eu sunt unul dintre ele, știu. Dar cred că totuși ne vei ajuta, Elizabeth. Știu că îți faci griji în legătură cu fiul tău. Am observat cu toții ce mamă bună ești.

Ea a fost aceea care a adus în discuție prima oară numele lui Sean.

— Te înșeli din nou, Sylvia. Nu am de ce să-l protejez pe Sean, iar dacă tu îl vei atrage în această afacere pentru a te folosi de ajutorul lui, te voi face să regreti că te-ai născut. M-am chinuit destul să fac în așa fel încât cele întâmplate acum șaptesprezece ani să nu-l afecteze nici odată. Nu are nevoie să se amestece cu „întregul personal medical de la spital” de care vorbești. În plus, sunt mai mult decât convinsă că Sean nu datorează nimic acestui oraș; nu s-a oferit nimeni ca să-l țină atunci când a murit mătușa mea, a trebuit să stea la...

Privirea ei m-a împiedicat să mai continui. Părea foarte surprinsă. Lucrurile au luat o întorsătură ciudată:

— O, Dumnezeu, este oare posibil ca tu să nu știi nimic? Nu ți-a spus Sean?

— Ce să-mi spună?

M-am ridicat și mă simțeam ca atunci când aveam șaptesprezece ani; eram la fel de speriată ca și atunci. Sylvia și Elizabeth.

— Fiul tău nu este de partea noastră. Lucrează pentru Dan Moore și Mike Dyer. Se folosesc de tineri pentru că, în cazul în care sunt prinși, nu sunt judecați atât de sever ca adulții. Credem că Sean este unul dintre puștii de care s-au folosit pentru a arunca în aer podul.

Prima dată l-am căutat la liceu. Dar nu era acolo; nici măcar nu trecuse să facă prezența. La prietenul lui Tom nu era nimeni acasă și nici la Keith. Nu era nici la biliard, nici la Emerton Diner sau la American Bowl. Apoi, nu mai știam unde să-l caut.

Aceasta nu se poate întâmpla prea des într-un orașel ca Emerton. Avem parte de încăierări la meciurile de baschet, furturi de mașini și geamuri sparte la magazine cu ocazia Halloween-ului, iar uneori chiar și câte un accident tragic datorat consumului de alcool, noaptea. Dar nu avem organizații teroriste secrete și nici grupări extremiste. Nu aici, la noi, în Emerton.

Nu cu fiul meu.

Am condus până la fabrică și i-am rugat pe cei

de acolo să-l cheme pe Jack.

Acesta sosi în scurt timp, cu fața brăzdată de sudoare și praf. Zgomotul asurzitor al mașinilor era completat de strigătele celor ce voiau să se facă înțeleși. L-am împins spre ușă și am ieșit afară, unde erau instalate băncuțe și mese de picnic pentru masa de prânz a muncitorilor.

— Betty! Ce s-a întâmplat?

— Sean, am oftat, Sean este în pericol.

Ceva se schimbă în privirea lui Jack.

— Ce fel de pericol?

— Sylvia Goddard mi-a făcut o vizită astăzi. Sylvia James. Mi-a spus că Sean este implicat în gruparea care a aruncat podul în aer și care încearcă să închidă Spitalul Emerton, care... l-au ucis pe Dr. Bennett.

Jack își scoase meticulos mânușile, fără să se grăbească. Într-un târziu, își ridică privirea spre mine:

— Cum se face că ticăloasa aia de Sylvia Goddard a venit să-ți spună toate astea? După atâta vreme?

— Jack! Cum poate să te preocupe problema asta acum? Sean are probleme.

Jack îmi replică cu blândețe:

— Bets, asta tot trebuia să se întâmple, mai devreme sau mai târziu, nu-i așa? A fost întotdeauna un copil greu de crescut și educat. Rebel. Nu puteai să-i spui nimic.

L-am privit cu uimire pe Jack:

— Unii trebuie să învețe din greșeli.

— Jack... vorbesc serios. Sean ar putea fi implicat în acțiuni teroriste. Ar putea să ajungă la închisoare!

— Nici odată nu am putut să vorbesc cu el, spuse Jack și i-am simțit satisfacția ascunsă în aceste vorbe, satisfacție pe care, probabil, el nici măcar nu o conștientiza.

Nu era fiul lui. Era fiul doctorului Randy Satler. Care se dovedise a fi soi rău.

— Uite ce e, continuă Jack, la sfârșitul schimbului, mă voi duce să-l caut. Du-te și așteaptă-ne acasă.

Privirea lui este blândă și ocrotitoare. Îl va găsi cu orice preț pe Sean, dacă acest lucru este posibil. Dar numai pentru că mă iubește pe mine.

Valul de indignare care mă cuprinsese brusc îmi luase și glasul.

— Du-te acasă, Bets. Totul va fi bine. Nu trebuie decât să-i scoatem lui Sean prostiile din cap.

M-am întors și am plecat. Când am ieșit din parcare, l-am văzut pe Jack întorcându-se înapoi în fabrică, punându-și mănușile cu dezinvoltură.

Am condus până acasă pentru că nu știam ce altceva aș putea face. Am stat pe canapea și mi-am amintit de celălalt loc, unde nu mai

fusesem de când ieșisem de la Bedford. Clădirea aceea cenușie, de granit, care te împietrește și pe tine într-o așteptare de ore în șir, de săptămâni și ani de zile în care nu simți nimic. M-am reîntors la locul acela și m-am transformat în vechea Elizabeth, de pe vremea când Sean era la un orfelinat undeva departe, fără să știu exact unde, tară să știu cu cine era, sau ce făcea și cum aveam să-l regăsesc. M-am întors în clădirea cenușie de granit pentru a deveni și eu de piatră.

Dar nu avea niciun efect.

Trecuse prea mult timp. Îl aveam pe Sean de prea multă vreme. Jack mă făcuse să mă simt în siguranță. Nu mai puteam să regăsesc locul acela de piatră.

Jackie dormea la o prietenă. Stăteam pe întuneric, fără să aprind nici o lumină, cu mașina în garaj. Nu venea nici Sean, nici Jack. Pe la două noaptea, o mulțime de oameni purtând haine închise la culoare au traversat peluza din spatele casei lui Dan și Ceri și au intrat în casa de alături, cu niște pachete umflate, învelite într-un material închis la culoare.

Jack sosi clătinându-se la șase și jumătate, de dimineață. Singur. Oboseala i se citea pe față.

— Nu am reușit să-l găsesc, Betty. L-am căutat peste tot.

— Îți mulțumesc, i-am spus, iar el înclină capul în semn de răspuns.

Îmi accepta mulțumirile. Era un lucru pe care îl făcuse pentru mine, nu pentru Sean. Nu pentru el însuși, ca tată vitreg al lui Sean. Mi-am stăpânit furia care mă cuprinsese brusc și i-am spus:

— Ți-ar prinde bine să dormi puțin.

— Ai dreptate.

Se îndreptă prin holul îngust spre dormitorul nostru. După trei minute începu deja să sforăie. Am scos mașina încet, pe autostradă. Dormitorul are ferestrele spre stradă, iar draperiile nu acoperă geamul.

Autostrada West River era pustie, cu excepția câtorva camioane. Am traversat râul și am pornit-o din nou spre est. Am parcurs în jur de cinci kilometri pe lângă lanuri de diverse culturi, iar mirosul de carne arsă încerca să se strecoare pe geamul mașinii.

Vacile zăceau lângă gardurile vii. Erau în jur de cincisprezece-șaisprezece, rasa Holstein. Am oprit mașina și am coborât. Întinzându-mă peste gard, am văzut că fuseseră împușcate în cap. Cineva le-a adunat și le-a împușcat una câte una, apoi a aprins un foc de lemne proaspete în jurul lor. Focul se stinsese; se părea că făptașul nu intenționase ca flăcările să reziste un timp mai îndelungat. Trebuia doar să atragă atenția cuiva, ceea ce se pare

că nu reușise.

Nu am mai auzit de vaci care să se molipsească de boli umane. Dar atunci, de ce mai fuseseră împușcate?

M-am urcat înapoi în mașină și am parcurs restul de drum până la Spitalul Emerton.

Această parte a orașului era învăluită într-o liniște mormântală. Iarba creștea în voie în curțile pustii. O casă imensă, veche, avea un teanc de ziare depozitate pe treptele verandei; cred că erau în jur de zece-douăsprezece... Nu existau copii care să aștepte autobuzul școlii, nici mașini cu care să se circule spre locul de muncă, pe autostradă. Parcarea spitalului avea o mulțime de locuri libere. În ultimul minut, m-am hotărât să renunț și am traversat spațiul pustiu, lăsând mașina în fața unei case, pe trotuar, sub un pâlț de copaci.

La ghișeu de informații nu era nimeni. Magazinul de suveniruri era închis. Nu m-a băgat nimeni în seamă în timp ce am studiat planul clădirii din hol, deși două siluete în halate și cu măști pe față au trecut pe lângă mine. MEDIC ȘEF, DR. RANDOLF SATLER. Etajul trei, aripa estică. Liftul era pustiu.

A oprit la etajul doi. Când s-au deschis ușile, cineva aștepta deja, un bărbat trecut de patruzeci de ani, probabil un fermier, îmbrăcat în salopetă și cu cizme de cauciuc; avea ochii roșii și umflați ca și cum ar fi plâns. Vizavi de

lift se găseau niște ferestre fumurii, astfel încât am putut să-i zăresc și spatele reflectat în geam. De undeva se auzi o chemare:

— Soră, soră, pentru Dumnezeu...

Pe un pat cu rotile zace un trup acoperit până la gât cu un cearșaf. Bărbatul îmbrăcat în salopetă se uită la mine și ridică ambele mâini pentru a se păzi de lift, ca și cum acesta ar fi fost un fel de demon. Se dădu înapoi. Ușile s-au închis. Am apăsât cu putere pe buton.

Etajul trei părea pustiu. Săgeți luminoase marchează holul: galbene pentru PATOLOGIE și LABORATOR, verzi pentru TERAPIE RESPIRATORIE, roșii pentru URGENȚE. Am urmat marcajul galben.

Acesta se sfârșea într-un fel de anticameră pustie, cu multe scaune și reviste împrăștiate pe jos. Pe un coridor lateral mai erau trei uși încuiate.

M-am decis pentru ultima ușă și am început să bat cu putere în ea. Fără niciun cuvânt, doar lovituri regulate cu pumnul. Apoi, am încercat la cea de-a doua. Se auzi o voce:

— Cine-i acolo?

Chiar și acum, după șaptesprezece ani, am răspuns la fel:

— Poliția! Deschide ușa!

Și a deschis. În secunda în care a crăpat ușa, am împins cu putere și am intrat aproape forțat în laborator.

— Elizabeth?

Arăta mai bătrân, puțin mai solid, dar a rămas același. Brunet, ochi albaștri... Mă uit la fața asta în fiecare zi, la cină. Am văzut-o la meciurile de la școală, în piesele de teatru, chiar și în piesa scrisă de el. Dr. Satler este încă și mai șocat să mă vadă decât m-aș fi așteptat; fața i s-a albit complet și are broboane de sudoare pe frunte.

— Bună, Randy.

— Elizabeth!" Nu ai voie să intri aici. Trebuie să pleci...

— Din cauza stafilococului? Crezi că-mi pasă de așa ceva? La urma urmei, sunt deja în spital, nu-i așa, Randy? Aici se găsește endozina. Este un loc sigur. Asta doar în cazul în care nu este aruncat în aer cât timp mă aflu aici.

Se uită cu atenție la mâna mea stângă, care încă mai era înțeleștată pe clanța ușii, iar apoi la cea dreaptă, în care aveam pistolul. Era un Smith Wesson vechi de șaptesprezece ani, iar timp de cinci ani, arma nu fusese nici măcar unsă sau curățată, ci fusese ascunsă sub garajul mătușii mele, dar era încă în stare de funcționare.

— Nu am de gând să te împușc. Randy. Nu-mi pasă dacă ești viu sau mort. Dar vreau să mă ajuți. Nu reușesc să-l găsesc pe fiul meu – care este și fiul tău – iar Sylvia Goddard mi-a spus

că este implicat în gruparea aceea care a dinamitat podul. Este ascuns undeva împreună cu aceștia și probabil că e speriat de moarte. Tu cunoști pe toată lumea din oraș, pe toți cei cu funcții înalte, așa că ai să treci imediat la telefon și ai să afli unde este Sean.

— Aș fi făcut asta oricum, spuse Randy.

Acum mi se părea că arată așa cum mi-l aminteam eu: nerăbdător și arogant. Dar nu în totalitate. Încă mai are niște bobițe de sudoare pe fruntea palidă.

— Lasă chestia aia la o parte, Elizabeth.

— Nu.

— A, pentru...

Se întoarse cu spatele la mine și lovi cu putere în tastele telefonului.

— Cam? Aici Randy Satler. Ai putea... nu, nu asta voiam să te rog... Nu. Nu încă.

Cameron Witt. Primarul. Fiul lui era șeful celor cinci polițiști din Emerton.

— Vreau să-mi faci un serviciu. Lipsește un puști... Știu asta, Cam. Nu e nevoie să-mi ții o predică despre consecințele întârzierii... Dar ai putea să ai vreo informație despre puștiul despre care îți spuneam... Sean Maker.

— Pulaski. Sean Pulaski.

Nici măcar nu știa atâta lucru.

— Sean Pulaski. Da, el... bine. Sună-mă să-mi spui re poți să afli... Ți-am spus. Nu încă.

A închis.

— Cam va face unele investigații și o să mă sune. Acum vrei să lași chestia aia la o parte, Elizabeth?

— Tot nu ai învățat să spui mulțumesc.
Cuvintele îmi ieșeau din gură aproape fără voia mea.

La naiba!

— Cui? Lui Cam, sau ție pentru că nu m-ai împușcat?

Vorbește cu o voce egală, fără nici o fluctuație, care este singurul semn al furiei sale. Nimeni nu poate să-l comande pe dr. Randy Satler amenințându-l cu pistolul!

O parte din mine se întreba de ce nu chema paza. Am reluat:

— Bine. Din moment ce mă aflu aici, dă-mi o doză de antibiotic, în cazul în care voi avea nevoie...

Continua să mă privească în același mod, cu o furie abia stăpânită.

— E prea târziu, Elizabeth!

— Ce vrei să spui? Nu ai endozină?

— Bineînțeles că am.

Deodată, se clătină ușor, se sprijini cu o mână și se prinse de masa acoperită cu hârtii.

— Randy! Ești bolnav?

— Da. De ceva care nu se poate vindeca cu endozină. Elizabeth, nu puteai pur și simplu să mă suni? Oricum l-aș fi căutat pe Sean pentru tine.

— Da, sigur. Ca și cum te-ai fi interesat cumva de el în toți acești ani!

— Nu mi-ai cerut nici odată ajutorul.

Înțelegeam ce voia să spună. Credea că lipsa oricărui contact cu fiul său era doar vina mea. Înțelegeam că Randy nu dădea decât dacă i se cerea. Aștepta, ca un suveran, ca oamenii să-i solicite ajutorul, să-l implore și de-abia după aceea făcea ceva. Dacă îi convenea.

Am mai spus:

— Pot să pun pariu că soția și copiii tăi sunt speriați de moarte.

Se înroși brusc și am știut că aveam dreptate. Ochii lui albaștri se întunecară și începu să semene cu Jack înainte de a exploda de furie. Dar Randy nu era Jack. O explozie de furie ar fi fost mult prea directă pentru el. În loc de aceasta, spuse:

— A fost un lucru prostesc venirea ta aici. Nu ai ascultat știrile?

Nu le ascultasem.

— Noaptea trecută s-a anunțat în mod public ceea ce medicii știau deja de mai multe săptămâni. O formă virulentă de *staphylococcus aureus* a dezvoltat niște plasmide rezistente la endozină de la *enterococcus*.

Făcu o pauză pentru a respira.

— Și *pneumococcus*-ul s-ar putea să fi făcut același lucru.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că acum există niște formațiuni deosebit de contagioase și periculoase pentru care nu există tratament medicamentos. Nu există niciun antibiotic eficient, nici măcar endozină. Acest stafilococ rezistă la orice. Și poate să se dezvolte în orice mediu.

Am lăsat arma jos. Parcarea goală. Nici urmă de pază. Bărbatul care a refuzat să se urce în lift. Și privirea lui Randy...

— Iar tu ești bolnav.

— Cu toții suntem. Toți... toți cei din spital. Și, acum, că ai intrat aici cu forța, probabil că și tu.

— Deci ai să mori, am spus eu cu un glas în care se putea depista o rază de speranță.

El *zâmbi*.

Stătea acolo, în halatul lui alb de laborator, asudând ca un cal de curse, de-abia ținându-se pe picioare, gata să fie împușcat de o femeie pe care o părăsise când rămăsese însărcinată și... zâmbea. Ochii lui albaștri sclipeau. Semăna cu o poză pe care o văzusem mai demult într-o carte, pe vremea când citeam foarte mult. Mi-a luat aproape un minut ca să realizez că era vorba despre cartea mea de istorie din liceu. Era o poză cu un general.

— Toată lumea moare până la urmă, spuse Randy. Dar eu nu voi muri chiar acum. Cel

puțin... sper că nu.

Precaut, se îndreptă spre mine, iar eu m-am retras. Zâmbea din nou.

— Nu am de gând să te infectez intenționat, Elizabeth. Sunt medic. Vreau doar să-mi dai armă.

— Nu.

— Cum vrei tu. Ce știi tu despre epidemia de ciumă din secolul al paisprezecelea?

— Nimic, am răspuns, deși știam despre ce era vorba.

Oare de ce făceam mereu pe proasta când eram în preajma lui Randy?

— Atunci nu vei înțelege dacă îți voi spune că acest stafilococ mutant are cel puțin la fel de mult potențial... se opri din nou pentru a respira... de transmisie rapidă și fatală. S-a instalat pretutindeni. Chiar și pe clanța de la ușă.

— Atunci de ce dracu' *zâmbești*?

Alexandru. Deci era într-adevăr poza unui general. Alexandru cel Mare.

— Pentru că... pentru că s-a distribuit... eu am făcut parte din echipa națională care a descoperit...

Fața lui se schimbă din nou. Păli și mai tare. Se clătină să se prăbușească.

L-am prins, l-am întors cu fața în sus și i-am pus mâna pe frunte. Frigea ca focul. Am strigat

de la ușă:

— Soră! Un medic! Este un doctor bolnav aici!
Dar nu a venit nimeni.

Am fugit pe coridor. La Terapie Respiratorie nu era nimeni. Nici la Urgență. M-am repezit la butoanele liftului, dar înainte ca acesta să vină, am fugit înapoi la Randy. Am stat acolo cu el; era ghemuit pe podea, chinându-se să respire.

Am visat ani de zile să ajung să trăiesc asemenea momente. Am visat în timp ce dormeam sau mergeam pe stradă, în Emerton și Bedford Hills și chiar și în brațele lui Jack. Îmi imaginasem aceste clipe de mii de ori, de fiecare dată mai dramatice și mai ridicole. Și acum mi se împlineau visurile: Randy zăcea neajutorat și rugător, iar eu îl vegheam puternică, liberă să plec oricând și să-l las să moară. Liberă.

Am înmuiat un prosop în apă rece și i l-am pus pe frunte. Apoi am găsit niște gheață în frigiderul ce se afla într-un colț al laboratorului și am încercat să-i mai scad temperatura. Mă privea, respirând cu greutate, ca o mașinărie stricată.

— Elizabeth... adu-mi... seringă din cutia... pe masa aceea.

M-am supus.

— Pe cine să chem, Randy? De unde?

— Pe nimeni. Nu e chiar așa de grav cum

pare. Nu încă. Este doar dispneea de la început.

Apucă siringa.

— Este un medicament pentru tine? Credeam că endozina nu are niciun efect asupra acestei noi forme infecțioase.

Paloarea i se diminuase.

— Nu este un medicament. Și nu este pentru mine. Este pentru tine.

Se uită fix la mine. Am înțeles că Randy nu avea nevoie de ajutorul nimănui și că nu ar admite nici odată că este neajutorat. Nu s-ar gândi nici odată la el ca fiind neajutorat.

Lăsă mâna cu siringa jos, pe podea.

— Ascultă-mă cu atenție, Elizabeth. Tu ai... aproape cu siguranță...

Undeva, departe, se porni o sirenă. Dintr-o dată, vocea lui deveni mai puternică, chiar dacă transpira și mai tare, iar ochii îi ardeau din cauza febrei. Sau dintr-o altă cauză, necunoscută.

— Stafilococul este rezistent la orice medicament pe care îl avem. L-am multiplicat în laborator și l-am testat. Cephalosporins, aminoglycosides și vancomycin, chiar și endozină... Am să intru într-un fel de șoc septic...

Ochii lui au început să i se împăienjenească, dar își reveni într-o clipită.

— Am epuizat toate formele de contraatac.

Pereții celulari, ribozomi bacteriali, acid folic...
Însă microbii au continuat să se adapteze acestor impedimente. La fel ca beta-lactamase...

Nu înțeleg acest limbaj. Chiar atunci când vorbea cu el însuși mă făcea să mă simt prost. Am întrebat ceva ce puteam să înțeleg.

— De ce omoară vacile? Sunt bolnave și vacile?

Se concentrează din nou.

— Vacile? Nu, nu sunt bolnave. Fermierii au folosit cantități masive de antibiotice pentru a îmbunătăți producția de carne și lapte. Folosirea endozinei la scară industrială în agricultură a contribuit la creșterea cu o mie la sută a rezistenței la acest antibiotic. Dar este un lucru irelevant. Elizabeth, poți să fii puțin atentă la ce vorbesc, măcar trei minute?

M-am ridicat și l-am privit de sus, cum tremura pe podea. Nici nu părea să observe, ci își continua prelegerea.

— ... dar antibioticele nu au fost inventate de oameni. Au fost inventate chiar de microbi pentru... a se distruge unul pe altul... și au evoluat timp de două miliarde de ani înainte de a ne face și noi apariția... Ar trebui să... unde pleci?

— Acasă. Îți doresc o viață bună, Randy.

Răspunse încet:

— Probabil că voi avea parte de ea. Dar dacă

pleci acum, probabil că vei muri. Împreună cu soțul și copiii tăi.

— De ce? La naiba, termină cu predicile și spune-mi de ce!

— Pentru că ești infectată și nu există niciun antibiotic pentru aceasta, dar există totuși o altă bacterie care atacă stafilococul rezistent la orice fel de medicament.

M-am uitat la seringă din mâna lui.

— Este o plasmidă asemănătoare unui cal troian. Este... nu contează. Pot să ajung la stafilococul din sângele tău și să-i inserez o genă letală. Care îl va anihila. Este o descoperire uimitoare. Dar singura cale de a insera o asemenea genă este cu tot cu bacteria purtătoare.

Genunchii au început să-mi tremure brusc. Randy mă studia de pe podea. Dar el tremura și mai tare. Respirația i se îngreună din nou.

— Nu, încă nu ești bolnavă, Elizabeth. Dar vei fi.

Am izbucnit:

— Din cauza germenilor sau a tratamentului?

— A amândurora.

— Vrei să mă îmbolnăvești. Să mă infectezi cu două bacterii. În speranța că una dintre ele o va ucide pe cealaltă.

— Nu cu speranța, cu certitudinea. Am reușit să observ... acest lucru la electromicrograf...

Ochii lui se roteau, încercând să refocalizeze

imaginea.

— ... am fi putut să selectăm doar gena letală dacă am fi avut timp... nu e timp. Trebuie să transmitem întreaga bacterie.

Apoi continuă, cu o voce mai sigură:

— Echipa noastră de medici lucrează la acest proiect. Dar eu am reușit să observ cu adevărat acest proces la electromicrograf...

I-am răspuns, înainte să-mi dau seama ce aveam de gând:

— Termină cu laudele și fă-mi injecția. Înainte să mori.

M-am dus la el și l-am ridicat, sprijinindu-l de piciorul mesei. Ardea tot. Dar, într-un fel sau altul, reușea să-și stăpânească tremuratul mâinilor în timp ce îmi injecta soluția în apropierea cotului. În timp ce mă infecta cu bacteria aceea, am mai reușit să-i spun:

— Nu m-ai vrut nici odată cu adevărat, nu-i așa, Randy? Chiar și înainte de Sean...

— Nu, a răspuns. Nu prea.

Scăpă seringă.

Am îndoit mâna.

— Ești o ființă ticăloasă. Nu-ți pasă decât de tine și de munca ta.

Zâmbi cu aceeași răceală caracteristică:

— Și? Munca mea este tot ceea ce contează pentru mine. Mai mult decât îți poți imagina tu. Întotdeauna ai fost o sentimentală neghioabă, Elizabeth. Acum du-te acasă.

— Să mă duc acasă? Dar ziceai că...

— Ziceam că poți să infectezi pe toată lumea. Și așa vei face, îi vei infecta cu bacteria care atacă stafilococul. Nu vor simți decât o stare de disconfort. Ca un fel de vărsat de vânt...

— Dar ai spus că sunt infectată și cu stafilococul mutant!

— Aproape sigur. Și la fel vor păți și toți ceilalți în curând. Morții... doar în Statul New York au depășit deja un milion azi de dimineața. Șase virgulă cinci la sută din populație... Chiar credeai că te poți ascunde de partea cealaltă a râului?

— Randy!

— Du-te... acasă!

L-am dezbrăcat de halat și i l-am așezat sub cap, în loc de pernă; am mai adus niște gheață din frigider și am încercat să-i dau niște apă să bea.

— Du-te acasă! Salutări tuturor.

Zâmbi ca pentru sine și apoi începu să tremure din cauza febrei. Ochii îi erau închiși.

M-am ridicat din nou. Să plec? Să mai rămân? Dacă aș putea să găsesc pe cineva din spital care să aibă grijă de el...

Telefonul sună. Am răspuns.

— Alo! Alo?

— Randy? Scuzați-mă, aș putea să vorbesc cu dr. Satler? Sunt Cameron Witt.

Am încerca să par degajată:

— Dr. Satler nu poate vorbi acum. Dar dacă sunați în legătură cu Sean Pulaski, Dr. Satler m-a însărcinat pe mine să preiau mesajul...

— Nu... ei, bine... Spune-i lui Randy că puștiul acela, Pulaski, este cu Richard și Sylvia James. Va înțelege el despre ce este vorba.

Legătura s-a întrerupt.

Am pus receptorul în furcă și l-am privit pe Randy, care se lupta să respire pe podea, cu fața la fel de întunecată ca și cea a lui Sean când și-a dat seama că se implicase într-o acțiune criminală. Dar parcă nu era la fel de întunecat. Pentru că Sean era speriat, iar lui Randy nu-i era decât rău.

Munca mea este tot ceea ce contează pentru mine.

Dar cum de știuse Sean să se ducă la Sylvia?

Chiar dacă ar fi aflat de la Ceci, care era de partea cealaltă, cum de știuse cine l-ar putea ascunde și proteja atunci când nici eu și nici Jack nu aveam nici o putere? Sylvia și Elizabeth. Oare cât de multe cunoștea Sean în legătură cu trecutul pe care încercasem din toate puterile să i-l ascund?

Am ajuns la lift și aproape că am apăsât pe buton când, prima explozie a zguduit spitalul.

Era în aripa vestică. Prin fereastra care se afla vizavi de lift am văzut cum suflul exploziei spărgea geamurile în partea cealaltă a clădirii. Prin găurile rămase ieșea o coloană densă de

fum. S-au declanșat alarmele.

Nu vă atingeți de Lift! Instrucțiunile învățate la școală îmi reveneau în minte, erau instrucțiunile în caz de incendiu. Am fugit pe hol spre scări. Dacă puseseră o bombă în casa scărilor? *O mulțime de oameni îmbrăcați în haine de culori închise și purtând în brațe pachete imense intraseră prin curtea din spate în casa lui Dan și Ceci.*

Am mai aruncat o ultimă privire prin geamul de la casa scărilor. Oamenii alergau spre ieșire. Nu erau mulți, dar majoritatea împingeau paturi cu roțile. O soră se clătina spre ieșire, cu trei copii unul în brațe, unul pe șold și ultimul agățat în spate.

Nu cred că ar fi programat o nouă explozie până când nu părăsea toată lumea clădirea.

Am lăsat ușa deschisă. Alarma urla. M-am întors la Patologie și am deschis ușa grea.

Randy zăcea pe podea, tremurând, transpirat. Buzele lui se mișcau, dar nu puteam să disting dacă spunea ceva, din cauza alarmei. Am încercat să-l ridic de braț. Dar nu mă ajuta deloc și nici nu opunea vreun fel de rezistență; nu făcea altceva decât să zacă acolo ca o mortăciune.

Nu exista niciun pat cu roțile în laborator. L-am plesnit peste față, țipând:

— Randy! Randy! Trezește-te!

Chiar și acum, în această situație, o mică

parte din mine se bucura că îl loveam.

Deschise ochii. Pentru o clipă, am crezut că mă recunoaște. Își pierdu cunoștința, și apoi și-o recapătă la loc. Încercă să se ridice. Efortul lui fu de ajuns pentru ca să-l pot pune pe umăr și să-l pot căra ca un adevărat pompier. Nu aș fi reușit nici odată să-l car pe Jack, însă Randy este mai slab decât el, iar eu sunt puternică.

Dar nu pot să-i car trei etaje pe scări. Îl proptesc pe treapta de sus și îi dau vânt. Coboară un etaj, lovindu-se de pereți și rostogolindu-se. Mă privește uimit:

— Janet, pentru Dumnezeu!

Era numele soției lui. Încerc să nu iau în seamă acest aspect. Îl împing din nou, dar se prinde de bară refuzând să se rostogolească pe scări. Reușește, aproape inexplicabil, să se redreseze într-o poziție de echilibru și mă așez lângă el. Împreună, Susținându-l de talie, coborâm scările pe fund, asemenea unor copii de doi ani. În fiecare clipă mă aștept ca scările să sară în aer. Fața înnegurată a lui Sean de la cină: *Ticăloșii aceia vigilenți ne vor omorî pe toți!*

Dar scările nu explodează. Ieșirea de urgență de la parter dă într-o străduță laterală, departe de parcare și autostradă. Îndată ce ieșim afară, Randy își pierdu cunoștința.

De data asta fac ceea ce trebuia să fac de sus: îl apuc de subțiori și îl târăsc pe iarbă cât

de departe pot. Asudată și cu părul căzându-mi în față, în timp ce ochii începeau să mi se împăienjenească.

Ca prin ceață văd pe cineva apropiindu-se.

— Dar este chiar dr. Satler! Dumnezeuule!

Un bărbat. Un bărbat mare și puternic. Îl apucă pe Randy și-l puse pe umăr, ca un pompier puțin mai eficient decât mine, fără să-mi arunce nici o privire. Îi urmez, dar la prima clădire pe care o întâlnim, am luat-o la fugă, ocolind spitalul de departe.

Mașina era tot acolo, pe trotuarul pustiu de pe străduța laterală. Mașinile de pompieri sporeau zgomotul sirenelor. După ce au trecut de mine, am ieșit de pe străduță și am apăsât pe accelerație exact în momentul în care o a doua bombă exploda în aripa estică a spitalului, urmată de o alta; aerul s-a umplut de particule și resturi ale exploziei, la fel de ascuțite și de penetrante ca și zgomotul sirenelor.

După ce am parcurs vreo cinci kilometri pe Autostrada East River, am început să simt efectele celor petrecute. Dintr-o dată. Am oprit mașina pe marginea autostrăzii și nu reușeam să mă opresc din tremurat. Nu au trecut decât niște camioane, dar nu a oprit nimeni. Au trecut douăzeci de minute până să reușesc să pornesc motorul din nou și pot să spun că nu

am mai avut nici odată parte nici odată de așa ceva, nici chiar la Bedford. La sfârșit, m-am rugat să nu mai trec nici odată prin ceva asemănător.

Am dat drumul la radio de îndată ce am pornit motorul.

— ... într-o nouă explozie a unui spital din New York City, Spitalul St. Clare, din inima Manhattan-ului. Surse autorizate de poliție au declarat că lipsa de personal face imposibilă protecția solicitată de către primarul Thomas Flanagan. Bombele, care nu au fost revendicate de nici o grupare, au provocat incendierea centrelor de afaceri din jur și a unui bloc de locuințe, cel puțin.

Începând cu seara trecută, când Centrul de control al dezastrelor a anunțat oficial contaminarea la scară națională a populației cu un stafilococ rezistent la endozină, concomitent cu descoperirea unei bacterii capabile să anihileze infecția inițială, în douăzeci și cinci de orașe din țară, violențele s-au întetit. Un purtător de cuvânt al echipei naționale de medici în patologie și cercetători responsabili pentru măsurile drastice propuse, au pus la dispoziția publicului un material explicativ. Purtătorul de cuvânt nu și-a dezvăluit identitatea și nici nu a pomenit numele medicilor care fac parte din echipa amintită, motivând această atitudine prin

teama de represalii în cazul în care...

Vocea crainicului a fost întreruptă de un bruiaj neașteptat. Am încercat să prind un alt post care să difuzeze un program de știri.

Când am ajuns în partea de vest a Emertonului, străzile erau pustii. Toată lumea se retrăsese în casă. Peisajul era asemănător celui din preajma spitalului. Așa cum arătase înainte de explozie. Încă nu mă simțeam rău.

În loc să mă duc direct acasă, am parcurs străzile goale până la Complexul alimentar.

Parcarea este la fel de goală ca peste tot. Dar coșul era tot acolo, echilibrat de pietrele de la fund. Acestea ascundeau un teanc de scrisori. Pe prima, adresa este scrisă cu o cariocă albastră: PT. DR. BENNETT. Sticla de vin îngropată în pământ pe jumătate susținea un buchet de flori proaspete, niște crizanteme din grădina cuiva. Lângă el, un steag american de vreo treizeci de centimetri este înfipt în pământ, alături de o candelă, un crucifix de piatră și o păpușă Barbie îmbrăcată în înger. Saran Wrap acoperă un exemplar legat în piele al *Profetului*. Se mai găsesc și un morman de scoici și un semn *flower-power* pe un lanț de aur, asemenea unui colier. Simbolul pacifist pare mai bătrân decât mine.

Când am ajuns acasă, Jack dormea.

L-am contemplat, așa cum, acum câteva ore îl

privisem pe Randy Satler. Mi-am adus aminte cum mă vizitase Jack în închisoare, săptămână de săptămână, parcurgând întreaga distanță de la Emerton cu mașina, chiar și în vreme de iarnă. Cum îmi zâmbea prin geamul gros din camera de vizită, în timp ce mâinile lui, cu degetele pătate de unsoare, se odihneau pe genunchi; zâmbea chiar și atunci când nu găseam ce să ne spunem. Mi-am amintit cum m-a ținut de mână atunci când am născut-o pe Jackie și expresia lui când a luat-o pentru prima dată în brațe. Și expresia lui atunci când i-am spus despre dispariția lui Sean: triumfală, bucuria-că-nu-e-copilul-meu, de abia ascunsă. M-am gândit și la cele două feluri de germenii din corpul meu, gata să se înfrunte.

M-am aplecat și l-am sărutat pe Jack.

S-a răsucit, trezit pe jumătate și a încercat să mă prindă cu mâna. Dar m-am retras și am intrat în baie, unde m-am spălat cu periuța lui de dinți fără să o mai clătesc. Când m-am întors, adormise din nou.

Am plecat la școala lui Jackie pentru a-mi recupera copilul. Împreună aveam să mergem la casa Sylviei Goddard – Sylviei James pentru a-l lua pe Sean. Îi voi face o vizită Sylviei și am să dau mâna cu ea, am s-o sărut pe obraz și să ating cât mai multe lucruri. După ce îi voi duce pe copii acasă, o voi vizita și pe Ceci ca să-i spun că am reflectat și vreau să susțin lupta

împotriva abuzului de antibiotice, care ne ucide. O voi atinge pe ea și pe toți cei de acolo, chiar dacă Ceci și Sylvia mă vor prezenta sau nu și voi continua să fac acest lucru cât timp mă voi mai simți în stare. Asta în cazul în care mă voi îmbolnăvi așa de tare... Randy spunea că nu-mi va fi chiar așa de rău, nu cum îi era lui. Dar, desigur că Randy mă mai mințise și înainte. Însă de data asta trebuia să am încredere în el.

Nu aveam de ales, încă.

O lună mai târziu, mă aflu în drum spre Albany pentru a aduce o nouă doză din bacteria salvatoare, care, mai nou, se numea „procariotă reorganizată”. Era evitată denumirea de germen.

Acum ascultam știrile din oră-n oră, deși lui Jack nu prea îi plăcea treaba asta. Sau ceea ce făceam. Citeam, studiam și știam care erau procariotele, betalactamasele și plasmidele. Știam cum luptă o bacterie pentru supraviețuire, dezvoltând tot ceea ce are nevoie pentru a anihila orice competiție și a produce o nouă generație de bacterii. Acesta este cel mai important lucru pentru o bacterie. Supraviețuirea speciei.

Și acesta era și sensul cuvintelor lui Randy Satler:” Munca mea este tot ceea ce contează pentru mine”. Supraviețuirea celor

asemănători lui. Era și părerea lui Ceci. Și chiar și a lui Jack.

Procariotele reorganizate sunt transportate cu un convoi de mașini și camioane, pentru că unele zone străbătute sunt periculoase. Există oameni care nu înțeleg despre ce e vorba. Oameni ale căror familii s-au îmbolnăvit puțin mai tare decât a mea. Violențele nu au încetat, chiar dacă s-a anunțat oficial că epidemia e pe cale de a se stinge.

Am ajuns prea devreme. Convoiul încă nu s-a format. De fiecare dată, plecăm din altă parte a orașului. De data asta, ne întâlnim în spate la American Bowl. Sean era deja aici, cu Sylvia. Am făcut un scurt ocol, trecând pentru ultima dată pe la Complexul alimentar.

Coșul a dispărut, cu toate scrisorile acelea adresate unui mort. La fel steagul american și simbolul flower-power. Crucifixul rămăsese, dar era rupt în două. Ultimele flori din sticlă erau pe jumătate veștejite. Ploaia murdărise rochița păpușii Barbie, iar părul ei blond era ciufulit. Candela și scoicile erau neatinse.

Nu suntem bacterii. Avem și lucruri mai importante decât supraviețuirea, sau cel puțin ar trebui să avem. Trecutul personal, de care nu putem să ne dezicem, oricât de mult am încerca. Prezentul personal, cu alegerile sale nesigure. Viitorul personal. Și cel colectiv.

M-am căutat prin buzunare. Nu aveam decât

cheile, bani, rujul, bandaje și o bilă albastră pe care probabil că am adunat-o de pe jos când am făcut curat. Lui Jackie îi plac bilele albastre. Am pus bila lângă candelă, am verificat dacă aveam arma cu mine și am plecat să mă alătur convoiului.

(ZIUA EXTRATEREȘTRILOR)

Robert Sheckley

Celebritatea lui *Robert Sheckley* se datorează mai ales povestirilor sale imprevizibile, cu tentă satirică, apreciate unanim, de la Kingsley Amis și J.G.Ballard la Roger Zelazny, cu care a și colaborat o vreme. Datorită tendinței sale de investigație ironică, de căutare a identității și naturii realității, poate fi pus în aceeași categorie cu Philip K. Dick și Kurt Vonnegut. Sheckley s-a remarcat pentru prima dată în anii '50, ca unul dintre scriitorii de frunte ai revistei *Galaxy* și ca romancier în anii '60; continuă să scrie și astăzi, în același stil provocator, reușind să pună pe gânduri cititorul și să ridice probleme de reflecție ulterioară. Povestirea de față este reprezentativă pentru stilul *Galaxy*, face parte și ea din antologia remarcabilă intitulată *Legende noi*.

Într-o bună zi, m-am trezit cu un om la ușă. Nu arăta chiar ca un om, deși mergea pe două picioare. Ceva nu era în regulă cu fața lui. Arăta de parcă ar fi fost topită în cuptor și apoi pusă la congelator. Mai târziu, am înțeles că expresia aceea era destul de comună printre extraterestrii denumiți synesterieni și era considerată chiar de un farmec aparte. Privirea

Topită, cum i se spunea, era adeseori arborată în concursurile de frumusețe.

— Am auzit că ești scriitor, mi-a spus.

Am răspuns că așa era. De ce aș fi mințit în legătură cu asta?

— Ce noroc! A spus. Eu sunt un cumpărător de literatură.

— Nu mai spune, am adăugat.

— Ai vreo poveste pe care ai vrea să o vinzi?

Era foarte direct. M-am decis să-i urmez exemplul.

— Da, am.

— Bine. Mă bucur foarte tare. E un oraș destul de ciudat din punctul meu de vedere. Și chiar o planetă ciudată, dacă mă gândesc mai bine. Însă aspectul orașului este foarte greu de suportat. Obiceiuri diferite și tot felul de lucruri... De îndată ce am ajuns aici, mi-am spus: „E grozav să călătorești, dar unde am să găsesc eu pe cineva care să-mi vândă o poveste?”

— Da, e o problemă, am admis eu.

— Ei, bine, hai să trecem la treabă pentru că avem o mulțime de lucruri de pus la punct. Aș vrea să încep cu o istorioară de zece mii de cuvinte.

— S-a făcut! Am răspuns eu. Când vrei să fie gata?

— Am nevoie de ea până la sfârșitul săptămânii.

— Ce ar însemna aceasta, referitor la bani? Dacă îmi este permisă o asemenea întrebare...

— Îți dau o mie de dolari pentru o istorioară de zece mii de cuvinte. Am înțeles că acesta este prețul mediu pentru un scriitor din această regiune a Pământului. Suntem pe Pământ, nu-i așa?

— Da, pe Pământ, iar o mie de dolari este un preț acceptabil. Spune-mi despre ce ai vrea să scriu.

— Las asta în seama ta. La urma urmei, tu ești scriitorul.

— Sigur că eu sunt scriitorul. Deci nu ai nici o pretenție în legătură cu subiectul?

— Nici urmă. Nici nu am de gând să citesc ceea ce vei scrie.

— Acum înțeleg. De ce-ai mai citi?

Nu voiam să pun prea multe întrebări. Am presupus că cineva tot avea să citească povestea mea. Așa se întâmplă, de obicei, cu toate istorioarele.

— Ce fel de drepturi vrei să cumperi? Am întrebat, deoarece este foarte important să ai în vedere aceste aspecte.

— Primul și al doilea drept synesterian, a spus el. Și, desigur, drepturile pentru un eventual film, dar am să-ți dau jumătate din profit, dacă îl voi vinde, la rândul meu.

— Există această posibilitate? Am întrebat.

— Greu de spus, sosi replica lui. În ceea ce ne privește, Pământul este un teritoriu literar destul de nou.

— În cazul acesta, aş dori ca partea mea să fie de şaizeci şi patru de procente.

— Nu mă voi tocmi cu tine. De data asta. Mai târziu, s-ar putea să ți se pară că sunt foarte dur. Sau cine ştie cum voi fi? Din punctul meu de vedere acesta este un cu totul alt frankfurter.

M-am făcut că nu aud. O greşeală de exprimare nu înseamnă neapărat că un extraterestru este ignorant.

Am terminat povestea într-o săptămână şi am dus-o la sediul synesterienilor, din vechea clădire MGM de pe Broadway.

I-am înmănat manuscrisul şi mi-a făcut semn să iau loc până ce va termina de citit.

— E destul de bună, a spus el după un timp. Îmi place.

— Ce bine!

— Dar aş dori nişte schimbări.

— A... La ce te referi, mai exact?

— Ei, bine, personajul acesta, Alice...

— Da, Alice, am răspuns, deşi nu îmi aduceam aminte de niciun fel de Alice pe care să o fi introdus în povestire. Să se fi referit, probabil la Alsacia, provincia Franţei? M-am hotărât că e mai bine să nu îl întreb nimic. Nu avea niciun sens să dau impresia că nu ştiu despre ce era

vorba în propria mea povestire.

— Cum îți spuneam, Alice aceasta este un fel de țară mai mică, nu-i așa?

Se referea cu siguranță la Alsacia, provincia Franței, iar eu pierdusem ocazia de a-l corecta.

— Da, este cam de mărimea unei țări mai mici.

— În cazul acesta, de ce nu am face astfel încât Alice să se îndrăgostească de o țară mai mare, în formă de *pretzel*?

— Ce fel de formă?

— De *pretzel*. Este un motiv destul de frecvent în literatura populară synesteriană. Synestrienilor le place să citească genul acesta de povești.

— Da?

— Da. Synestrienilor le place să-și imagineze oameni în formă de *pretzel*. Dacă vei introduce chestia aceasta, vei spori *vizualitatea* poveștii.

— *Vizualitatea...* am îngăimat eu cu mintea golită de orice sens.

— Da, pentru că trebuie să avem în vedere și posibilitatea unui film.

— Da, desigur, am răspuns, aducându-mi aminte că dețineam șaiszeci de procente din încasări.

— Acum, în ceea ce privește versiunea cinematografică a poveștii tale, cred că acțiunea ar trebui plasată într-un alt moment

al zilei.

Am încercat să-mi amintesc în ce moment al zilei se petrecea acțiunea. Mi se părea că nici măcar nu specificasem așa ceva. Am menționat acest lucru.

— E adevărat, a spus el, nu ai precizat timpul. Dar ai sugerat crepusculul. Sunetul estompat al cuvintelor tale mi-a indicat că este vorba despre apusul soarelui.

— Da, bine. Sentimentul crepusculului.

— Ar fi un titlu inspirat.

— Da, am spus eu, deși nu eram deloc de acord.

— *Sentimentul crepusculului*, spuse el, plimbând cuvintele prin gură ca și cum ar fi vrut să le simtă gustul. Ai putea să-i dai un asemenea titlu, dar acțiunea trebuie să se petreacă totuși în timpul zilei. Ca o ironie.

— Da, înțeleg ce vrei să spui.

— Așa că fa corecturile necesare și dă-mi-o înapoi când e gata.

Când am ajuns acasă, Rimb spăla vasele și părea abătută. Ar trebui să precizez că era o blondă de înălțime medie, cu o figură caracteristică adeptilor credinței Gottich. Am auzit niște zgomote ciudate dinspre sufragerie. Când i-am aruncat o privire întrebătoare, Rimb s-a uitat spre camera de zi și a ridicat din umeri. Am intrat și am văzut că erau două

persoane acolo. Fără niciun cuvânt, m-am întors în bucătărie și am întrebat-o pe Rimb:

— Cine sunt?

— Mi-au spus că sunt familia Bayerson.

— Extratereștri?

A încuviințat printr-un gest al capului.

— Dar nu sunt genul meu. Îmi sunt la fel de străini cum îți sunt și ție.

A fost pentru prima oară când am înțeles pe deplin că extratereștrii pot, la fel de bine, să fie necunoscuți unii altora.

— Ce caută aici? Am întrebat.

— Nu mi-au spus, mi-a răspuns Rimb.

M-am întors în sufragerie. Domnul Bayerson stătea în fotoliul meu și citea ziarul de seară. Avea cam un metru și un păr de culoare portocalie. Doamna Bayerson era la fel de mică și de portocalie la păr; tricota ceva cu portocaliu și verde. Când am revenit în cameră, domnul Bayerson s-a ridicat de pe scaunul meu.

— Extratereștri? Am întrebat eu așezându-mă în locul lui.

— Da, a răspuns Bayerson. Suntem de pe Capella.

— Și ce căutați la noi acasă?

— Ni s-a spus că nu e nici o problemă.

— Cine v-a spus?

Bayerson ridică din umeri, cu o expresie de nedumerire pe față. Această privire avea să-mi

devină destul de familiară.

— Dar este casa noastră, am subliniat eu.

— Bineînțeles că este casa voastră, a spus și Bayerson. Nu a spus nimeni că nu este așa. Dar ne veți ceda și nouă puțin spațiu ca să locuim aici? Nu suntem chiar așa de mari.

— Dar de ce aici? De ce nu la altcineva?

— Am nimerit aici și ne-a plăcut, a răspuns Bayerson. Ne simțim ca la noi acasă.

— Ar putea să mai existe și alte case în care să vă simțiți la fel de bine.

— Poate că da, poate că nu. Vrem să locuim aici. Uite care-i treaba, ce-ar fi să ne consideri ca pe niște ochelari sau ca pe niște pete maronii de pe tapet? Noi ne-am atașat, într-un fel, de locul acesta. Așa obișnuiesc să facă toți capellanii. Nu vă vom incomoda.

Rimb și cu mine nu prea ni-i doream prin preajmă, dar se părea că nimic nu i-ar fi putut convinge să plece. Vreau să spun că, la urma urmei, stăteau aici. Și au avut dreptate, nu ne incomodau. Din anumite puncte de vedere erau mult mai plăcuți decât ceilalți colocatari extraterestri pe care i-am cunoscut ulterior.

De fapt, foarte curând, eu și cu Rimb am ajuns să ne dorim ca familia Bayerson să fie mai puțin pasivă și să ne ajute la treabă. Sau măcar să fie mai atenți cu lucrurile. Mai ales atunci când hoții au pătruns în apartament...

Rimb și cu mine ieșisem în oraș. După câte

am înțeles eu, familia Bayerson nu a încercat în niciun fel să-i oprească. Nu au telefonat la poliție și nici altundeva. Au stat doar și au privit în timp ce hoții au răscolit toată casa, mișcându-se cu atenție, deoarece erau supraponderali, ca toți tâlharii aceia grași de pe Barnard. Au luat toată argintăria. Erau niște hoți de argintărie de pe Barnard, cu tradiție în domeniu. Așa le spusese familie Bayerson în timp ce ne jefuiau, iar domnul Bayerson își făcea gimnastica pleoapelor ca de obicei, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Totul a început atunci când am cunoscut-o pe Rimb în barul lui Franco, de pe Strada MacDougal din New York. Mai văzusem ceva extraterestri înainte, bineînțeles, în timp ce îmi făceam cumpărăturile în Fifth Avenue sau admiram patinatorii de la Centrul Rockefeller. Dar atunci a fost pentru prima dată când am stat propriu-zis de vorbă cu unul dintre ei. Am interogat-o în privința sexului ei și am aflat că Rimb era adepta credinței Ghattich. Era un cult destul de interesant în ceea ce privea sexualitatea, mai ales pentru cineva ca mine, care încerca să depășească dihotomia bărbat-femeie. Mi s-a părut destul de palpitant să conviețuiesc cu o adeptă Ghattich, mai ales după ce Rimb și cu mine am fost de acord că ea era, de fapt, de genul feminin. Mai târziu,

m-am consultat și cu Părintele Hanlin, de la Marea Biserică Roșie. Mi-a spus că, din punct de vedere religios, totul era în ordine, deși el, personal, nu era de aceeași părere. Rimb și cu mine am fost una dintre primele perechi mixte care s-au căsătorit.

Ne-am mutat în apartamentul meu din West Village. La vremea aceea, rar întâlneai câte un extraterestru prin zonă. Dar, la scurt timp, au apărut și alți extratereștri și un număr considerabil s-au mutat chiar în apropiere de noi.

Indiferent de unde erau, toți extratereștrii trebuiau să se înregistreze la poliție și să anunțe autoritățile locale responsabile cu evidența culturilor religioase. Dar nu mulți au luat în seamă aceste reguli. Cu toate acestea, nu s-a luat nici o măsură. Poliția și autoritățile locale erau destul de ocupate cu monitorizarea propriilor angajați.

Sciam povestiri pentru synesterieni și trăiam împreună cu Rimb destul de liniștiți în casa noastră, împreună cu oaspeții neașteptați. Familia Bayerson era destul de tăcută și contribuiau la plata chiriei. Erau destul de superficiali, nu se îngrijorau nici odată nu ca Rimb, care își făcea griji din orice. La început mi s-a părut că erau chiar de treabă. Dar mi-am schimbat părerea despre ei în ziua în care

hoții le-au furat copilul, pe tânărul Claude Bayerson.

Ar fi trebuit să menționez că perechea Bayerson a făcut un copil de îndată ce s-a mutat la noi. Sau poate că îl aveau deja și l-au adus de-abia după ce au ocupat dormitorul nostru pentru oaspeți. Nu am fost nici odată lămuriți cu adevărat de unde proveneau extratereștii, iar copiii lor erau un adevărat mister pentru noi.

După câte ne-au povestit ei, răpirea tânărului Bayerson s-a făcut pe față. *Adio, Claude!*,” *Adio, tată!*” Când i-am întrebat cum au putut să facă una ca asta, au răspuns:

— Dar nu-i nimic! Vreau să spun că este exact ceea ce speram. Este modul în care ne răspândim noi. Atunci când altcineva ne fură copilul...

Am lăsat-o baltă. Ce mai poți să faci cu astfel de oameni? Cum de puteau să suporte ideea că micul Claude avea să fie educat asemenea unui hoț barnardean de argintărie? Să treacă de la o specie la alta? Unii extratereștri nu au deloc ceea ce se cheamă orgoliul speciei. Vreau să spun că erau cam săriți de pe fix.

Dar nu aveam încotro, așa că stăteam împreună și ne uitam la televizor. Cu toții voiam să vedem programul lui Savannah Reed, favoritul tuturor.

Invitatul de onoare al spectacolului era primul om care mâncase un *mungulu*. Era destul de sincer în această privință, aproape provocator. A declarat:

— Dacă te gândești mai bine, de ce-ar fi etic să mănânci numai creaturi lipsite de inteligență, pe care poți să le prinzi în capcană? Este vorba doar de niște principii învechite care ne rețin să mâncăm ființe inteligente. M-am gândit la toate acestea într-o zi, în vreme ce discutam cu câțiva *mungulu* dintr-un *glotch*, de pe o farfurie.

— De câți *mungulu* este nevoie pentru un *glotch*? A întrebat Savannah.

Era o întrebare bună.

— Între cincisprezece și douăzeci, deși există și excepții.

— Și ce făceau pe farfurie?

— Este modul obișnuit al *mungulilor* de a-și petrece timpul liber. De a se acumula, mai bine zis. Vedeți dumneavoastră, *mungulu* sunt o specie de farfurie.

— Nu cred că am mai auzit de o asemenea specie, a spus Savannah.

— Este destul de rară.

— Și cum au ajuns acolo?

— Au apărut pur și simplu pe farfuria mea, într-o seară. La început, doar una sau două *glotch*-uri. Arătau ca niște stridii. Apoi au mai sosit și altele, astfel încât s-au făcut vreo

jumătate de duzină, îndeajuns de multe pentru a încropi o conversație decentă.

— V-au spus cumva de unde provin?

— De pe o planetă numită Espadrille. Nu am înțeles exact unde vine aceasta.

— Și nu au spus cum au ajuns aici?

— Au spus ceva în legătură cu traversarea undelor luminoase...

— De unde v-a venit ideea de a mânca un *mungulu*?

— La început nici nu-mi trecea prin cap așa ceva. Dacă o creatură vorbește cu tine, nu te gândești imediat să o mănânci. Sau să-l mănânci. Dacă ești o persoană civilizată. Dar acești *mungulu* începuseră să se ivească pe farfuria mea în fiecare seară. Și acest lucru li se părea destul de firesc. Se aliniau în fiecare seară pe marginea farfuriei mele, cât mai departe de mine. Uneori vorbeau între ei și se comportau ca și cum eu nici nu eram de față. Apoi unul dintre ei se prefăcea că mă observă -" la uite, a apărut și pământeanul..." - și începeau să discute și cu mine. Aceasta se întâmpla în fiecare noapte. Am început să cred că încercau să mă provoace într-un fel. Parcă încercau să-mi spună ceva.

— Credeți că voiau să fie mâncați?

— Nu s-au exprimat nici odată în acest sens. Dar am început să mă gândesc la asta. Dacă nu ar fi vrut să fie mâncați, atunci ce căutau

pe marginea farfuriei mele?

— Și apoi ce s-a mai întâmplat?

— Pe scurt, într-una din seri m-am plictisit de atâta pălăvrăgeală și, de curiozitate, am înfipt furculița într-un *mungulu* și l-am înghițit.

— Și, ceilalți ce au făcut?

— S-au prefăcut că nu observă. Au continuat conversația ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Doar că aceasta era și mai stupidă, din cauza lipsei unuia dintre ei.

Făpturile acestea au nevoie să fie în număr cât mai mare pentru a fi coerente cât de cât.

— Să ne întoarcem la *mungulu* pe care l-ați înghițit. A protestat în vreun fel, în timp ce era înghițit?

— Nici măcar nu a clipit. Parcă s-ar fi așteptat la așa ceva. Am avut impresia că a fi digerat nu era pentru ei o moarte crudă sau neobișnuită.

— Ce gust avea?

— Asemănător stridiilor cu sos picant, totuși distinct de acestea. Ca orice extraterestru.

După ce s-a terminat emisiunea, am observat că într-un colț al camerei apăruse un pătuț de copil, în care se afla un bebeluș drăguț. Semăna cu mine. La început am crezut că era micul Claude Bayerson, care se întorsese. Dar Rimb m-a lămurit destul de repede:

— Este micul Omi, a spus ea. Este copilul

nostru.

— A, dar nu-mi amintesc să-l fi născut.

— Din punct de vedere tehnic, nici nu l-am născut. Am amânat nașterea propriu-zisă până la momentul potrivit, a răspuns ea.

— Poți să faci așa ceva?

A încuviințat cu un gest al capului.

— Adepții credinței Gottich au această capacitate.

— Cum ai spus că se numește?

— Se numește Omi, a răspuns Rimb.

— Este un nume obișnuit pe planeta ta?

— Deloc. L-am numit așa în onoarea speciei tale.

— Cum adică?

— Dar este o derivare evidentă de la „om mic”.

— Noi nu obișnuim să ne numim copiii în acest mod, i-am spus.

Dar nu a înțeles la ce mă refeream. La fel cum nici eu nu înțelesesem explicațiile ei în legătură cu procesul nașterii lui Omi. Nașterile amânate nu erau ceva obișnuit la pământeni. După câte am înțeles eu, Rimb ar fi trebuit să se supună travaliului cu altă ocazie, când ar fi considerat că este momentul potrivit. Dar încă nu am ajuns până acolo. Uneori se poate amâna la infinit.

Omi stătea în leagănul său, gângurea, plângea și se comporta asemenea unui copil

pământean. Eram foarte mândru că eram tătic. Rimb și cu mine aveau una dintre cele mai durabile căsătorii interplanetare. Mai târziu am înțeles că nu era ceva atât de rar. Așa ceva se întâmplă acum peste tot. Dar la vremea aceea era un lucru destul de neobișnuit.

Tot felul de vecini au venit să vadă copilul. Familia Bayerson se mutase în noua lor cameră, pe care o tencuiseră atunci când năpârliseră. Doamna Bayerson scosese tot materialul necesar pe gură și vreau să vă spun că se mândrea cu aceasta. L-au măsurat pe Omi din cap până-n picioare și au spus:

— Se pare că e bun.

S-au oferit să aibă grijă de el, dar noi n-am vrut să-l lăsăm pe Omi singur cu ei. Nu eram încă destul de siguri cu ce se hrăneau. De fapt, nu se știau prea multe lucruri sigure în legătură cu extraterestrii, deși guvernul federal decisese să pună la dispoziția publicului larg toate informațiile pe care le deținea în privința speciilor care aterizau pe Pământ.

Prezența extraterestrilor în viața noastră a determinat următoarea etapă a dezvoltării umane: interesul pentru viața mixtă. La urma urmei, toată lumea era sătulă de același model

individualist de viață. Rimb și cu mine am decis că ar fi fost interesant să facem parte din altceva. Am vrut să trăim în simbioză cu o creatură precum meduza sau cu un războinic portughez. Dar nu știam cum se procedează în astfel de cazuri. Și nici nu am știut dacă ar fi trebuit să ne bucurăm sau să ne îngrijorăm când am primit prin poștă înștiințarea că fusesem aleși pentru a face parte dintr-o organizare complexă extraterestră. Acesta era un lucru destul de neobișnuit la vremea aceea.

Rimb și cu mine am discutat îndelung acest subiect. Într-un sfârșit, am decis să participăm la o primă întâlnire, ca să vedem despre ce era vorba.

Întâlnirea avea loc la sediul Bisericii noastre unite. Au participat în jur de două sute de oameni și extratereștri. Toată lumea a fost receptivă și binevoitoare, capabilă de a se adapta la ceea ce ne propusesem. Eram cu toții niște novici în materie și nu ne venea să credem că trebuia să alcătuim o formă de viață complexă, care să înglobeze două sute de persoane, fără să avem niciun fel de pregătire anterioară în acest scop.

Într-un târziu, a apărut un individ îmbrăcat într-un pardesiu purpuriu și cu o centură de frunze. Ne-a spus că mai întâi trebuia să formăm cinci unități complexe și mai apoi, după ce ne obișnuiam și învățam să

comunicăm și să ne sincronizăm, am fi putut să trecem la cel de-al doilea stadiu al organizării vieții compuse.

De abia atunci ne-am dat seama că existau mai multe nivele ale acestui mod de viață, fiecare dintre ele având anumite particularități.

Din fericire, Biserica unită avea un spațiu imens disponibil la subsol. Acolo am inițiat procesul de simbioză.

La început, toată lumea era nespus de încântată de acest proces. Cei mai mulți dintre noi nu aveau niciun fel de experiență în a se ajusta după celelalte creaturi. Nu știam, de exemplu, că englenul, care este un organ al psoudontoicilor se potrivește perfect în urechea stângă a pământenilor.

Dar, cu ajutorul expertului în această problemă (tipul cu pardesiu purpuriu), care se oferise să ne asiste, am format în curând primul compozit. Chiar dacă nu era perfect, deoarece există o mulțime de organe care se potrivesc multiplelor cavități umane, a fost o experiență deosebită să observăm cum ne transformăm într-o creatură nouă, unitară și cu conștiință de sine.

Punctul culminant al acestei asociații era picnicul anual. Ne-am deplasat la ruinele de la Hanford, unde se afla pe vremuri centrul de energie atomică. Acum totul era năpădit de

buruieni de diverse forme și culori. În apropiere curgea un pârau îngust și poluat. Ne-am instalat acolo. Din grup făceau parte în jur de două sute de persoane. Am amânat înlănțuirea organică până după gustarea de după-amiază.

Ajutoarele doamnelor au pus masa și au organizat un punct de colectare în apropiere, unde fiecare dona ce putea. Eu am depus nota de plată synestriană care tocmai îmi fusese întocmită și pe care o încasasem pentru scrierea istorioarei. O mulțime de oameni au venit s-o vadă și s-au minunat de ea pentru că astfel de lucruri arată foarte frumos, deși sunt așa de groase că nu pot fi îndoite și îți umflă buzunarele peste măsură.

Unul dintre membrii Compozitului Roșu s-a abătut pe la noi ca să se uite la nota de plată synestriană. A ridicat-o în lumină ca să privească variația de forme și culori.

— Este foarte frumoasă, a spus el. Nu te-ai gândit să o înrămezi și să o pui pe perete?

— Chiar acum mă gândeam la asta.

Dar el era decis să o cumpere pentru sine și m-a întrebat cât voiam pentru ea. I-am cerut un preț de trei ori mai mare decât valoarea ei în dolari. Dar a fost încântat de preț. Apoi, apucând nota delicat de unul din colțuri, a adulmecat-o cu grijă:

— Este foarte bună, a spus.

Acum, dacă mă gândesc mai bine, cred că banii synestrieni au un gust foarte bun.

— Este o notă de plată de cea mai bună calitate, l-am asigurat.

A adulmecat-o din nou.

— Ai încercat vreodată să mănânci așa ceva? M-a mai întrebat.

Am scuturat din cap negativ. Nu-mi mai trecuse nici odată prin cap una ca asta. A mușcat puțin dintr-un colț.

— Delicioasă!

Văzând cât de mult îi place m-a făcut să îmi doresc să gust și eu. Dar era nota lui. I-o vândusem deja. Și mă alesesem cu niște bani americani fără niciun gust.

M-am căutat prin buzunare. Nu mai aveam nici o notă de plată synestriană. Nu mai aveam nici măcar una singură, pe care să o pun pe perete, acasă, și fără doar și poate că nu aveam nici de unde să iau una ca să o mănânc.

Apoi am văzut-o pe Rimb schimbându-și forma trupului într-un colț, și era așa de drăguță, încât m-am dus să mă alătur ei.

MICROBUL

Joan Slonezewski

Joan Slonezewski este scriitoare și om de știință în Gambier, Ohio; totodată, este profesoară la Kenyon College. Romanele ei, printre care se numără și celebrul *O ușă spre ocean*, sunt străbătute de idealurile quakerilor și principiile feministe, fără a neglija descrierile detaliate și explicațiile științifice. Povestirea de față este una dintre cele mai remarcabile bucăți aparținând uneia dintre cele mai tinere autoare de SF. Este amplasată în același univers al timpului viitor ca și romanul amintit și a continuării lui, intitulate *Fiica Paradisului*, însă acțiunea se petrece într-un spațiu diferit și chiar într-un viitor și mai îndepărtat. Ca și povestirea lui Baxter, se inspiră din opera lui Hal Clement și, asemenea lui James Blish din „Tensiune la sol”, inventează și rezolvă într-un mod original o problemă SF, într-o lume a minunilor științifice. A apărut în *Analog*.

Șobolanul ăsta n-a murit, spuse Andra plimbându-se de colo-colo prin holospațiu. În spatele ei se proiecta imaginea planetei Iota Pavonis Trei, primul astru a cărui populare a fost aprobată în ultimele patru decenii. În timp ce Andra străbătea camera în lung și-n lat, imaginea maronie a unui continent misterios

începu să se contureze printre straturile de nori. Se opri și se aplecă sprijinindu-se pe coate, pentru a privi mai de aproape. Se întreba care va fi numele pe care Federația Fără Frontiere îl va decide pentru IP3, o planetă atât de frumoasă, dar și atât de înfricoșătoare.

— Nu și ultima dată, ultima dată șobolanul nu a mai murit. Ochiul vorbitor se cocoșase pe umărul ei. Îi aparținea lui Skyhook, simulatorul uman al navei care urma să o transporte pe Andra de pe stația științifică pe solul planetei recent descoperite. Era o afacere destul de avantajoasă: nava avea să transporte xenobiologul uman până la locul unde avea să se desfășoare activitatea sa de cercetare, iar acesta avea să poarte ochiul electronic pe suprafața planetei, așa cum procedase și pe stația orbitală.

— Șobolanul nu a murit decât de opt ori până acum.

— Până când i-am aranjat „pielea”...

„Pielea” era un costum de nanoplast, alcătuit din miliarde de computere microscopice, proiectate pentru a filtra toxinele locale - arsenic, lantanide și tot felul de pseudoalcaloizi ciudați. Toate aceste substanțe erau conținute de flora și fauna locală, iar inhalarea lor ar fi putut provoca moartea unui om în câteva ore. Acum câțva

timp, planetele fuseseră adaptate pentru a fi prielnice vieții umane, asemenea planetei de baștină a Andrei, Valedon. Dar acum, acesta era considerat un ecocid. În schimb, milioane de oameni erau transformați pentru a putea supraviețui aici, pe planeta IP3, pentru a cultiva pământul și a construi case, iar acest gând îi puneă sângele în mișcare.

— Am descoperit pielea potrivită pentru șobolan, sublinie ochiul vorbitor al lui Skyhook. Dar noi nu suntem șobolani.

Din partea opusă ecranului, dintr-o grămadă amorfă de nanoplasmă, răsări un pseudopod.

— Nu suntem șobolani, se auzi o voce din interiorul nanoplasmei.

Era vocea lui Pelt, costumul de piele care avea să o protejeze pe Andra pe suprafața planetei necunoscute.

— Nu chiar șobolan, dar aș spune că ești șobolan nouăzeci la sută. Fiziologia celulelor tale este practic identică cu cea a celulelor șobolanului; din această cauză, ar putea fi posibil chiar și un transplant de organe. Există doar câteva gene care vă deosebesc.

Andra zâmbi.

— Mulțumesc lui Dumnezeu pentru aceste câteva gene. Altfel, viața ar fi mult mai plictisitoare.

Pseudopodul lui Pelt se bălăngăni.

— Șobolanul a supraviețuit, așa că vei

supraviețui și tu. Dar mecanismul de autoreglare este aproape distrus. Celulele nanoservice se implantaseră în structura unor forme simple de viață de pe IP3 pentru a le testa structura chimică. Dar, dintr-un motiv sau altul, au reușit cu greu să transmită datele obișnuite înainte de a se defecta.

— Nimănui nu-i pasă de toate acestea.

— Bineînțeles că pe noi ne interesează, adăugă Andra imediat.

Pelt nu accepta ca o viață de om să fie pusă mai presus decât cea a unui android.

— De aceea am și scurtat analiza până când vom putea să aducem mostrele aici. Și tot din această cauză mă duc și eu acolo.

— Noi, o corectă el.

— Bine. Destul cu vorba, spuse și Skyhook. Ce ați spune dacă am trece în revistă din nou datele obținute?

— Prea bine, răspunse o a treia voce din panoul hexagonal al dispozitivului de proiecție tridimensională de deasupra.

Era chiar vocea stației orbitale, Quantum. Quantum se considera a fi de genul feminin, toți ceilalți fiind pentru ea de genul masculin; Andra nu reușise nici odată să înțeleagă de ce, deși androizii se amuzau pe socoteala oamenilor care nu reușeau să înțeleagă această diferență.

— Am aici niște celule microbiene extrase din

sol o dată cu recoltarea ultimelor probe, spuse Quantum.

Imaginea planetei se risipi. În locul ei apărură structurile microbiene mărite foarte mult. Celulele erau rotunde și oarecum aplatizate, semănând, într-o oarecare măsură, cu globulele roșii. Dar, dacă te uital mai bine, se observa că fiecare celulă aplatizată era goală în mijloc, asemenea unui covrig.

— Sunt primele celule cu structură toroidală descoperite pe o planetă, spuse Quantum. În rest, structura lor este simplă. Nu au membrană nucleară în jurul cromozomilor; sunt celule asemănătoare bacteriilor, procariote.

Skyhook interveni:

— Cromozomii ar putea să fie și ei circulari, la fel ca la bacterii.

— Cine știe? Spuse Pelt. Pe Urulan toți cromozomii sunt ramificați. Ne-au trebuit mai multe decenii pentru a putea face transformările genetice de rigoare.

— Încă nu știm nimic în legătură cu toate acestea, interveni Quantum. Tot ceea ce știm este că celulele conțin ADN.

— Pe două șiruri spiralate, ca de obicei? Întrebă Skyhook.

Cele două șiruri spiralate sunt formate din perechi de nucleotide de ADN, cu adenină și timină sau guanină cu citozină, cele patru

elemente ale codului ADN. Atunci când o celulă se divide pentru a forma două celule, această spirală dublă de desface, iar apoi se înlănțuie cu un șir complementar în celula nou formată.

— Sistemul nanoservic s-a defectat înainte de a aduna toate datele necesare. Dar se pare că există toate cele patru forme de nucleotide.

Andra privea imaginea microbilor care se extindea tot mai mult, asemenea unui aluat de cozonac pus la crescut.

— Pariez că acești cromozomi se rotesc în jurul găurii acesteia din mijloc.

Ochiul vorbitor al lui Skyhook izbucni în râs de pe umărul ei.

— Ar fi ceva!

Quantum adăugă:

— Am identificat cincisprezece aminoacizi în aceste proteine, inclusiv cei șase aminoacizi obișnuiți.

Toate făpturile evoluaseră folosind aceiași șase aminoacizi, formați o dată cu planetele de pe care făceau parte.

— Dar trei dintre celelalte sunt toxice...

— Ia uite! Exclamă Andra. Celula a început să se dividă.

Din interiorul celulei se detașă un inel mai mic ce se rupse în scurt timp de celula-mamă. În același timp, de jur împrejurul găurii se mai desprinseseră un inel.

— Deci așa se divid, spuse Skyhook. Linia de demarcație nu traversează gaura centrală, ci este paralelă cu aceasta.

— Detașarea centrului nu ar avea niciun sens având în vedere că în jurul acestuia se află cromozomii; ar trebui să se înjumătățească pur și simplu...

Andra încercă să privească mai de aproape și se întinse înainte, sprijinindu-se pe coate.

— Eu aș zice că celula are trei demarcații de diviziune.

— Vrei să spui că celulele-fiice se redivid deja? Sugeră Skyhook.

— Nu, este vorba de o triplă diviziune a fiecărei generații.

— Așa este, răsună și vocea lui Quantum. Aceste celule se divid în trei și nu în două, explică ea. Trei celule fiice în fiecare generație.

Ca urmare, apărură trei celule fiice, completându-se pe măsură ce se desprindeau. Apăruseră și alte celule, aflate în diferite stadii de diviziune, din fiecare dintre ele rezultând alte trei celule.

— Oare cum își divid cromozomii în trei? Se întrebă Andra. Probabil că, înainte de diviziune, fiecare lanț de ADN este copiat de două ori. Cum s-a ajuns la așa ceva?

— Nu contează ADN-ul, spuse Pelt. Ar trebui, mai degrabă, să te îngrijești cu aminoacizii

aceaia toxici.

— Nu și dacă te am pe tine ca să mă protejezi. Doar șobolanul acela a supraviețuit...

Quantum interveni:

— Am discutat problemele principale. Am stabilit, pe baza datelor de care dispunem, că șansele de supraviețuire ale Andrei se apropie de sută la sută.

— Nu putem fi nici odată siguri, îi atenționează Skyhook. Andra se lăsă pe spate și întinse mâinile:

— Bineînțeles că avem nevoie de mai multe date, de aceea ne și ducem acolo.

— Bine, spuse Skyhook. Să mergem!

— Sunt gata.

Pseudopodul lui Pelt dispăru, iar nanoplasma alcătui o emisferă perfectă.

Andra desprinsе ochiul vorbitor al lui Skyhook de pe umărul ei. Apoi traversă holospațiul, pentru a-și așeza emisfera lui Pelt pe cap. Nanoplasma acestuia începu să se topească încet și să se scurgă peste buclele ei negre, acoperindu-i părul cu o peliculă fină de nanoprocesori, trecându-i treptat peste pielea întunecată și ochii negri. În dreptul nasului și al gurii formă un dispozitiv special pentru respirație. Nanoplasma avea să filtreze aerul care îi atingea pielea, împiedicând praful să o contageze și lăsând doar oxigenul să circule.

Película acoperi și colierul de andradite roz pe care îl purta la gât, întinzându-se apoi peste cămașă și pantaloni. Ridică pe rând picioarele pentru a permite o sigilare completă. De acum era ferită de orice fel de substanță chimică cu care va intra în contact.

Pe monitoarele lui Skyhook, suprafața planetei IP3 se mărea pe măsură ce se apropiau. Numeroase teste stabiliseră că parametrii fizici erau favorabili vieții – atracția gravitațională era de nouă-zece g , temperaturile se încadrau în limitele suportabile, oxigenul exista într-un procent destul de mare, nivelul dioxidului de carbon era destul de scăzut, iar apă se găsea din belșug. Stratul de ozon ar fi putut să fie mai dens, dar coloniștii umani vor avea ochii și pielea modificați astfel încât să producă enzime suplimentare capabile să refacă în permanență retina și să înlocuiască cromozomii necesari.

De la distanță, planeta nu se deosebea prea tare de planeta de baștină a Andrei. Dedesubtul navei se profila oceanul strălucitor care era mărginit de un țărm colorat cu nuanțe de maro. Dincolo de acesta, la latitudini superioare se desfășură un continent albastru – maroniu, străbătut de un lanț muntos.

Pe măsură ce Skyhook se apropia cu

repeziciune de sol, începură să de distingă niște forme de relief neobișnuite. Dungi întunecate și paralele se unduiau ușor, ca niște nervuri uriașe. Liniile erau alcătuite din plante albastrui, din care fuseseră recoltate deja probe cu un fel de structură coronară, asemănătoare copacilor. Fiecare bandă albastră era urmată de una galbenă, care lăsa locul albastrului din nou. Același model era repetat la infinit, întrerupt doar de șirul de munți.

— Nu am mai văzut așa ceva pe o planetă necolonizată, îngăimă Andra.

— Arată exact ca niște straturi, admise Skyhook. Poate că fermierii locali își vor face în curând apariția ca să ne întâmpine.

Dacă existau forme ale vieții inteligente, acestea trebuiau să fi descoperit deja undele radio. Un an întreg, timp în care planeta fusese monitorizată pe toate frecvențele posibile, nu se evidențiasse nici o dovadă în acest sens, se pare că nu fusese calculat nici măcar numărul π .

Skyhook ateriză ușor pe un câmp cu vegetație luxuriantă. Peretele cabinei se dădu la o parte, transformându-se într-un tunel de nanoplasmă. Un șuvoi de lumină strălucitoare inundă cabina.

— Toate sistemele sunt în stare de funcționare, se auzi vocea lui Quantum prin

stația Andrei. La treabă!

Andra își luă echipamentul de teren și își aranjă ochiul lui Skyhook pe umăr din nou. Apoi păși afară din navă.

Câmpul era acoperit cu o explozie de inelușe galbene, care semănau cu niște verighete înlănțuite. Privirea ei urmări explozia de galben până la marginea câmpului, unde creșteau un fel de trunchiuri mai înalte care erau umbrite de niște arcade. Din direcția acestora se distingeau o serie de sunete armonioase, datorate, probabil, unor făpturi care cântau sau, pur și simplu, vântului care răzbătea printre frunze.

— Este minunat, exclamă ea într-un târziu.

Printre inelușele galbene creștea o vegetație albăstruie și deasă, care îi ajungea Andrei până la talie. Aceasta se aplecă asupra lor pentru a le observa mai bine.

— Seamănă cu niște plante. Inelușele acestea ar putea să fie florile.

— Ar putea la fel de bine să fie niște șerpi gata de atac, o avertiză Skyhook. Ai grijă unde pui piciorul!

Se uită în spate la nava înțepenită pe câmp asemenea unui insecte cu patru picioare. Apoi își ridică piciorul din frunzișul des, iar nanoplasma lui Pelt se flexă cu ușurință. Dar piciorul îi rămase blocat. Încercă să descâlcească rețeaua de vegetație dar

aceasta era surprinzător de rezistentă, așa că trebui să o taie cu un cuțit.

Frunzele și tulpinile sunt intercalate ca într-o rețea, observă ea cu surprindere. Sunt interconectate la fel ca și florile lor. N-am să reușesc nici odată să ies de aici.

Pelt interveni:

— Sunt niște phycoide. Detectez produse ale fotosintezei.

— Ar putea să fie plante carnivore, insistă Skyhook. Andra mai adună câteva bucăți din ceea ce tăiasse și le puse în rucsacul pe care îl purta în spate.

— Mi-ar plăcea să le miros, spuse ea cu părere de rău.

Pelicula lui Pelt filtra toate mirosurile. Se înarmă cu laserul minuscule pentru a recolta o plantă cu rădăcină cu tot. Aceasta ieși cu ușurință din pământ, dar tulpinile alăturate începură să scoată scânteii și chiar să ardă.

— Fii atentă! Chițăi ochiul vorbitor al lui Skyhook. Andra se feri:

— Nu mă asurzi! Îl sting imediat.

Strivi locul cu pricina cu cizmele și îl împrășcă cu niște apă din rezerva pentru băut.

— Planeta aceasta este o capcană cu foc.

Observă că rădăcinile plantelor erau răsucite și înghesuite, dar nimic altceva. Toate organismele vii păreau alcătuite din inele turtite și întinse.

— Dumnezeu mare, nu suntem singuri, exclamă Skyhook.

Andra se uită în sus. Clipi nedumerită. Un stol ca de cauciucuri negre treceau pe deasupra câmpului. Pentru a le observa mai bine, se deplasă prin frunzișul încâlcit, oprindu-se la fiecare pas pentru a-și elibera picioarele din capcanele circulare. Parcurse în jur de zece metri înainte de a se opri ca să se odihnească.

— Nu e nevoie să te apropii prea mult! Îi reaminti Skyhook. Ochii lui erau dotați cu un fel de telescop.

— Da, dar aș putea să adun niște reziduuri, sau ceva pene sau solzi...

Câteva dintre „cauciucurile” zburătoare se îndreptau spre ea. Fiecare dintre ele avea mai multe pete circulare de culoarea afinei la exterior. Acestea erau alcătuite dintr-un fel de ventuze circulare care se strângeau și se umflau, în funcție de direcția de zbor.

— Trebuie să fie un fel de animale, sugeră Andra. Chestiile acelea roșii ar putea să fie ochii, nu credeți?

Le numără: erau una, două, trei, patru în total. Ochii aceia erau probabil prevăzuți să reziste în cazul în care animalul ateriza pe unul dintre ei, ceea ce era imposibil de evitat, deoarece erau dispuși la distanțe egale, circular.

— Dacă aceste creaturi sunt zooide, se

întrebă Pelt, atunci cum se hrănesc?

Skyhook interveni:

— Prin ventuzele acelea ar putea să înghită plante.

Andra se opri din nou pentru a-și elibera piciorul.

— Ceea ce e sigur este că au găsit o modalitate mai bună pentru a se deplasa, observă ea cu invidie. Nu e de mirare că nu au picioare...

Un zooid cu patru ochi se „entuziasmă” și decolă cu o viteză uimitoare; apoi se întoarce brusc, menținându-și viteza. Remarcă faptul că zooizii nu aveau „față” și ”spate”.

Quantum îi transmite un nou mesaj:

— Andra, cum te descurci? Respiri bine?

Andra respiră adânc.

— Cred că da.

Majoritatea șobolanilor muriseră din cauză că inhalaseră praful toxic. Își relua drumul printre plante, făcându-și loc cu greu printre lanțurile vii, căutând ceva asemănător unor reziduuri animale pe sol. De deasupra se auzi un soi de bâzâit ciudat. Un soi de animale zburătoare se deplasau cu o viteză mult prea mare pentru a fi captate de privirea ei.

— Aripile lor se comportă ca o elice, exclamă Skyhook cu uimire. Oare de ce sunt toate aceste făpturi constituite sub formă circulară într-un fel sau altul?

— Ssst! Spuse Andra. Se apropie un zooid. Creatura se deplasa lent pe deasupra plantelor, strivind inelușele galbene de dedesubt. Andra o cercetă cu atenție.

— Există o altă structură circulară în interiorul celei mari, pe care am zărit-o inițial. Pun pariu că este un pui de zooid.

Puiul se învârtea fără oprire în interiorul zooidului, în timp ce acesta zbura. Niciunul nu părea să o observe pe Andra. Aceasta se gândi că, poate, mirosul și forma ei nu semănau cu cele ale prădătorilor locali.

Stația radio emise un nou mesaj:

— Trebuie să stabilim un contact, îi reaminti Quantum. Orice zooid trebuie să posede un anumit grad de inteligență.

Andra scoase la iveală aparatul de comunicare universală, o cutie care începu să emită niște semnale luminoase și sunete de diverse tonalități, șiruri de numere prime și variate reprezentări ale lui π și ale altor constante. Emise chiar și niște mirosuri, pentru a atrage atenția eventualelor făpturi înzestrate cu simțul mirosului și cu puțină inteligență; probele adunate în ultimul an dovediseră că acest lucru era posibil.

Apoi l-au zărit: era un zooid gigantic ce se apropia; era de cinci ori mai mare decât celelalte și probabil că de o sută de ori mai greu. Pe măsură ce se rostogolea, sporindu-și

viteza, celelalte își luau zborul ferindu-se din calea lui. Pământul i se clătina sub picioare.

— Înapoi în cabină! O îndemnă Skyhook. Altfel vom fi striviți.

— Așteaptă! Intervenii Pelt. Dar dacă ne-a auzit? Dacă vrea să comunice?

— Nu prea cred, spuse Andra, retrăgându-se prudentă. Cred că a fost atras de zooizii cei mici, nu de noi.

Un zooid mic dispăru sub gigant, apoi încă unul. Aceasta părea să fie strategia lui: aceea de a călca cât mai mulți zooizi. În sfârșit încetini și se întoarse pentru a se odihni peste unul dintre leșurile strivite.

— Își extinde ventuzele pentru a se hrăni, observă Skyhook. Hai să ne întoarcem până când nu i se face din nou foame.

— Cred că va mai dura puțin până atunci, spuse Andra. Mai are câteva rezerve de hrană.

Restul zooizilor mai mici păreau să se fi liniștit, ca și cum ar fi știut că prădătorul era sătul și nu avea să atace prea curând. Exista, în mod sigur, o mentalitate primitivă; și niciun semn de inteligență superioară.

Andra își reluă activitatea de recoltare a mostrelor vegetale, înregistrând, totodată, locul de proveniență. Puțin mai departe, detectă ceva care se mișca. Își croi drum până acolo prin labirintul vegetal.

— Este un pui de zooid, exclamă ea.

Se părea că, sărăcuțul de el, a căzut atunci când părinții lui și-au luat zborul. Sau poate că aceștia îl abandonaseră, așa cum făceau și cangurii. Oricum, era acolo, strângându-și și extinzându-și ventuzele miciute fără niciun efect, în afară de faptul că se încâlcea în frunzele dese.

— Ai grijă; s-ar putea să muște, spuse Skyhook.

— Prostii! Trebuie să-l colectez.

Andra își puse o pereche de mănuși și se apropie prevăzătoare. Într-o mână ținea o pungă pregătită pentru recoltare, iar cu cealaltă prinse micul zooid. Acesta atârna lă ră să se împotrivească, răsucindu-se doar puțin.

Deodată, o împrășcă cu ceva. O substanță portocalie se depuse pe plantele de dedesubt și pe piciorul ei. Azvârli creatura în punga care se lipi singură imediat.

— Îmi pare rău, Pelt!

— Putea fi rău de tot, răspunse Pelt. Chestia asta este caustică și la fel de periculoasă ca și leșia. Pentru mine nu este o problemă, dar pielii tale nu i-ar fi plăcut.

— Mulțumesc mult! Cred că acum ar trebui să ne întoarcem. Am recoltat mai multe probe decât pot duce.

Se întoarse spre Skyhook, aflat la câteva sute de metri distanță, cu alura sa ca de păianjen ivindu-se din desișul de plante. Cu răbdare și

perseverență își croi drumul înapoi, puțin mai dificil din cauza încărcăturii de mostre. Transpirase, dar Pelt se descurca de minune, reușind să-i mențină pielea rece și curată. Cântecele pădurii de plante albastre și înalte îi răsunau în urechi. Ar putea să o numească Planeta Cântătoare, se gândi ea.

— Andra... se întâmplă ceva, spuse Pelt brusc.

— Ce anume?

Se descurca cu greu prin desișul vegetal, iar picioarele îi deveniseră, parcă, mai grele.

— Substanța cu care m-a împrășcat puiul de zoid îmi blochează nanoprocsoarele. Dar nu este vorba de ceva chimic, căci pot să rezist tuturor combinațiilor de acest fel. Nu sunt sigur despre ce e vorba.

— Ce altceva ar putea să fie?

Skyhook interveni:

— Întoarce-te la navă imediat! Te vom dezinfecă aici.

— Încerc, spuse Andra, respirând cu greutate. Dar picioarele îmi sunt așa de înțepenite!

Nava se înălța încurajătoare în față. Calculă că nu mai avea de parcurs decât vreo zece metri.

— Nu e vorba de picioarele tale, spuse Pelt cu o voce slabă. Este nanoplasma mea de vină. Pierd controlul asupra părții inferioare, care a fost împrășcată cu substanța aceea. Nu mai reușesc să mă sincronizez cu mișcările

încheieturilor tale.

Pielea capului i se înfierbântă și apoi i se răci la loc.

— Ce se întâmplă cu filtrele de aer?

— Deocamdată funcționează. Defecțiunea nu s-a extins încă până la capul tău.

— Întoarce-te mai repede la navă! O zori din nou Skyhook. Aproape ai ajuns.

Ușa se contură pe peretele navei, transformându-se imediat într-un tunel de nanoplasmă.

— Fac tot posibilul, dar picioarele nu mi se mai îndoaie.

Încercă din toate puterile.

— Lasă jos ranița, adăugă Skyhook.

— Nu-mi abandonez mostrele. Altfel cum vom putea să înțelegem ce se întâmplă aici?

Se lăsă pe burtă și încercă să se târască.

— Sunt microbi! Izbucni Pelt pe neașteptate. Sunt un fel de microbi care au reușit să-mi anihileze sistemul de protecție.

— Ce? Cum? Întrebă ea. Microbi care să infecteze nanoplasma? N-am mai auzit de așa ceva!

— Au reușit, totuși, să distrugă toate încercările anterioare de recoltare a mostrelor.

— Quantum? O apelă Andra. Tu ce crezi?

— S-ar putea, răspunse aceasta. Nanoprosesorii stochează informațiile în polimeri organici - care ar putea fi comestibili

pentru niște microbi omnivori autentici. Există un început pentru toate.

— Microbi care să mănânce nanoplasmă! Exclamă Skyhook. Dar atunci ce se întâmplă cu restul? Sunt acești microbi contagioși, oare?

— Va trebui să ne izolezi și să ne dezinfectezi, spuse Andra.

— Andra, zise Pelt, întregul meu sistem este perturbat.

Vocea lui era slabă, de-abia se putea auzi.

— Nu știu cât voi mai putea să-mi mențin filtrele în stare de funcționare.

Andra se uita deznădăjduită la intrarea navei, aflată atât de aproape, și totuși atât de greu accesibilă.

— Quantum, cât de mult aș putea să rezist dacă aș respira aerul nefiltrat?

— Este greu de spus. O oră nu ar fi nici o problemă; am putea să-ți curățăm plămânii ulterior.

Încercă să-și amintească cât timp a rezistat primul șobolan. O jumătate de zi?

— Cred că trebuie să mă decuplez, o preveni Pelt. Îmi pare rău, Andra, dar...

— Pelt, interveni Skyhook, vei rezista mai mult dacă te vei decupla. Vom avea grijă să te vindecăm. Trebuie să existe un antibiotic eficient. Le cunoaștem structura ADN-ului. Pelicula de nanoplasmă se deschise în jurul mirii Andrei, retrăgându-se apoi de pe cap și

gât. Un miros ca de pe altă lume îi umplu plămânii, un fel de aromă de ghimbir și alte lucruri ce nu se puteau descrie, la fel de minunate ca și imaginea rotocoalelor aurii. Planeta Aromată, se gândi ea, care miroase la fel de bine cum arată. Era primul om care îi simțea parfumul; să fie oare acestea ultimele ei răsuflări?

Stratul protector al lui Pelt i se retrase de pe brațe, oprindu-se la nivelul taliei, în apropierea locului care fusese impregnat de substanța toxică. Încercă din nou să-și croiască drum prin desișul de plante, descâlcind încrengăturile rezistente. Dintr-o dată, îi veni o idee. Sprijinindu-se în mâini, începu să se rostogolească asemenea zooidelor. Era mult mai eficient, deoarece plantele se dovedeau a fi înzestrate cu o elasticitate surprinzătoare, aplecându-se sub greutatea ei și revenind apoi la poziția inițială. Poate că, la urma urmei, zooidele nu erau chiar atât de lipsite de judecată...

La intrarea în navă, Skyhook pregătise deja materialele izolante necesare pentru a o băga direct în carantină și a proteja nanoplasma proprie de orice fel de infecție, mortală sau nu, de care se putea contagia de la Pelt. Platforma mobilă coborî și o transportă la cabină. În timp ce ușa se închidea, pecetluind imaginea planetei-capcană, Andra lăsă să-i scape un

oftat de ușurare.

— Skyhook, trebuie să-l salvăm pe Pelt. Ai vreun medicament care l-ar putea ajuta?

Camera de carantină era deja pregătită pentru tratarea învelișului de nanoplasmă.

— Încerc să îl impregnez cu antibioticele pe care le avem la bord, spuse Skyhook prin speaker-ul cabinei. Trebuie să blocăm sintetizarea ADN-ului și dezvoltarea microbilor. Este un lucru destul de ciudat să tratăm un simulator infectat.

Andra desprinsese cu grijă nanoplasma rămasă lipită de ea, încercând să ia bucăți cât mai întregi, deși nu știa dacă se mai poate face ceva cu acestea.

— Pelt, șopti ea, ai făcut tot ce ți-a stat în putință pentru mine.

Până când au ajuns înapoi la stația orbitală, nu au reușit să-și dea seama dacă antibioticele aveau sau nu efect de neutralizare a microbilor. Quantum era nedumerită.

— Mai am câteva antibiotice de încercat, spuse ea, dar, sinceră să fiu, dacă acești cromozomi sunt purtători de ADN obișnuit, ar fi trebuit să se întâmple ceva până acum.

— Poate că ADN-ul microbilor este protejat de proteine.

— Acest lucru ar face imposibilă reduplicarea. Lanțul dublu trebuie să se desfacă și să se desprindă cam pe la mijloc, pentru a da

naștere unor noi perechi de nucleotide. Nu se poate evita acest lucru.

Andra se încruntă. Ceva nu era în regulă; încă mai greșeau pe undeva în legătură cu microbii care dădeau naștere la trei celule fiice dintr-o dată. Cum puteau oare să desfacă lanțurile de ADN, să dea naștere unor șiruri complementare și să rezulte, la sfârșit, trei perechi de lanțuri de ADN? I se păruse că a înțeles, dar acum, brusc, nu-i mai ieșeau la socoteală. Tuși o dată și apoi încă o dată, mai puternic. Plămânii ei începeau să reacționeze la particulele inhalate pe planetă - trebuia să înceapă de urgență tratamentul.

— Am obținut niște date din analiza mostrelor tale, adăugă Quantum. Celulele microbiene stochează substanțele toxice în loc să le elimine prin excreție, asemenea celulelor obișnuite. Nu am reușit să identific decât cincisprezece aminoacizi, dar unii dintre ei...

— Am înțeles!

Andra sări în picioare.

— Nu înțelegi? Cromozomii au lanțuri triple. De aceia fiecare celulă se divide în trei - fiecare șir sintetizează încă două în celula fiică, rezultând trei lanțuri triple, câte unul pentru fiecare celulă.

Un acces de tuse o întrerupse.

— S-ar putea, spuse Quantum șoptit. Există mai multe moduri de a face ca un ADN să fie

dispus în trei șiruri. Cele descoperite în genele umane alternează tripletele A-T-T și G-C-C.

— Deci codul lor conține doar două litere, și nu patru.

ADN-ul cu lanț dublu putea să aibă patru combinații de perechi posibile, din moment ce A-T era altceva decât T-A; la fel și G-C, care era diferit de C-G.

Quantum reveni:

— Lanțul triplu este mai stabil în cazul acizilor, adică exact ceea ce am descoperit și în cazul acestor celule.

— Atunci grăbește-te să descoperi antibioticele potrivite.

Creierul artificial al lui Quantum putea să realizeze acest lucru mai repede decât orice alt creier uman.

— Un lanț triplu, repetă Andra. Înseamnă că ar rezista radiațiilor ultraviolete mult mai bine, având în vedere stratul destul de subțire de ozon care învăluie planeta. Dar cum ar putea fi codificate proteinele cu numai două litere? Lanțul triplu nu are decât două combinații triple posibile; codurile lor de trei litere ar putea să identifice doar opt aminoacizi care să formeze proteinele. Poate că avem de-a face cu niște coduri de patru litere. Cu câte două combinații de tripleți pentru fiecare poziție, ceea ce ar însemna șaisprezece aminoacizi posibili.

— Cincisprezece, o corectă Quantum, dacă avem în vedere că unul este semnalul pentru stop.

A doua zi, după ce fusese supusă unor operații medicale istovitoare, Andra se simțea de parcă avea plămânii curățați de un aspirator, iar Pelt încă mai avea de tras până să se facă bine, dar, cel puțin, era curățat de microbii aceia nesuferiți.

— Este îngrozitor, se plângea ochiul vorbitor al lui Skyhook. Dacă nici formele de inteligență artificială nu mai sunt în siguranță, nu vom reuși nici odată să explorăm planeta aceasta.

— Nu te teme, răsună vocea lui Quantum de deasupra holospațiului. Nanoplasma lui Pelt are un conținut ridicat de substanță organică. Acest neajuns ar putea fi eliminat prin niște modificări superficiale ale proiectului actual. Mașinile au acest avantaj de a putea fi modificate.

Andra se gândea că Pelt, cu toate acestea, se aflate la un pas de moarte.

— Mostrele tale de plante și zooide s-au dovedit a fi compuse tot din celule circulare, adăugă Quantum. Cromozomii lor sunt rotunzi și nu au membrană nucleară. Stai să vezi ce-or să mai zică cei din Federație când vor auzi de una ca asta, spuse Quantum entuziasmată. Am găsit un nume perfect pentru această

planetă.

Andra își ridică privirea.

— Planeta Inelelor?

— Planeta Prokarion.

Prokarion - se gândi Andra - suna destul de pretențios ca să fie acceptată de Federație.

Încă se mai gândea cu spaimă la acele straturi regulate de plante adăpostind tot felul de creaturi încă neidentificate.

— Mă întreb dacă... murmură ea, nu a fost numită de altcineva, cu mult înaintea noastră.

ZIGGURATUL

Gene Wolfe

Gene Wolfe este cel mai celebru scriitor de literatură SF al timpurilor noastre de la Theodore Sturgeon. La fel ca și acesta, Wolfe este un maestru al registrelor stilistice, povestirile lui variind între fantezie și horror, uneori fiind caracterizate ca pur SF, iar alteori asimilate realismului contemporan. Dintre romanele lui fac parte cele patru volume: *Carte pentru noul soare*, *Cel de-ai cincilea cap al lui Cerber*, *Pacea*, *Soldatul ceții*, *Urth de pe noul soare*. Operele sale sunt adunate în *Insula*, *doctorului Death și alte povestiri*, *Legende din vechiul hotel* și alte câteva volume, în ceea ce privește literatura științifico-fantastică, cum ar fi cazul „Zigguratului”, operele lui sunt deosebit de captivante. Într-un an deosebit de benefic nuvelor de mari dimensiuni în domeniul literaturii SF, aceasta este una dintre cele mai apreciate. A fost selectată din antologia originală, intitulată *Orizont infinit 5*.

Începuse să ningă de pe la unu și jumătate. Emery Bainbridge stătea pe veranda din fața casei și admira peisajul, înainte de a intra înapoi în casă pentru a-și nota impresiile în jurnal.

13:38. Ninge des și liniștit cu fulgi mari ca penele de porumbei. La radio s-a anunțat ca toți cei care nu dețin automobile să nu se aventureze pe șosea. Ceea ce poate să însemne că nu-l voi vedea pe Brook.

Lăsă jos pixul cu mină roșie și îl cercetă cu mare atenție. Cu pixul acesta... Ar fi trebuit să taie *Brook* și să scrie *Jan* în loc...

— La dracu' cu toate astea!

Vocea lui răgușită răsuna în cabana goală.

— Ce am scris am scris. *Quod scripsi*, sau cum s-o mai zice și asta...

Acestea erau efectele faptului că era singur aici - medită el. Ar trebui să te odihnești. Ar trebui să te liniștești. Dar în loc de asta, ai început să vorbești de unul singur.

— Ca un nebun, adăugă el tare, de data aceasta.

Jan urma să vină și să-l aducă pe Brook cu ea. Și pe Aileen și Alayna. Aileen și Alayna erau și ele copiii lui, la fel ca și Brook - își repetă el cu convingere.

— Deocamdată.

Dacă Jan nu va reuși să vină mâine, atunci va veni mai târziu, când vor fi curățate străzile. Dar era mult mai probabil că va sosi mâine, sau măcar va încerca, așa cum își propusese. Jan avea acea tărie de caracter, care nu putea

fi numită chiar încăpățânare sau dârzenie, ci era mai degrabă un fel de dorință de a crede că era posibil ceea ce își propunea; astfel, credea că el îi va semna actele de care avea nevoie și mai credea și că Lincolnul ei putea să ajungă oriunde ajungea și un jeep.

Iar Brook va insista, bineînțeles, din toate puterile. La nouă ani, Brook încercase să traverseze Atlanticul pe un dinozaur gonflabil, dând din picioare și depărtându-se tot mai mult de țărm, până când a fost zărit de salvamar, o femeie, și adus înapoi, abandonând dinozaurul în larg.

Aceasta se întâmpla peste tot – se gândi Emery – băieții și bărbații erau aduși înapoi la țărm de către femei, deși, timp de mii de ani, curajul lor făcuse posibilă supraviețuirea umanității.

Își îmbracă canadiana cu căptușeală dublă, își puse cea mai călduroasă căciulă pe care o avea și ieși să privească ninsoarea pe un scaun pe care îl instalează pe verandă.

Deodată, nu mai era... Uitase cuvântul pe care îl folosisese mai devreme. Nu era ceva legat de bărbați. Era ceva caracteristic femeilor, sau măcar era ceva pe care ele îl credeau despre ele însele. Dar poate că era ceva pe care și-l dorea toată lumea, dar nu-l avea nimeni.

Și-o imagine pe Jan aplecându-se cu insistență peste volan, cu buzele strânse, din

care nu se mai distingea decât o linie dezagreabilă, încercând să-și croiască drum cu Linconul prin zăpadă, reușind să urce cu el panta primului deal, radiind triumfătoare la escaladarea crestei. Jan, la un pas de înzăpezire pe aceste locuri sălbatice și pustii, cu pantofii ei cu tocuri înalte. Poate că tăria aceea de caracter a ei se numea totuși curaj, sau ceva destul de asemănător pentru a substitui curajul la nevoie. Ca un fel de pachețele roz, care să te facă să crezi că ceea ce vrei se îndeplinește, dacă te porți ca și cum dorințele sunt o realitate și ești destul de tenace.

Se simțea privit.

— Dumnezeu, e coiotul acela! Spuse el tare, dar realizează din tonul propriei voci că mințise. Era o privire de om. Își îngustă ochii, încercând să distingă ceva prin ninsoarea deasă; își scoase ochelarii, le șterse lentilele absent cu batista și se uită încă o dată.

Un deal puțin mai înalt și mai abrupt se înălța de partea cealaltă a văii înguste, un deal acoperit de pini și roci golașe modelate de vânt. Privitorul se afla acolo sus undeva, holbându-se la el printre crengile de pin, tăcut și atent.

— Vino aici! Strigă Emery. Vrei niște cafea? Nu primi niciun răspuns.

— Te-ai pierdut? Mai bine te-ai adăposti pe o

vreme ca asta!

Tăcerea zăpezii părea că îi înghite pe rând cuvintele.

Deși țipase, nu putea să fie sigur că fusese auzit. Se ridică în picioare și făcu un gest amplu: *Hai, vino!*

Zări un fulger de lumină albă dintre pini, dar atât de rapid, încât nu era sigur dacă nu cumva i se păruse. Cineva semnaliza cu o oglindă – cu toate că soarele era invizibil pe cerul plumburiu, dincolo de perdeaua de ninsoare.

— Vino pe aici! Strigă el din nou, dar privitorul dispăruse.

Erau oameni de la țară, suspicioși față de străini. Nu existau niciun fel de țărani pe aici pe o distanță de cincisprezece kilometri; erau doar câteva cabane de vânătoare, câteva căsuțe ca a lui, în care nu mai locuia nimeni, mai ales acum că se terminase sezonul de vânătoare pentru căprioare.

Coborî de pe verandă. Zăpada îi trecuse deja de glezne și se întetise față de acum câteva minute, astfel încât nu mai putea să deslușească nici măcar dealul acoperit de pini din față.

Tulpinile de pin, care i se păruseră atât de impunătoare la început, se micșoraseră sub streășina de zăpadă. Trebuia să mai taie niște lemne. De fapt, se gândise destul de târziu la

asta. Mâine va avea nevoie de un ferăstrău, de un topor, un mai și poate chiar de jeep ca să care buștenii.

În mintea lui nu mai era loc de toate acestea. Venea Jan și îl aducea cu ea pe Brook care avea să rămână aici. Și aveau să rămână aici și gemenele, și poate chiar și Jan, dacă drumurile se înzăpezeau.

Coiotul ajunsese pe veranda din spatele casei!

După câteva secunde realizează că rânjea ca prostul și își impuse să înceteze cu prostiile și să privească mai atent în jur.

Nu exista nici o urmă. Probabil că în dimineața aceea coiotul mâncase deja, înainte de căderea zăpezii, pentru că oala în care îi pusese mâncarea era goală și strălucitoare. Curând, va veni și vremea când coiotul îl va lăsa să-l mângâie pe capul gălbui-cenușiu, când îi va linge degetele și va adormi în fața șemineului din piatră de râu aflat în cabana sa.

Triumfător, urni ușa hodorogită, dar își aminti că o încuiase seara trecută. De fapt, încuiase ambele uși, cuprins de o teamă nedefinită. Urșii – se gândi el, motivând în acest fel că nu era la fel de irațional ca și Jan.

Era destul de adevărat că existau urși în această zonă. Cei mai mulți dintre ei erau negri și mici. Dar nu erau niște urși Yogi, care să știe de glumă, ci niște urși sălbatici, care nu

se temeau de om și se plimbau prin zonă ca la ei acasă. Acești urși erau vânați în fiecare an, erau vânați mai ales în zilele însorite ale toamnelor târzii, când se îngrășau și se pregăteau de hibernare. Sosise iarna argintie, iar urșii cu pricina dormeau în vizuinele lor și în scorburile pline de mușchi, dormeau ca și cum ar fi fost morți, respirând ușor, în ritmul căderii zăpezii fără să se clintească, visând un vis de urși despre ultimul an al oamenilor, atunci când copacii ar fi înlocuit din nou șoselele zgomotoase și ar fi înlăturat asfaltul crăpat, iar armele de vânătoare ar fi lăsate să ruginească în țărână.

Și totuși, se temuse.

Se întoarse pe veranda din fața cabanei, ridică scaunul pe care îl scosese afară mai devreme și remarcă o pută de negreală pe spătarul acestuia pe care nu o mai văzuse înainte. O scrijeli cu lama cuțitului fără nici o problemă.

Ridică din umeri și duse scaunul înapoi, înăuntru. Avea o mulțime de tocană irlandeză; va mânca tocană irlandeză deseară și va înmuia o felie în sosul de gravy și pentru coiot, pe care o va lăsa pe veranda din spate, în același loc. Nu credea că trebuie să mute castronul din care-l hrănea câte puțin în fiecare zi, după cum spuneau unii. Ar fi ceva înfricoșător și o metodă mult prea rapidă

pentru un animal sălbatic. Trebuia să muți castronul o dată, cel mult de două ori pe săptămână; astfel, încet-încet, castronul coiotului se deplasase de la dâmbul după care îl zărise pentru prima dată astă-vară, pe veranda din palele casei sale.

Dan, Brook și gemenele ar putea, de fapt era mai mult decât sigur, să-l sperie. Ar fi vrut să evite acest lucru, dar nu avea cum; poate că era mai bine să nu-l mai hrănească cât timp stăteau aici Jan și gemenele. La fel de inexplicabil ca și sentimentul că era privit, și nu de către un animal, era sigur de faptul că Jan va face cumva ca să ajungă la el, modelând realitatea după dorințele ei.

Se apucă să măture cabana. Cât timp o așteptase pe Jan, nu prea îi păsase de felul în care arăta cabana sau de părerea pe care ar putea să o aibă ea despre aceasta. Acum, când sosirea ei era pusă sub semnul întrebării, descoperi că, de fapt, îi pasă de părerea ei.

Pe ea ar fi culcat-o pe celălalt prici, gemenele ar fi dormit împreună (fără îndoială că aceasta ar fi însemnat o grămadă de chicoteli și de ghionturi), iar Brook ar fi dormit în patul de deasupra lui.

Astfel, se va produce separarea irevocabilă a familiei, pentru prima dată; cele care se numeau odată Sibberling (și care se vor numi așa din nou) într-o parte, iar cei care se

numeau Bainbridge în cealaltă parte: băieții aici și fetele dincolo. Legea ar fi făcut același lucru în câțiva ani și cu zeci de mii de dolari.

Băieții aici.

Fetele acolo, cât mai departe, din ce în ce mai departe. Pe vremea când le legănase și le dezmiardase pe Aileen și Alayna, când le cumpărase cadouri de Crăciun și de ziua lor de naștere, când se dusese la ședințele stupide și solemne de la școală, nici odată nu realizase că este tatăl lor. Acum își dădea seama de acest lucru. Moșteniseră de la Al Sibberling frumusețea acestuia, dar apoi fuseseră renegate. El, Emery Bainbridge, le primi la el ca pe niște păpuși abandonate, după ce Jan cheltuisese toți banii și se umpluse de datorii. Se autonomise tatăl lor... și totuși mințise.

Nu va face dragoste cu Jan, indiferent de cât de mult timp va sta la el. De aceea le și aducea cu ea pe gemene, iar el înțelesese acest lucru din momentul în care ea îi spusese că vor veni toate trei.

Puse așternuturi curate pe patul pe care urma să doarmă ea și trei păături groase de lână, împreună cu o cuvertură.

Cât timp o adusesese acasă de la piesele de teatru și programele de cabaret, se obișnuise cu zgomotul acestora; liniștea însemna că se terminaseră repetițiile și se puteau întoarce acasă liniștiți. Atunci aveau timp să se

iubească în voie. De data aceasta, se temea că Jan se va tocmi: numele lui pe actele ei, în schimbul câtorva clipe de plăcere, încă o porție de dragoste înainte de a se despărți definitiv. Oricât de mult voia ea ca el să semneze actele, la așa ceva nu se aștepta. Fetele într-o parte, băieții în cealaltă. Devenise el, oare, atât de hidos?

Femeile au nevoie de un motiv, iar bărbații de un prilej.

Jan nu avea un motiv destul de convingător, așa că va avea grijă ca el să nu aibă niciun prilej. Își spunea că va fi grozav să le revadă pe gemene și își dădu seama că îi era sincer dor de ele.

Înfoie perna lui Jan pentru orice eventualitate și o schimbă.

Probabil că își găsisse pe cineva până acum, cineva din oraș căruia să-i fie fidelă, exact așa cum îi fusese și el lui Jan cât timp era încă însurat, din punct de vedere legal, cu Pamela.

Își reaminti de ființa aceea ciudată care îl privea de pe deal.

14:12 Cineva se află încă pe dealul de vizavi, cu un fel de dispozitiv de semnalizare.

Se decise că fraza părea concepută de un nebun. Dar dacă Jan l-a văzut? Nu era decât o lanternă, se liniști el, deși nu credea că este

numai atât.

Un cap de leu rânjea la el de pe capacul pixului roșu; se opri o clipă pentru a citi literele microscopice tipărite sub el, ridicând pixul în lumina cenușie ce răzbătea prin fereastră. „Hanul Leul Roșu – San Jose”. Era un hotel drăguț. Dacă... când... când va avea chef, va scrie bilete adresate lui Jan și Brook cu acest pix.

Coiotul a mâncat resturile pe care i le pregătisem, imediat după micul dejun, dacă îmi aduc aminte bine. Mai multă mâncare diseară. Mâine dimineață îi voi lăsa ușa din spate întredeschisă.

14:15 Mă duc pe deal să arunc o privire în zonă.

Nu se hotărâse să facă aceasta decât după ce scrisese.

Panta dealului i se părea mai abruptă decât știa el și alunecoasă din cauza zăpezii. Pinii își schimbaseră înfățișarea; crengile le căzuseră asemenea sălciilor, dar se ridicau ca lațurile-capcană dacă le atingeau, împrôșcându-l cu zăpadă. Nu se auzea nici o pasăre.

Își luase cu el lanterna, amintindu-și de semnalul luminos de pe deal. Acum o folosea pentru a arunca o privire sub crengile

doborâte de greutatea zăpezii. Cele mai multe dintre urmele pe care privitorul nevăzut le lăsase fuseseră probabil acoperite deja de zăpadă; ar fi putut însă rămâne câteva la adăpostul crengilor de pin.

Aproape că ajunsese pe creasta golașă, când o descoperi pe prima, dar chiar și aceasta era ștersă aproape de zăpadă, deși se afla la adăpost. Îngenunche și înlătură fulgii proaspeți, suflând asupra lor, așa cum proceda și cu urmele de animale; apăru o formă de pantof destul de ciudată, ca o jumătate de picior de spiriduș. O măsură cu palma întinsă și constată că se întindea de la vârful degetului lui mic până la vârful celui mare. Era vorba de un picior destul de mic, cam de mărimea treizeci și cinci sau poate nici atât.

Un băiat.

Mai era o altă urmă, puțin mai în spate. Și nu departe de aceasta, se contura o denivelare neregulată, care ar fi putut fi urma unei mâini înmănușate sau orice altceva. De aici, băiatul semnalizase cu ciobul acela de oglindă sau o bucată de metal lustruit.

Emery îngenunche și dădu la o parte crengile încărcate de zăpadă, care îl împiedicau să vadă cabana. Două figurine mici și întunecate ieșeau pe ușa casei lui pe verandă; reușea cu greu să distingă ceva prin ninsoarea deasă. Una dintre ele îi luase pușca, iar

cealaltă toporul.

Se ridică în picioare și agită înnebunit lanterna:

— Hei, voi de colo!

Persoana care îi luase pușca o ridică, dar nu și-o puse pe umăr. Mișcarea a fost mult prea rapidă ca să-i poată permite lui Emery să se ferească. Zgomotul clar al împușcăturii răsună destul de limpede, cu toată ninsoarea...

Încercă să se adăpostească, alunecă și căzu pe stratul moale de zăpadă.

— Prea târziu, își zise. Mai bine să rămân la pământ în caz că mai trage o dată.

Aerul rece îl îmbătase asemenea vinului, iar zăpada pe care stătea era mai moale decât și-ar fi putut imagina. Își ridică mână și se uită la ceas, mărginindu-se să aștepte zece minute, pentru a nu se expune unui risc inutil.

Era evident că îi jefuiau cabana. De fapt, o jefuiseră deja, în timp ce el se cățăraseră printre pini. Focul de armă nu avusese altă intenție decât de a-l ține cât. Mai departe pentru ca hoții să aibă timp să se îndepărteze. Făcu un inventar al cabanei în gând. Cu excepția carabinei, nu erau prea multe lucruri care meritau să fie furate – mâncarea și câteva unelte – ar fi putut să-i ia și jeep-ul dacă ar fi reușit să-l pornească, ceea ce era un lucru destul de simplu la acest tip de mașină.

Banii erau în portofel, iar portofelul în

buzunarul lateral al pantalonilor de vânătoare. Ceasul - era un ceas de plastic fără nici o valoare - îl avea la mână. Carnetul de cecuri se afla în sertarul de la masuță; puteau să-l fure și să-i falsifice semnătura. Dar puteau să fie prinși când ar fi încercat să le încaseze.

Recuperându-și lanterna, ridică din nou crengile, la fel ca prima dată. Intrușii nu se aflau în câmpul său vizual, iar ușa cabanei era deschisă pe jumătate. Jeepul era încă parcat lângă peretele dinspre nord al casei, deși culoarea lui roșie era estompată de ninsoare.

Se uită din nou la ceas. Trecuse doar un minut, sau cel mult un minut și jumătate.

Trebuiau să aibă un mijloc de transport propriu, ceva cu patru roți, dacă nu voiau să rămână împotmoliți pe o stradă lateralnică cu tot cu pradă. Din moment ce nu auzise vreo mașină pornind, probabil că o lăsaseră cu motorul în funcțiune. Chiar și așa, deduse el, ar fi trebuit să-i audă când plecau.

Parcaseră, oare, mai departe și se apropiaseră de cabană pe jos? Acum, că se gândise la această variantă, i se părea posibil să nu dispună de niciun vehicul, la urma urmei. Doi băieți cu cortul, convinși că el nu i-ar fi urmărit și nu ar fi reușit să le descopere adăpostul. Nu exista oare un echipament de iarnă pentru cercetași? El nu fusese nici odată

la cercetași, dar își amintea că auzise vorbindu-se despre așa ceva, ceea ce nu era foarte greu de crezut.

Nu se zărea nimeni. Lăasă crengile jos.

Pușca nu era cine știe ce pierdere, deși ar fi fost mai bine să raporteze furtul ei la poliție. Oricum, nu avea de gând să vâneze... de fapt chiar se temuse că gemenele ar putea să o ia din cui și să facă o prostie, deși ambele trăsese în cutii de conserve goale și figurine de metal înainte ca el și Jan să se despartă.

Acum, dacă tot îi dispăruse carabina, nu putea să...

Niciuna dintre ele nu fusese atrasă de acest lucru foarte mult; dar faptul că puseseră mâna pe ea și trăsese deja un foc, două, ar fi trebuit să le satisfacă curiozitatea aceea naturală, care provoca atât de multe accidente în fiecare an. Învățaseră să tragă cu pușca, pentru a-i face lui o plăcere, dar de când el își contenise îndemnurile, nu mai încercaseră.

Patru minute, poate cinci. Ridică crengile încă o dată, auzind zgomotul motorului; își țină respirația câteva secunde. Jeepul sau Bronco-ul sau orice ar fi fost se apropia, nu se depărta. Era oare posibil ca hoții să se întoarcă? Să se întoarcă cu un camion ca să-i golească cabana?

Dar înaintea ochilor lui apăru silueta Lincolnului negru al lui Jan, coborând dealul

domol la poalele căruia era situată cabana sa, și puse o frână destul de precară pe zăpada alunecoasă. Ușile se deschiseră și toți trei copiii se grăbiră să coboare. Jan însăși coborî alene, închizând portiera din dreptul șoferului aproape cu un soi de tandrețe, înaltă și mlădioasă cum o știa, cu părul revărsându-se auriu de sub toca de nurcă.

În mâna stângă ducea o valiză diplomat neagră, care era probabil a lui.

Brook ajunsese deja pe verandă. Emery se ridică și încercă să-l avertizeze printr-un strigăt, dar era prea târziu; Brook intrase înăuntru, urmat îndeaproape de gemene. Jan se întoarse și îi făcu cu mâna; Emery simți o durere surdă care îi copleșea măruntaiele.

Când ajunse la cabană, se hotărâse deja să nu spună că spărgătorii trăsese răsunet asupra lui. Probabil că atacatorul schimbase deja cartușiera, lăsând-o pe cea goală să-i cadă în zăpadă; s-ar fi putut să nu o observe nimeni, dar dacă Brook sau una dintre gemene ar fi descoperit-o, le-ar fi putut spune că trăsese cu pușca în ziua precedentă, pentru a speria animalele sălbatice din preajmă.

— Bună, îi spuse Jan când intră pe ușă. Ai lăsat ușa deschisă. E la fel de frig ca la Polul Nord înăuntru.

Stătea pe un scaun lângă foc.

— Nu am lăsat nici o uşă deschisă.

Se așeză pe celălalt scaun, încercând să se comporte cu nonșalanță.

— Am fost jefuit.

— Da? Când?

— Acum un sfert de oră. Ai văzut vreo altă mașină pe drum?

Jan negă printr-o mișcare a capului.

Deci veniseră pe jos; șoseaua se înfunda lângă lac. Continuă, de data asta adresându-se ei:

— Nu contează. Mi-au luat carabina și toporul. Aducându-și aminte de carnetul de cecuri, deschise sertarul măsuței. Carnetul se afla tot acolo; îl luă și-l băgă în buzunarul interior de la canadiană.

— Dar oricum, nu era decât o carabină veche, nu-i așa?

Încuviință.

— Vechea mea carabină de treizeci și trei.

— Atunci poți să-ți cumperi una nouă. Trebuia să fi încuiat ușa. Eu...

— Tu ar fi trebuit să sosești mâine, îi spuse el brusc. Numai gândul de a-și lua o nouă armă îl îngrozea.

— Știu. Dar am auzit de la televizor că va veni viscolul, așa că m-am decis să vin mai devreme cu o zi, sau altfel, ar fi trebuit să mai aștept o săptămână – după câte am înțeles. I-am spus domnului Gibbons că Aileen va lipsi

până joia viitoare și am plecat. Acum avem de rezolvat o altă problemă, care nu are de ce să dureze prea mult.

Deschise valiza diplomat pe care o ținea în poală.

— Am aici...

— Unde sunt copiii?

— S-au dus în spatele casei să mai aducă niște lemne. Se întorc imediat.

Parcă special ca să-i confirme spusele, se auzi zgomotul penei care despica lemnul. Încercă să speculeze:

— Chiar vrei să audă și ei toate acestea?

— Emery, dar deja știu. Nu aș fi putut să le ascund adevărul chiar dacă aș fi încercat. Ce aș fi putut să le spun când m-ar fi întrebat de ce nu mai vii acasă?

— Ai fi putut să le spui că sunt la vânătoare de căprioare.

— Asta ar fi ținut câteva zile, cel mult o săptămână. Tu ai plecat în august, nu-ți mai aduci aminte? Oricum, nu le-am spus una ca asta. Le-am spus adevărul.

Făcu o pauză, așteptând parcă.

— Nu mă întrebi cum au reacționat?

Clătină din cap.

— Fetele au fost extrem de afectate. Dar sincer vorbind, cred că Brook se bucură. Îl încântă ideea de a locui aici, cu tine, pentru o

vreme.

— L-am înscris la Culver. Începe cursurile în februarie.

— E cel mai bine așa. Acum ascultă-mă puțin. Să revenim. Am aici o scrisoare pentru...

— Vei dormi aici? Rămâi până dimineață?

— Azi? Bineînțeles că nu. Trebuie să pornim spre casă până nu se strică și mai tare vremea. Întotdeauna mă întrerupi. Așa faci mereu. Dar cred că este prea târziu ca să-ți mai spun să încerci să te abții.

Schiță un gest aprobator.

— Ți-am pregătit un prici.

— Poate să doarmă Brook în locul meu. Acum, în ceea ce privește...

Ușa din dos se deschise și Brook intră în cameră.

— Le-am arătat cum să taie lemnele, iar Layna chiar a reușit să despice o buturugă. Nu-i așa, Layna?

— Uitați-vă!

În spatele lui sosise și Alayna cu bucățile de lemn.

— Nu este o treabă pentru fete, îi spuse Jan.

Emery interveni:

— Dar e ceva ca o fată de vârsta ei să poată ridica barosul - nici nu aș fi crezut-o în stare de așa ceva. Te-a ajutat și Brook?

Alayna scutură din cap:

— Nu l-am lăsat eu, declară Aileen

conștiincioasă.

— Uite!

Jan îi înmână un plic.

— Este o scrisoare de la avocatul tău. E nedesfăcută, vezi? Nu am citit-o. Ți-am adus-o să o citești tu întâi.

— Doar știi ce cuprinde, spuse Emery. Sau cel puțin crezi că știi.

— Da, mi-a spus ce-ți va scrie.

— Altfel ai fi păstrat-o.

Emery scoase cuțitul și desfăcu plicul.

— Nu vrei să-mi spui tu?

Jan negă printr-un gest al capului, cu buzele la fel de strânse și de neplăcute cum și le imaginase el mai devreme.

Brook lăsă jos încărcătura lui de lemne.

— Pot să văd și eu?

— Poți să-mi citești tu, îi spuse Emery. Eu am zăpadă pe ochelari.

Găsi o batistă curată și începu să-i șteargă.

— Nu citi tare. Doar spune-mi despre ce este vorba.

— Emery, vrei să te răzbuni...

Scutură din cap.

— Avocații noștri discută despre averea care va fi moștenită de Brook într-o bună zi.

Brook se uita la ei nedumerit.

— Mi-am pierdut compania, îi spuse Emery. De fapt, vorbim despre banii și stocurile pe care le primesc ca recompensă. Tu ești

singurul meu copil și probabil că nu voi mai avea alții. Așa că citește tu. Despre ce e vorba?

Brook despături scrisoarea; lui Emery i se părea că acum este mult mai liniște în cabană, deși erau cinci persoane acolo, decât în decursul lunilor de zile în care stătuse aici singur.

Jan încercă să-i explice:

— Ceea ce au făcut ei a fost perfect legal, Brook. Trebuie să înțelegi acest lucru. Au preluat controlul și și-au afiliat compania noastră. Așa au decurs lucrurile.

Hârtia dreaptă și lucioasă începu să tremure în mâna lui Brook. Pe neașteptate, Alayna spuse în șoaptă:

— Îmi pare rău, tati.

Emery îi surâse:

— Nu plec nicăieri, draga mea.

Brook se uita când la el, când la Jan.

— Mi-a spus - mă refer la domnul Gluckman. Mi l-ai prezentat tu mai demult.

Emery încuviință printr-un gest.

— El mi-a spus că este cel mai avantajos să procedăm așa. Tu păstrezi cabana și jeepul și, bineînțeles, toate lucrurile personale. Ți voi înapoia inelul de logodnă și verigheta.

— Poți să le păstrezi.

— Nu, vreau să procedăm așa cum trebuie, întotdeauna am încercat să fiu corectă, chiar

dacă tu nu ui participat de fiecare dată la întâlnirile avocaților noștri. Îți voi înapoia inelele, dar voi păstra restul lucrurilor pe care mi le-ai dăruit, inclusiv mașina.

Emery o aprobă.

— Nu am pretenție la niciun fel de pensie alimentară. Nici pentru mine, nici pentru copii, evident. Brook rămâne cu tine, Aileen și Alayna cu mine. Avocatul meu spune că pot să-l oblig pe Al să plătească pentru întreținerea copiilor.

Emery o aprobă din nou.

— Iar eu rămân cu casa. Restul de lucruri le împărțim în mod egal. Adică acțiunile și alte investiții, banii din contul meu personal și din cel comun.

Îi puse în față o altă hârtie:

— Știu că vrei să citești și tu, dar despre asta este vorba. Poți să vii cu mine până în Voylestown cu jeepul. Acolo există un notariat unde putem legalizăm actele pe care le vei semna.

— Când ne-am căsătorit, eram posesorul unei companii.

— Dar acum nu mai ești. Nu are nici o legătură cu compania ta.

Ridică receptorul telefonului improvizat.

— Mă scuzi puțin? Discuția noastră s-ar putea să mai dureze, așa că trebuie să telefonez la poliție și să raportez, spargerea.

Formă numărul poliției locale urmărind autocolantul de pe telefon.

Sunetul depărtat al telefonului nu semăna deloc cu apelul obișnuit al telefonului poliției; părea un sunet gol și artificial, de parcă nu răzbătea doar de la o aruncătură de băț, ci din cealaltă parte a Pământului, ca un dispozitiv construit special pentru urechile sale ca să-i transmită mesaje de pe Lună.

Brook lăasă scrisoarea lui Phil Gluckman pe masă ca să-i fie la îndemână.

— Face apel? Întrebă Jan. Cablurile sunt acoperite cu zăpadă înghețată. Brook mi-a pălăvrăgit despre asta tot drumul.

— Cred că da. Sună.

— Probabil că sunt foarte solicitați acum, cu furtuna asta...

Gemelele erau foarte agitate și neliniștite, iar Alayna se duse la fereastră ca să privească ninsoarea.

— Ar trebui să te previn, spuse Jan, că dacă nu vei semna, nu mai avem ce discuta. Am stat ore întregi ca să...

Îi răspunse o voce nazală:

— Biroul șerifului Ron Wilber.

— Numele meu este Emery Bainbridge. Am o cabană lângă Autostrada nr. 85, la vreo șapte kilometri distanță de lac.

O voce subțirică îi răspunse:

— Puteți să repetați, vă rog?

— S-ar putea să se audă mai bine dacă vorbești de pe telefonul mobil din mașina mea, îi sugeră Jan.

— Care-i problema, domnule Bainbridge?

— Cabana a fost jefuită în lipsa mea.

Nu avea cum să-i spună șerifului că asupra lui se trăsese, fără ca Jan și gemenele să audă; se hotărî că aceasta nu avea nici o importanță.

— Mi-au luat carabina și un topor. Acestea sunt singurele lucruri care par să lipsească.

— Nu cumva ați uitat unde le-ați pus?

Acum ar fi trebuit să-i spună șerifului despre băiatul acela de pe deal, dar nu avea cum.

— Mă auziți, domnule Bainbridge?

Se auzea un bâzâit de fond ca și cum ar fi fost vorba de un party-line al greierilor.

Răspunse:

— Foarte slab. Nu, nu le-am pierdut. A intrat cineva aici, când nu eram acasă; cineva care a lăsat apoi ușa deschisă.

Descrie carabina și recunoscuse că nu avea acte pentru ea și nici nu-i știa seria. Apoi îi spuse câteva cuvinte și despre topor și numele lui pe litere.

— Nu putem să vă trimitem pe nimeni acolo, domnule Bainbridge. Ne pare rău.

Vorbise cu o femeie. Nici măcar nu realizase că vorbise cu o femeie. Reluă:

— Voiam doar să vă informez în legătură cu toate acestea, în cazul în care rețineți vreun

suspect.

— Vom face un raport. Puteți să veniți să vă uitați oricând la obiectele furate pe care le avem aici, neidentificate, dar cred că nu avem nici o armă, deocamdată.

— Furtul a avut loc cu foarte puțin timp în urmă, în jur de ora trei, sau puțin mai târziu.

Dar femeia de la poliție nu răspunse, așa că el îi mulțumi și închise telefonul.

— Tată, crezi că se mai întorc la noapte?

— Mă îndoiesc că se vor mai întoarce vreodată.

Emery se așeză pe un scaun pe care îl mutase, fără să-și dea seama, cât mai departe de cel al lui Jan.

— Dacă voi tot ați fost afară și ați tăiat lemne, nu credeți că ar trebui să le punem pe foc?

— Eu deja le-am pus pe ale mele, anunță Aileen. Nu-i așa, mami?

Brook adună câteva lemne mai groase, dintre cele pe care le adusese el și le așeză deasupra flăcărilor slabe din cămin.

— Am fondat compania cu mult înainte de a ne căsători, îi spuse Emery lui Jan. Am pierdut o parte din ea când m-am despărțit de mama lui Brook. Jumătate din acțiuni i-au revenit ei, iar ea le-a vândut ulterior.

— Nu e...

— Acțiunile pe care tu vrei să le împărțim erau partea mea. Majoritatea banilor din

contul nostru comun și din contul meu personal se datorează companiei, încă de pe vremea când nu fusese preluată de altcineva. Poți să păstrezi toți banii din contul tău. Nu am nevoie de banii tăi.

— Foarte drăguț din partea ta. Este chiar un gest frumos, Emery.

— Ziceai că îți faci griji în legătură cu vremea și te înțeleg. Dacă tu și gemenele vreți să rămâneți aici până se potolește ninsoarea, sunteți binevenite. Poate că vom ajunge la o înțelegere, într-un fel sau altul.

Jan refuză cu o scuturare a capului, permițându-i lui Emery pentru o clipă să-i admire pielea catifelată de pe gât și liniile dulci ale profilului. Era atât de ușor să-i spună ceea ce simțea pentru ea, dar atât de greu să-i spună ceea ce trebuia să-i spună...

— Atunci ar fi mai bine să vă grăbiți.

— Am dreptul la jumătate din bunurile pe care le deținem împreună.

Brook interveni:

— Casa valorează de zece ori mai mult decât această cabană.

Băieții aici, fetele dincolo.

— Îți las ție casa, Jan. Nu am nici o pretenție în privința ei, acum. Dar, dacă te vei încăpățâna, s-ar putea să am mai târziu. Vreau să ne înțelegem în privința banilor...

Dar chiar atunci când spunea acest lucru, își

dădu scama că nu avea de gând să ajungă la o înțelegere cu ea.

— Am discutat în legătură cu aceasta. Phil Gluckman te-a reprezentat. El a fost de acord cu propunerile mele, așa că automat le-ai acceptat și tu. Totul este deja stabilit.

Emery se aplecă și-și întinse mâinile spre flăcările înalte din șemineu.

— Dacă totul a fost deja stabilit, atunci nu mai ai nevoie de semnătura mea. Întoarce-te în oraș.

— Oh, Dumnezeule, ar fi trebuit să știu că nu avea niciun rost să vin până aici.

— Îți voi deschide un cont pentru gemene. Va fi o sumă destul de generoasă; poți păstra casa, mașina ta, banii tăi și lucrurile personale. Dar mai mult decât atât nu vei obține nici odată. Altfel, vom lăsa justiția să hotărască.

— Dar am negociat...

Își flutura hârtiile pe sub nasul lui, iar el fu tentat să i le arunce în foc. Forțându-se să vorbească cu o voce cât se poate de calmă, îi răspunse:

— Știu că ai negociat și știu că ai avut intenții bune. Dar și eu am. Am vrut să văd ce poate să facă Phil Gluckman. Eram sigur că propunerile lui vor fi acceptabile, dar, ca să-ți spun sincer, m-a dezamăgit.

Ninge și mai tare, îi spuse Alayna.

— Nu a fost în stare... declamă el... Ai auzit

ceva?

— Nu am auzit nimic. Nu am de gând să te mai ascult!

I se păruse că auzise o împușcătură, dar probabil că nu fusese altceva decât o creangă putredă care se rupsesse sub greutatea zăpezii.

— Am uitat ce voiam să-ți spun, recunosc el, dar pot să-mi exprim punctul de vedere prin trei propoziții scurte. În primul rând, nu semnez nimic. Nici aici, nici în Voylestown, nici în oraș. Nicăieri. Ai putea să-ți arunci la gunoi toate hârtiile astea.

— Dar nu ești deloc rezonabil!

— În al doilea rând, nu am de gând să mă tocimesc cu tine. Asta e treaba lui Phil.

— Vai, ce să-ți spun, geniul care trimite directive din pustietate...

Emery protestă:

— Nici odată nu am spus că am fost creierul acestei companii, Jan. Au fost peste o jumătate de duzină de oameni care făceau acest lucru în locul meu și cunoșteau mult mai multe despre tehnologiile respective decât mine.

— Și modest pe deasupra! Cred că-ți dai seama că am și eu un cuvânt de spus!

— În al treilea rând, sunt gata să o luăm de la început, dacă și tu vrei.

Făcu o pauză, sperând că ea se va mai calma.

— Sunt conștient că nu sunt prea ușor de suportat. Dar nici tu nu ești. Sunt gata să mă

străduiesc și să mă schimb, dacă accepți propunerea mea.

— Tu chiar crezi că ești un amant deosebit, nu-i așa?

— Ai mai fost măritată cu unul... îi răspunse el.

Se abținea cu greu să nu izbucnească. O privea cum își scrâșnea dinții perfecți. Respiră adânc de trei ori încercând să se calmeze ca să poată vorbi normal:

— Emery, vrei să spui că dacă nu sunt de acord cu ceea ce ești tu gata să-mi oferi, vom ajunge la tribunal? Dacă vei face asta, toată lumea, cunoștințele și partenerii de afaceri, vor auzi cum mi-ai molestat fetele.

Se uita la ea și nu-i venea să creadă ce-i auzeau urechile.

— Nu mă crezi în stare, nu-i așa? Nu crezi că le-aș face una ca asta și nici nu vreau, dar...

— Nu e adevărat!

— Scumpul tău Phil Gluckman a stat de vorbă cu ele în prezența mea și a avocatului meu. Poți să-l suni oricând să verifici. Întreabă-l ce crede despre asta.

Emery se uită la gemene, dar amândouă îi ocoleau privirea.

— Vrei să vezi ce îmi va oferi curtea, atunci când judecătorul va afla toate acestea? Există o mulțime de judecătore. Vrei să vezi?

— Da.

Pronunțase cuvântul extrem de rar și apăsător.

— Da, Jan, vreau.

— Dar vei rămâne fără nimic.

— Deja nu mai am nimic.

Se ridică în picioare.

— Asta este exact ceea ce tu nu reușești să înțelegi. Cred că ar fi mai bine să plecați. Și tu și gemenele.

Se ridică cu o energie de invidiat.

— Ai înființat o companie. Ai putea să mai faci încă una, dar nu și dacă se vor afla anumite lucruri.

A vrut să-i explice că nu făcuse altceva decât să profite de o ocazie unică și că avusese partea lui de noroc în viață, dar totul se sfârșise. Nu reuși să spună decât:

— Îmi pare foarte rău că am ajuns aici. Nu am vrut nici odată să...

Gura i se uscaseră și se simțea obosit și bolnav, ca un luptător care își înfruntă propriile instincte. Oare ce gust ar avea și cum ar arăta țeava unsuroasă de oțel în gura lui? Ar fi putut să rupă o creangă dintr-un copac sau să folosească pixul roșu pentru a apăsa pe trăgaci.

— Haideți, fetelor! Plecăm! La revedere, Brook.

Acesta bălmăji un răspuns.

Pentru o clipă, Emery simți strângerea de mână a Alaynei; apoi aceasta dispăru. Ușa

cabanei se trânti după ea.

Brook îi spuse:

— Nu dispera. Ea a început.

— Știu, îi spuse Emery. Dar amândoi vrem câte ceva. Îmi pare rău pentru ea. Cred că era de datoria mea să o previn că...

De pe verandă se auzi vocea lui Jan:

— Hei!

Probabil că vorbea cu una dintre gemene.

— Cred că te-ai comportat foarte bine, spuse Brook.

Emery reuși să schițeze un zâmbet.

— Asta e altceva. E de datoria mea să fiu un exemplu pentru tine și să te învăț cum să procedezi în astfel de situații, dar de data aceasta nu am reușit... Nu vezi că am lăsat-o să plece, practic am gonit-o înainte să o fac să-mi accepte condițiile? Ar fi trebuit să mut munții din loc, să o fac să mai stea, până aș fi convins-o, dar în loc de asta, am împins-o afară pe ușă. Acesta nu este un mod de a câștiga, ci de a pierde.

— Crezi că șeriful ar putea să-ți recupereze pușca?

— Sper că nu.

Emery își dezbracă haina și o agăță de un cuier aflat lângă ușa din față. Ca să-l liniștească pe Brook, adăugă:

— Îmi place să trag cu pușca, dar nu mi-a plăcut nici odată să ucid animale.

Afară, răsună țipătul lui Jan, amortizat de distanță și zăpadă.

Emery o zbughi pe ușă afară, dar, pe verandă, era gata să fie dărâmat de către Brook, care îl ajunse din urmă. La câțiva metri distanță, prin furtuna de zăpadă se distingea capota neagră a Lincolnului ridicată. Jan era trântită în zăpadă și țipa. Una dintre gemene fusese prinsă de o siluetă întunecată; cealaltă dispăruse.

Brook se aventurează în oceanul de zăpadă și pentru o clipă păru că devine invizibil. Emery i se alătură lăsându-se învăluit de pudra strălucitoare a iernii. Văzu un alt individ scund, care își făcuse apariția din capota Lincolnului și apoi un al treilea, care ieșise din mașină având carabina lui în mână. Pentru o clipă i se păru că deslușește o față maronie cu trăsături fine.

Ridică pușca. Silueta mărunță (mai scundă decât Brook și aproape la fel de subțire ca și gemenele) apăsă pe trăgaci. Brook îi smulse arma din mână și căzu cu ea în zăpadă. Geamăna captivă țipă, un țipăt de copil, un țipăt de durere și furie.

Apoi atacatorii se retraseră; dispărură prin zăpada care le ajungea până la genunchi, dispărură pur și simplu. Cele trei siluete care fugeau foarte aproape una de alta, ca o masă compactă, se evaporaseră după ce

parcurseseră o distanță de aproximativ șase-șapte metri.

Emery îngenunche în zăpadă lângă Jan.

— Ești bine?

Ea scutură din cap suspinând ca un copil.

Geamăna se agăță de el plângând:

— M-a lovit! M-a lovit!

Încercă să le liniștească pe amândouă, cu câte o mână pe fiecare.

Mai târziu, deși lui nu i se păru chiar așa de târziu, Brook îi puse canadiana cea groasă pe umeri. Își dădu seama cât de frig se făcuse. Se ridică, luă fetița în brațe și o ridică pe Jan în picioare.

— Mai bine hai să intrăm în casă.

— Nu!

O trase după el, auzind zgomotul ușilor Lincolnului trântite de Brook.

În cabană, Jan începu din nou să plângă. Emery o așeză din nou pe scaunul pe care stătuse și mai devreme.

— Ascultă-mă puțin! Ascultă-mă, chiar dacă nu te poți abține să bocești! Una dintre gemene a dispărut! Știi unde este?

Suspînând, Jan clătină din cap negativ.

— Fata aia cu glugă a lovit-o pe mami, iar Aileen a fugit, declară geamăna rămasă.

Brook răbufni:

— Nu i-au făcut nimic, nu-i așa, Layna?

— Nu. Mie mi-au făcut. M-au lovit la mână.

Își ridică mâneca oftând.

Emery se întoarse spre Brook.

— Tu ce ai pățit?

— Am încasat-o în burtă.

Brook reuși să schițeze un zâmbet forțat.

— Avea o armă. Era aceeași pe care au furat-o de la tine?

— Cred că da.

— Ei, bine, am apucat de țevă, spuse Brook și apoi se opri puțin, încercând să-și recapete răsuflarea și am încercat să o îndrept în sus, exemplifică el printr-un gest, astfel încât să nu poată răni pe nimeni. Cred că m-a lovit cu partea cealaltă. M-a pus la pământ.

Emery aprobă printr-un gest al capului.

— Mi s-a întâmplat și mie o dată, pe vremea când eram mic. Ne jucam cu mingea. Am căzut și un alt copil m-a lovit.

Imaginea bruiată de zăpadă îi reveni în minte: Brook năpustindu-se asupra siluetei cu glugă și carabină, gata să tragă. Aproape că i se făcu rău de spaimă.

— Copil prost ce ești! Izbucni el. Puteau să te omoare!

Vocea lui era furioasă și aproape rea, deși nu era nervos.

— Da, cred că s-ar fi putut întâmpla și una ca asta.

Jan se opri din plâns, suficient de mult timp, pentru a reuși să articuleze:

— Emery, nu fii meschin!

— Dar tu cum ai fost, când le-ai pus pe fete să declare că le-am molestat?

— Ei, bine, dar chiar le-ai molestat!

Brook interveni:

— A încercat să mă împuște. L-am văzut. Dar cred că era piedica pusă. Am încercat să ajung la el înainte să se dezmeticească.

— Dar carabina nici nu are piedică!

Brook nu mai era atent la ceea ce se vorbea. Dar Emery îi explica pe nerăsuflăte:

— Nu a reușit să o încarce, dar data viitoare nu va mai da greș. Mă tem că va învăța foarte curând cum s-o manevreze.

Jan întrebă indignată:

— Și cu Aileen cum rămâne? Nu te duci să o cauți?

— Alayna, când te-am întrebat unde a fugit sora ta, mi-ai arătat că în direcția lacului. Ești sigură?

Alayna ezita.

— Pot să mă mai uit puțin pe fereastră?

— Desigur. Te rog chiar.

Traversă camera până la fereastră și se uită afară, ridicându-se pe vârfuri.

— Eu nu am spus nici odată că ne-ai mângâiat așa cum ne-a învățat mama. Eu nu am spus decât da, da, așa e, e adevărat... și asta pentru că ea era de față.

Alayna vorbea foarte încet, cu ochii fixați pe

imaginea fulgilor care pluteau dincolo de fereastră.

— Îți mulțumesc, Alayna.

Emery vorbea repede și tot la fel de încet ca și ea.

— Ești o fată bună și o fiică de care sunt mândru. Poarte mândru. Dar ascultă-mă puțin! Ești atentă?

— Da, tati.

— Ceea ce-i spui mamei, spuse el și se uită pe furiș la Jan care își dădea haina jos și îi făcea morală lui Brook, nu are nici o importanță. Dacă a trebuit să o minți ca să nu te pedepsească, poți să-i spui ce vrei. Să o aprobi și să spui da. Dar este important ceea ce le spui avocaților; deși, nici așa ceva nu este chiar atât de important. Ei mint tot timpul, așa că nu au de ce să se plângă, atunci când alții îi mint pe ei. Dar atunci când vei fi la tribunal și vei jura să spui adevărul, totul va fi foarte important. Atunci, va trebui să spui adevărul. Adevărul gol-goluț și nimic altceva. Înțelegi?

Alayna încuviință solemn din cap, întorcându-se cu fața la el.

— Nu pentru mine, pentru că viața mea se apropie de sfârșit. Nu pentru Dumnezeu, pentru că pe el nu-l poți răni prin asta, ci poți doar să-l îndurerezi cu nerecunoștința ta. Dar dacă vei minți, acest lucru o să te afecteze pe tine timp de mulți ani, sau poate chiar toată

viața ta. Atunci când Dumnezeu ne-a spus să nu mințim și să nu furăm, nu ne-a spus pentru că toate acestea îl afectează pe el. Eu și cu tine n-am putea să-i facem mai mult rău decât niște furnici muntelui. El ne-a învățat toate acestea pentru același motiv pentru care eu și mama îți spunem să nu te joci cu focul. Pentru că știm că poți să pățești ceva și nu vrem asta. Acum spune-mi pe unde a fugit Aileen?

— Pe acolo! Arată Alayna din nou. Mi-aduc aminte după mașină. Era o doamnă în fața ei, care se uita la motor și care a încercat să o prindă, dar a scăpat.

— Spuneai... dar nu contează!

Emery se ridică în picioare.

— Mă duc după ea.

— Vin și eu, îl anunță Brook.

— Nu, nu vii. Îngrijește-te de brațul Alaynei.

Emery se îmbracă cu haina. Mănușile erau în buzunar, iar căciula cea groasă în cuier.

— E o grămadă de mâncare în dulap. Pregătește ceva pentru voi trei. Poate Alayna și mama îți vor da o mână de ajutor. Dacă vreți puteți să faceți și cafea. Vreau și eu o cană la întoarcere...

Afară, dealul devenise invizibil după perdeaua de ninsoare. Emery se gândi că ar fi fost bine dacă Jan ar fi întors mașina, înainte de a parca. Era tipic pentru ea să nu ia în seamă astfel de lucruri.

Se uită cercetător la mașină. Portbagajul era încă ridicat. Intrușii – băieții care jefuiseră cabana – aveau de gând, fără îndoială, să fure bateria sau să fure chiar mașina și să vândă piesele. Erau cel puțin trei.

Se duse lângă Lincoln și aruncă o privire în portbagaj. Bateria era încă la locul ei; deși nu putea să fie sigur, nu părea că lipsește nimic. Jan, care îi atrăsese atenția că nu încuia ușa de la cabană, ar fi putut să-și încuie ușile de la mașină; dar nu făcea acest lucru decât rareori, chiar și atunci când se afla în oraș. Cine s-ar fi așteptat să aibă probleme chiar aici și pe un viscol ca acesta?

Emery trânti portbagajul. Dacă se gândea mai bine, Jan își lăsa cheile în mașină de cele mai multe ori. Dacă le-ar fi lăsat și de data aceasta, ar fi putut să întoarcă el mașina în locul ei, înainte ca stratul de zăpadă să o acopere definitiv. Deodată se înspăimântă imaginându-și-o pe Aileen ascunzându-se după un copac, înfrigurată și speriată. Dar Aileen nu putea să fie prea departe și s-ar li putut să iasă din ascunzătoare dacă auzea motorul Lincolnului pornind.

Așa cum se așteptase, cheile erau în contact. Porni motorul și admiră interiorul luxos în timp ce mașina începea să se deplaseze. Alayna era sigură că sora ei fugise spre lac și oricum trebuia să meargă în direcția aceea, pentru a

întoarce mașina.

Aprinse farurile. Aileen ar fi putut să vină în fugă dacă vedea mașina mamei ei. Sau ar fi putut să o întâlnească întorcându-se spre cabană, dacă avusese inspirația să o apuce pe șosea; așa, s-ar fi putut încălzi imediat în mașină.

Lincolnul părea să se descurce destul de bine pe zăpadă. Cu o viteză de aproximativ trei kilometri pe oră, trecu de culmea dealului din spatele cabanei și începu să coboare spre lac.

Aileen fugise pe aici spre lac; dar oare pe unde fugiseră băieții? Își reaminti destul de clar de imaginea siluetelor mici și întunecate, strânse la un loc. Una dintre ele avea carabina lui în mână, carabina care ar fi putut să-i curme viața la un moment dat. Nu era sigur în ce direcție fugiseră. Spre oraș sau pe aici? Oricum, urmele lor ar fi fost acoperite cu zăpadă în ambele cazuri.

Oare chiar dispăruseră, așa cum i se năzărise lui? Era oare posibil să o fi urmărit pe Aileen? Era bine dacă...

Privirea lui părăsi pentru o clipă drumul înzăpezit pentru a se holba la cheile din contact. Portiera fusese deschisă, cheile în contact. Dacă băieții ar fi vrut să fure mașina, de ce nu au făcut-o?

Se opri, stinse pozițiile și claxonă de trei ori. Aileen ar fi trebuit să ajungă până aici, la o

distanță de aproximativ un kilometru, deși s-ar fi putut să fie mai puțin decât atât. Era greu de crezut că ar fi putut să ajungă mai departe, deși nu se îndoia că un copil de unsprezece ani ar putea să alerge mult mai repede și mai mult decât el. Neștiind ce altceva să facă, ieși din mașină, lăsând farurile aprinse și motorul mergând.

— Aileen! Aileen, scumpo!

Îi spusese lui Phil Gluckman că el, tatăl ei vitreg, o molestase. Oare chiar crezuse și ea acest lucru? Citise undeva, că unii copii pot fi făcuți să creadă că așa ceva s-a întâmplat, chiar dacă nu era adevărat. S-ar fi putut întâmpla același lucru și cu o fetiță deșteaptă de unsprezece ani?

Își făcu mâinile pâlnie:

— Aileen! Aileen!

Nu se auzea niciun sunet, cu excepția vântului care se întețea și al zgomotului discret al motorului.

Intră din nou în mașină și-și șterse ochelarii de fulgii care îi acoperiseră, înainte de a se topi. Când plecase de la cabană intenționase să meargă să o caute pe jos, să meargă pe strada aceasta acoperită cu zăpadă strigând Aileen. Poate că așa ar fi fost cel mai bine, la urma urmei.

Ezitănd, băgă într-a-ntâia, lăsând Lincolnul să alunece cu o viteză care nu depășea pe cea a

unei plimbări agale pe jos. După un minut sau două, claxonă din nou.

Zgomotul pe care îl auzise pe când se certa cu Jan fusese o împușcătură; acum era sigur de acest lucru. Puștiul își încerca noua carabină, o experimenta.

Claxonă la fel ca înainte, de trei ori.

Pușca avea șapte cartușe, dar nu reușea să-și amintească, dacă încărcătura era plină. Să zicem că era. Un glonț fusese tras în el când se afla pe deal, altul în pădure (unde oare?) pentru a testa carabina. Mai rămâneau cinci. Erau de ajuns pentru a-l ucide pe el, pe Jan, pe Brook și ambele gemene, asta în cazul în care Aileen nu era deja moartă. Era foarte posibil ca puștiul cu carabina să pândească în pădure acum, să aștepte ca Lincolnul negru al lui Jan să se mai apropie puțin.

Ei, bine, lasă-l să tragă! Lasă să tragă în el acum, când era la volan. Putea să-l rateze așa cum stătea aici, singur în întunericul din spatele parbrizului. Băiatul cu pușca nu putea să-i facă mai mult rău decât își făcuse el singur, în mintea lui, iar dacă-i rata, cineva, Jan sau Brook, Aileen sau Alayna, ar fi putut să scape cu viață. Și trăind, și-ar fi adus aminte de el cu recunoștință.

Lincolnul se strecură pe lângă cabana întunecată și pustie a celui mai apropiat vecin al său, cabană al cărei acoperiș aplatizat avea

deja o cunună de zăpadă.

Claxonă, se opri și coborî ca mai devreme, sperând să-și fi adus aminte să ia cu el lanterna. După câte putea să-și dea seama, zăpada era neatinsă, cu excepția șanțurilor paralele trasate de Lincoln.

Se decise să ajungă până la lac; mai departe de atât nu putea să meargă. De acolo avea o priveliște panoramică și un loc de parcare pentru zece-douăsprezece mașini. Ar fi fost la fel de sigur să întoarcă acolo, cum era, și să meargă pe șosea – nu că stratul de zăpadă, care avea deja treizeci și șase de centimetri înălțime, era prea sigur...

Își scutură zăpada de pe cizme, de pe haină și pantaloni ca să se urce din nou în mașină; își dădu jos căciula și-și curăță ochelarii. Porni din nou.

Când Jan și gemenele au ieșit din cabană, probabil că i-au văzut pe băieții care tocmai ridicaseră capota. Jan strigase la ei – o auzise și el, doar – și se îndreptase spre mașină ca să-i gonească, urmată de gemene. Ce le spusese și ce-i răspunseseră ei? Își propuse să o întrebe despre toate acestea când se va întoarce la cabană. Cineva o trântise la pământ; încercă să-și amintească dacă avea urme de lovituri pe față, și decise că nu avea.

Lincolnul trecu peste un dâmb și era gata să treacă și peste al doilea; aici, la treizeci de

metri de Haunted Lake, viscolul părea că se întetește. Mai exista oare vreo bucată din suprafața lacului care să nu fi înghețat?

Încercă să deslușească ceva printre copacii încărcăți de omăt, dar în zadar.

Atunci când unul dintre băieți o lovise pe mama lor, Aileen fugise; Alayna îl atacase. Aileen fusese vigilentă, însă Alayna se purtase prosteste. Totuși, pe Alayna o admira. Lumea ar fi fost un loc mult mai bun dacă ar fi fost mai mulți oameni așa de proști ca Alayna și mai puțini, așa vigilenți ca Aileen.

Alayna spusese ceva destul de ciudat despre atacator. *Băiatul cu glugă. A lovit-o pe mama, și Aileen a fugit.*

Probabil că nu fusese chiar așa, dar ceva destul de asemănător. Băiatul avea o glugă, poate avea un hanorac pe sub haină, iar amândouă erau maronii sau negre; ceva de genul ăsta.

Pentru o clipă i se păru că Lincolnul avea să se împotmolească la următorul morman de zăpadă. Se dădu puțin înapoi și încercă, din nou, să treacă peste el. La întoarcere, avea să treacă prin șanțurile pe care le făcuse deja. Poate că era o idee bună să întoarcă acum.

În lumina farurilor lui, două siluete întunecate își făcură apariția dintre copaci. Între ele pășea un copil înfricoșat, cam de aceeași înălțime. Una dintre ele îi făcu cu mâna, indicând-o pe

Aileen și apoi pe el.

Puse o frână bruscă, iar Lincolnul derapă puțin, abătându-se de la traiectoria inițială. Silueta care îi făcuse cu mâna început să gesticuleze din nou. Zări în treacăt fața tânără și fină de sub glugă, și realizează că nu era a unui băiat, ci a unei femei. Erau două femei.

Coborî din mașină și se pomeni amenințat cu propria-i armă.

Aileen suspină:

— Tati, tati...

Femeia cu trăsături drăguțe care gesticula îi arată prin gesturi mașina, apoi pe Aileen. Vorbea într-o limbă pe care nu reușea să o identifice. Totuși, încuviință printr-un gest al capului.

— Mi-o dați dacă vă dau mașina.

Femeile se uitau la el fără să înțeleagă ce spunea.

Se lăsă în genunchi pe zăpadă și o îmbrățișă pe Aileen; apoi, făcu un gest de renunțare în direcția Lincolnului.

Ambele femei aprobară printr-un gest.

— Va trebui să mergem pe jos, îi spuse lui Aileen. Cred că sunt în jur de trei kilometri. Dar nu avem cum să ne rătăcim, dacă mergem pe șosea.

Ea nu-i răspunse nimic, ci continuă să suspine.

Se ridică în picioare, fără să se mai deranjeze

să își curețe zăpada de pe genunchi.

— Cheile sunt înăuntru.

Nu făcură niciun gest că au înțeles la ce se referea.

— Motorul e pornit. Dar nu-l auziți.

Vântul înghețat flutura părul negru al lui Aileen, încercă să-și aducă aminte cum erau îmbrăcate gemenele, atunci când, le zărise coborând din Lincoln în fața cabanei. Avusese pe cap o căciulă, bineînțeles, o căciulă albă de lână, la fel ca sora ei. Dacă avusese căciulă, acum nu mai avea. Încercă să arate spre capul lui și își dădu seama că își lăsase căciula în mașină; se duse după ea, dar se opri brusc atunci când femeia își puse carabina pe umăr.

Agită arma spre direcția din care venise el.

— Vreau numai să-mi iau căciula, explică el.

Dar ea ridică din nou arma până în dreptul umărului, fără să dea vreun semn că încerca să-l ochească. Se dădu înapoi spunând:

— Vino, Aileen...

Cealaltă femeie scoase la iveală ceva care semăna mai degrabă cu o unealtă decât cu o armă, o bară îndoită de metal cu un fel de bifurcație la unul dintre capete.

— Nu vreau să mă bat cu voi.

Se mai dădu un pas înapoi. Arătă spre capul lui Aileen.

— Lăsați-mă să mă duc să-mi iau căciula și să i-o dau ei.

Împuşcătura a fost prea neaşteptată pentru a avea timp să se sperie. Ceva îl izbi cu putere în haină.

Încercă să o doboare pe femeia cu carabină, dar alunecă şi căzu pe zăpadă. Aceasta îşi retrase arma de pe umăr, o lăasă în jos şi o încărcă aproape la fel de repede cum ar fi făcut-o el însuşi. Apoi o îndreptă din nou spre el.

— Nu, nu.

Ridică mâinile.

— Plecăm, jur că plecăm.

Se târî cât mai departe de ea, cu faţa în sus, pe coate şi genunchi, conştient de faptul că Aileen asista la tot acest spectacol cu expresia copilului care şi-a epuizat lacrimile.

Când ajunse aproape de maşină se ridică şi strigă:

— Vino aici, Aileen. Ne întoarcem la cabană.

Dar ea se uita fix la cele două femei, nemişcată; apoi una dintre ele se urni, iar Aileen veni la el încet, croindu-şi drum prin zăpada deasă. Partea dreaptă a corpului îi amortise şi aproape că nu şi-o mai simţea deloc; se întrebă cât de grav fusese rănit. Prinse mâna lui Aileen şi se întoarse cu spatele la cele două femei, pornind la drum, încercând să-şi lase greutatea pe partea stângă, pentru a nu simţi durerea pricinuită de glonţul neaşteptat.

— Tati?

I se părea că nu mai are glas, dar reuși în cele din urmă să articuleze:

— Ce s-a întâmplat?

— Poți să mă duci în brațe?

— Nu.

Simțea că ar fi trebuit să-i explice, dar nu reușea să se gândească decât la carabina ațintită asupra sa, din spate.

— Trebuie să mergi pe jos. Ești fetiță mare. Hai, draga mea.

Era mai ușor să meargă pe urmele lăsate de roțile Lincolnului.

— Vreau acasă!

— Și eu, draga mea. Acolo și mergem. Hai, că nu poate să fie prea departe.

Riscă o privire în direcția lacului și zări gheața luminată de niște raze albastre în depărtare. Murmură mai mult pentru sine decât pentru copila docilă și tremurătoare de lângă el:

— Cineva este acolo în larg, cu barca.

Nimeni, cel puțin niciun om normal, nu ar fi ieșit cu barca în larg pe vremea asta. Bărcile fuseseră trase la țărm, unde rămâneau până la primăvară.

Își scoase ochelarii și-i puse într-unul dintre buzunarele de la haină; apoi se uită în spate. Lincolnul lui Jan ar fi fost invizibil, dacă nu ar fi avut farurile aprinse. Acestea se stinseră însă, exact sub privirea lui.

— Îl fac bucăți, îi spuse lui Aileen. Nu iau decât alternatorul sau bateria.

Aceasta nu-i răspunse; el porni din nou la drum ridicându-și gulerul și încercând să-și acopere urechile cu el. Vântul bătea din stânga; căldura din cealaltă parte se datora sângelui, care îi îmbiba hainele și îl încălzea pentru câtva timp. Sângera destul de puțin, sau cel puțin așa i se părea; în cazul acesta s-ar putea să nu fie rănit prea tare și să supraviețuiască. Era un glonț de vânătoare care îl străpunsese lateral.

Acesta însemna că ar putea să mai trăiască, cel puțin pentru un timp. Era tentat să se arunce în lac; să meargă pe gheața subțire, până când aceasta va ceda și-i va lua și viața cu ea, în adâncuri, viața începută în lichidul amniotic calduț și terminată în apa înghețată a lacului. Era tentat să se culce pe zăpadă și să aștepte să i se scurgă tot sângele, sau să moară înghețat. Totuși, nu era în stare să o părăsească pe Aileen sau orice alt copil, aici, singură, deși nu ar fi fost nevoie să-i spună, decât să meargă pe drum, până la cabană.

— Uite, spuse fetița, e o casă acolo!

Își luă mâna din mâna lui pentru a-i indica direcția, iar el își dădu seama că nu purta mânuși, deși acestea erau în buzunar.

— E încuiată, draga mea.

(Avea obiceiul de a le spune ambelor gemene

„draga mea” pentru a nu mai fi obligat să le deosebească).

— Ai mănuși?

— Nu știu.

Încercă să nu-și piardă răbdarea:

— Uite care-i treaba: dacă ai mănuși, pune-ți-le.

Aileen era cea mai bună din clasă și scria niște lucrări care păreau scrise de elevi de liceu, fiind, de asemenea, înzestrată cu o ușurință uimitoare la calculele aritmetice.

— Cred că doamnele acelea nu mi le-au dat înapoi.

— Atunci ia-le pe ale mele.

I le dădu.

— Dar îți vor îngheța mâinile.

— Voi pune o mână în buzunar, vezi? Și te voi ține de mână cu cealaltă, așa că ne va ține cald la amândoi.

Aileen îi înapoie una dintre mănuși.

— Mâna mea nu va putea să o cuprindă pe a ta, tati. Dar a ta poate să o cuprindă pe a mea.

El încuviință, impresionat, și își puse mănușa.

Puteau să se adăpostească în cabana neluminată a vecinilor, chiar dacă era departe sau aproape de a lor.

— Voi încerca să intru înăuntru, îi spuse lui Aileen. Ar trebui să fie lemne și chibrituri acolo, și poate chiar și un telefon.

Dar ușa era solidă și încuietoarea la fel. Erau

și gratii la fereastră, ca și la el de altfel.

— S-au înregistrat o mulțime de spurgeri în zonă, îi mărturisi el, de când au asfaltat drumul. Oamenii se duc la lac, și pe drum, trec pe lângă cabanele noastre.

— Mai e mult?

— Nu prea mult. Poate încă un kilometru și jumătate.

Își aminti de speculațiile lui de mai devreme:

— Ai fugit atât de departe, draga mea?

— Nu cred.

— Nici eu nu credeam că ai putut.

Oarecum mulțumit că avusese dreptate, încercă să se concentreze asupra ei și a drumului. Era întuneric beznă, iar urmele cauciucurilor erau acoperite de zăpada proaspătă și de întunericul de catran, și, aproape că nu le mai puteau urmări. Își ridică mâneca și se uită la ceas: era aproape șase.

— Nu-mi place de ele, spuse Aileen. De doamnele acelea.

— M-aș fi mirat să-ți fi plăcut.

— M-au dezbrăcat. Eu am spus că pot să mă dezbrac și singură, dar nu mi-au dat atenție, deși nu știau cum să procedeze. Dar au tot tras de ele, până când mi le-au dat jos.

— Afară? În zăpadă?

Era șocat.

— În ziggurat, dar și acolo era destul de frig.

Descoperi șanțul săpat pe dâmbul de zăpadă,

de către Lincoln, și o conduse pe Aileen spre el.

— Ce-ai spus? Un ziggurat?

— Îhî. Mai e mult de mers?

— Nu, răspunse el.

— Mai bine m-aș așeza aici și te-aș aștepta să te întorci cu jeep-ul și să mă iei.

— Nu, repetă el. Hai, vino! Dacă mergem mai repede ne mai încălzim.

— Sunt foarte obosită. Nici măcar nu mi-au dat de mâncare. Mi-au dat doar o bucată de pâine.

El încuviință absent, concentrându-se să poată merge mai repede și să o tragă și pe ea după el. Și el era obosit, aproape epuizat. Ce va scrie în jurnal? Pentru a mai uita de slăbiciunea care îl cuprinsese și de durerea arzătoare din partea dreaptă, și, chiar și de frică, încercă să compună relatarea în gând.

— Apoi m-au pus în chestia aia de dormit, dar era foarte frig. Îmi înghețaseră picioarele și nu puteam să le ridic deloc. Cred că am dormit puțin.

Se uită la ea, clipind ca să îndepărteze fulgii de zăpadă care îl orbeau. Dar era prea întuneric pentru a-i zări expresia feței.

— Femeile acelea te-au dus în ziggurat...

— Nu era chiar un ziggurat, tati. Era un fel de templu ca în Babilon. Arăta la fel ca poza din cartea de istorie.

— Te-au prins, continuă el tot mai insistent, te-au dus acolo și te-au dezbrăcat?

Dacă ar fi răspuns printr-o înclinare a capului, nu avea cum să vadă, așa că o întrebă din nou:

— Da sau nu?

— Da, tati.

— Și ți-au dat de mâncare, apoi ai dormit puțin sau măcar ai încercat să dormi. Apoi te-ai îmbrăcat la loc și te-au adus aici. Chiar vrei să cred că așa s-au întâmplat lucrurile?

— Mi-au arătat și niște poze, dar nu am știut ce reprezintă majoritatea dintre ele.

— Aileen, nu ai lipsit mai mult de câteva ore. Nu cred că aveai timp să faci toate acestea.

Credea că a terminat cu plânsul, dar ea începu să suspine, nu foarte tare, dar așa de sfâșietor că i se rupea inima de mila ei:

— Nu mai plânge, draga mea.

O luă în brațe, ignorând durerea chinuitoare pe care o simțea în partea dreaptă, sub coaste.

Vântul, care se întetise toată după-amiaza, era destul de puternic pentru a fluiera printre frunzele copacilor, ca un cântec de jale.

— Nu mai plânge, repetă el.

Se clătină datorită poverii de pe umărul stâng, încercând cu disperare să evite o nouă căzătură. Cizmele ei de cauciuc erau pline de zăpadă, iar pantalonii erau înghețați pe

deasupra.

Nu reușea să spună ce distanță parcurseseră; i se părea că străbătuseră zeci de kilometri înainte de a vedea o scânteie de lumină strălucind în întunericul ce se așternea înaintea lor.

— Uite, spuse el. Se opri și se întoarse astfel ca fiica lui să poată vedea și ea luminița strălucitoare. E cabana noastră! Trebuie să fie cabana noastră! Vom ajunge cu siguranță la ea!

Approape imediat, îl zări pe Brook ce alerga spre ei cu lanterna; o puse jos pe Aileen și împreună ajunseră la căldura și lumina din cabană; Jan îngenunche și o îmbrățișă pe Aileen, plânse și râse de bucurie, apoi plânse din nou, în timp ce Alayna dansa și țopăia în jurul lor, punându-i o mie de întrebări:

— S-a pierdut, tati? S-a pierdut în pădure?...

Brook îi puse în poală o farfurie cu bucăți de carne prăjită și îi aduse apoi și o cană de cafea aburindă.

— Mulțumesc, oftă Emery. Mulțumesc foarte mult, fiule.

Își simțea fața înghețată, iar aburul fierbinte al cafelei i se părea cea mai mare desfătare.

— Mașina s-a împotmolit?

Scutură din cap.

— Am pregătit masa, așa cum mi-ai spus. Layna m-a ajutat și ea, iar Jan a promis că va

spăla vasele. Dar dacă nu le va spăla ea, le voi spăla eu.

Brook îi spusese lui Jan „mamă” atâta vreme cât fuseseră căsătoriți; dar acum nu mai erau, cel puțin din punct de vedere emoțional, dacă nu și legal. Gândurile lui Emery se întoarseră cu recunoștință spre fiul său, abandonând pentru o clipă reconstituirea enigmaticei captivități a lui Aileen.

— Pot să-ți prăjesc niște pâine la focul din cămin, se oferi Brook. Vrei ketchup? Mie îmi place cu ketchup.

— O furculiță, ceru Emery și sorbi din cafea.

— A, da.

— Se rătăcise? Întrebă Alayna. Sunt sigură că s-a rătăcit.

— Nu vreau să mai vorbesc despre toate acestea.

Emery deja se hotărâse în această privință.

— Aileen poate să-ți povestească și singură, dacă vrea.

Jan îl privi și-i spuse:

— Am sunat la poliție. Am găsit numărul pe telefon.

Emery încuviință din cap.

— Mi-au spus că nu pot să facă nimic înainte de douăzeci și patru de ore de la dispariție. Se pare că așa prevede legea. Femeia cu care am vorbit mi-a sugerat să ne rugăm vecinii și

prietenii să o caute. I-am spus că deja ai pornit în căutarea ei. Poate că ar trebui să suni și să spui că ai găsit-o.

Refuză printr-un gest, luând furculița din mâna întinsă a lui Brook.

— V-ați întors pe jos?

Aileen răspunse în locul lui:

— Tocmai de la lac.

Își descălțase cizmele și se dezbrăcase de pantalonii de fâș, și se așezase lângă foc, frecându-și picioarele ca să se încălzească.

— Unde mi-e mașina?

— Am dat-o în schimbul lui Aileen.

Alayna se holbă la Aileen nedumerită. Aileen încuviință.

— Ai făcut schimb?

Încuviință și el, cu gura plină de carne.

— Cu cine?

Înghiți:

— Mai bine întreabă-mă pentru cine!

— Ești cel mai nesuferit om din lume!

Dacă ar fi fost în picioare, Jan ar fi bătut din picior.

— Așa a făcut, mamă. Le-a spus că le dă mașina dacă ele mă înapoiază pe mine, dar tot l-au împușcat și a căzut.

— Așa e, spuse Emery. Trebuie să ne uităm puțin la rana mea. Aproape că nu mai sângerează și cred că e doar o zgârietură.

Așeză farfuria și cana pe podea și își descheie

haina.

— Dacă mi-a perforat intestinul, presupun că am hemoragie internă și probabil că voi muri. Dar ar trebui să am și mâncare în intestin. La prânz am mâncat carne de porc și fasole.

— Au tras în tine? Spuse Jan neputând să-și ia ochii de la cămașa lui plină de sânge.

El aprobă, savurând momentul. *E o nimica toată, domnule. Am pus la loc osul de unul singur.*

Era o replică de a lui Danny Kaye într-un film mai vechi. Tuși cu grijă, ca să nu-și modifice expresia nepăsătoare a feței.

— Va trebui să-mi dau cămașa jos. Și pantalonii și bluza de pe dedesubt. Poate că și chiloții. Spune-le tu fetelor să se întoarcă cu fața la perete.

Ambele gemene chicotiră.

— Uitați-vă la foc, le spuse ea. E rănit. Doar nu vreți să-l puneți într-o situație penibilă, nu-i așa?

Brook adusesese trusa de prim-ajutor.

— S-a lipit, spuse el indicând cingătoarea pantalonilor lui Emery. Trebuia să o tai.

— Încearcă să o dezlipești. Am de gând să spăl pantalonii și să continui să-i port. Am nevoie de ei.

Își desfăcu cureaua, nasturii și fermoarul.

— Deasupra curelei, îi spuse Brook. Dacă ar fi fost doar cu doi centimetri mai jos ar fi nimerit

în curea.

Jan pocni din degete.

— Ulei! Uleiul va înmuia sângele uscat. Ulei Wesson. Ai așa ceva?

Brook arată spre dulapul de deasupra chiuvetei.

— Acolo este o sticlă de ulei de măsline, sau ar trebui să fie.

— Leen se uită! Îi spuse Brook lui Jan, iar aceasta o amenință pe Aileen:

— Dacă mai faci așa ceva încă o dată, am să te pocnesc, domnișoară!

— Emery, ar fi trebuit să împărți camera în două. E ridicol ceea ce se întâmplă...

— A fost concepută pentru patru bărbați, îi explică el. Este o cabană pentru o partidă de vânătoare sau de pescuit. Voi, femeile, întotdeauna insistați să fiți incluse în unele lucruri, apoi sunteți nemulțumite și vă plângeți că nu vă convine când aflați despre ce este vorba.

Îi turnă ulei de măsline peste sângele închegat și freacă cu buricele degetelor.

— Trebuie să te fac să semnezi.

— Mi-ai trimis actele prin poștă la adresa mea din oraș. Le-am primit sâmbătă și ți le-am trimis înapoi.

— Pe mine nu a putut să mă trimită prin poștă, spuse Brook. Crezi că vei recupera mașina? Aveam un pulover în portbagaj.

Emery ridică din umeri.

— Cred că vor să o desfacă în bucăți. Vom putea să recuperăm ce va rămâne de pe urma lor. Poate că nu se vor uita în portbagaj.

— Nu cred.

Jan interveni:

— Și noi cum o să ajungem acasă?

— O să vă conduc în oraș cu jeepul. De acolo există autobuze. Dacă nu circulă din cauza furtunii, atunci puteți să mai rămâneți la motel. Sunt vreo două moteluri în oraș, după câte știu eu. S-ar putea să fie chiar trei.

Își frecă bărbia.

— Va trebui să stați oricum acolo, dacă nu vă veți răzgândi și veți rămâne aici. Cred că ultimul autobuz a plecat la ora cinci.

Brook investiga rana lui Emery.

— Glonțul ți-a penetrat pielea. S-ar putea să fi atins niște mușchi, dar nu cred că a atins vreun organ.

Emery se forță să se uite în jos.

— Vrei să spui că a trecut prin grăsime. Ar trebui să mai slăbesc vreo zece kilograme. Dacă m-aș fi gândit la asta mai demult, poate că ea nici măcar nu m-ar fi nimerit.

— A fost o fată?

Emery aprobă.

Jan urmă:

— Nu-i de mirare că ne urăști atât de mult, spuse ea, și-l ajută să se dezbrace de

pantalonii pătați cu sânge.

— Nu vă urăsc. Nici măcar acum, când aş avea de ce. Brook, poți să îmi dai, te rog, cafeaua? Ai făcut o cafea tare bună și nu văd de ce nu aş putea să o beau în timp ce mă bandajezi.

Brook îi dădu cafeaua.

— Am curățat ibricul.

— Foarte bine. Și eu intenționez să fac același lucru.

Alayna interveni:

— Eu fac o cafea mult mai bună decât Brook, tati, dar mama spune că e prea tare.

— Ai nevoie de niște copci, Emery. Există vreun spital în oraș?

— E doar o clinică, dar e închisă la ora asta. Am fost rănit și mai rău și n-am avut nevoie de copci.

Brook umplea o oală cu apă.

— De ce au tras în tine, tată?

Emery fu tentat să-i răspundă, dar se răzgândi și scutură din cap.

Jan schimbă subiectul:

— Dacă tot ai de gând să ne duci până în oraș, de ce nu ne duci până acasă cu jeepul tău?

Auzind-o, Brook pufni în timp ce puneu oala cu apă pe plită.

— Ai bani la tine și ai putea să stai la un hotel împreună cu Brook și să vă întoarceți mâine

dimineată.

— Nu avem de gând să facem așa ceva, răspunse Emery.

— De ce nu?

— Nu sunt obligat să-ți explic, așa că nu-ți spun de ce.

— Ar trebui, spuse ea furioasă.

— Nu te-ar ajuta cu nimic.

În gând, se întreba ce era mai rău: o femeie care nu reușise să învețe cum să obțină ceea ce voia sau una care învățase?

— Ne-ai propus să ne facem bagajele. Acum încerci să fii împăciuitor?

— Încerc să mențin o atmosferă cordială...

— Atunci străduiește-te mai tare!

— Vrei să spui că trebuie să te curtez în timp ce divorțezi de mine? Cam asta înseamnă divorțul prietenesc, din câte am reușit să înțeleg eu.

Ea nu spuse nimic, așa că Emery adăugă:

— Nu a fiert apa încă, Brook?

— Nici măcar nu s-a încălzit.

— Nu îți datorez nici o explicație, urmă Emery, și lotuși am să-ți dau una. În primul rând, Brook și gemenele vor sta foarte înghesuiți pe scaunele din spate ale jeepului. Le va fi destul de greu, chiar și în cazul unui drum mai scurt. Dacă vom încerca să mergem până acasă cu mașina, pe o vreme ca asta, se vor face bucăți

pe drum.

Brook interveni:

— Eu rămân aici, tati. N-o să pățesc nimic.

Emery refuză propunerea printr-un gest.

— La fel vom face și noi, Jan. În al doilea rând, cred că femeia care m-a împușcat se va întoarce imediat ce se mai domolește viscolul. Dacă nu va găsi pe nimeni aici, probabil că vor distruge casa sau îi vor da foc. Este singura mea casă și am de gând să o apăr.

— Sigur, spuse Brook. Lasă-mă pe mine aici. Pot să păzesc eu casa cât timp vei fi tu plecat.

— Nu, îi spuse Emery. Ar fi prea periculos.

Emery se întoarce spre Jan:

— În al treilea rând, nu sunt de acord, pentru că sunt prea tentat să fac acest lucru. Dacă...

— Dar tu le-ai dat femeilor acelora mașina mea!

— Doar ca să o iau înapoi pe Aileen. Da, eu le-am dat-o. Și așa proceda la fel, oricând așa fi pus într-o asemenea situație.

— Și ai luat mașina fără să-mi ceri voie! Am avut încredere în tine, Emery. Am lăsat cheile în contact, iar tu mi-ai luat mașina!

El aprobă cu un gest, răbdător.

— Am luat-o ca să o caut pe Aileen și nu regret nici acest lucru. Presupun că, deja ți-ai propus să aduci vorba despre aceasta, la tribunal.

— Bineînțeles.

— Ți-aș sugera să mai citești legile întâi.
Aileen îi aruncă o privire de peste umăr:
— Mi-a tare foame. Pot să mănânc restul de carne de la tine?
— Mai e carne, Leen, spuse Brook. Ai spus că nu ți-e foame, dar ți-am păstrat...
— N-am mâncat nimic de ieri, decât o bucată de pâine veche.
Jan se porni:
— Aileen, știi foarte bine că...
Emery o întrerupse:
— Dar nu au trecut decât câteva ore de când te-au prins, draga mea. Îți aduci aminte? Am mai vorbit despre asta înainte de a ajunge aici.
— Am fost acolo, în chestia aia de dormit...
Jan se răsti:
— Taci din gură, Aileen! Ți-am mai spus să nu te uiți!
— Dar nu e decât tata în izmene! L-am mai văzut așa de multe ori.
— Întoarce-te.
Încercând să-și cântărească bine cuvintele, Emery îi spuse:
— Mama ți-a spus să taci din gură, draga mea. Nu a fost un simplu ordin. A fost doar un sfat folositor pentru starea în care te afli.
Brook îi aduse o farfurie cu carne și o furculiță.
— E și pâine. Vrei?
— Sigur că da. Și puțin lapte sau altceva...

— Nu avem.

— Atunci apă.

Apoi adăugă puțin mai tare:

— M-aș duce să-mi iau singură, dar nu mă lasă mama.

— Vezi ce-ai făcut, Emery?

Acesta încuviință solemn din cap.

— Nu am început eu, dar mă bucur de întorsătura pe care a luat-o discuția.

Brook îi spălase rana și îl pansase cu un pansament dublu și atât de multă bandă adezivă, încât Emery se înfiora numai la gândul de a-l dezlipi.

— Aș putea să mă fac doctor, medită Brook, bani mulți... Și mi se pare destul de interesant să faci așa ceva...

— Ești deja un medic destul de bun, îi spuse Emery recunoscător.

Își lepădă cizmele, își goli buzunarele pe masă și îndesă pantalonii în punga cu rufe murdare, împreună cu cămașa.

— Brook, pot să te rog ceva? Curăță farfuria mea în castronul de tablă de pe uscător și pune-l afară, pe veranda din spatele casei.

— Ești în stare să conduci, Emery? Întrebă Jan. Hai să nu ne mai certăm. Nu cred că vrei să ne pui în primejdie sau să ne vezi moarte. Știu că îți pasă de noi.

El încuviință încheindu-și nasturii de la o cămașă curată.

— Așa că lasă-mă pe mine să conduc. Conduc eu până în oraș, iar tu vei conduce la întoarcere, dacă te vei simți în stare.

— Ai să ne bagi în șanț, îi spuse Emery. Dacă simt că mi se face rău, trag pe dreapta și...

Brook trânti ușa de lemn masiv după el și aduse cu el o veveriță.

— Ia uitați-vă! Era pe verandă.

Veverița era înghețată, iar blana ei cenușie era pudrată cu zăpadă.

— Sărăcuța!

Jan se apropie să o privească.

— Probabil că a venit să caute ceva de mâncare și a înghețat. Le-ai dat tu de mâncare, Emery?

— E doar un cadou de la un prieten, îi spuse Emery.

I se pusese un nod în gât și de-abia reușea să vorbească.

— Nu ai cum să înțelegi.

Jeepul porni fără nicio problemă. În timp ce încerca să iasă pe șosea, se întrebă dacă femeile cu fața întunecată care luaseră Lincolnul lui Jan reușiseră să deschidă portbagajul jeepului. Din fericire, nu văzuseră jeepul când intraseră prima oară în cabană. Îi părea rău că nu o întrebase pe Aileen câte femei văzuse, atunci când fuseseră singuri.

— E curent, remarcă Jan. Ar trebui să-ți

cumperi o mașină adevărată, Emery.

Șoseaua părea o deschizătură între copaci. Se înscrise pe ea afundându-și cele patru roți în zăpada neatinsă și călcând ușor pe accelerație. Farurile erau acoperite de fulgii care dansau în aer.

— Draga mea, cizmele tale erau pline de gheață. La fel și pantalonii. Ai fost pe lac?

Aileen îi răspunse de pe bancheta din spate:

— Ele m-au obligat, tati.

Șoseaua părea o deschizătură între copaci. Era aproape invizibilă pentru cineva aflat într-un... Emery își căuta cuvântul și se hotărî pentru *aparat de zbor*.

Pentru cineva aflat într-un aparat de zbor, lacul înghețat semăna cu o pistă de aterizare sau ceva de genul acesta, un spațiu asfaltat, cu o formă aproximativ circulară. Apa întunecată putea fi luată drept asfalt.

Mai ales dacă pilotul nu era obișnuit cu pădurile sau lacurile.

— Emery, tu nu știi să răspunzi la o întrebare directă. Acesta este unul dintre lucrurile care mă deranjează cel mai tare la tine.

— Așa spun de obicei bărbații despre femei, protestă el binevoitor.

— Femeile sunt diplomate. Bărbații sunt neciopliți.

— Cred că ai dreptate. Ce m-ai întrebat?

— Nu are importanță. Ceea ce contează este

că până nu ridici vocea nici nu mă bagi în seamă.

Părea că nu aștepta niciun răspuns, așa că nici nu-i oferi unul. Oare cât de sus ar trebui să fii și cu ce viteză ar trebui să coborî, ca să confunzi un lac cu un teren de aterizare?

— La fel procedează și fetele, adăugă Jan răutăcioasă. Sunt la fel ca tine. Și Brook de asemenea.

— Asta ar trebui să-ți spună ceva.

— Nu e nevoie să mă insulti!

Una dintre gemene interveni:

— Ea vrea să știe în cât timp ajungem în oraș, tati.

Emery se decise că Aileen fusese cea care vorbise.

— Cât de mult ai vrea să facem până acolo, draga mea?

— Aș vrea să ajungem repede de tot.

Vorbise cealaltă, probabil Alayna.

— Atunci vom ajunge foarte repede.

— Nu mai face glume, spuse Jan.

— Încerc să fiu diplomat. Dacă nu aș fi încercat acest lucru, i-aș fi spus că mai avem douăzeci și doi de kilometri și că ne deplasăm cu o viteză de cincisprezece kilometri pe oră. Dacă o vom ține tot așa, va dura mai mult de o oră.

Jan se întoarce și se adresează gemenelor:

— Să nu vă măritați nici odată cu un inginer,

fetelor! Mie nu mi-a spus nimeni, dar eu vă previn. Dacă totuși vă veți mărita cu unul, să nu ziceți că nu v-am spus!

— Ai mai spus asta și despre... încep una dintre gemene.

Dar cealaltă o întrerupse:

— Numai că nu era vorba de un inginer. Era un jucător de tenis. Ai socotit în capul tău, tati? Am socotit și eu, numai că a durat mai mult. Unu virgulă patru și două treimi, deci șase șase șapte. Așa e?

— Nu știu. Cincisprezece e mai mic decât douăzeci și doi și asta înseamnă o oră. Mai rămân șapte, iar șapte înseamnă cam jumătate din cincisprezece. Majoritatea calculelor care nu se fac la școală sunt de genul acesta, draga mea.

— Pentru că nu contează?

Emery scutură din cap negativ.

— Pentru că datele nu sunt destul de exacte pentru a permite mai mult. Mai sunt aproximativ douăzeci și doi de kilometri până în oraș conform kilometrajului jeepului. Dar ar putea să fie...

Ceva îi atrase privirile și tăcu.

Brook întrebă din spate:

— Ce s-a întâmplat, tată?

Părea pe jumătate sufocat.

Emery privea în oglinda retrovizoare, dar nu reușea să vadă altceva decât zăpadă.

— Era un semn. Ce scria pe el?
— Emery, să nu-mi spui că te-ai rătăcit!
— Nu m-am rătăcit. Brook, ce scria?
— Nu știu. Era acoperit cu zăpadă.
— Cred că era un marcaj al unui monument istoric. O să oprim la întoarcere.
— OK, o să-ți aduc aminte.
— Nu va fi nevoie.
— Ce s-a întâmplat acolo? Întrebă una dintre gemene.

Emery nu-i răspunse.

— Acolo a fost un sat înainte, îi explică Brook, primul din această zonă. Trenurile opreau întotdeauna acolo, într-o zi, nu a mai fost nimeni acolo. Casele de lemn erau intacte, dar locuitorii lor dispăruseră.

— Poate că a fost un monstru, sugeră fetița.

— Dar nu avea cum să omoare pe toată lumea și să lase casele intacte.

— Nu cred că e chiar așa o mare enigmă. Dacă e vorba de o așezare timpurie, atunci e foarte simplu. I-au ucis indienii.

— Indienii i-ar fi scalpat și ar fi lăsat acolo cadavrele, mamă, spuse cealaltă geamănă. Indienii luau, de asemenea, și lucruri din casă.

— Bine, au fost furați de zâne și spiriduși. Emery, dealul acesta pare așa de abrupt! Ești sigur că suntem pe drumul care trebuie?

— Este singurul din zonă. Dealurile arată întotdeauna mai abrupte când sunt acoperite

cu zăpadă.

Jan nu răspunse, iar el urmă:

— La naiba, dar sunt chiar abrupte!

— Ar trebui să dezăpezească drumurile.

— Plugurile nu curăță decât autostrada, îi explică Emery. Nu te teme, nu mai avem decât trei munți de genul acesta.

Le-au lăsat pe Jan și pe gemene în fața Hanului Ramada, iar Brook se cocoță peste scaun ca să se așeze în dreapta lui.

— Mă bucur că am scăpat de ele! Cred că nu ar trebui să spun asta... ea s-a purtat destul de frumos cu mine... și totuși mă bucur.

Emery aprobă și el.

— Ai putea să întorci acolo, spuse Brook indicându-i parcare în formă de „U” a motelului. Mergem în oraș?

Emery aprobă din nou.

— Poți să-mi spui de ce? S-ar putea să-ți fiu de ajutor.

— Să cumpăr două arme. Există un magazin de echipamente sportive pe strada principală. Ne vom uita întâi acolo.

— Vrei să cumperi una și pentru mine? De care?

— De care vrei?

— Nu știu.

— Nu poate fi vorba de pistoale, căci va trebui să mai dureze cinci zile. Dar am putea să

cumpărăm niște carabine de care s-ar putea să avem nevoie când ne întoarcem la cabană.

— O carabină și o pușcă cu două țevi, de vânătoare, hotărî Brook. Tu pe care o vrei?

Emery nu-i răspunse. Toate magazinele pe lângă care treceau păreau închise și pustii. Lăsa jeepul cu motorul pornit și bătu în ușa unui magazin sportiv, dar nu se grăbi nimeni să-i deschidă.

Brook opri radioul când Emery se urcă înapoi în mașină.

— Viscolul se va înteți. Am auzit că ce-i mai rău de-abia urmează să înceapă.

Emery aprobă.

— Știi?

— Am ascultat o prognoză meteorologică mai devreme. Vom mai avea parte de două sau trei zile de viscol.

Magazinul de armament era și el închis. Nu avea de unde să cumpere o armă ca să le ucidă pe femeile care trăseseră asupra lui, sau să se sinucidă. Ridică din umeri pe jumătate amuzat și se întoarce la mașină.

— Va trebui să ne apărăm cu ce avem, nu-i așa? Întrebă Brook.

— Un ciocan și un cuțit de vânătoare contra unei carabine?

Emery clătină din cap neîncrezător.

— Nu ne vom lupta cu nimeni. Dacă își vor face din nou apariția în zonă, vom face cum

vor ele, fără să punem vreo întrebare sau să ne opunem. Dacă le place ceva, iar jeepul acesta s-ar putea să fie articolul cel mai tentant, le vom da ceea ce vor.

— Doar dacă nu reușim să recuperăm arma.

Emery îl privi cercetător:

— Prima dată când au încercat așa ceva, încă nu știau cum s-o folosească. Dar s-a descurcat mult mai bine, atunci când m-a împușcat. Data viitoare, va fi și mai pricepută. Înțelegi ce vreau să spun?

Brook încuviință.

— Trebuie să fii atent.

— Trebuie să fii mai mult decât atent, îi spuse Emery, pentru că altfel vei fi mort. Eram la mai mult de trei metri de ea, când a tras asupra mea, și tocmai mă retrăgeam. Dar a tras oricum și m-a nimerit.

— Am înțeles.

— Atunci când mi-ai pansat rana ai zis că, dacă era cu doi-trei centimetri mai jos, mi-ar fi atins cureaua. Dacă însă era cu vreo doi centimetri mai la stânga, m-ar fi ucis. La asta te-ai gândit?

— Sigur că da. Dar n-am vrut să-ți spun.

Brook îi indică o clădire joasă și întunecată:

— Acela este ultimul magazin, cel de casete și CD-uri. E destul de bun. Înainte te rugam să mă lași aici, până când îți rezolvai tu treburile în oraș. Îți mai aduci aminte?

Adâncit în gândurile sale și concentrat asupra străzii acoperite cu zăpadă, Emery nu dădu niciun semn că auzise ceea ce-i spusese.

— Fetele acelea au, probabil, un cort instalat pe undeva, sau locuiesc în cabana cuiva. Dacă am reuși să aflăm unde, am putea să cumpărăm niște arme când se vor deschide magazinele și să mergem la ele ca să le forțăm să ne înapoieze lucrurile furate.

Emery mormăi:

— Este ultimul drum pe care îl facem în oraș până când se vor curăța străzile.

— Ne descurcăm destul de bine deocamdată.

— E o autostradă care a fost dezăpezită cel puțin o dată, cel mai probabil acum câteva ore. Drumul care duce la cabană nu a fost curățat deloc și de-abia am reușit să-l distingem.

— Aș vrea să merg la cealaltă mașină și să văd dacă mai găsesc câte ceva din lucrurile mele.

— Bine. Dacă reușim să ajungem la cabană, vom merge și acolo. Dar după aceea nu mai pornesc jeepul până nu se vor curăța drumurile de zăpadă.

— Chiar erau fete? Credeam că tu și cu Leen vreți să o păcăliți pe Jan.

— Două dintre ele erau.

Emery cercetă șoseaua.

— Cea care m-a împușcat și însoțitoarea ei.

Îmi imaginez că și cea de-a treia, pentru că avea aceeași înălțime ca și ele.

Brook încuviință în gând.

— Cred că nu poți să știi nici odată ce au fetele de gând!

— Este evident că e mai greu să prevezi acțiunile unor persoane, a căror psihologie este atât de diferită de a ta. Totuși, o dată ce afli care sunt valorile după care se conduce o femeie, poți să le ghicești intențiile de cele mai multe ori, să zicem, cam în șaptezeci la sută din cazuri.

Cum ți se pare această constatare care vine din partea unui bărbat divorțat de două ori? Crezi că mă pricep?

— Da. Care sunt valorile unei femei?

— Depinde. Sunt variabile, în funcție de femeie, iar uneori se schimbă. Trebuie să încerci să-ți dai seama pentru fiecare dintre ele sau, cel puțin, să încerci să ghicești. Dacă ai puțină experiență în domeniu, ar trebui să-ți dai seama, după ce vorbești câteva minute cu o femeie. Trebuie să asculți ceea ce spune și să asculți, mai ales, ceea ce nu spune. Toate acestea sunt adevărate și în ceea ce-i privește pe bărbați, bineînțeles. Din fericire, bărbații sunt mai ușor de interpretat de către cei asemenea lor.

— Te superi dacă te întreb ceva? Vreau să mă dumiresc dacă am dreptate.

— Te rog.

— Care sunt valorile lui Jan?

— În primul rând, aparențele unei vieți îndestulate. Nu pune preț pe bani propriu-zis, dar vrea să facă impresie asupra celorlalți cu mașina ei luxoasă, cu haina ei de vulpe și așa mai departe. Crezi că am ratat intersecția?

— Nu cred. Am mers destul de încet.

— Nici eu nu cred. Nu aveam cum, dar nu pot să fiu sigur.

— Banii au un farmec aparte, Brook. Femeile adoră să ne spună că noi nu putem percepe acest farmec, dar, de fapt, ele sunt acelea care nu reușesc să înțeleagă nimic în această privință. Ești curios să afli de ce m-am căsătorit cu Jan? Aici voiai să ajungi?

— Mda. De ce?

— Pentru că mă simțeam singur și o iubeam. Acum înțeleg perfect că voiam să-mi dovedesc că pot să fac o femeie fericită. Credeam că o pot face pe Jan fericită și aveam dreptate. Dar după un timp, mai ales după ce am pierdut compania, nu mi s-a mai părut că merită efortul.

— Înțeleg. Dar ea, te iubea? Sau doar credea că te iubește?

Emery oftă.

— Brook, femeile nu iubesc la fel cum iubesc bărbații, îți spuneam că psihologia lor este diferită și aceasta este una dintre principalele

diferențe dintre ei. Bărbații sunt ca niște câini. Femeile sunt pisici - iubesc cu interes. De exemplu, eu te iubesc pe tine. Dacă tu m-ai ucide...

— Nu aș putea să fac una ca asta!

— Încerc să-ți dau un exemplu doar, îi explică Emery răbdător. Hai să zicem că eu te-aș ucide pe tine. Tu ai încerca să mi te împotrivești. Ai putea chiar să mă omori tu pe mine. Dar după aceea ai continua să mă iubești; s-ar putea să nu-ți dai seama, dar m-ai iubi la fel de mult.

Brook încuviință gânditor.

— Când iubești o femeie, se întâmplă același lucru; dar femeile nu iubesc decât *atâta timp cât* - atâta timp cât ai o slujbă, atâta timp cât nu-ți inviți prietenii acasă și așa mai departe. Nu ai cum să le acuzi de acest lucru pentru că așa este firea lor, la fel cum a iubi necondiționat este în firea noastră. Pentru femei, dragostea este ca o vrajă care poate fi destrămată culegând o floare sau aruncând inelul în mare. Dragostea este o vrajă, de aceea folosesc atât de mult limbajul poveștilor și legendelor când se referă la ea.

— Ajungem la intersecție.

Brook își întinse degetul arătător în direcția întinericului și ninsorii dinaintea lor.

— E pe acolo!

— Mai sunt vreo cinci sute de metri. Spune ce

voiai să spui.

— Femeia aceea care te-a împușcat... De ce te-a împușcat?

— M-am gândit și eu la asta...

— Mi-am dat seama.

— De ce trebuie ca cineva care te jefuiește să te și împuște?

— Pentru ca să nu existe martori?

— Un hoț nu trage ca să rănească un martor, ci ca să-l ucidă. După ce m-a împușcat, m-a lăsat să plec. Eram conștient și puteam să merg și să vorbesc. Puteam să o descriu șerifului detaliat. Dar m-a lăsat să plec. De ce?

— Tu ai fost acolo, tată. De ce crezi?

— Începi să vorbești la fel ca mine.

Emery redusă viteza, de la cincisprezece kilometri pe oră, la zece, încercând să descopere intersecția.

— Știu.

— Cred că era speriată. Se temea de mine și se temea că nu poate să mă împuște. Atunci când a tras și-a dovedit contrariul, iar eu am reușit să-i dovedesc, prin mișcările mele, căci nu înțelegea ce spun, că nu are de ce să se teamă de mine.

Drumul spre cabană era plin de zăpadă și nu reușiră să se deplaseze decât foarte încet. Mergeau cu o viteză extrem de redusă, dar curând se obișnuiră și cu acest lucru și se concentrară asupra altor probleme. Emery

încerca să recompună ovalul suav al feței din spatele carabinei. Ochii mari și întunecați, gura mică, dar bine conturată și nasul parcă puțin turtit...

Mâinile mici și înguste, în care carabina părea imensă, ceea ce însemna că erau cam de mărimea gemenelor. Nu-și aducea aminte cum aveau părul, dar fața era măslinie sau chiar neagră. Părul drept sau cârlionțat? Nu erau nici japoneze, nici chinezoaice. Poate niște afro-americance cu tenul puțin mai deschis. Un amestec de rasă albă, neagră și orientală? Filipineze? Orice era posibil.

Părul negru ca abanosul se contopea cu gluga.

— Negrese, spuse el tare.

— Ce spui?

— Negrese. Nu așa se numesc prăjiturile acelea cu ciocolată?

— Ba da. Sunt și niște trupe de fete, de cercetași, numai că mai mici. Leen și Layna au fost la „Negrese”.

— Da, așa e, mi-am adus aminte.

Dar negresele au fost inițial, un fel de zâne mici și tuciurii, rele, și, uneori invidioase, gata, deseori, să-și pună serviciile la dispoziția celor care le ofereau hrană și îmbrăcăminte. A fost un nume destul de drăguț pentru o organizație de fete, care nu puteau să se numească, de exemplu, gnomi.

Jan spusese că sătenii aceia fuseseră răpiți de zâne... încercă să-și amintească exact anul dispariției lor, dar nu reuși.

Pentru că nu reușeau să-și ofere, întotdeauna, serviciile în schimbul bunurilor pe care le doreau, negresele obișnuiau să și fure. Mulgeau vacile înainte ca stăpânii lor să se trezească. Furau copii din pătuțurile lor și îi duceau într-un loc unde timpul se scurgea altfel, mai repede sau mai încet. Aileen, care nu lipsise mai mult de două ore, crezuse că trecuse o zi; o duseseră la ziggurat și îi arătaseră poze pe care nu reușise să le identifice, dormise sau, cel puțin, încercase să doarmă, fusese obligată să meargă pe lacul înghețat, unde străluceau luminițe albastre.

Unde se afla tărâmul zânelor?

— De ce ai oprit mașina?

— Pentru că vreau să cobor și să verific ceva. Tu rămâi aici.

Cu lanterna în mână, închise portiera jeepului. Mai târziu, poate chiar a doua zi dimineață, zăpada va fi mai bătătorită și, deci mai ușor de străbătut. Acum era încă afinată și se afunda în ea până la genunchi.

Marcajul istoric se remarcă în oceanul de ninsoare, cu dimensiunile amplificate de zăpada care-l acoperea. Voia să curețe plăcuța de metal și să citească inscripția de pe ea, dar datele și circumstanțele stabilite de un istoric,

mult mai interesat de plauzibil, decât de realitate, nu aveau nici o valoare.

Trecu mai departe, spre ceea ce vara era o pajiște înverzită, aducându-și aminte că în fața gardului care înconjura pământul, ce aparținea unei ferme din apropiere, era un șanț destul de adânc. Ar fi vrut să aibă un băț ca să verifice zăpada și să detecteze șanțul. Cadavrul, dacă ceea ce văzuse nu fusese decât o iluzie, ar fi trebuit să fie deja acoperit cu zăpadă și transformat într-o moviliță camuflată de albul infinit.

În șanț, zăpada îi ajungea până la mijloc. Descoperi gardul cu mâinile înmănușate, apoi un trunchi de copac pe jumătate ars de care se sprijini pentru a se ridica din zăpadă.

Coiotul zăcea în același loc în care îl zărise când se îndrepta spre oraș. Era înghețat bocnă, asemenea veveriței pe care i-o lăsase pe verandă, cu fața schimonosită de uimire și durere. Traversă cu greu șanțul înapoi, gata să-l strige pe Brook să vină să-l ajute, și așeză coiotul înghețat în spate, lângă banchetă.

— Dar e un coiot mort, spuse Brook.

Emery încuviință și se instalează la volan pornind motorul.

— Cianură de potasiu.

— Ce vrei să spui?

— Nu știu. Încă nu sunt sigur.

Brook se holbă nedumerit, apoi ridică din

umeri.

— Sper că nu ți-ai deschis rana în timp ce-l cărai.

— Aș putea să-l îngrop. Sau să-l împăiez. Magazinul de echipamente sportive oferă asemenea servicii. Nu cred că face mai mult de o sută de dolari.

— Dar nu l-ai omorât tu, protestă Brook.

— Ba da, îi răspunse Emery.

După cât puteau să distingă prin ninsoarea deasă, cabana era la fel cum o lăsaseră. Emery nu opri și nici nu încetini viteza, care era oricum mică.

Lumea de dincolo de parbriz era albă, mărginită de rama neagră, iar mintea lui încerca să picteze pe această coală imaculată lumea micuțelor negrese, o lume care își trimisese un fel de rachetă ca mesager (dacă zigguratul era un aparat de zbor într-adevăr), care avea un echipaj alcătuit din femei tinere, mai asemănătoare între ele decât surorile. O lume fără bărbați, sau poate o lume în care bărbații erau temuți și urâți.

Oare ce crezuseră despre Jan, o femeie aproape cu treizeci de centimetri mai înaltă decât ele? Jan, cu pielea ei ca laptele și părul ei blond? Sau despre Aileen și Alayna, niște fete de mărimea lor, aproape la fel de negricioase ca și ele și mai asemănătoare decât două picături de apă? Una fugise de ele,

iar cealaltă le înfruntase; ambele reacții probabil că le nedumeriseră. Din punctul lor de vedere, aterizaseră într-un pustiu acoperit cu zăpadă, cu vânt tăios și ger puternic, un ținut deșertic locuit de niște ființe periculoase.

— Ar fi trebuit să oprim la cabană. Putem să mergem mâine după lucruri, pe lumină.

— Nu vom mai reuși să ajungem acolo mâine. Zăpada va fi prea înaltă.

— Am putea să încercăm, totuși.

Brook îi confirmase lucrul de care se temea cel mai mult: chiar dacă erau înarmate, s-ar fi speriat de ei. Și-au dat seama că pușca era o armă de prima dată când au pătruns în cabana goală - goală pentru că el văzuse o lumină ciudată pe dealul de vizavi.

— Mai e mult, tată?

Brook încerca să deslușească ceva prin furtuna de zăpadă spulberată în noaptea întunecoasă, căutând Lincolnul lui Jan.

— Cred că mai avem ceva. Ne deplasăm destul de încet... se scuză Emery.

Lumina de pe deal lăsase un semn pe spătarul scaunului său de stejar. Să fi fost un laser, o armă cu laser? Să fi încercat să tragă în el? Un laser, care doar a afumat puțin lemnul, nu avea puterea de a ucide un om, deși ar fi putut să-l orbească dacă îl nimerea în ochi. Poate că nu era chiar o armă, ci un fel de unealtă pe care încercaseră să o folosească pe

post de armă. Își aduse aminte de laserele folosite pentru marcarea oțelului, în compania pe care o abandonase, pentru a-și fonda propria companie.

— Cred că nu e nimeni la cabana de acolo.

— E abandonată de la începutul lui noiembrie. Nu mai e nimeni în zonă, cu excepția noastră și a lor.

— Ce crezi că au de gând?

— Cred că încearcă să plece.

Spera ca tonul vocii lui să-i dea de înțeles lui Brook că nu avea chef de conversație.

— Ar fi putut să plece cu Lincolnul. Aveau benzină. Am verificat eu, pentru că ea nu are obiceiul să se uite.

— Nu știu să conducă. Dacă ar fi știut, l-ar fi luat de prima dată, atunci când Jan și-a lăsat cheile în contact. Și, în afară de asta, nu pot să ajungă cu Lincolnul acolo unde vor ele.

— Tată...

— Gata cu întrebările deocamdată. O să-ți explic mai târziu restul, când voi reuși să înțeleg și eu pe deplin despre ce e vorba.

— Cred că ești obosit. Aș fi vrut să ne fi oprit la cabană. Oricum, nu cred că vom mai găsi lucrurile mele.

Oare era chiar așa de obosit? Da, chiar era. Mersul prin zăpadă și traversarea șanțului, de la marcajul istoric, îi consumase și ultimul strop de putere rămas, după ce pierduse atâta

sânge și o târâse pe Aileen până acasă, prin zăpada care acum nu i se mai părea atât de adâncă. Nu mai era călăuzit de putere și energie, ci de disperare și încăpățănare.

— Bunicul tău obișnuia să-mi spună o poveste, îi zise el lui Brook, despre un iepure, un coiot și o gaiță. Ți-am spus-o vreodată?

— Nu, zâmbi Brook, bucuros că nu era supărat pe el. Cum e?

— Gaița ciripește și avertizează celelalte animale dacă vede un coiot. Știi?

— Da.

— Ei, bine, gaița noastră se afla într-un copac la umbra căruia dormea un iepure. Gaița observă un coiot care dădea târcoale iepurelui și îl avertiză pe acesta printr-un ciripit. Coiotul se năpusti, dar iepurele prinsese deja de veste și o rupsesse la fugă, urmat de coiot.

Gaița se acuza de faptul că nu-l avertizase mai din vreme, așa că îl întrebă:

— Te descurci? Crezi că reușești să scapi de el?

Iar iepurele îi răspunse:

— Mă descurc.

S-au rotit în jurul copacului se opt sau zece ori, iar gaiței i se părea că iepurele pierdea teren la fiecare tură. Se îngrijoră și îi strigă:

— Ești sigur că te descurci?

Iepurele îi răspunse:

— Da, mă descurc.

Mai erau doar câțiva pași și coiotul l-ar fi prins pe iepure de coadă. Gaița era moartă de îngrijorare, așa că îi spuse:

— De unde știi că te vei descurca?

Iar iepurele i-a răspuns:

— La naiba, n-am încotro.

— Vrei să spui că tu te afli în situația iepurelui? Spuse Brook.

— Exact.

Emery opri motorul.

— Trebuie să rezist, fiindcă nu am de ales.

— De ce ne oprim?

— Pentru că am ajuns.

Deschise portiera și ieși afară.

— Nu văd nici o mașină.

— O vei vedea imediat. Adu-mi lanterna!

Au trebuit să treacă peste un dâmb înainte să o poată zări, îngropată aproape de tot în zăpadă, cu capota ridicată. Emery se sui în mașină, scoase cheile lui Jan din contact și i le dădu lui Brook.

— Verifică portbagajul! S-ar putea să nu fi observat încuietoarea.

Puțin mai târziu, în timp ce se rezema de partea acoperită cu zăpadă, de pe direcția ninsorii, îl auzi pe Brook spunând:

— Sunt aici! Toate lucrurile mele sunt neatinsse!

— Lasă-mă să te ajut!

Încercă să-și adune puterile ca să se

deplaseze.

— Nu sunt decât vreo două pungi. Pot să le duc și singur.

Brook închise portbagajul ca tatăl său să nu poată vedea ce mai era acolo. Probabil un casetofon, se gândi Emery, sau un televizor. Emery nu putea să sufere televizoarele, dar se decise să nu spună nimic.

— Vrei cheile?

— Nu, ține-le tu!

— Cred că va trebui să chemăm o mașină ca să remorcheze Lincolnul când se mai topește zăpada. Au luat o mulțime de piese din el.

Brook era în fața mașinii și cerceta motorul cu lanterna.

— Desigur, răspunse Emery îndreptându-se spre jeep.

A două zi de dimineață, când se trezi, mirosea a șuncă prăjită, iar cafeaua bolborosea pe sobă. Se ridică și descoperi că partea dreaptă a corpului îi era încă înțepenită și rana îl dureau îngrozitor.

— Brook?

Nu primi niciun răspuns.

În cameră era frig, în ciuda flăcărilor prietenoase din sobă și a mirosului îmbătător de cafea. Se îmbracă cu cămașa de lână pe care o purtase și ieri, după ce Brook îi bandajase rana, peste bluza de piele cu care

dormise. Apoi își trase pantalonii pe care îi lăsase jos, lângă pat și se ridică. Își puse ciorapii în punga de rufe murdare și încălță o pereche curată, peste care încălță bocancii și își legă strâns șireturile.

Cafeaua fiersese destul. Puse șunca pe farfuria verde și ciobită pregătită de Brook. Mirosea foarte bine. Ar fi vrut să mănânce o bucățică, dar nu prea îi era foame.

Oare Brook plecase pe jos ca să aducă restul de lucruri pe care le ascunsese în portbagajul Lincolnului? Dar nu ar fi lăsat mâncarea pe foc. Ar fi luat cafeaua de pe plită și ar fi băut o cană înainte de a pleca, ar fi luat o felie de șuncă și ar fi mâncat-o pe jumătate, eventual cu pâine și unt.

Nu aveau aparat de prăjit pâine, dar Brook se oferise să o prăjească pe plită seara trecută. Focul era aproape stins. Probabil că Brook pusese de cafea și șunca la prăjit și se dusesse afară să taie lemne.

Doamne, se rugă Emery, nu-mi ești dator cu nimic, dar te rog...

O răpiseră pe Aileen și i-o dăduseră înapoi. Ar fi putut să facă același lucru și cu Brook; dacă era așa, probabil că i-l vor înapoia într-o zi-două.

Se trezi uitându-se absent la farfuria cu șuncă. O așeză pe masă și își puse haina și căciula. Oare căciula lui, pe care femeile

acelea nu voiseră să i-o înapoieze, era tot pe scaunul din față al Lincolnului? Nici măcar nu se uitase. Zăpada se așternuse pe pervazul ferestrelor, dar nu mai ningeă la fel de tare ca în ziua precedentă. Urma lăsată de bocancii lui Brook se distingeă cu claritate, traversând veranda din spatele casei, îndreptându-se, apoi, spre grămada de lemne, apoi se întorsese puțin din drum. Brook văzuse ceva, sau mai degrabă auzise un zgomot dinspre nord, unde era parcat jeepul. Emery reușea cu greu să urmeze cărarea trasată de pașii lui Brook în zăpadă.

Brook zăcea lângă magazie, cu un braț de lemne lângă el. Sângele ce colora zăpada din jurul capului lui ar fi putut fi, spera Emery din cauza unei răni superficiale a scalpului. Era posibil ca Brook să fie încă în viață, deși inconștient. Deși se apropie să vadă mai bine, știa că nu poate fi adevărat.

Închise ochii și se ridică. Îi luaseră și toporul; își făcuse griji în privința carabinei, fără să se mai gândească la topor, și iată că folosiseră toporul de data asta...

Coiotul mort era încă în jeep, acolo unde-i trântise aseară. Îl luă și-l duse în partea de sud a cabanei, acolo unde depozitase lemnele în toamnă, așezându-l pe un fel de catafalc din lemne. Mulțumit de rezultat, construi unul asemănător pentru fiul său, așezând corpul

care nu apucase să înghețe deasupra și acoperindu-i cu un cearșaf curat pe care îl fixă cu ajutorul a câteva lemne mai mici. Ar fi trebuit să sune la poliție dacă telefonul funcționa încă, dar șeriful ar fi putut să-l acuze că l-a omorât pe Brook.

Când ajunse înăuntru, după un moment de ezitare, zăvorî ușile. Un calendar de anul trecut, agățat pe perete, îi oferea numărul singurului serviciu de pompe funebre din Voylestown.

— Ați sunat la Serviciul de Pompe Funebre al lui Merton. Nu putem să vă răspundem momentan, dar...

Așteptă semnalul sonor, apoi începu să turuie mesajul:

— Sunt Emery Bainbridge.

Puteau să-i afle adresa și numărul de telefon de la Informații.

— Fiul meu a murit. Vreau să vă ocupați de înmormântare. Sunați-mă cât de repede puteți.

Urmă un minut sau două de tăcere, ca pentru a cinsti memoria lui Brook, apoi se auzi tonul. Formă numărul de la poliție.

— Biroul șerifului Ron Wilber...

— Tot Emery Bainbridge vă deranjează. Fiul meu, Brook, a fost ucis.

— Adresa?

— Pe autostrada E-E, cam la zece kilometri

distanță de Lacul Haunted.

— Ce s-a întâmplat, domnule Bainbridge?

A vrut să spună cum una dintre femei s-a ascuns după cabană cu toporul ridicat și a așteptat ca Brook să dea colțul; totul se deslușea foarte clar din urmele lăsate pe zăpadă, dar dacă ar fi menționat toate acestea acum, nu ar fi făcut altceva decât să-l facă pe șerif să-l suspecteze și mai tare. Așa că urmă:

— A fost lovit în cap cu toporul meu, care a fost furat ieri.

— Da, îmi aduc aminte. Nu mișcați cadavrul. Vom trimite pe cineva de îndată ce acest lucru va fi posibil.

— Dar deja l-am mutat. Când...

— Atunci nu-l mai mutați. Nu mai puneți mâna pe nimic...

— Când veți trimite pe cineva aici?

Îi simți mai degrabă, fără să-i audă, respirația accelerată.

— În această după-amiază, Emery. Vom încerca să trimitem pe cineva chiar în această după-amiază.

Dacă n-ar fi mințit, reflectă Emery, i s-ar fi adresat cu „domnule Bainbridge”. Îi mulțumi și închise telefonul, apoi se așază mai bine în scaunul său, căutându-și jurnalul din priviri. Ar fi trebuit să scrie în jurnal; avea o mulțime de lucruri de relatat. Jan avea un telefon celular în mașină. Îl luaseră? Nu observase dacă mai era

acolo.

Ridică din nou telefonul din furcă, dar îl așează la loc, fără să formeze niciun număr. Ceasul lui cel negru era pe pat. Îl ridică și verifică ora.

09:17 Jan a sosit ieri cu Brook și gemenele. Trei femei micițe și negricioase, cu glugi pe cap, au încercat să-i fure mașina. Am avut o discuție în contradictoriu cu Jan și copiii.

Cercetă pixul cu mare atenție. Era exact de culoarea sângelui lui Brook pe zăpadă.

Aileen a fugit. Am căutat-o cu mașina lui Jan, pe care am lăsat-o în schimbul ei răpitoarelor. Una dintre ele m-a împușcat. Nu înțeleg engleza.

Pixul cel roșu se opri din scris.

Computerul de acasă, adică de la casa lui Jan, se corectă el în gând, are un corector de texte, pixul acesta nu avea așa ceva și totuși îl avertizase într-un fel, prin culoarea lui... Era oare posibil ca femeile acelea să vorbească, totuși, limba engleză? În deplasările sale dincolo de ocean întâlnise oameni care vorbeau o engleză ininteligibilă pentru el. Încercă să-și amintească ce spusese femeia aceea și ce spusese el, dar nu reuși niciuna, nici alta.

Totuși, într-un colțișor al minții sale încolțise ideea că ele vorbeau un fel de engleză, dar puțin mai deosebită de a lui.

*Atunci când s-a arătat luna lui prier a venit
Suflarea lui mărtișor fără urm-a amorțit.*

Învățase versurile acestea în liceu – cât trecuse de atunci? Dar nu-i adevărat, erau mult mai vechi decât atât, erau mai mult de șase sute de ani de când un poet celebru scrisese aceste versuri arhaice, care la început i se părușeră atât de străine, de parcă erau scrise în germană. Astăzi ar fi sunat cam așa: „Atunci când luna martie a sosit/Vântul de martie s-a potolit”.

Limba se schimba mereu, evolua...

Ridică telefonul din furcă, convins că își amintea cu precizie numărul de pe telefonul mobil al lui Jan.

Se auzi un apel îndepărtat. Oare era chiar apelul telefonului din Lincolnul negru al lui Jan acoperit cu zăpadă? Existau telefoane speciale pentru a fi purtate în geantă... Dacă femeile ar fi luat telefonul și l-ar fi demontat, ar fi trebuit să audă o voce care să-i comunice că numărul format nu mai exista.

După ce sună de nenumărate ori, cineva răspunse în sfârșit.

— Alo? Spuse el. Alo? Spuse el cu o voce care

chiar și lui i se părea lipsită de expresie.

La celălalt capăt al firului nu răspundea nimeni. Rosti cu o voce cât se poate de clară:

— Eu sunt bărbatul căruia i-ați ucis fiul și vin să vă omor. Dacă vreți să-mi dați vreo explicație, ar trebui să o faceți acum.

Nu răspunse nimeni.

— Foarte bine. Puteți să mă sunați dacă vreți. Le dictă numărul lui de telefon, rar și mai distinct decât de obicei.

— Dar nu voi mai fi acasă pentru foarte mult timp.

Sau, cel. Puțin, nu vorbesc o engleză pe care eu să o pot înțelege. Ar trebui să precizez că am fost foarte grav rănit. Brook m-a pansat. Nu m-a consultat niciun medic. Poate că ar trebui.

Își pipăi pansamentul și descoperi că era îmbibat cu sânge închegat. Se hotărî, că dacă l-ar fi schimbat, ar fi/pierdut timp prețios, și că nici măcar nu ar fi reușit să se bandajeze cum trebuie.

Brook și cu mine le-am dus pe Jan și pe fete în oraș.

Înainte de a mă trezi, de dimineață, femeile acelea l-au ucis pe Brook, afară, pe zăpadă.

Puțin mai jos de cabană, era un pâlc de sălcii. Se îndreptă spre ele prin zăpada înaltă și tăie câteva crengi cu ajutorul cuțitului de vânătoare. Le duse în cabană.

Apoi tăie trei nuiele, fiecare dintre ele având de trei ori lungimea piciorului său, și le legă la capete cu sfoară, își confecționează un fel de încălțări pentru zăpadă pe care le atașă cizmelor legându-le strâns cu sfoară de acestea.

Se depărtase deja, destul de mult de cabană, când auzi un sunet asemănător țârâitului unui telefon. Se întoarse la cabană ca să răspundă, lăsând barosul pe care îl luase cu el, pe verandă.

— Domnul Bainbridge? Sunt Ralph Merton.

Vocea lui Ralph Merton era ca de înmormântare.

— Pot să vă transmit condoleanțele mele, dumneavoastră și celor dragi?

Emery oftă și se așeză întinzându-și picioarele.

— Da, domnule Merton. Sunteți foarte amabil să mă sunați. Nu credeam că mă veți mai suna astăzi.

— Mă tem că nu sunt la birou, domnule Bainbridge. Am un dispozitiv care mă ajută să preiau mesajele de la birou fără să mai fie nevoie să mă duc acolo. Dacă îmi permiteți să vă întreb, fiul dumneavoastră suferea de ceva?

— Nu, Brook era perfect sănătos, din câte știu eu.

— Deci nu l-a examinat niciun doctor?

— Niciunul, cu excepția mea.

După câteva minute de tăcere, Emery adăugă:

— Și femeia care l-a ucis. Cred că, de fapt, erau două femei, iar în acest caz cea de-a doua l-a văzut și ea. Nu că ar avea vreo importanță...

Ralph Merton tuși încurcat:

— Voi trimite un medic să vă examineze fiul și să semneze certificatul de deces, înainte ca eu să ajung la dumneavoastră, domnule Bainbridge.

— Desigur. Uitasem.

— Aveți un medic de familie?

— Nu.

— În acest caz, se auzi vocea lui Ralph Merton, de data asta parcă puțin mai umană, aș putea să-l trimit pe doctorul Ormond. Este un tânăr foarte priceput. Va porni spre dumneavoastră imediat ce îl voi solicita. Sunt foarte sigur de acest lucru.

— Mulțumesc. Vă rămân îndatorat.

— Voi suna chiar acum. Puteți să ne anunțați imediat ce intrați în posesia certificatului de deces, domnule Bainbridge?

— Desigur.

— Minunat. Acum, în ceea ce privește situația

actuală... Fiul dumneavoastră se află înăuntru?

— Nu, este afară. L-am acoperit cu un cearșaf, dar cred că este deja acoperit și cu un strat de zăpadă.

— Minunat. Îl voi suna imediat pe doctorul Ormond. Când veți avea certificatul de deces, vă puteți baza pe serviciile oferite de firma noastră. Aveți toată înțelegerea mea. Am și eu doi băieți...

— Mulțumesc, repetă Emery și puse telefonul în furcă.

Cabana încă mai mirosea slab a cafea și șuncă prăjită. Poate că nu ar fi trebuit să plece la drum cu stomacul gol, dar era chiar și mai grav să plece și să lase ibricul pe foc, ca mai devreme. Opri soba, luă o cană curată din dulap, încercând să-și păstreze echilibrul cu pantofii pe care și-i confecționase el însuși, își turnă cafea și sorbi încet, pregătindu-se să mănânce și două feliuțe de șuncă. Mai puse încă trei între felii de pâine și își îndesă sandviciurile în buzunar.

Barosul îl aștepta la ușă; încuie ușa și porni la drum pentru a doua oară. Când ajunse destul de departe, încât nu mai zărea cabana de pe drumul acoperit de zăpadă, i se păru că aude din nou țârâitul slab al telefonului. Probabil că era doctorul Ormond; ridică din umeri și-și văzu de drum.

Ușa cabanei neluminate părea destul de masivă. O examinează cu atenție și dădu un ocol casei. Zăpada spulberată ajunsese aproape la nivelul zăvorului. Găsindu-și o poziție cât mai echilibrată, ridică barosul și lovi. La cea de-a treia lovitură, lacătul se desprinse și ușa se deschise în interior.

În timp ce intra pe ușa dezmembrată, își dădu seama că nici măcar nu știa cine era proprietarul casei sau cum arăta, că nici măcar nu ar fi în stare să-l recunoască dacă s-ar întâlni cu el pe stradă.

Furtul ar fi putut fi trecut cu vederea dacă ar fi reușit să se explice și să-i ceară scuze proprietarului, să se ofere să suporte despăgubirile; deși nu mai putea fi vorba de nici o scuză și nici o explicație în cazul în care reușea ce-și pusese în gând. Ar deveni un justițiar, iar legea, pentru care chiar și actele de dreptate se numeau tot crime, l-ar fi condamnat. Va fi nevoit să afle adresa acestei cabane și să trimită banii prin poștă.

Bineînțeles că se putea să nici nu găsească vreo armă aici, iar în cazul acesta ucigașii lui Brook urmau să-l omoare și pe el, înainte de a mai avea timp să pună ceva la cale. Ar putea să-l omoare chiar și...

Dar înainte de a-și sfârși gândul, descoperi seiful de arme, o cameră de oțel vopsită astfel încât să pară din lemn, cu o încuietoare cu

cifru. Dar o jumătate de duzină de lovituri cu barosul au distrus încuietoarea. Mai avea nevoie de câteva serii pentru a urni ușa de oțel cu o grosime de șaisprezece centimetri. Încuietoarea era din oțel, iar mânerul ciocanului pe care îl găsisese în cutia cu scule, aproape de intrare, era din fibră de sticlă; pentru câteva secunde, care i se păruseră infinite, a fost sigur că nu va reuși.

Dar una dintre balamale cedă cu un pocnet sec – cel mai plăcut sunet pe care îl auzise vreodată. Încă o lovitură și ușa se va deschide. În seif se găseau douăzeci de puști cu țeavă dublă, un revolver de calibrul șaisprezece, o carabină Sako nou-nouță; două feluri de gloanțe și trei cutii de cartușe pentru carabină într-unul din sertarele de dedesubtul panopliei cu arme.

Emery înșfăcă carabina și o puse la ochi; patul armei era destul de îngust – probabil că proprietarul era mai firav, dar o putea mânui cu ușurință, de parcă îi aparținuse întotdeauna.

Puse cinci cartușe în încărcător și își umplu buzunarele cu restul. Gândindu-se că femeile ar fi putut să se aprovizioneze cu muniție de aici dacă ar fi descoperit seiful deschis, împrăștie câteva cartușe în jurul cabanei.

Se instalează într-un pâlci de pini de pe malul

lacului și reuși să deslușească structura alambicată, căreia Aileen îi spunea ziggurat, atât cât îi permitea lumina cenușie și ninsoarea: era un ansamblu de module cubice dispuse piramidal, formând o serie de terase acoperite de ninsoare.

Cu siguranță că nu era un aparat de zbor; poate o navă spațială. Sau mai degrabă o stație interstelară. La bază, sau mai degrabă la nivelul gheții – deoarece, probabil că nu se zărea baza, fiind scufundată în apă, cam la o adâncime de cincisprezece metri sau mai mult – modulele erau deformate în mod vizibil.

Ridicându-se, păși pe gheața măturată de vânt. Existau probabil și copci în care apa răzbea la suprafață la vremea când femeile acelea au adus-o pe Aileen de la ziggurat și i-au predat-o pe șosea. Probabil că acestea se formaseră datorită crăpăturilor provocate de ziggurat la aterizare. Totuși, apa fusese destul de înghețată ca Aileen să poată păși peste ea, deși lacul acesta de munte era foarte adânc. Nu reușea să-și dea seama cum se petrecuseră lucrurile, deși probabil că nu era prea departe de adevăr.

Nu distingea nici o fereastră, dar câteva module păreau să aibă un fel de uși circulare. Dacă femeile stăteau de pază, l-ar fi putut împușca în orice clipă, în timp ce se furișa spre ziggurat; dar pentru asta ar fi trebuit să

deschidă o uşă, iar el le-ar fi luat-o înainte şi ar fi tras primul. Ridică piedica de la carabină. Îşi dădu jos mănuşa din mâna dreaptă şi o îndesă peste muniţia şi sandviciurile uitate din buzunar.

Venise aici să-şi caute moartea şi dacă l-ar fi împuşcat înainte de a ajunge la ziggurat, ar fi sfârşit aici, pe gheaţă.

Toţi oamenii mureau. Toate fiinţele mureau până la urmă, tinere sau bătrâne; iar el trăise deja mai mult decât mulţi dintre cei pe care îi cunoscuse în timpul liceului şi al facultăţii. Trăise aproape de trei ori mai mult decât Brook.

În dreapta lui, se conturau urmele unor cizmuliţe mici, care se depărtau de ziggurat, urme care nu fuseseră acoperite de zăpadă, ceea ce însemna că erau foarte proaspete. Le examină cu atenţie şi constată că porneau din dreptul unei uşiţe a cărei margine inferioară nu depăşea nivelul gheţii cu mai mult de doi centimetri. Era închisă cu ajutorul unui zăvor destul de mare pentru a-l deschide fără a mai fi nevoit să-şi scoată mănuşa.

Un val de căldură plăcută îi cuprinse faţa. Păşi în interiorul zigguratului. Căldură! Aveau căldură, căldură ce se datora, probabil, unui dispozitiv care funcţiona, deşi Aileen se plânsese că îi fusese frig înăuntru. În cazul acesta, căldura provenea de la un dispozitiv pe

care reușiseră să-l repare recent, poate cu ajutorul pieselor Lincolnului.

Pe jumătate absent, închise ușa în urma lui și se îndreptă spre cea de-a doua, care se deslușea drept înainte. Dincolo de aceasta era o lumină slabă și albastruie și întunericul adâncurilor. Deci așa se explica gheața de pe cizmele lui Aileen; trecuse prin apa lacului, dar aici, în interiorul zigguratului, unde apa avea o înălțime de treizeci de centimetri. Își desfăcu șireturile și se descălță. Își legă ghetetele una de cealaltă cu ajutorul șireturilor. Poate că ar fi fost mai bine să-și lase încălțărilor aici, în tunelul de aerisire, dar fără ele ar fi fost blocat în ziggurat și era prea riscant. Își scoase și șosetele și le îndesă în bocanci, își suflecă pantalonii și păși desculț în apa întunecată, cu încălțărilor în mână stângă și carabina în dreapta, purtată ca pistol.

Pereții și podeaua modulului erau acoperiți cu butoane și tot felul de echipamente ciudate; se opri ca să cerceteze ceea ce părea a fi un simplu cadran, deși limbile tremurau nedefinit, dispăreau și reapăreau, cadranul dovedindu-se a fi, de fapt, doar o proiecție fără substanță. Primul număr de pe cadran semăna cu un zero, ultimul putea să fie trei sute, deși nu mai văzuse nici odată un asemenea trei. Deplasând o manetă minusculă de la bază spre stânga și numeralele își crescură

dimensiunile; apoi cadranul se întunecă și se concretiză, deveni solid.

De deasupra se auzi un zgomot destul de estompat, ca și cum cineva din modulul superior ar fi scăpat un obiect de dimensiuni reduse.

Tresări și se uită în jur alarmat. O altă ușă circulară, aflată în partea cealaltă a modulului deteriorat, dădea într-un modul interior, care ar fi trebuit (dacă podeaua ambelor module avea același unghi de înclinare) să fie mai puțin scufundată. Traversă și intră pe ușă respectivă, urmat de cadranul pe care-l studiasse mai devreme, care se deplasa pe suprafața peretelui metalic asemenea unui puc de hochei, ciocnindu-se de alte echipamente, până când îl prinse și deplasă maneta de la bază spre dreapta, așa cum fusese inițial.

O scară aflată în mijlocul noului modul părea că-l invită să urce în cel superior, ceea ce și făcu, cu destul de mare greutate, cu bocancii atârându-i greoi, gata să se strângă de gât cu propriile șireturi și cu carabina pe care o ținea în mâna dreaptă. Scara, confecționată dintr-un fel de metal albicios care nu părea a fi aluminiu, se îndoia sub apăsarea lui, dar rezista.

Modulul superior în care intră era aproape intact și mai rece decât cel din care urcase. Se

auzea vântul care lovea pereții metalici și spulbera zăpada, deși nu exista nici o fereastră sau vreo deschizătură care să-i ofere imaginea lacului viscolit.

Cât de înspăimântată trebuie să fi fost biata Aileen!

Curios, puse jos bocancii și carabina, scoase cuțitul și răzui câteva mostre din metalul care alcătuia ultima treaptă a scării. Erau strălucitoare pe partea proaspăt desprinsă și opacă pe cealaltă. Se abținu să ghicească proveniența metalului. O piesă neidentificabilă, mult mai mare, care răsărea din podea părea să fie construită din același material; își descheie haina și depozită mostrele în buzunarul cămășii.

O piesă rectangulară aflată lângă perete părea un fel de masă de lucru acoperită cu un plastic alb. Pe ea se aflau două obiecte nedefinite; traversă încăperea pășind peste dispozitive amorfe și un fel de echipamente, dotate cu ecrane cu forme neobișnuite.

Obiectul pe care îl ridică de pe masa de lucru începu să își schimbe forma la atingerea lui, formând niște cavități cu forme parabolice; celălalt obiect se deschise revelând o diagramă sofisticată. Luminițe portocalii și verzi rătăceau pe suprafața diagramei în neștire. După ce bâjbâi puțin, reuși să oprească și să readucă dispozitivul la forma

inițială, apoi îl vârî în buzunarul de la haină, alături de alte câteva lucruri interesante, pe care le descoperi în compartimentele extensibile ce păreau că țin locul sertarelor, deși nu erau chiar sertare.

Pe neașteptate, o față uriașă se ivi pe masă, iar strigătul ei furios răsună în tot modulul. Pendulele și un fel de clopoței îi țineau hangul, alcătuind un concert grotesc și asurzitor. O fracțiune de secundă care i se păruse o veșnicie, ascultă și privi nedumerit ceea ce se întâmpla în jurul lui.

Era la doi metri în spatele lui, cu toporul ridicat, când o simți și se întoarce. Se repezi spre ea și se alese doar cu o lovitură cu coada de lemn, pe umăr. Luptându-se, se rotiră de câteva ori pe podeaua înclinată. Ea mușcându-l și zgâriindu-l, iar el încercând, mai întâi cu o mână și mai apoi cu două, să apuce coada toporului.

Îi smulse toporul, îl roti neîndemânatic, atingându-i călcâiul cu partea neascuțită. Ea îl mușcă de obraz, gata să-i sfâșie fața. Lăsând din mână toporul, îi băgă degetul în ochi. Ea îl scuipe (după cum își aminti el cu stupoare, ulterior), se ridică și își luă tălpășița.

Și dus-a fost.

Pe jumătate împietrit de violența și bruschețea atacului, ca și de gălăgia asurzitoare provocată de masa de lucru, se

ridică și privi de jur împrejur. Toporul pe care i-l furaseră se afla în stânga; pata maronie de pe lama strălucitoare era, probabil, sângele lui Brook. Din rana de pe obraz, sângele lui picura pe podeaua metalică. Cizmele și carabina se aflau exact acolo unde le lăsase.

Se ridică încet în picioare, își recuperează toporul, dar apoi îl abandonează, căci nu putea să care atâta greutate, iar carabina era o armă mult mai eficientă. De altfel, toporul era arma cu care fusese ucis Brook.

Se înfioră. Femeile acestea l-au ucis pe Brook. Toporul era toporul lui și nimic mai mult: o bucată de oțel montată pe un mâner de lemn, un obiect cumpărat cu treizeci sau patruzeci de dolari de la magazinul de unelte din oraș – era stupid să învinuiască toporul, la fel de stupid ca și cum ar fi învinuit piatra de care se împiedicase.

Îl ridică și îi șterse lama pe una dintre mânecile hainei până când reuși să curețe aproape de tot sângele lui Brook. Carabina era o armă mult mai eficientă, dar dacă ar fi lăsat toporul aici, femeile acelea l-ar fi descoperit cu siguranță și l-ar fi atacat înarmate cu el. Dacă îl ducea afară, ar fi putut să sape o gaură în stratul gros de gheață și să-l arunce în apă; dar dacă îl arunca în apa întunecată de la baza scării ar fi ajuns probabil la același rezultat, însă de o sută de ori mai repede. Curând,

poate chiar foarte curând, s-ar putea ca aceea care încercase să-l ucidă să încerce din nou.

Masa continua să facă scandal.

Exasperat, îi spuse să tacă din gură, dar nu primi niciun răspuns. Se repezi la fața feminină care scotea sunetele acelea sâcâitoare și o lovi cu toporul, până când se așternu tăcerea, asemenea unei cortine, iar suprafața mesei redeveni albă și stabilă, dintr-un fel de plastic.

Era oare și un fel de dispozitiv educativ, în afară de masă de lucru? Sau poate era doar o modalitate de a ține companie celui care lucra?

Așeză toporul pe ea, își găsi batista și o lipi de obraz.

Curios din nou, se apropie de unul dintre pereți și îl pipăi. Nu era așa de rece cum s-ar fi așteptat, deși părea mult mai rece decât temperatura camerei.

— Izolat, bolborosi el, dar nu destul. Oare cât de izolat trebuie să fie pentru a călători în spațiu? Poate că era necesar să fie extrem de izolator. Astronauții petreceau ore întregi în costumele lor de protecție. După o clipă de gândire ajunse la concluzia că o stație spațială pierdea căldură în spațiu numai prin intermediul radiațiilor, iar o asemenea stație la temperatura camerei nu avea cum să piardă prea multă căldură.

Duse toporul în dreptul deschizăturii din

podea pentru a-l arunca în apă, dar, tocmai atunci, zări cadavrul unei femei care plutea cu fața în jos, în apa opacă a camerei de dedesubt.

La plecare, constată că urmele bocancilor lui de la venire erau la fel de adânci ca și cum de-abia fuseseră făcute, deși ninsoarea se întetise. Se adunase atât de multă zăpadă pe terasele zigguratului încât părea o rocă ce se înălța din gheață; dacă i-ar arăta-o cuiva, lui Brook, să zicem, deși poate că ar fi fost mai bine să dea ca exemplu pe cineva care încă trăia... Dacă i-ar fi arătat-o lui Jan, Aileenei sau Pamelei, care fusese mama lui Brook, ar fi spus: „Stânca aceea de acolo este goală pe dinăuntru și e plină cu niște încăperi cu lumină albăstruie, unde trăiesc niște femei negricioase care încearcă să te ucidă”. Iar cei mai mulți, sau cele mai multe dintre ele ar fi spus că minte, că e nebun sau beat. Timp de câteva secole, locuitorii Irlandei și ai Angliei și ai altor câteva țări înregistraseră o rată scăzută a habitatelor din zona de deal, acolo unde timpul se scurgea diferit, deși în Africa, unde oamenii aveau pielea neagră, oamenii aceia mărunți despre care se povestea nu aveau pielea albă...

Făcuse greșeala de a întoarce cadavrul femeii; amintirea figurii ei livide și a ochilor

holbați a continuat să-l urmărească toată viața. Încercă să-și aducă aminte un termen pe care îl găsisese mai demult într-o carte, și care denumea destul de exact paloarea aceea cadaverică.

Exista un soi de africani cu pielea palidă, numiți Yumbos care locuiau în zonele de deal și se furișau în casele oamenilor pentru a fura mâncare. Aileen îi spusese că nu-i dăduseră să mănânce decât pâine. Mâncau foarte puțin probabil, pentru că mai aveau de stat o perioadă nelimitată de timp pe aici.

Dacă nu ar fi avut capota ridicată, Emery ar fi trecut pe lângă Lincoln fără să-l vadă, confundându-l cu un morman de zăpadă. Ambele uși erau încuiate (se pare că le încuiase chiar el din obișnuință, noaptea trecută), iar cheile se aflau încă în buzunarul lui Brook. Sparse un geam cu țeava carabinei și își recuperează căciula. Brook mai lăsase câteva lucruri aici: un televizor sau un computer în portbagaj, dar pentru a ajunge la ele, trebuia să împuște încuietoarea și, oricum era deja mult prea încărcat cu ceea ce luase din ziggurat.

Când a trecut pe lângă cabana neluminată pe care o jefuise, se gândi că ar trebui să afle dacă venise cineva să ia armele rămase. Dar după câteva minute respinse ideea. Celelalte două femei (dacă într-adevăr rămăseseră

numai două) ar fi putut sau nu să ia armele, dar oricum, nu era prea sigur că aveau și muniție. Erau periculoase și asta era tot ce trebuia să știe despre ele.

Propria lui cabană era întunecată. Încercă să-și aducă aminte dacă lăsase lumina aprinsă, sau dacă o aprinsese de dimineață. Scrisese în jurnal – consemnase foarte succint moartea lui Brook – așa că trebuie să fi aprins lampa de pe birou. Nu-și amintea să fi și stins-o.

Oare să fi reușit să între pe fereastră, spărgând geamul? Încercau să-l avertizeze în legătură cu ceva? S-ar fi putut să mai fie gloanțe în cealaltă cabană, în vreun sertar sau dulap, sau chiar în buzunarele vreunei haine care atârna în cuierul de lângă ușă.

Ușa de la cabana lui arăta la fel cum o lăsase; nu exista nici o urmă în zăpada proaspătă din fața ei, iar încuietoarea strălucitoare nu părea forțată. Puteau oare să spargă broaște? Înconjură cabana, precaut mai ales în partea de nord, trecu pe lângă jeep și pe lângă locul în care fusese ucis Brook, dar evită să se apropie prea tare pentru a nu revedea cadavrul acestuia. Ar fi trebuit să fi fost îngropat sub zăpadă până acum, așa cum îi spusese antreprenorului; cu toate acestea nu putu să se abțină să nu privească fața contorsionată și răvășită a lui Brook. Fiul său

nu se va mai duce nici odată la Purdue, nu va mai putea profita de pe urma contractelor tatălui său cu NASA. Brook era mort și toate visele (atât de multe) muriseră o dată cu el. Oare îl jelea pe Brook sau propriile lui vise?

Ușa din spate părea la fel de neatinsă ca și cea din față, fără vreo urmă în zăpada din jur. Fără îndoială că stinsese lampa automat atunci când terminase de scris în jurnal. Toată lumea obișnuia să facă astfel de gesturi reflexe.

Descuie ușa din spate, intră, așează pușca într-un colț și își goli buzunarele pe masă: cadranul care se luase după el, aparatul acela care dădea la iveală diagrame mai mari decât el, cadrul dreptunghiular, care părea să fie o carte ale cărei pagini se întorceau ori de câte ori le atingeai cu mâna, caracatița de lumină al cărui corp era format dintr-un fel de sferă de ceramică de dimensiunea unei bile. Mai avea un cub cu șapte fețe, mărgelile acelea care se înșirau singure și care sigur erau mai mult decât niște simple mărgeli și un fel de vas în care obiectele de dimensiuni mici păreau să se topească și în câteva minute dispăreau. Plus cartușele pentru carabină, carnetul de cecuri, cheile, batista, briceagul și sandviciurile neapetisante.

Văzându-le își aduse aminte că îi era foame. Aprinse focul sub ibricul de pe plită și se așează

să se gândească ce ar putea să facă. Să mănânce întâi? Să-și bandajeze obrazul? Să se ocupe de foc? În cabană era rece, deși i se părea aproape confortabil după viscolul de afară.

Sau să scrie mai întâi în jurnal – să treacă în revistă tot ceea ce văzuse în ziggurat, acum, când avea totul proaspăt în minte? Cel mai înțelept ar fi să se ocupe de foc, dar asta ar fi însemnat să iasă afară după lemne și să-l vadă pe Brook. Numai gândul de a-l revedea îl umplea de groază.

O descriere detaliată a zigguratului ar putea să valoreze milioane în câțiva ani și ar fi putut să o scrie, sau cel puțin să o înceapă în timp ce își încălzea cafeaua și pregătea masa. Desfăcu o conservă de tocană irlandeză, o răsturnă într-o farfurie curată, o puse la încălzit, apoi se așază la loc pe scaun și apăsă întrerupătorul lămpii de pe masă.

Dar nu se aprinse. O cercetă cu atenție, înșurubă becul mai strâns, apăsă din nou pe butonul întrerupătorului și izbucni în râs. Nu era de mirare că nu era lumina aprinsă! Ori becul se arsese în absența lui, ori săriseră siguranțele.

Ridicându-se, încercă să repună în funcțiune rețeaua electrică de la panoul de deasupra. Dar tot degeaba.

Cum era reclama acela? Ceva despre cablurile

electrice care nu erau afectate de zăpada care se depunea pe ele... Dar în cazul celor de față, singurele din zonă care duceau până la lac, încă de acum patru ani, nu era valabilă... Găsi una dintre lămpile cu gaz pe care o folosisese înainte de electrificarea zonei, o umplu cu combustibil și o aprinse.

Dacă nu era curent, însemna că nici telefonul nu funcționa, dar când îl puse la ureche, receptorul emise binecunoscutul ton care îl asigură că era încă în stare de funcționare. Emery își aminti că cei de la telefoane reușeau întotdeauna să fie mai eficienți decât cei de la compania de energie electrică.

Apoi se hotărî să se ocupe de rana de pe obraz pentru care trebuia să aducă apă de la râu sau să topească zăpadă, ca pe vremuri.

Umplu ceainicul cu zăpadă curată din spatele cabanei. Curăță sângele uscat scoțând la iveală urmele de dinți și o vânătaie. În urma unei mușcături umane te puteai alege cu tot felul de boli - gurile oamenilor erau la fel de insalubre ca și cele ale maimuțelor, dar nu avea ce să mai facă. Puse puțin iod pe rană, apoi dezinfectă și cu apă oxigenată, pansă cu tifon din rezerva împuținată simțitor de Brook atunci când îi bandajase prima rană.

Oare femeia aceea care îl mușcase și încercase să-l omoare cu propriul topor era aceeași persoană care îl ucisese și pe Brook?

Așa s-ar părea; doar dacă femeile nu schimbaseră armele între ele și dacă presupunerile lui erau adevărate, însemna că Brook fusese răzbunat. Îl va lăsa pe șerif să preia cazul în continuare. Nu era încă decis dacă le va spune celor însărcinați cu investigarea crimei despre existența zigguratului.

Amestecă tocana și se decide că nu era încă destul de caldă; avea să o facă bună și fierbinte ca să o mănânce cu multă pâine.

Nici el nu se încălzise încă și, de fapt, nici nu se dezbrăcase de haină, deși se afla la adăpost, în cabană. Era vremea să se ocupe de lemnele pentru foc. După aceea, va putea să-și dea haina jos și să stea în cabană până se va opri viscolul și vor sosi cei pe care-i aștepta cu mașinile de dezăpezire: polițistul, doctorul nu-știu-cum și antreprenorul.

Afară, în partea de sud a cabanei se opri să se holbeze la locul unde zăcea cadavrul lui Brook. Înaintea ochilor lui nu se arăta altceva decât un morman de zăpadă, care se deosebea de mormintele obișnuite prin faptul că era alb și pufos; coiotul zăcea și el la capul lui Brook, iar grămada de zăpadă care îl acoperea nu era cu mult mai mare sau mai mică decât cea a fiului lui. Lui Emery i se păru că acest lucru este deosebit de liniștitor. Brook se afla în compania unui coiot domesticit. Cu toate

acestea, urmau să fie despărțiți în curând – în cel mult patru sau cinci zile sau chiar mai curând. Era păcat. Emery își umplu brațele cu lemne și se întoarse la cabană.

Aprinse întâi niște ziare cu un strop de benzină, apoi niște surcele și de-abia la sfârșit lemnele propriu-zise. Așeză canistra de benzină pe cămin și îngenunche ca să aranjeze mai bine ziaarele.

În cenușa din vatră erau urme de pași.

Clipi nedumerit și le privi cu atenție. Se ridică, luă lanterna și le mai cercetă încă o dată.

Nu era niciun dubiu, deși nu erau chiar niște urme clare și detaliate, așa cum ar fi vrut el, erau neregulate și slab delimitate, presărate cu o substanță neagră, încercă să frece între degete o firimitură din substanța misterioasă. Nu putea să fie altceva decât cenușă...

Urmele aparțineau unor ghete de dimensiuni mici, două perechi, una dintre ele încă și mai mică, acesteia din urmă părând să-i lipsească un călcâi.

Intraseră pe coș. Se ridică în picioare și privi în jur. Nu părea să lipsească nimic.

Se cățăraseră pe acoperiș (jeepul lui parcat lângă peretele din nord al cabanei le ușurase mult ascensiunea) și coborâseră pe coș. El nu ar fi reușit una ca asta și nici Brook dacă ar fi fost încă în viață, dar gemenele ar fi putut, iar ele erau puțin mai mari decât fetele. Ar fi

trebuit să le vadă urmele, dar acestea fuseseră probabil estompate de zăpadă și le confundase cu cele ale femeilor care fuseseră pe acolo de dimineață și îl ucisese pe Brook. El se uitase doar după urme recente lângă uși.

Și bineînțeles că nu depistase niciuna. Era foarte sigur de asta; nu era nici o urmă mai proaspătă decât cele lăsate de el de dimineață. Atunci de ce ieșiseră pe coș? Orice persoană, capabilă să manevreze echipamentul performant de pe ziggurat, ar fi trebuit să deschidă cu ușurință ambele uși din cabană, din interior. Să coboare pe horn nu era o treabă așa de dificilă pentru niște femei de mărimea gemenelor, dar să se urce înapoi, chiar și cu ajutorul unei frânghii, era ceva mai complicat. Și de ce ar fi făcut-o când puteau să iasă pe ușă?

Acoperi cenușa cu și mai multe ziare decât inițial și îmbibă fiecare ghemotoc de hârtie cu benzină. Să fi aprins întâi focul sau să își pregătească pușca întâi?

Ultima variantă i se păru cea mai sigură. Luă carabina și trase piedica, o puse sub braț și aruncă un chibrit aprins în șemineu.

Flacăra gălbuie se transformă într-un adevărat incendiu într-o clipită. Auzi un fel de clinchet metalic și apoi văzu ceva prăbușindu-se în focul din cămin, și de acolo sărind asupra lui.

— Stai, spuse el amenințând-o cu țeava puștii. Stai pe loc sau trag!

Își simți una dintre glezne cuprinsă de o mână apărută ca din senin. Se scutură ca să se elibereze de strânsoare și o a doua femeie apăru rostogolindu-se de sub priciul pe care dormise Brook, cel pe care îl pregătise inițial pentru Jan. Lovi la întâmplare cu patul puștii și nimeri brațul celei care aterizase de pe horn, apoi încercă să-i dea o a doua lovitură în genunchi, dar nu reuși.

— leșiți afară! leșiți afară amândouă, sau jur pe Dumnezeu că...

Ele se repeziră în schimb să-i ia carabina din mână. Sunetul împușcăturii fu aproape asurzitor în cabana îngustă. Carabina rămase în mâinile lui. Se trezi privind cu atenție fața maronie și mânjită de cenușă, care se contorsiona ca ziarul de mai înainte, cu ochii strălucitori și gura strâmbată într-o grimasă de durere.

Femeia din spatele ei țipă și se întoarse, lăsând carabina din mână și ducându-și mâna la coapsa rănită. Sângele i se scurgea printre degete.

Cea mai înaltă păși spre el - într-un gest, probabil, involuntar - întrucât încerca să-și păstreze echilibrul. Dar căzu și își juli fața de podeaua de lemn, pe care rămase întinsă, inconștientă.

Cealaltă femeie îngenunche încercând să-și oprească sângerarea. Se uită la Emery rugător, adresându-i un apel mut de ajutor.

— Nu! Spuse el.

Încă mai avea în mână carabina cu care o împușcase. Aparținea altcuiva, iar proprietarul probabil că o prețuia destul de mult, dar nimic din toate acestea nu mai avea importanță. O azvârli într-un colț.

— De asta am renunțat la vânătoreea de căprioare, îi spuse el în trecere. Am rănit un pui de căprioară și l-am hăituit vreo zece kilometri. Când l-am găsit s-a uitat la mine în același mod...

Pungile de plastic în care își punea de obicei gunoiul erau sub chiuvetă. Dădu la o parte plapuma, păturile și cearșaful de pe priciul care fusese al lui Brook și-l acoperi cu două pungi de plastic, apoi o ridică și o întinse pe patul improvizat.

— Ai tras în mine și acum eu am tras în tine, la rândul meu. N-am vrut. Poate că nici tu nu ai vrut, sau cel puțin așa îmi place să cred.

Cu ajutorul cuțitului său de vânătoreea, îi decupă hainele în jurul rănii. Pielea din spatele coapsei era neatinsă și se vedea foarte clar că glonțul rămăsese înăuntru.

— Am să te tai aici ca să scot chestia asta afară, îi spuse el. Ar trebui să fie destul de ușor, dar mai întâi trebuie să sterilizăm cuțitul.

Îi dădu restul de tifon pentru a-l ține pe rană pentru a reduce sângerarea și încercă să umple cea mai mare oală pe care o avea cu apă de la chiuvetă.

— Cum am putut să uit că nu mai funcționează pompa? Se întrebă el și ieși afară să umple recipientul cu zăpadă proaspătă.

— Am să-ți curăț rana și să o dezinfectez înainte de a scoate glonțul.

Vorbi rar și cât se poate de clar, întorcându-se de afară și închizând ușa în urma lui, sperând că ea înțelegea măcar o parte din ceea ce îi spunea.

— Întâi va trebui ca această apă să fie destul de fierbinte ca să curețe rana și nu să o infecteze.

Puse oala cu zăpadă pe plită și dădu la o parte farfuria cu tocană.

— Hai să vedem ce avem aici!

Îngenunche lângă femeia cealaltă, care se pare că murise, și îi examinează rana din spate, apoi se șterse pe degete. Făcu un efort de voință să o întoarcă cu fața în sus, încercând să nu se uite la fața ei. Gaura pe care glonțul o lăsase în partea din față era atât de mică și de obscură, că a trebuit să verifice cu un creion înainte de a se declara mulțumit.

Se ridică în picioare, puse creionul pe care îl introdusese în rană, înapoi în buzunarul de la cămașă, unde descoperi fragmentele de metal

albicios pe care le luase din ziggurat. O clipă își mută privirea de la ele la ziarele care încă mai ardeau în șemineu.

— Am să mai pun niște vreascuri pe foc. Dacă se răcește camera nu îți va fi de niciun folos. S-ar putea chiar să-ți fie fatal.

Grijuliu, o înveli cu cearșaful, pătura și plapuma.

— Nu vei muri. Ți-e frică?

Avea impresia că, dacă vorbea mai mult cu ea, va începe să-l înțeleagă. Așa învățau și copiii mici să vorbească...

— Nu am de gând să te omor și nici rana de la picior nu poate face acest lucru, sau cel puțin așa cred.

Ea îi răspunse și încercă chiar să zâmbească. Arătă spre ea și apoi spre femeia cealaltă, moartă, și scutură din cap. Puse lemne pe foc peste ziarele care ardeau. Apa din oala cea mare era doar o idee mai caldă, dar tocana era fierbinte. Umplu un castron și i-l înmâna împreună cu o lingură; ea se ridică pentru a mânca, dar continua să țină tamponul de pansament cu mâna stângă pe rană.

Cartea de telefon a orașului Voylestown includea și numărul doctorului Ormond. Emery îl formă.

— Bună ziua.

— Domnul doctor Ormond? Sunt Emery Bainbridge.

— Da. Ralph Merton mi-a vorbit de dumneavoastră. Voi încerca să vă fac o vizită cât mai curând posibil.

— Mai e o problemă, domnule doctor. Mă tem că am avut un accident datorită descărcării unei arme.

Un fâșâit provocat de răsuflarea doctorului bruie pentru o clipă convorbirea.

— Deci a fost rănit cineva. Grav?

— Amândoi am fost răniți. Sper, totuși, că nu este vorba de ceva foarte grav. Aveam o carabină încărcată - arma mea de vânătoare - care era sprijinită de perete. Eram puțin cam agitați și încă mai suntem. Unii oameni... oamenii aceștia... îmi pare rău.

În timp ce scornea toată această poveste, îi aduse aminte brusc de moartea lui Brook.

— Știu că fiul dumneavoastră este mort, domnule Bainbridge. Mi-a spus Ralph. A fost ucis?

— Da, cu un topor. Îmi cer scuze, domnule doctor. De obicei nu îmi pierd controlul așa de ușor...

— Dar este absolut normal, domnule Bainbridge. Nu este nevoie să-mi povestiți cum s-a întâmplat accidentul cu arma de vânătoare dacă nu doriți. Sunt medic, nu polițist.

— Carabina a căzut și s-a descărcat, spuse Emery. Glonțul mi-a străpuns șoldul - nu cred

că e ceva foarte grav -...

Se uită cu atenție la femeia rănită de pe pat încercând să-i găsească un nume potrivit.

— Și a intrat în piciorul lui Tamar. Ar fi trebuit să vă precizez că Tamar este o studentă străină care stă la noi datorită unui program de schimb intercultural între țara ei și noi.

Tamar fusese sora lui Solomon, iar ținuturile regelui Solomon erau pe undeva prin Africa.

— Este din Aden și nu prea vorbește engleză. Mă pricep să dau primul ajutor și fac tot ce pot, dar m-am gândit că ar fi mai bine să vă sun...

— E conștientă?

— Da. În momentul acesta stă în capul oaselor și mănâncă. Glonțul i-a atins partea exterioară a coapsei. Cred că a trecut pe lângă os. Dar se află încă înăuntru.

— S-a întâmpat recent?

— Cred că acum zece minute.

— Nu-i mai dați de mâncare. S-ar putea să vomite. Dați-i apă. Nu este vorba de o rană intestinală, nu-i așa? Nu este în regiunea abdomenului?

— Nu, este în coapsă, așa cum spuneam. Cam la șaisprezece centimetri deasupra genunchiului.

— Atunci dați-i apă. Cât mai multă. A pierdut mult sânge?

Emery se uită la cadavrul celeilalte femei. Va

fi nevoie să explice și petele lăsate de sângele ei.

— E greu de spus, dar cred că cel puțin o jumătate de litru. Poate chiar mai mult.

— Înțeleg.

Ormond răsuflă ușurat.

— I-aș putea face o transfuzie dacă ar fi la spital, domnule Bainbridge, dar s-ar putea să nu fie absolut necesar. Câte kilograme credeți că are?

Încercă să-și amintească cât de grea i se păruse când o ridicase în brațe. Era destul de agitat, iar nivelul lui de adrenalină destul de ridicat.

— Cred că între patruzeci și cinci și cincizeci de kilograme cred.

Ormond mormăi:

— Mică. Oase mici? Înălțime?

— Da, foarte mică. Soția mea îi spune Petite. Minciuna îi venise destul de natural, fără să se gândească prea mult la ea.

— Aș putea să spun că are cam un metru și jumătate. E foarte delicată.

— Dar dumneavoastră, domnule Bainbridge? Ați pierdut mult sânge?

— Aș zice că mai puțin de jumătate din cât a pierdut ea.

— Înțeleg. Întrebarea este dacă intestinul dumneavoastră a fost perforat...

— Nu. Doar în cazul în care se află mult mai

aproape de piele decât credeam eu. Cred că e doar o zgârietură. Eu stăteam jos, ea era în picioare. Glonțul m-a zgâriat pe mine și apoi a pătruns în piciorul ei.

— Eu aș mai aștepta puțin până să mănânc sau să beau ceva în locul dumneavoastră. Ați mâncat sau ați băut ceva de când ați fost rănit?

— Nu, minți Emery.

— Foarte bine. Așteptați puțin. Puteți să mă sunați din nou peste două ore?

— Desigur. Mulțumesc foarte mult, domnule doctor.

— Eu voi fi aici, cu excepția cazului în care e vreo urgență în oraș și am cum să mă deplasez acolo. Dacă eu nu voi fi acasă, soția mea va răspunde la telefon. Ați anunțat poliția?

— Nu și despre accident. Este doar un accident, nu are nimic de-a face cu poliția.

— Sunt obligat să raportez toate rănilile provocate de gloanțe pe care le examinez. Poate că doriți să anunțați dumneavoastră poliția...

— Bine, îl voi suna pe ofițerul care investighează moartea fiului meu.

— Rămâne la latitudinea dumneavoastră, dar eu trebuie să raportez. Altceva?

— Nu cred.

— Aveți antibiotice în casă? Câteva capsule

rămase de la un tratament mai vechi?

— Nu cred.

— Căutați. Dacă găsiți ceva care credeți că este eficient, sunați-mă imediat. Dacă nu, peste două ore.

— Da. Vă mulțumesc, domnule doctor, spuse Emery, apoi puse receptorul în furcă.

Apa provenită din zăpada topită clocotea pe plită. O dădu la o parte, observând că în oală nu mai era decât un sfert din cantitatea inițială de zăpadă.

— Îndată ce se mai răcește puțin îți voi spăla rana și te voi bandaja cum trebuie, spuse el.

Ea îi zâmbi cu timiditate.

— Ești din Aden. Cred că asta e pe undeva prin Yemen. Te cheamă Tamar. Poți să spui „Tamar”?

Îi vorbea rar, rotunjind cuvintele.

— Ta-mar. Spune și tu, spuse el arătând spre ea.

— Teie-mar.

Zâmbi din nou, dar mai puțin temătoare.

— Foarte bine. Vorbești arabă cred, dar am câteva cărți bune pe aici și dacă voi reuși să descopăr o limbă mai obscură pentru tine o să-l folosim - prea multă lume vorbește arabă în ziua de azi. Aș fi vrut să-mi poți spune de unde vii cu adevărat, spuse el după o scurtă ezitare. Sau când ai venit. M-am gândit mult la asta. Nu-i așa că e stupid?

Ea încuviință printr-o mișcare a capului, deși lui i se păruse că nu înțelesese nimic.

— Cred că ai călătorit prin spațiu în chestia aia. În ziggurat.

Presără surcele de lemne pe jar.

— M-am gândit și la asta. Câte membre avea echipajul vostru?

Simțindu-i nedumerirea, arătă spre cealaltă femeie, moartă, și ridică trei degete.

— Atâtea? Trei? Așteaptă puțin!

Găsi o pagină goală în jurnal și desenă un ziggurat cu trei figurine alături.

— Atâtea?

Îi oferi jurnalul și un pix.

Scutură din cap și indică spre picior cu mâna liberă.

— Da, bineînțeles. Ai nevoie de ambele mâini.

Îi curăță rana cât de atent și de delicat putea cu dezinfectant și apă caldă și improvizează un bandaj dintr-o cămașă curată și un adeziv.

— Acum trebuie să scoatem glonțul. Cred că așa e cel mai bine pentru tine - s-ar putea să ai scame de la haină în rană și chiar și țesut de la cealaltă femeie.

Rupse un aparat de ras de unică folosință și reținu lama minusculă și deosebit de ascuțită.

— Voiam să folosesc lama briceagului, îi explică el ajutând-o să se întoarcă pe partea cealaltă, dar cred că e mai bine așa.

Tăie și restul de pantalon.

— O să te doară puțin. Aș fi vrut să am un calmant pentru tine.

Incizia superficială descoperi marginea glonțului. Pescui cleștele din oala cu apă fierbinte cu ajutorul unei furculițe și extrase glonțul.

Observă destul de surprins că ea mușcase din pernă pentru a nu striga de durere.

— Uite-l!

Îi arată glonțul.

— A trecut prin sternul prietenei tale și cred că i-a atins inima. Apoi a fost deviat descendent, de o coastă, probabil, și te-a lovit pe tine. Dacă nu ar fi fost deviat, ar fi putut să te ocolească. Sau să te ucidă. Stai liniștită, te rog.

Îi puse mâna pe spate și o simți înfiorându-se sub atingerea lui.

— Vreau să curăț sângele de pe podea și să cercetez glonțul la lumina lanternei. Dacă s-a fragmentat în interiorul corpului înseamnă că nu s-a fragmentat prea tare. Dar dacă totuși s-a fragmentat, va trebui să căutăm toate rămășițele și să le scoatem afară, împreună cu toate celelalte particule străine care au pătruns în corpul tău.

Nereușind să se oprească din pălăvrăgit, adăugă:

— Îți este frică, nu-i așa? La toate v-a fost. V-ați speriat de mine și de Brook. Poate că vă

speriați de bărbați în general.

Găsi niște fibre în rană, care ar fi putut să provină din pantalonii ei, și le extrase pe rând; rupse o a doua cămașă pentru a face încă un bandaj pentru partea cealaltă a coapsei.

— Trebuia să facem asta înainte de a te bandaja, îi mărturisi el în timp ce lega ultimul nod. Asta se întâmplă de obicei când ești rănit, pansezi rana cu un bandaj. Gata, poți să te întorci acum.

O ajută.

Flăcările se înălțaseră în cămin. Scoase fragmentele de metal din buzunarul cămășii și i le arătă, apoi arătă spre foc.

Ea scutură capul cu putere.

— Vrei să spui că ard sau nu ard?

Zâmbi.

— Cred că vrei să spui că ard. Hai să vedem.

Aruncă bucățelele de metal argintiu care proveneau din scara zigguratului pe foc. Imediat, urmă o explozie de scânteii și camera se umplu de fum albicios.

— Magneziu. Mă gândeam eu...

Își mută scaunul în apropierea priciului pe care zăcea ea și se așează.

— Magneziul este un metal rezistent și foarte ușor, dar arde. Este folosit la artificii. Zigguratul tău, scara, baza spațială sau ce-o fi ea va arde cu o flacără destul de puternică pentru a distruge aproape totul din jur, dar am

de gând să-i dau foc mâine dimineată. Este o pierdere imensă și nu-mi place să fac asta, dar așa voi proceda. Tu nu înțelegi nimic din ceea ce îți spun, nu-i așa, Tamar?

Luă jurnalul și desenă un foc și fum ieșind din ziggurat.

Ea studie desenul gânditoare și apoi aprobă printr-un gest.

— Mă bucur că ești de acord cu mine, îi spuse el. Mă temeam că te vei opune, dar poate că misiunea ta presupune să nu faci mare vâlvă pe aici.

Ea nu reacționează în niciun fel, iar el luă o pungă curată de sub chiuvetă; constată cu mulțumire că era destul de mare pentru a cuprinde cadavrul femeii de pe podea.

— Trebuie să fac asta înainte să devină prea rigidă, îi explică el celei rămasă în viață. Devine rigidă într-o oră sau două. Probabil că va fi mai bine și pentru că, în acest mod, nu va trebui să o mai avem în fața ochilor...

Tamar făcu un gest pe care nu îl înțelese. Își îndoi mâinile și își închise ochii.

— Mâine, înainte ca furtuna să se domolească, am să o târăsc până la nava voastră și am să o las să ardă împreună cu aceasta.

Vorbea mai mult pentru sine, ca să-și mai limpezească gândurile.

— Probabil că e o crimă, dar așa am să fac.

Trebuie să facem ceea ce trebuie.

Luă carabina din colțul în care o lăsase.

— Am să curăț pușca și o voi duce înapoi la cabana de unde am luat-o, pe drum. Am să arunc și glonțul. Cât privește varianta pregătită șerifului, arma mea s-a descărcat și ne-a rănit pe amândoi. Dacă va fi necesar, voi spune că m-ai mușcat de față în timp ce-ți examinam rana. Dar nu voi mai putea să mă bărbieresc, așa că, oricum, până ajung ei aici, s-ar putea ca barba să-mi acopere toată fața.

Ea se îndreptă spre jurnalul lui și spre creion și când i le dădu, ea îi așternu pe hârtie o schiță de portret a celei de-a treia femei.

— E moartă. I-am băgat degetele în ochi atunci când a încercat să mă ucidă și a fugit. Probabil că a căzut printr-o gaură din podea. Apa de dedesubt era destul de adâncă, așa că nu avea cum să se lovească. Probabil că s-a înecat.

Tamar indică sacul de plastic în care se afla tovarășa ei moartă, apoi se desenă pe ea, sfârșind prin a tăia desenul cu două linii oblice.

Emery tăie cu linii oblice femeile desenate în ziggurat și îi returnă jurnalul și creionul.

— Va trebui să-ți petreci restul vieții aici, mă tem, cu excepția cazului în care trimit pe cineva după tine. Nu mă aștept să-ți placă – multora dintre noi nu ne place – dar va trebui să te străduiești, la fel ca și noi.

Ea se învioră brusc și arătă spre leul minuscul desenat pe capătul pixului, intonând o melodie și mișcând pixul ca pe o baghetă de dirijor. Îi trebuiră câteva secunde pentru a identifica melodia.

Era imnul Marii Britanii.

Mai târziu, în timp ce ea dormea, el telefonă unui medic – cercetător.

— David, întrebă el dulceag, nu-ți mai aduci aminte de fostul tău șef? Emery Bainbridge?

David își amintea.

— Am ceva aici care s-ar putea să te intereseze, David. Mai întâi trebuie să-ți precizez că nu pot să-ți spun de unde mi-a parvenit. Sursa e confidențială. Va trebui să te obișnuiești cu ideea. Nu voi avea cum să-ți spun, da?

Era de acord.

— Este vorba de o farfurioară. Arată ca un fel de scrumieră.

Descoperi un bănuț în dezordinea de pe masă.

— Voi lăsa să cadă în ea un bănuț. Ascultă cu atenție.

Bănuțul căzu cu un clinchet distinct.

— În scurt timp, bănuțul dispare. Acum pare doar puțin aburit, ca și cum a stat afară în frig și a făcut condens.

Emery mută farfurioara mai aproape de

lumina lămpii cu gaz.

— Acum bănuțul a devenit strălucitor. Cred că cea mai mare parte a cuprului a dispărut și ceea ce se vede este zincul de dedesubt. Reușesc cu greu să disting figura lui Lincoln.

David îi spuse ceva.

— Am încercat. Chiar dacă întorci farfuria invers și o scuturi, bănuțul sau orice altceva nu cade, iar eu nu am de gând să încerc să-l scot afară cu degetele.

Vocea spartă din receptor suna mai puternic decât propria lui voce.

— Aș fi vrut să poți să vezi și tu, David. Acum e cam cât un vârf de creion și se micșorează în continuare. Stai puțin... Gata. A dispărut. Cred că atomii sau moleculele se evaporă printr-un fel de procedeu chimic. E singura explicație pe care am reușit să o formulez. Cred că am putea să o verificăm analizând mostrele de aer de deasupra, dar nu dispun de echipamentul necesar aici.

— David, am de gând să înființez o nouă companie. Va fi ceva foarte restrâns. Îmi voi folosi toți banii și voi face toate împrumuturile necesare. Știu că acum ai o slujbă bună. Dar probabil că te plătesc numai pe jumătate din cât meriți, ceea ce e foarte mult. Dar dacă vii la mine, îți ofer zece la sută din profit. Bineînțeles că poți să te mai gândești. Nici nu

mă așteptam să te hotărăști pe loc. Hai să zicem o săptămână. Cum ți se pare?

David vorbi mai mult timp.

— Da, și aici. De fapt, nu am curent. Telefonul funcționează ca prin minune. Voi fi blocat aici, la cabană, încă vreo două sau trei zile. Apoi voi veni în oraș și vom sta de vorbă. Bineînțeles că o poți vedea. Poți chiar să o încerci, dar nu o vei putea examina în laboratorul tău. Sunt sigur că îmi înțelegi motivele.

Îi puse o ultimă întrebare.

Emery chicoti:

— Nu, nu e făcută dintr-o piatră magică. Cred că aș putea să ghicesc de unde provine, dar nu voi face asta. E secret, îți aduci aminte? Este vorba de o tehnologie avansată. Suntem ca un fel de mecanici medievali care au descoperit o mașină de tăiat hârtie. S-ar putea să nu reușim nici odată să fabricăm ceva asemănător, dar cea pe care o avem ne va fi de mare folos.

După ce închise telefonul își mută din nou scaunul la căpătâiul lui Tamar. Aceasta stătea cu fața în sus, cu ochii și gura închisă, iar respirația ei se auzea destul de clar în tăcerea din cabană.

— Jan va voi să se întoarcă, îi spuse el lui Tamar în șoaptă. Va încerca să ne împăcăm, la mai puțin de o lună, de când va afla de compania de care vorbeam. Dar va trebui să

finalizez divorțul până atunci. Voi protesta puțin în legătură cu împărțirea proprietăților și apoi voi semna.

Mâna stângă a lui Tamar se odihnea deasupra învelitoarei; îi luă mâna într-a lui, atent să nu o trezească.

— Pentru că nu vreau ca Jan să se întoarcă. Pe tine te vreau, Tamar, iar tu vei avea nevoie de mine.

Degetele măslinii și delicate se încolăciră în jurul mâinii lui, în somn.

— Începi să ai încredere în mine, nu-i așa? Poți să ai încredere. Nu-ți voi face niciun rău.

Tăcu. Îl învățase pe coiot să aibă încredere în el, dar din cauza aceasta, coiotul murise pentru că se încrezuse într-un om. Va trebui să o facă pe Tamar să înțeleagă că nu trebuia să aibă încredere în toți bărbații, că existau milioane de bărbați care ar fi jefuit-o, ar fi violat-o și ar fi ucis-o dacă ar fi putut.

— Cum vă reproduceți voi, acolo, în viitor, Tamar? Asexuat? Cred că prin înseminare artificială.

Tăcu o clipă. Se întreba dacă viitorul acestei planete va fi asemenea celui din care venea ea. Oare schimbase ceva atunci când nava se ciocnise la aterizare de stratul de gheață? Sau atunci când îl ucisese pe Brook? Dacă era așa, poate că ei doi ar fi putut să schimbe totul cu ajutorul unei noi tehnologii.

Tamar oftă; părea că zâmbește în somn. Se aplecă să o sărute, lipindu-și ușor buzele de ale ei.

— De asta a fost atât de gravă ciocnirea de sol, atât de gravă că nu ați mai reușit să reparați zigguratul? Pentru că prin ciocnire sau prin faptul că mi-ați ucis fiul, ați distrus viitorul din care veneați schimbându-l...

În filme, reflectă Emery, oamenii nu făceau altceva decât să se urce în mașini ale timpului și să dispară pentru a apărea, mai devreme sau mai târziu, în același colț al Pământului, ca și cum Copernic nici măcar nu existase. În realitate, Pământul își schimba poziția în sistemul solar, acesta în galaxie, iar galaxia în univers. Ar fi trebuit să călătorească atât prin timp cât și prin spațiu pentru a se întoarce în timp cu adevărat, fără a schimba locul.

Undeva pe lacul înghețat exista un dispozitiv care făcea posibil acest lucru și care era încă în stare de funcționare. Nu mai făcea salturi în timp, ci doar modifica viteza de trecere a timpului - timpul timpului, cum s-ar spune. Orele pe care le petrecuse în ziggurat nu însemnaseră decât câteva minute în afara lui, fapt dovedit de urmele lăsate de el la dus care se păstrasera aproape intacte la întoarcere; Aileen petrecuse acolo cel puțin o jumătate de zi, în numai două ore.

Mâine va da foc zigguratului. Va trebui să facă

acest lucru, dacă nu voia să piardă tot ceea ce luase din el și să fie condamnat pentru uciderea femeii din sacul de plastic, va trebui să facă acest lucru dacă nu voia să o piardă pe Tamar.

Dar nu era oare posibil ca mașinăria timpului să reziste scufundată în lac, îngropată în noroiul de pe fund și să funcționeze la fel ca și până acum? Pescarii de pe Lacul Haunted vor putea să vadă soarele nemișcat, în timp ce orele s-ar fi scurs în neștire. Se decise să cumpere lacul, atunci când profitul noii companii îi va permite acest lucru.

— Vom construi o nouă cabană, îi spuse el lui Tamar cea adormită. Un cămin adevărat, și încă unul mare, chiar la marginea lacului. Vom locui în casa aceea vreme îndelungată, tu și cu mine, și vom avea o droaie de copii.

Foarte ușor, simți strângerea delicată a degetelor ei.

CUPRINS

Introducere

Gândește ca un dinozaur

Minunile lumii invizibile

Vremuri fierbinți în orașul magmei

Funigeii

O capcană pentru o gaură de vierme

Un miez de noapte virtual

Pentru White Hall

În vremea lui Saturn

Inițierea pe Karhide

Cele trei reveniri ale lui Jeremy Baker

Evoluție

Ziua Extraterestrilor

Microbul

Zigguratul